

Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ

Contents

Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ	3
1. Chương 1: Mở Đầu 1	3
2. Chương 2: Bỏ Trốn Thành Công	5
3. Chương 3: Sự Xa Xỉ Của Tiểu Yêu	6
4. Chương 4: Chặt Đứt Kinh Tế	7
5. Chương 5: Khó Khăn	8
6. Chương 6: Hoàn Cảnh Khó Khăn	9
7. Chương 7: Tôi Thuê Cô	10
8. Chương 8: Giao Chiến	11
9. Chương 9: Bán Minh	12
10. Chương 10: Chấp Nhận	13
11. Chương 11: Trùng Điệp	14
12. Chương 12: Khu Nhà Cao Cấp Của Long Gia	14
13. Chương 13: Vượt Qua Kiểm Tra	15
14. Chương 14: Giao Đấu Lần Hai	16
15. Chương 15: Tìm Kiếm Người An Ủi	17
16. Chương 16: Tình Cũ	18
17. Chương 17: Hợp Đồng Phụ	18
18. Chương 18: Nhận Thức Chung	19
19. Chương 19: Bữa Tối Vui Vẻ	20
20. Chương 20: Khiêu Khích	21
21. Chương 21: Tự Chuốc Khổ	22
22. Chương 22	24
23. Chương 23: Anh Chàng Đẹp Trai Mới Tới	24
24. Chương 24: Chúc Mừng	25
25. Chương 25: Em Chồng À, Cho Tôi Hôn Một Cái	26
26. Chương 26: Nói Đùa	28
27. Chương 27: Mộng Du	29
28. Chương 28: Kinh Động Cả Nhà	30
29. Chương 29: Phản Ứng Mang Thai	31
30. Chương 30: Đơn Giản	32
31. Chương 31: Gặp Mặt Bạn Bè	33
32. Chương 32: Thần Tượng	34
33. Chương 33: Hai Người Đang Làm Gì?	35
34. Chương 34: Ghen	36
35. Chương 35: Anh Muốn Làm Gì?	37
36. Chương 36: Chính Thức Theo Đuổi	38
37. Chương 37: Anh Nuôi Bảo Bảo Nha	39
38. Chương 38: Đa Nhân Cách	40
39. Chương 39: Vị Khách Không Mời	41
40. Chương 40: Tình Định	42

41. Chương 41: Cô Ấy Là Của Tôi	43
42. Chương 42: Sự Lựa Chọn Của Tiểu Yêu	45
43. Chương 43: Hậu Quả	46
44. Chương 44: Bồi Thường Bằng Rượu	47
45. Chương 45: Nuôi Trai Bao	48
46. Chương 46: Chị Có Chắc Không?	49
47. Chương 47: Trở Về Không Đúng Lúc	50
48. Chương 48: Cậu Làm Cái Gì?	51
49. Chương 49: Tôi Chịu Trách Nhiệm	52
50. Chương 50: Bất Ngờ	53
51. Chương 51: Tìm Ra Kẻ Đầu Sỏ Đêm Đó	54
52. Chương 52: Lâm Nha Tới Xác Minh	55
53. Chương 53: Khó Phân Biệt Thật - Giả	56
54. Chương 54: An Ba Ép Cưới	57
55. Chương 55: Trước Tiên Ở Chung Đã	58
56. Chương 56: Không Thấy Thoải Mái	59
57. Chương 57: Có Gì Đó Không Đúng	60
58. Chương 58: Nghi Ngờ	61
59. Chương 59: Em Đã Làm Gì Trong Đêm Đó	62
60. Chương 60: Trái Lòng Mình	63
61. Chương 61: Tổ Muốn Gặp Anh Ấy	64
62. Chương 62: Mờ Ám	65
63. Chương 63: Mờ Ám 2	68
64. Chương 64: Xa Nhau Trong Đau Đớn	70
65. Chương 65: Trốn Tránh	72
66. Chương 66: Chương 66	75
67. Chương 67: Lệnh Một Giây	76
68. Chương 68: Bỏ Qua	78
69. Chương 69: Bước Ngoặt Trong Tình Yêu	80
70. Chương 70: Chờ Anh, Anh Về Rồi Đây	82
71. Chương 71: Trả Thù	83
72. Chương 72: Bảo Bảo Đáng Yêu	86
73. Chương 73: Cha Con Gặp Nhau	88
74. Chương 74: Trùng Hợp	91
75. Chương 75: Đi Mòn Giày Sắt Tìm Không Thấy	93
76. Chương 76: Tổn Thương	96
77. Chương 77: Yêu Thương Mình Em	98
78. Chương 78: Cường Hôn	101
79. Chương 79: Ông Chú Đáng Ghét	103
80. Chương 80: Anh Muốn Em Cho Anh Ở Lại	105
81. Chương 81: Da Mặt Dày	106
82. Chương 82: Tắm	108
83. Chương 83: Hàn Gắn Mối Quan Hệ	111
84. Chương 84: Sao Chú Lại Bắt Nạt Mẹ Cháu?	113
85. Chương 85: Vợ Chồng Hoan Ái	114
86. Chương 86: Cầu Hôn	117
87. Chương 87: Gặp Lại Lâm Nha	119
88. Chương 88: Vũ Nữ	120
89. Chương 89: Lâm Nha Ở Lại	123
90. Chương 90: Giả Tạo	125
91. Chương 91: Chuộc Tội	126
92. Chương 92: Cơ Hội Đã Đến	128
93. Chương 93: Vất Ốc Tính Kế	131
94. Chương 94: Quyến Rũ	134

95. Chương 95: Nổi Giận	135
96. Chương 96: Hết Hi Vọng	137
97. Chương 97: Xin Em Tha Thứ	139
98. Chương 98: Tìm Lâm Nha	141
99. Chương 99: Đổi Chắt	143
100. Chương 100: Giấy Phút Thoải Mái	144
101. Chương 101: Kết Thúc	146

Nhật Ký Tìm Chồng Của Mẹ Hồ Đồ

Giới thiệu

Cha: Nói, ai làm lớn bụng con? Con: Dạ, con có thai? !Cha: Đừng có đóng kịch trước mặt cha, bỏ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tim-chong-cua-me-ho-do>

1. Chương 1: Mở Đầu 1

Trong phòng Dịch Bar, âm nhạc diếc tai nhức óc, bốn phía đều là tiếng nhạc. Lần đầu tiên An Tiểu Yêu tới chỗ như thế này, ánh đèn đầy màu sắc, An Tiểu Yêu cảm thấy mới lạ thú vị. Hôm nay là sinh nhật tròn 18 tuổi của An Tiểu Yêu, để ăn mừng sự kiện này người bạn tốt nhất của cô kéo cô đến nơi vui chơi nổi tiếng nhất này. Mái tóc đen dài buông xuống càng làm gương mặt thanh tú của An Tiểu Yêu thêm động lòng người, cô cùng Lâm Nha chọn ngồi trong một góc khuất. An Tiểu Yêu cùng Lâm Nha không ngừng cười đùa và uống rượu, An Tiểu Yêu đã có chút mơ màng, tửu lượng của cô vốn không cao vài ly đã hơi say rồi, không phân biệt được phương hướng rồi. Đúng lúc An Tiểu Yêu đang tự rót rượu ỉnh thì Lâm Nha cướp ly rượu trong tay Tiểu Yêu. “Tiểu Yêu, cậu nhìn kia, bên kia có một anh chàng rất đẹp trai nha——”

An Tiểu Yêu lơ đãng nhìn về phía Lâm Nha chỉ, nhưng cô chỉ thấy một bóng mờ mờ. An Tiểu Yêu dụi dụi mắt, nhưng vẫn không nhìn rõ, cô cầm ly rượu để trước mặt lú lười nói: “Uống ——, uống rượu a. Nhìn —— không thấy rõ ——”

“Trời ơi, Tiểu Yêu. Cậu đừng uống nữa, hôm nay là sinh nhật của cậu, có dám qua cửa anh ta không?”

An Tiểu Yêu vừa nghe mấy từ có dám hay không, đứng dậy, đầu óc choáng váng nên hơi lảo đảo, dùng tay chỉ Lâm Nha. “Tớ, tớ nói cho cậu biết, không có —— không có —— chuyện gì mà tớ Tiểu Yêu này không dám làm nha. Cua —— cua anh ta đã là chuyện gì, tối nay tớ —— tớ với anh ta, cậu không cần phải lo —— phải quản tớ.”

Lâm Nha há hốc mồm, dù biết khi uống rượu vào An Tiểu Yêu có chút thay đổi nhưng không ngờ lại khác xa so với lúc bình thường đến như thế. Trời ạ, quả thật giống như một người khác vậy, một Tiểu Yêu trong sáng đáng yêu lại trước mặt mọi người nói muốn qua đêm với người đàn ông xa lạ kia? Lâm Nha choáng váng, nếu chuyện này mà bị cha cô ấy biết thì nhất định sẽ bóp chết cô ấy, trán Lâm Nha đầy mồ hôi. Lâm Nha định đuổi theo nhưng đúng lúc này cô cần phải giải quyết sinh lý trước. Trước khi đi, Lâm Nha nhớ

một người để ý Tiểu Yêu dùm rồi cô chạy nhanh vào phòng vệ sinh, cô không muốn Tiểu Yêu gặp chuyện không may, cha của cô ấy là ông chủ trong thế giới ngầm, nếu biết cô dẫn con gái cưng của ông ấy đến chỗ này thì không khéo chém cả nhà cô không chừng, chờ giải quyết xong chuyện này đã rồi đưa Tiểu Yêu về nhà. An Tiểu Yêu mặc kệ mọi thứ, nói xong liền cầm ly rượu đi về phía Lâm Nha vừa nãy chỉ. Long Viêm Dạ đang nhàm chán ngồi trên sofa, chợt một cô gái lẳng lơ tiến lại gần rồi đưa ly rượu trước mặt anh. Chân mày Long Viêm Dạ nhíu lại, tròn mắt nhìn cô gái xa lạ trước mặt, cách ăn mặc của cô thật đẹp, lông mi giả thật dài. Nhìn cô trong lòng Long Viêm Dạ không cảm thấy chán ghét, thậm chí còn có một chút thích thú, có thể làm anh bớt nhàm chán, về mặt chuyển sang bốn cợt, Long Viêm Dạ lặng lẽ chờ An Tiểu Yêu lên tiếng. An Tiểu Yêu nâng ly lên nói: “Uống —— uống rượu. Tối nay tôi —— tôi muốn anh!”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy sau ót Long Viêm Dạ, có nhất thiết phải nói thẳng ra như vậy không? ! Long Viêm Dạ cũng gờ ly lên. “Em tên gì?”

“An —— An —— An ——” An Tiểu Yêu vẫn chưa nói xong, cô cảm thấy choáng váng rồi ngã xuống, Long Viêm Dạ nhanh tay đỡ An Tiểu Yêu.

Khoé miệng Long Viêm Dạ hơi cong lên, trong mắt anh lên khác vọng. An An? ! Rất hợp với người, ôm An Tiểu Yêu vào lòng, Long Viêm Dạ liền xoay người ra cửa.

Nửa đêm An Tiểu Yêu cảm thấy đầu đau như muốn nứt, khê ho khan giống như đã lâu không có uống nước vậy, An Tiểu Yêu mở mắt, theo thói quen đưa tay lên sờ trên đầu giường lấy ly nước, nhưng chợt giật mình. Mình đang gối lên cái gì vậy? An Tiểu Yêu không dám tin vào trực giác của mình bèn cẩn thận sờ vật dưới cổ mình, nó mềm mềm, ẩm ẩm, co dãn được, suýt nữa cô nhảy dựng lên, đây rõ ràng là cánh tay mà.

Xong rồi, xong rồi, đã xảy ra chuyện gì rồi? An Tiểu Yêu vắt hết óc nhưng vẫn không nhớ ra chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ là đi cùng Lâm Nha vào quán bar uống rượu rồi chuyện gì sau đó cô không thể nhớ ra, cô nhẹ nhàng vận đèn sáng hơn một chút, giờ thì cô đã nhìn rõ, rất rõ làm cô suýt ngất. Thân thể cô không một mảnh vải, nằm bên cạnh còn có một người đàn ông xa lạ, anh ta ngủ rất ngon.

An Tiểu Yêu kìm được tiếng thét lại, rón rén xuống giường mặc quần áo vào, giờ này còn chưa về nhà, cha mà biết chắc chắn sẽ nổi giận. Chỉ là ăn mừng tuổi 18 thôi mà, có cần làm ra chuyện đáng sợ như vậy không? An Tiểu Yêu cầm túi xách đi ra đến cửa thì quay lại, móc từ trong ví ra một xấp tiền đặt trên tủ đầu giường. Mình đã trả tiền, sẽ không còn phiền phức nữa?

An Tiểu Yêu khẽ mở cửa, rón rén ra ngoài như một tên trộm vậy.

Mở đầu 2.

Ánh mặt trời len qua khe hở của rèm cửa liều mạng chui vào, Long Viêm Dạ nằm trên giường xoay người định ôm người đẹp vào lòng nhưng bị hụt. Anh mở mắt nhìn thì phát hiện cô gái cùng mình đêm xuân đã chuồn mất, trong phòng chỉ còn mỗi mình, trong chăn vẫn còn lưu lại mùi hương, khoé miệng Viêm Dạ cong lên, cười khẩy một tiếng. Không ngờ cô gái gọi là An An rất biết điều nha, một cô gái vừa ngọt lại khéo léo đúng là hiếm gặp. Đêm qua thật vui vẻ, đã lâu rồi không có cảm giác này, tiếc là mình quên hỏi số cô ấy rồi, Viêm Dạ ngồi dậy, lộ ra bộ ngực rắn chắc. Chợt Long Viêm Dạ tròn mắt nhìn, không thể tưởng tượng được một xấp tiền trên tủ đầu giường, giống như bị người ta hung hăng đánh một cái tát, lập tức tâm trạng vui vẻ biến mất. Cô gái kia nghĩa anh là gì? Con vịt ư, cũng chỉ là một dạng gà móng đỏ (gái bao) mà thôi, dám dùng cách này để làm nhục anh, Long Viêm Dạ tức giận nắm chặt xấp tiền, An An! Được, ta Long Viêm Dạ nhất định phải tìm được cô, trừng phạt cô. Trong nháy mắt Long Viêm Dạ trở nên lạnh lùng đến đáng sợ.

Chớp mắt nửa tháng trôi qua, trong biệt thự sang trọng ở ngoại ô phát ra một giọng nói như gào thét, ở xa cũng có thể biết người đàn ông này đang rất tức giận. “Tiểu Yêu, con nói cho cha biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong phòng khách rộng lớn, một bộ mặt uy nghiêm của người đàn ông trung niên đang hằm hằm nhìn An Tiểu Yêu, cô tròn mắt không hiểu ý cha mình. Lại làm sao rồi? Ba ngày hai bữa đều la to, mình cũng đâu có điếc, hạ giọng xuống mà nói chuyện có phải tốt không, An Tiểu Yêu lấy tay chọc chọc lỗ tai mình, nhìn cha. “Cha, cha lớn tiếng như vậy làm gì? Lại xảy ra chuyện gì ạ.”

“Chuyện gì? Con còn dám hỏi cha. Nói, ai làm lớn bụng con?” Gân xanh trên trán ông hiện lên, sáng nay bác sĩ tới báo cáo kết quả của buổi kiểm tra ba hôm trước, trên giấy viết rõ, đứa con gái vừa tròn 18 tuổi của ông đã có thai một tháng rồi. An Tiểu Yêu ngơ ngàng rồi lập tức hỏi lại. “Dạ, con có thai?”

“Đừng có đóng kịch nữa, đứa bé đó là của ai? Nói, cha sẽ cho nổ tan tành nhà nó ra.” An Ba vừa nghĩ đến con gái yêu của mình bị ăn sạch rồi, tức giận vô cùng.

An Tiểu Yêu cúi đầu, suy nghĩ một chút mới trả lời: “Đứa bé là con của con, con cũng không biết người đàn ông đó là ai.”

“Cái gì —— sao —— con không biết hẳn là ai? !” An Ba thực sự sụp đổ, Tiểu Yêu dù có hồ đồ đi nữa cũng thể hồ đồ đến mức này chứ, An Ba nói: “Được, nếu con không biết thì bỏ đứa bé đi. Từ bây giờ con hãy ngoan ngoãn ở trong phòng cho cha, không được đi đâu, mai cha sẽ hẹn bác sĩ tới.”

“? ? ? ? ? ? ? ?”

An Tiểu Yêu xoay người lên lầu, đóng cửa phòng mình lại, ngồi trên giường, An Tiểu Yêu đặt tay lên bụng mình, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả. Trong bụng mình có một tiểu Bảo Bảo, thật tốt! Mặc dù mình không có thấy rõ bộ dáng của người đó, nhưng sau này nghe Lâm Nha nói người đó đẹp trai, anh tuấn, kết hợp với mình vậy thì Bảo Bảo sẽ rất đáng yêu nha? ! An Tiểu Yêu có chút tự yêu mình.

Không ổn, giờ cha muốn bắt mình bỏ đứa bé này, mình sẽ không để chuyện đó xảy ra, An Tiểu Yêu đứng dậy mở tủ quần áo, lôi ra một túi thật to ném lên giường. Hừ, không ình sinh Bảo Bảo ra vậy thì mình bỏ đi, chỉ cần không để cha tóm được thì có thể làm gì mình. Nhân cơ hội này có thể tìm được cha Bảo Bảo cũng nên. An Tiểu Yêu mặt mày hớn hờ bắt đầu thu dọn đồ đạc.

2. Chương 2: Bỏ Trốn Thành Công

An Tiểu Yêu vui vẻ lấy từ trong ngăn kéo ra khoảng mười tấm thẻ tín dụng, nhìn từng thẻ một, trong lòng vui sướng, đây đều là của cha cho cô nhưng cô cũng không biết bên trong có bao nhiêu. Cô chưa rút ra bao giờ nhưng số tiền trong thẻ chắc đủ xài khoảng ba năm, An Tiểu Yêu cười gian, cô cất thẻ vào trong túi áo, mở ví ra, bên trong còn vài tờ một trăm, An Tiểu Yêu cũng nhét luôn vào túi áo. Giờ đã bỏ đi rồi thì cầm ví theo làm gì nữa. An Tiểu Yêu chạy quanh phòng, đông lấy một ít, tây lấy một chút, giờ trên giường cô chất một đống quần áo. Bộ này hay mặc, bộ này không thể không mang, chỉ một lát túi xách đã chật cứng, An Tiểu Yêu đành bỏ lại rất nhiều bộ quần áo yêu thích. Thu dọn xong, An Tiểu Yêu đứng ở cửa sổ quan sát xung quanh từng li từng tí, ánh trăng chiếu rõ từng góc trong khu vườn im ắng, không một bóng người. Trong lòng An Tiểu Yêu mừng rỡ, ha ha —— vừa đúng lúc, đây là ông trời cũng muốn giúp mình, ánh trăng sáng như vậy, soi rõ con đường đi, An Tiểu Yêu xé ga trải giường ra rồi buộc thành sợi dây. Không có cách nào khác cả, ai bảo cha mình quá thính, mình muốn xuống dưới phải đi qua phòng cha có khác nào trực tiếp đi tìm chỗ chết đâu, An Tiểu Yêu thả sợi dây tự chế xuống, một đầu còn lại buộc vào lan can, dùng sức kéo thử cảm thấy rất chắc. Trên lưng An Tiểu Yêu đeo túi hành lý, bám vào sợi dây từ từ tụt xuống. Ôi trời —— không ổn rồi, sợi dây còn cách mặt đất một đoạn nữa, An Tiểu Yêu đang treo mình lơ lửng giữa không trung trên đầu toát mồ hôi hột, cúi đầu nhìn xuống, hình như cũng không quá cao. Nếu giờ mà mình không nhảy xuống, chờ cha phát hiện ra chắc chẳng được ăn luôn, đầu tiên An Tiểu Yêu ném túi xách xuống trước, không thấy tiếng động gì An Tiểu Yêu lấy hết dũng khí. An Tiểu Yêu nhắm mắt lại, cắn răng nhảy xuống ngã đúng vào túi xách. Đau! Mông đau quá, An Tiểu Yêu lấy tay xoa xoa mông, lấy túi xách đeo lên vai định chuẩn.

Tuy tiếng động rất khẽ nhưng cũng đủ làm cho An Ba tỉnh dậy, An Tiểu Yêu còn chưa kịp đứng dậy thì đầu An Ba đã xuất hiện ở trên cửa sổ, nhìn thấy con gái cưng nửa đêm không ngủ còn công theo một túi to trên lưng, An Ba nổi giận. “An Tiểu Yêu —— ! ! Con định làm gì?”

Hồng rồi, nếu cha tóm được mình thì xong đời. An Tiểu Yêu vội vàng đứng dậy, túi cũng chưa kịp cầm cứ thế cầm đầu chạy ra phía cổng, có lẽ đây là lần An Tiểu Yêu chạy nhanh nhất trong suốt cuộc đời cô mất,

tiếng quát của An Ba vẫn truyền đến. Vừa chạy tới đường lớn, An Tiểu Yêu vội vàng chạy vào một bụi cây, cha cô có xe nên nếu cô cứ chạy trên đường lớn thì chẳng cần phải nghĩ cũng biết chắc chắn cô sẽ bị tóm.

Quả nhiên, mới được vài phút An Tiểu Yêu đang núp sau lùm cây đã thấy xe của An Ba chạy qua. An Tiểu Yêu đứng dậy, hướng về phía xe cha mình làm mặt quỷ, giờ túi đồ không còn, nhưng cũng không cần lo vì An Tiểu Yêu sờ vào túi áo vẫn còn thẻ và một ít tiền mặt mà, cô vui vẻ đi về phía ngược lại hướng xe cha cô vừa đi. Chỉ cần trong tay có tiền thì cho dù không mang được túi đồ theo cô vẫn có thể mua lại mà, giờ phải tìm xe inh đi nhờ xuống núi là xong.

Bảo Bảo, mẹ dẫn con đi tìm cha nha! ! !

3. Chương 3: Sự Xa Xỉ Của Tiểu Yêu

An Tiểu Yêu vừa ngâm nga hát tiến thẳng vào một khách sạn năm sao sang trọng. Chỉ cần có tiền trong người thì không lo khổ, nhưng An Tiểu Yêu thật ngây thơ, cô không nghĩ từ hoá đơn thanh toán này cha cô có thể tìm ra, An Tiểu Yêu vào một căn phòng sang trọng, nằm xấp lên chiếc giường mềm mại. Cha, con không có tiêu hoang phí tiền của cha nha. Ha ha — Sau khi An Tiểu Yêu tắm nước nóng gột sạch bụi bặm trên người, cảm thấy rất thoải mái nằm vật xuống giường nhìn lên trần nhà. Khi đã trốn được rồi thì chính mình mới nghĩ ra, làm thế nào để tìm ra cha của Bảo Bảo bây giờ? Đêm hôm đó mình uống hơi quá chén, đầu óc không được minh mẫn nên không thể nhớ rõ hình dáng anh ta như thế nào, lúc rời đi là nửa đêm mà trong đầu lại chỉ quan tâm đến chuyện khác, cũng không dám nhìn anh ta lấy một lần, không có một chút manh mối nào hết vậy phải bắt đầu tìm từ đâu? Suy nghĩ hồi lâu, An Tiểu Yêu vẫn không nghĩ ra được gì, bật dậy cảm thấy bết tắc nên gãi gãi mái tóc dài của mình. Mặc kệ, dù sao việc tìm người cũng không phải ngày một ngày hai, hay là đi mua quần áo trước đã, An Tiểu Yêu với điện thoại gọi cho Lâm Nha. Trong điện thoại An Tiểu Yêu dặn đi dặn lại Lâm Nha phải giữ bí mật ính, rồi hẹn địa điểm gặp nhau rồi cùng đi mua đồ, con gái mà không đi mua sắm thì thật lãng phí tuổi thanh xuân, đây chính là châm ngôn của Tiểu Yêu. Sau khi cúp máy An Tiểu Yêu chợt nghĩ tới một chuyện, mình không biết người đàn ông kia nhưng không phải Lâm Nha đã từng nhìn thấy anh ta sao? Cùng lắm là lỗi Lâm Nha đi tìm cùng mình là được sao, An Tiểu Yêu cảm thấy phần chần chừ hơn, vội vàng thay quần áo ra ngoài. An Tiểu Yêu bước chậm rãi trên đường, chợt thấy một tiệm cắt tóc phía trước, nhìn mái tóc đen dài óng mượt của mình, một ý tưởng chợt loé lên trong đầu An Tiểu Yêu. Từ giờ tới lúc hẹn Lâm Nha vẫn còn nhiều thời gian, An Tiểu Yêu quyết định thay đổi kiểu tóc. Vốn khuôn mặt An Tiểu Yêu hơi trẻ, giờ cắt tóc ngắn lại làm mình trẻ con hơn, nhìn Tiểu Yêu lúc này thật khác so với lúc bước chân vào tiệm, đến Lâm Nha cũng choáng khi nhìn thấy bộ dạng mới của An Tiểu Yêu làm Tiểu Yêu bật cười.

“Tiểu Yêu, cậu có hơi làm quá không? Để trốn cha mà ngay cả tóc cũng cắt, giờ nhìn cậu chẳng giống người 18 tuổi gì cả mà giống trẻ vị thành niên hơn đấy.”

An Tiểu Yêu tức giận. “Thế cậu đã gặp qua trẻ vị thành niên nào mà lại mang bầu như mình chưa hả?”

“Cái gì, Tiểu Yêu. Cậu nói cậu mang bầu? Vậy phải làm sao?” Lâm Nha choáng váng trước tin tức nóng hổi này. Biết An Tiểu Yêu tự nhiên bỏ nhà chắc vì có chuyện gì đấy nhưng Lâm Nha không ngờ lại vì nguyên nhân này. Thôi chết rồi, nhất định là vì tối hôm đó, Lâm Nha chợt dạ, nếu cha Tiểu Yêu biết sự thật thì e rằng mình sẽ bị xử lý, càng nghĩ Lâm Nha càng thấy sợ, khuôn mặt nhăn nhó đau khổ.

“Đúng vậy, nếu không phải vì chuyện này thì mình trốn khỏi nhà làm gì? Mình thật đúng là xui xẻo mà. Nhưng cậu yên tâm đi, chỉ cần cậu không nói địa chỉ mình đang ở cho cha mình biết thì không sao cả. Mình đã nghĩ kỹ rồi, mình muốn sinh Bảo Bảo và cũng muốn tìm ra người đàn ông đêm đó, nhất định cậu sẽ giúp mình phải không?”

Nhìn thấy trong mắt An Tiểu Yêu tràn đầy hy vọng, Lâm Nha cảm thấy khó xử. Bây giờ Lâm Nha cảm thấy hối hận vì mình đã chỉ trai đẹp cho An Tiểu Yêu, từ giờ trở đi có đánh chết Lâm Nha cũng không cá cược với An Tiểu Yêu trong lúc cô ấy say rượu nữa, Lâm Nha đau khổ gật đầu. Chỉ mong chuyện này kết thúc sớm, Lâm Nha cầu nguyện trong lòng.

An Tiểu Yêu không chịu ảnh hưởng bởi tâm trạng chán nản của Lâm Nha, cả buổi chiều kéo Lâm Nha đi tới đi lui, cho đến khi cả hai không thể xách thêm được cái gì nữa mới thôi. An Tiểu Yêu ngẩng đầu nhìn bầu trời, nghịch nghịch mái tóc ngắn của mình, cuộc sống thật tốt đẹp, hình như bỏ nhà đi còn sống vui vẻ hơn.

4. Chương 4: Chặt Đứt Kinh Tế

Mấy ngày nay An Tiểu Yêu ở khách sạn cao cấp, mỗi ngày đều đi mua sắm, gần như quên mất nguyên nhân làm mình trốn nhà đi. Mỗi ngày đều kéo Lâm Nha đi khắp nơi, làm cho Lâm Nha đáng thương một gần chết, mà sai lầm lớn nhất của An Tiểu Yêu chính là hoá đơn thanh toán. An Tiểu Yêu vui đến mức quên cả trời đất, đem chuyện tìm cha Bảo Bảo vứt ra sau, có tài chính hùng mạnh của cha rồi thì cần gì phải lo nghĩ đến chuyện gì nữa. An Tiểu Yêu nằm dài trên chiếc giường công chúa, hoàn toàn không biết mình sắp phải đối mặt với khó khăn phía trước. Trong biệt thự ở ngoại ô, gương mặt An Ba xanh mét ngồi trên sofa, ngón tay khẽ gõ trên tách trà, đè nén cơn tức giận trong lòng. “Cậu nói con bé giờ rất vui vẻ, sống rất tốt sao?”

“Dạ, ông chủ. Giờ cô ấy ở trong khách sạn cao cấp. Mỗi ngày đều cùng bạn bè đi mua sắm, mấy ngày nay đều như vậy, chúng ta có nên đến đón cô ấy về không ạ?” Một người mặc bộ đồ đen, khom người đứng trước mặt An Ba, cung kính báo cáo thông tin thu được trong mấy ngày qua. Kể từ khi nhận được lệnh của ông chủ, mọi người lập tức tìm kiếm hành tung của cô chủ, nhưng thật không ngờ có thể tìm thấy cô ấy dễ như vậy, chỉ cần điều tra ghi chép chi tiêu từ thẻ tín dụng của cô chủ là tìm được, nhiệm vụ này quá đơn giản khiến mọi người bất ngờ. An Ba trầm tư đến nửa ngày, cầm tách trà bằng thủy tinh lên, thông báo quyết định của mình. “Không cần, ai cũng không được phép đón nó về. Cũng là bởi vì mẹ nó qua đời sớm nên cái gì cũng chiều theo ý nó nên giờ nó mới ngang tàn cứng đầu như vậy, nếu đã dám đi, vậy thì để nó tự quay về. Đoan Dạ, giờ cậu đi làm giúp tôi một việc, yêu cầu khoá toàn bộ thẻ của nó lại, tôi không tin không còn tiền trong người mà nó còn không ngoan ngoãn quay về. Còn nữa, thông báo xuống tất cả các anh em, không được phép của tôi không ai được lên lút đưa tiền cho nó, rõ chưa?”

“Dạ, ông chủ. Nhưng nếu làm như vậy thì cô chủ sẽ sống như thế nào ạ?”

“Chính là muốn cho nó thấy khó mà trở về xin lỗi tôi. Mau đi đi.”

Mặc dù Đoan Dạ lo lắng cho An Tiểu Yêu nhưng vì cùng An Tiểu Yêu lớn lên nên Đoan Dạ hiểu, nếu lần này ông chủ không dạy bảo Tiểu Yêu cho tốt thì e rằng sau này sẽ không thể khống chế được tính ngang bướng của Tiểu Yêu. Đoan Dạ không nghĩ nhiều nữa, xoay người đi làm nhiệm vụ ông chủ giao phó, trong lòng cầu cho An Tiểu Yêu ngoan ngoãn một chút mà quay về, như vậy sẽ không phải chịu nhiều vất vả. Trong phòng ăn của khách sạn, tiếng nhạc du dương cùng với sự phục vụ chu đáo của nhân viên, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy thư thái. An Tiểu Yêu cùng Lâm Nha ngồi ở bàn cạnh cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố, nhẹ nhàng đưa miếng thịt ghé vào miệng. “Mình quyết định, cứ sống như thế này một hai năm sau rồi tính tiếp.”

“Nhưng cậu sẽ nuôi đứa bé này như thế nào?”

Lâm Nha không chút lưu tình dỗi cho An Tiểu Yêu một gáo nước lạnh, đúng là một người chưa từng biết cuộc sống khó khăn như thế nào. Bản thân có chút dao động, giờ ăn ở tốt như vậy, nếu đến lúc không còn tiền thì không biết An Tiểu Yêu sẽ sống ra sao, Lâm Nha hơi tò mò.

An Tiểu Yêu ngẩn ra rồi lập tức phì cười. “Cậu nghĩ nhiều quá đấy, tớ có tiền sẽ thuê người chăm Bảo Bảo như vậy không phải tốt sao? Mà nếu có tìm được người đàn ông đó thì mình sẽ giao Bảo Bảo cho hắn ta nuôi không phải sẽ ổn sao?”

“Quan trọng là cậu tìm được không? Đừng quên mấy ngày qua cậu cũng không chịu đi tìm nha.”

“À, mình định nghỉ ngơi mấy hôm đã rồi mới đi tìm, cậu cũng biết phụ nữ mang thai rất mệt mà, hi hi.”

An Tiểu Yêu cười khan, Lâm Nha tròn mắt nhìn, không còn gì để nói với người trước mặt này được nữa. Từ lúc đi học An Tiểu Yêu đã có như vậy, vừa nói mình muốn làm việc này nhưng ngay sau đó cô ấy sẽ quên luôn, Lâm Nha đẩy đĩa ăn về phía trước, dùng khăn ăn lau miệng. “Được rồi, tối này mình cùng cậu qua quán bar kia một lần, hôm nay không gặp được thì trong một tháng chẳng lẽ không thể gặp được anh ta lấy một lần, đúng không? !”

“Vậy thì cứ làm như vậy đi. Tính tiền!” An Tiểu Yêu vui vẻ gọi nhân viên gần đấy, lấy thẻ đưa cho người đó.

5. Chương 5: Khó Khăn

An Tiểu Yêu cùng Lâm Nha vui vẻ cười đùa đợi thanh toán mà không biết rằng sắp có chuyện lớn xảy ra. Không lâu sau nhân viên phục vụ đưa lại thẻ tín dụng cho An Tiểu Yêu. “Thưa cô, thẻ của cô có chút vấn đề, không thanh toán được.”

“Có vấn đề? Vấn đề gì, làm sao lại như vậy được, sáng nay tôi còn dùng được mà.”

“Thẻ này bị khoá rồi ạ.”

“Hả, sao lại vậy, hay anh thử thẻ này xem sao.” An Tiểu Yêu khẽ cau mày, không hiểu chuyện đang gì xảy ra, đưa thẻ khác cho phục vụ. Một chuyện khôi hài diễn ra trong cửa hàng, thẻ tín dụng của An Tiểu Yêu được đổi đến hơn mười cái nhưng không có cái nào dùng được, toàn bộ đều bị khoá, mọi nhân viên trong phòng ăn đều nhìn Tiểu Yêu, An Tiểu Yêu cùng Lâm Nha xấu hổ cúi đầu. “Lâm Nha, làm thế nào bây giờ. Nhất định là do người cha đáng ghét của mình làm chuyện này, muốn ép mình về sao, đừng có mơ! Mình nhất định sẽ tìm cha tính sổ.”

“Nhưng trước mắt chúng ta phải giải quyết chuyện này đã. Trong ví mình chỉ còn từng này thôi, cậu còn bao nhiêu?” Lâm Nha tái mặt, lấy toàn bộ tiền mặt trong ví ra, trong lòng đau xót, trời ạ đây là tiền ăn một tháng của mình. Hai người dốc toàn bộ tiền trong ví ra, bối rối rời khỏi nhà hàng, đứng ở cửa thang máy chợt An Tiểu Yêu vỗ vỗ trán. “Chết rồi, xong rồi. Mình không còn chỗ để ở rồi, trước khi bị đuổi phải nhanh chóng thu dọn đồ đạc thôi.”

“Nếu vậy thì cậu qua chỗ mình ở đi.”

“Không cần đâu, tối chỗ cậu thì là chính là lúc mình thực sự không còn nơi để ở rồi. Chuyện ở quán rượu hôm đó tạm thời gác sang một bên đã, chờ mình ổn định chỗ ở rồi gọi cho cậu, được không?”

“Vậy —— được rồi.”

Tiến Lâm Nha về, An Tiểu Yêu giống như cơn gió bay về phòng mình. Nhìn quần áo trên giường giờ đã gấp đôi so với lúc tối đây, An Tiểu Yêu đỡ khóc đỡ cười, giờ thật thắm, trừ những bộ đồ này ra thì mình không còn gì trên người nữa rồi. Cha ra tay quá nhanh quá mạnh, tưởng dùng cách này để ép mình quay về nhà sao, không có tiền thì mình sẽ không thể sống được sao, nhất định mình sẽ không về nhà. An Tiểu Yêu nén tức giận trong lòng thu dọn hành lý nhưng vẫn rửa tắm trong bụng.

An Tiểu Yêu vác theo túi đại bại trên lưng ra khỏi khách sạn, ánh nắng chói chang làm Tiểu Yêu phải nheo mắt lại. Giờ là lúc rất khó khăn, trên đường xe cộ đi lại tấp nập, người đến người đi nhưng cô không có một nơi nương tựa, biết thế vừa rồi đồng ý với Lâm Nha thì tốt rồi, muốn giữ một chút thể diện sao? An Tiểu Yêu bắt đầu hối hận vì quyết định của mình, cứ thế đi theo dòng người tấp nập không chủ đích, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Phía trước có một cái lon coca vừa vặn nằm đúng trước chân An Tiểu Yêu, không hề suy nghĩ An Tiểu Yêu liền giơ chân lên sút nó bay lên không trung tạo thành một đường cong rất đẹp nhưng xui xẻo làm sao nó lại bay ngay vào chiếc áo sơ mi trắng của một thanh niên đứng gần đó, một chút coca còn sót trong lon bắn lên áo tạo thành một đóa hoa.

An Tiểu Yêu vừa hiểu chuyện gì xảy ra liền lè lưỡi rồi quay lưng định bỏ chạy. Ai dè một bàn tay to tóm lấy cổ áo lôi lại, một giọng nam ở sau lưng An Tiểu Yêu vang lên. “Cô bé, định bỏ chạy sao? Có nên chịu trách nhiệm về hành vi vừa rồi không?”

“Buông tôi ra, tôi không có tiền đâu. Tôi thật sự không còn đồng nào đâu ——”

An Tiểu Yêu vừa giãy giụa vừa quay đầu lại, khi nhìn thấy người đàn ông sau lưng mình, An Tiểu Yêu ngẩn ngơ, suýt chút nữa chảy cả nước miếng ra. Oa —— oa —— đẹp trai, đẹp trai quá đi !!

6. Chương 6: Hoàn Cảnh Khó Khăn

Dưới ánh mặt trời một người con trai cao lớn, mặt như trái đào, mắt sáng mây rậm, đôi mắt long lanh như nước mùa thu, khoẻ miệng cười như có như không, lúc này một tay đang giơ lên tóm cổ áo An Tiểu Yêu, quan sát cô. Khi An Tiểu Yêu quay đầu lại, trên khuôn mặt anh ta xẹt qua một tia kinh ngạc, cô bé này nhìn rất quen, hình như gặp ở đâu rồi nhưng vẫn chưa nhớ ra, anh ta thất thần tóm lấy cổ tay An Tiểu Yêu, lúc này Tiểu Yêu đã hoàn hồn nên bắt đầu xảy ra giằng co.

“Buông ra, đừng tưởng lớn lên đẹp trai thì giỏi. Mau buông tôi ra, nói thật cho anh biết, tôi không có tiền mà bồi thường anh đâu, dù có giết tôi thì cũng không có tiền đưa anh đâu.”

Người đàn ông khẽ cười, chắc mình quá nhạy cảm, sao mình lại đem đứa bé này với An An chững chạc xinh đẹp kia liên hệ với nhau chứ? Hai người cơ bản là không giống nhau, người đàn ông này không phải ai khác chính là Long Viêm Dạ. Vừa định buông tay Long Viêm Dạ chợt nhớ tới chuyện gì đó vội vàng nắm chặt hơn, nụ cười gian xảo nở trên môi, thật đúng là đi mòn giày mà không tìm được, nay chẳng tốn chút công sức nào lại tìm ra. Đã vậy giờ mình có thể trình diện ẹ rồi, Long Viêm Dạ không có thương hoa tiếc ngọc đối với Tiểu Yêu, một tay kéo An Tiểu Yêu về phía chiếc BMW của mình ở gần đó, vừa mở cửa xe Long Viêm Dạ ném An Tiểu Yêu vào trong rồi anh cũng vào xe. An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn, có chút hoảng sợ. Tiểu rồi, mình là con gái ông trùm xã hội đen mà gặp phải chuyện này lại ngu như bò, chẳng lẽ định bắt có mình hay là định làm gì mình đây? An Tiểu Yêu dính chặt vào cửa xe run run nói: “Anh kia, rốt cuộc anh định làm gì tôi? Nè, cùng lắm là tôi tìm người bồi thường bộ đồ cho anh, anh đưa tôi đi lấy nha.”

“Không phải cô bé vừa nói là không có tiền sao?”

“Đúng là không có mà, nhưng anh cũng đâu cần phải bắt cóc tôi. Nhưng tôi cho anh biết, anh bắt cóc đó là một sai lầm ngớ ngẩn nhất đấy, tôi là trẻ mồ côi, rất nghèo cơm không có mà ăn. Còn nữa, vì một chuyện nhỏ xiu như vậy mà anh định phạm pháp sao? Anh định bán tôi đi làm thuê thì cũng vô ích thôi, người ta nhìn tôi ——”

“Im.”

Long Viêm Dạ khẽ nhún mày, anh ngăn An Tiểu Yêu nói liền thoáng luôn mồm hại tai anh. An Tiểu Yêu lập tức ngậm miệng không dám phát ra một tiếng nào nữa.

Long Viêm Dạ quan sát một lượt An Tiểu Yêu, lộ ra nụ cười khinh thường. “Cô bé yên tâm đi, bé nhỏ con như vậy sao tôi nỡ đem bán chứ. Hơn nữa tôi không có hứng thú với cô bé, toàn thân gầy gò không phát triển, mắt tôi chưa đến nỗi kém như vậy đâu. Giờ tôi cho cô bé một cơ hội kiếm tiền, muốn nhận hay không tôi sẽ không ép, nhưng trước tiên phải đền tôi bộ đồ, cũng không đắt đâu chỉ có mấy vạn thôi.”

An Tiểu Yêu suýt nữa ngất, không phải vì lời nói của Long Viêm Dạ vừa hấp dẫn vừa đe dọa mà chủ yếu vì sự tự tin của An Tiểu Yêu bị đả kích, lại còn nói đáng người cô không ra gì. Nếu không phải vì sợ Long Viêm Dạ thì An Tiểu Yêu đã cho anh ta một trận rồi, thể nào gọi là đáng chuẩn, đúng là một tên không có kiến thức nhưng giờ An Tiểu Yêu không dám làm liều, suy nghĩ đến lời đề nghị của Long Viêm Dạ.

Lúc sau An Tiểu Yêu mới có thể vui vẻ ngẩng đầu, đưa khuôn mặt đau khổ nhìn Long Viêm Dạ. Kể từ thời mới là người tài giỏi, dù sao mình cũng không có nơi nào để đi, nếu có cơ hội kiếm tiền thì nghe một chút cũng không sao, nếu anh ta là người xấu vậy thì cha mình sẽ không bỏ qua cho anh ta, nhất định sẽ

báo thù ình.

7. Chương 7: Tôi Thuê Cô

An Tiểu Yêu vừa nghĩ đến cha mình thì nỗi sợ trong lòng không cánh mà bay, trong giây lát đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Đúng vậy, sợ cái gì chứ, mình là con gái của ông trùm mà, không thể chỉ có chút chuyện nhỏ mà làm mất mặt được, An Tiểu Yêu đã nghĩ thông suốt cảm nhìn người đàn ông trước mặt. “Nếu là cơ hội kiếm tiền vậy anh hãy nói một chút đi. Bản cô nương sẽ suy nghĩ xem có nên đồng ý làm hay không, nếu không đồng ý thì lúc đấy anh có thể xử lý tôi.”

Trong nháy mắt cô gái nhỏ này giống như biến thành một người khác, Long Viêm Dạ không khỏi ngạc nhiên khẽ cười. Long Viêm Dạ ngồi thoải mái trên ghế rồi nói ra yêu cầu của mình. “Tôi thuê cô, mỗi tháng ba vạn, thế nào?”

“Ba vạn —— ? !”

An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn, mình không có tài giỏi gì, lại không biết chế tạo ra máy bay, công việc gì mà có thể được trả một tháng ba vạn? An Tiểu Yêu lập tức nghĩ đến một nghề vội vàng lắc đầu. “Nói cho anh biết, nếu là làm tình nhân thì anh đừng mơ đi. Tôi không có hứng, tránh ra, tôi muốn xuống, đừng làm cản trở tôi đi làm chính sự.”

Vừa nói, An Tiểu Yêu bắt đầu cố gắng mở cửa xe nhưng nó đã sớm bị Long Viêm Dạ khoá chết rồi, An Tiểu Yêu cong môi lên nhìn chằm chằm Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ không nói gì đuổi lưng một cái, cô bé này thật không biết trí tưởng tượng có thể bay cao đến đâu, vừa nói đến tiền thì đầu óc nghĩ đi đâu rồi, nhẹ nhàng nâng cằm An Tiểu Yêu lên, Long Viêm Dạ nghiêm túc nói: “Đây là lần cuối cùng tôi nói điều này, tôi sẽ không để cô làm tình nhân vì tôi không có hứng. Tôi thuê cô làm việc khác, không cần phải trang điểm, cứ để mặt mộc như vậy cũng được.”

“Ồ —— vậy anh có thể nói rõ việc mình cần làm không?”

“Được rồi, cô bé nghe cho kĩ nha. Tôi muốn cô giả làm vợ sắp cưới của tôi, mỗi ngày việc cần làm là làm ẹ tôi vui vẻ và tin cô chính là vợ sắp cưới của tôi. Dĩ nhiên là sẽ có thời hạn, nửa năm đi, trong vòng nửa năm tôi có thể sẽ tìm được người vợ của mình.”

Long Viêm Dạ buông cằm An Tiểu Yêu ra, cô khẽ hừ lạnh một tiếng. Không biết tại sao khi nghe thấy anh ta nói có vị hôn thê thì trong lòng An Tiểu Yêu hơi khó chịu, ức quá! Chảnh cái gì mà chảnh, có gì đặc biệt đâu, nhưng mà khoan đã nếu như dựa vào lời anh ta nói không phải mình có thể đến nhà anh ta ăn chùa uống chùa nửa năm sao, mà còn có thêm 18 vạn để đốt túi nữa chứ. Được, chuyện tốt như vậy mình nên đồng ý, chờ anh ta đi được vợ rồi thì mình có thể cầm tiền tìm chỗ tốt để sinh Bảo Bảo ra rồi. An Tiểu Yêu tính toán một chút liền gật đầu đồng ý, rồi vỗ vai Long Viêm Dạ. “Được, tôi đồng ý. Cứ làm như những gì anh bảo, nhưng mà phải bảo đảm cho tôi ăn ngon là được rồi, không được chiếm của tiện nghi của tôi, và mỗi tháng phải thanh toán tiền cho tôi, thấy tiền tôi sẽ làm nhưng không có thì đừng trách tôi trở mặt đấy.”

Long Viêm Dạ tức giận, từ xưa đến nay chưa từng có ai nói anh quỵt nợ người ta. Thấy An Tiểu Yêu đồng ý, Long Viêm Dạ cũng không phải người tùy tiện lập tức chuyển sang bước tiếp theo. “Như vậy đi, trước hết tôi cho cô một căn phòng, cô ở tạm đó mấy hôm để tôi nói rõ tình hình trong nhà tôi để cô biết trước. Quan trọng nhất đó là cô phải qua mặt được mẹ tôi, nếu không thì tất cả chỉ là bọt biển thôi, khi trở về tôi sẽ gọi luật sư thảo một hợp đồng, chuyện chúng ta nên giấy trắng mực đen thì tốt hơn.”

“Không sao cả.”

An Tiểu Yêu hồ hững gật đầu, người này đúng là nhảm chán. Long Viêm Dạ cười hài lòng, đưa tay về phía An Tiểu Yêu. “Vậy bây giờ chúng ta nên chính thức giới thiệu một chút, tôi là Long Viêm Dạ.”

“An Tiểu Yêu”

Hai tay một lớn một nhỏ bắt tay nhau, đem số phận dính lấy nhau. Tiểu Yêu đáng thương, nếu như biết người đàn ông trước mặt mình chính là người mà nửa tháng trước mình trả tiền qua đêm cho anh ta thì không biết có ngất tại chỗ luôn không.

8. Chương 8: Giao Chiến

Nhìn khách sạn sang trọng trước mắt, An Tiểu Yêu có chút cảm giác dở khóc dở cười, mới cách đây hai tiếng mình chán nản rời đi thì giờ lại quay lại cùng một người đàn ông. An Tiểu Yêu không quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên khách sạn, lẳng lặng đi theo sau Long Viêm Dạ làm thủ tục thuê phòng, vào phòng một lúc An Tiểu Yêu mới thở hắt, đặt mông ngồi xuống sofa êm ái. Phải nói thật là Long Viêm Dạ đúng là một ông chủ hào phóng, chẳng những trả tiền thuê phòng một tuần mà còn ứng trước cho cô hai vạn tiền cọc. Anh ta không sợ mình cầm tiền rồi chuồn mất sao, An Tiểu Yêu liếc mắt đánh giá Long Viêm Dạ, cười đùa nói chuyện.

“À, việc nên làm cũng đã làm xong, bây giờ anh có thể về rồi chứ?”

“Về? ! Cô bé quá vội vàng rồi, luật sư sẽ tới ngay thôi, không cần sốt ruột, cô ấy sẽ tới ngay thôi, đợi sau khi ký hợp đồng xong tôi rời đi cũng không muộn. Nhân cơ hội này nói rõ tình hình hai bên ra để tránh bị mẹ tôi phát hiện.”

Long Viêm Dạ nhàn rỗi ngồi xuống, không đợi An Tiểu Yêu lên tiếng anh ta đã chỉ vào ly trà trên bàn cùng gói trà thượng hạng yêu cầu An Tiểu Yêu làm việc.

“Tôi khát nước, cô đi pha cho tôi một ấm trà đi.”

“Pha trà? Tại sao, tôi không phải là người giúp việc nha. Tay anh không bị gãy nên muốn uống thì tự mình pha, đừng sai tôi, tôi không làm đâu.”

An Tiểu Yêu nhảy dựng lên, mười tám năm qua có người phục vụ đã bao giờ Tiểu Yêu phải làm việc này đâu. Giờ Long Viêm Dạ dám bắt mình làm, đừng có mơ! An Tiểu Yêu phùng má trợn mắt nhìn Long Viêm Dạ, chân mày Long Viêm Dạ nhíu lại.

“Nếu những việc chăm sóc tôi cơ bản như vậy mà cô không làm thì mẹ tôi sao có thể tin cô là vị hôn thê của tôi được đây? Còn nữa, thái độ cô đối với tôi nên thay đổi một chút, đừng quên ai mới là chủ. Bây giờ cô hãy đi pha trà cho tôi, luyện tập một chút, sau đó kể tôi nghe hoàn cảnh của cô.”

Long Viêm Dạ nói một hồi làm An Tiểu Yêu á khẩu không nói được câu nào. An Tiểu Yêu không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn đứng dậy, đổ ào một đồng ché vào tách trà rồi rót nước nóng vào, một mùi trà thơm ngát tỏa ra, đây nắp tách vào, một tiếng cộp vang lên, An Tiểu Yêu đặt tách trà xuống trước mặt Long Viêm Dạ, trong lòng thầm nguyện rửa anh ta. Uống đi, uống đi, bồng chết anh luôn, dám sai vặt mình, anh nên chết đi.

Long Viêm Dạ cúi đầu nhìn tách trà, có chút choáng, trong ly lá chè nửa chìm nửa nổi, không còn nhìn thấy màu xanh của nước chè, không còn cách nào khác Long Viêm Dạ cầm ly trà lên uống một hớp nhưng suýt chút nữa phun ra, ngay lúc đó Long Viêm Dạ nghi ngờ việc mình thuê An Tiểu Yêu có phải là một quyết định sai lầm không.

Vừa định trách An Tiểu Yêu mấy câu thì nhìn thấy An Tiểu Yêu đang ngồi bên cạnh hờn dỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đôi mắt to tròn xinh đẹp, đôi môi hồng hồng do không hài lòng nên mím chặt lại, đúng là bộ dạng mê người. Long Viêm Dạ nhếch mép cười, cuối cùng nuốt những lời trách móc vào bụng, thôi dù sao cũng còn là trẻ con, từ từ dạy bảo cũng được, Long Viêm Dạ đành tự an ủi mình.

9. Chương 9: Bán Minh

An Tiểu Yêu phòng má ngồi im, một lát thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn Long Viêm Dạ đang ngồi gần đó, dù Tiểu Yêu không muốn nhưng đành phải đứng dậy ra mở cửa. Vừa mở ra thì một hương thơm sộc vào mũi, An Tiểu Yêu quan sát người trước mặt. Bộ váy sọc đen trắng bó sát vào người làm bộ ngực to tròn như sắp nhảy ra, cặp đùi thon dài không tì vết. An Tiểu Yêu quan sát đến bả vai thì mới ngẩng đầu nhìn khuôn mặt người đó, lông mày lá liễu, đôi mắt quyến rũ, tóc dài uốn xoắn xoã xuống, quyến rũ vô cùng. Nhìn An Tiểu Yêu đang quan sát mình không có ý định cho vào, Julie khẽ chớp đôi mắt cúi người xuống, khoé miệng khẽ cong lên. “Bé con, xin hỏi Long Viêm Dạ có ở đây không?”

An Tiểu Yêu suýt ngã, bé con? ! Chị ta có mắt để trang trí thôi sao? Mình điểm nào giống trẻ con chứ, không chờ An Tiểu Yêu lên tiếng thì Long Viêm Dạ đã đi tới sau lưng An Tiểu Yêu, mở cửa. “Julie, em tới rồi à. Anh chờ rất lâu rồi, mau vào đi.”

Trên mặt Long Viêm Dạ hiện ra nụ cười dịu dàng, suýt chút nữa tròng mắt của An Tiểu Yêu rơi ra, người đàn ông hung dữ mà cũng có vẻ mặt dịu dàng này sao. An Tiểu Yêu bĩu môi không hài lòng thái độ của Long Viêm Dạ với mình, tức giận đi sau hai người họ rồi ngồi bịch xuống ghế.

“Julie, đây là người anh đã nói. Em đã thảo xong hợp đồng chưa?”

“Yên tâm đi, em đã làm thì đừng lo.”

Julie không chút xấu hổ, ngay trước mặt An Tiểu Yêu nghiêng đầu dựa vào người Long Viêm Dạ, đưa bản hợp đồng ra. “Nhưng mà, Dạ. Anh cảm thấy cô ấy thích hợp sao? Em cảm thấy có chút không ổn.”

“Không sao, nếu anh tìm một người quá hoàn hảo thì chắc chắn mẹ anh sẽ nghi ngờ. Anh nghĩ cô ấy là người thích hợp nhất.” Long Viêm Dạ một tay ôm eo Julie, tay kia cầm lấy bản hợp đồng đưa qua cho An Tiểu Yêu. “Cô xem qua một chút, nếu là không có vấn đề gì thì ký tên vào đó.”

An Tiểu Yêu nén giận, Long Viêm Dạ đúng là tên háo sắc mà, trước mặt mình mà còn ôm cô gái khác, An Tiểu Yêu khinh thường hừ lạnh một cái rồi đọc bản hợp đồng trong tay. Trong đó gồm rất nhiều các điều khoản làm cho An Tiểu Yêu một người không có tính nhẫn nại phải cố gắng mới đọc xong một tờ. Thôi, dù sao chuyện nhận tiền rồi giúp người ta cũng không phải chuyện quan trọng gì cả nên An Tiểu Yêu lấy bút ký tên mình lên đó.

“Tốt lắm, giờ coi như xong, hai người mau đi đi. Đừng ở chỗ này làm hại mắt tôi, đây là phòng tôi nên đi nhanh đi.”

Đưa hợp đồng đã ký cho Long Viêm Dạ rồi An Tiểu Yêu bắt đầu hối hận, cứ có cảm giác như mình vừa ký tên vào bản bán mình vậy. An Tiểu Yêu nhìn hai người còn đang ôm nhau thì cảm thấy tức giận, không nghĩ đến bản hợp đồng nữa mà trực tiếp chống nạnh đuổi khách.

Julie hôn lên môi Long Viêm Dạ một cái mới đứng lên khoác tay Long Viêm Dạ. “Đi thôi, Dạ. Bé con không hoan nghênh chúng ta, ha ha ——” Long Viêm Dạ liếc mắt về phía An Tiểu Yêu rồi khoác vai Julie ra cửa.

“Nhớ kỹ, tôi mới là người thuê phòng này.”

“Hai người mau đi đi ——”

An Tiểu Yêu mở cửa, nói lớn. Không phải thừa tiền sao? Chanh hỏi chanh, không biết vì sao mình lại không thích nhìn thấy Long Viêm Dạ ôm người con gái khác, đàn ông đúng là kẻ háo sắc, An Tiểu Yêu thâm nghĩ. Chờ Long Viêm Dạ cùng Julie ra khỏi cửa, An Tiểu Yêu ngồi bịch xuống đất, ngoài cửa còn vọng lại tiếng cười đùa.

10. Chương 10: Chấp Nhận

Trong lòng không ngừng mắng hai người vừa rời đi, lúc này An Tiểu Yêu mới suy nghĩ lại mọi chuyện vừa xảy ra. Một lon nước làm mình gặp một người đàn ông, sau đó bị anh ta lôi đi rồi thuê mình nữa, không thể hiểu nổi chuyện gì nữa. An Tiểu Yêu suy nghĩ một chút, thật đau đầu, An Tiểu Yêu liền gọi cho Lâm Nha. Trong điện thoại Tiểu Yêu kể hết mọi chuyện cho Lâm Nha nghe, Lâm Nha nghe xong hét lên. “Trời ạ, Tiểu Yêu. Cậu mang thai chứ đâu phải bị hỏng não. Hợp đồng như vậy mà cậu cũng dám ký, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì vậy hả?”

“Nhưng đã lỡ ký rồi, sợ rằng hối hận cũng đã quá muộn. Mình nghĩ có chỗ ăn chỗ nghỉ trong vòng nửa năm lại còn có tiền cầm về nữa, nếu là cậu thì cậu có xiêu lòng không? Cậu cũng biết hoàn cảnh của mình bây giờ, tạm thời chỉ có làm như vậy thôi, nhưng mà tên đó đúng là kẻ háo sắc.”

An Tiểu Yêu bắt đầu trách móc Long Viêm Dạ, Lâm Nha im lặng nửa ngày mới nói một câu không ăn nhập gì với chuyện mà An Tiểu Yêu đang nói. “Tiểu Yêu, ngàn vạn lần cậu không được thích người đó nha. Nhớ kỹ cậu đã là mẹ rồi, còn phải đi tìm cha Bảo Bảo nữa đấy.”

“Biết rồi mà, không cần nhắc đâu. Mình thích mấy con thú trong vườn bách thú chứ quyết không để ý đến anh ta đâu.” An Tiểu Yêu đầy tự tin đảm bảo. Nói đến Long Viêm Dạ mình ghét anh ta còn không kịp nữa là bảo thích, An Tiểu Yêu tức giận cúp máy, xoa xoa bụng, khoe miệng An Tiểu Yêu cong lên. Dù thế nào thì tạm thời mình và Bảo Bảo cũng đã tìm được một chỗ dừng chân, nhưng mình cũng phải cùng Lâm Nha nhanh chóng tìm được tên đàn ông kia để Bảo Bảo sớm có cha, đối với tương lai An Tiểu Yêu tràn đầy hi vọng. Trong biệt thự An gia, An Ba đang nghe Đoan Dạ báo cáo, khẽ cau mày. “Cậu nói có một tên lạ mặt dẫn con bé quay lại khách sạn sao?”

“Đúng vậy, ông chủ. Tên đó chưa từng gặp qua.”

“Hừ, có thể hẳn ta làm Tiểu Yêu mang thai thì sao? Đoan Dạ, cậu nhanh chóng điều tra về người này, sáng sớm mai mang tới đây cho tôi.”

“Dạ, ông chủ. Nhưng cô chủ thì phải làm sao ạ?”

An Ba phát tay. “Thôi, trước mắt không cần lo cho nó. Nếu nó cùng tên kia thực sự yêu nhau thì cứ mặc nó, giờ tôi chỉ quan tâm tên đó rốt cuộc là ai.”

“Vâng ——”

Thoáng một cái mấy ngày đã trôi qua, thời gian này Long Viêm Dạ luôn đứng giờ xuất hiện trước mặt An Tiểu Yên nói về anh cùng sở thích của mẹ mình. An Tiểu Yên lắng nghe nhưng cô vẫn không hiểu, rốt cuộc là anh ta tìm vợ hay là mẹ anh ta nữa, nhưng dù sao thì An Tiểu Yên vẫn phải cố gắng nhớ hết mọi việc vào đầu.

An Tiểu Yêu cũng nói về hoàn cảnh của mình cho Long Viêm Dạ, nói rằng mình là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã không nơi nương tựa, phải nhờ hàng xóm chăm sóc mới có thể trưởng thành. Tuy An Tiểu Yêu vừa kể vừa rơm rớm nước mắt nhưng Long Viêm Dạ vẫn hoài nghi, đúng là lần đầu gặp nhau cô không một đồng xu dính túi nhưng trên người toàn hàng hiệu, cô bé này không phải nhà có điều kiện thì cũng chính là kẻ háo tiền.

Rất dễ đoán, Long Viêm Dạ coi An Tiểu Yêu là loại người thứ hai. Mặc dù biết An Tiểu Yêu nói dối nhưng Long Viêm Dạ không vạch trần sự thật, chỉ là quan hệ chủ tớ thôi mà, không cần phải lật tẩy bộ mặt thật của đối phương, Long Viêm Dạ muốn giữ chút thể diện cho Tiểu Yêu.

11. Chương 11: Trùng Điệp

Giờ An Tiểu Yêu có hối hận thì cũng đã đến thời điểm thực hiện hợp đồng, sáng sớm tinh mơ An Tiểu Yêu rời giường, có chút khấn trương. An Tiểu Yêu không muốn phải lưu lạc ngoài đường nên muốn chuẩn bị thật chu đáo. Thay quần áo xong, An Tiểu Yêu liền điện cho Lâm Nha thông báo địa chỉ nơi mình sắp đến rồi ra ngoài phòng khách chờ Long Viêm Dạ đến đón. Long Viêm Dạ là người rất đúng giờ, vừa đến giờ hẹn thì ngoài chuông cửa vang lên. An Tiểu Yêu ra mở cửa, vừa nhìn thấy Long Viêm Dạ An Tiểu Yêu choáng váng, anh ta mặc một bộ đồ trắng tôn lên vẻ đẹp trai, nếu không phải trước đây đã từng tận mắt nhìn thấy anh ta ôm cô luật sư của mình không nở rời mà chỉ nhìn nguyên vẻ ngoài thì có thể An Tiểu Yêu sẽ chảy nước miếng mất. Đáng tiếc bây giờ trong lòng An Tiểu Yêu chỉ coi Long Viêm Dạ là một tên háo sắc mà thôi nên tự nhiên sẽ miễn dịch với vẻ đẹp đó, An Tiểu Yêu lùi lại hai bước nhường đường cho Long Viêm Dạ vào, không biết lần này đi cùng nhau là vui hay buồn nữa. Sau khi đóng cửa lại, Long Viêm Dạ đứng dựa lưng vào cửa, hài lòng khi thấy An Tiểu Yêu đã chuẩn bị xong. Khuôn mặt thanh tú, lông mi dài hợp với đôi mắt to, nhìn cô thật giống búp bê. Áo màu vàng, quần bò trông An Tiểu Yêu thật đáng yêu, Long Viêm Dạ tròn mắt nhìn, chắc mẹ sẽ thích cô bé này. Không biết vì sao trong lòng Long Viêm Dạ lại có cảm giác rất kỳ lạ, cứ có cảm giác mình đã gặp An Tiểu Yêu ở đâu rồi, trên người cô bé này có mùi hương rất quen. Khép mắt lại, Long Viêm Dạ suy nghĩ một chút, đúng rồi là An An, cảm giác An An giống với An Tiểu Yêu. Nhưng rất nhanh Long Viêm Dạ liền loại bỏ ý nghĩ đó. Một An An thuần thực hấp dẫn không thể giống với một An Tiểu Yêu còn chưa phát triển hết. Nhắc đến An An, cho dù Long Viêm Dạ đã bỏ rất nhiều thời gian ra tìm kiếm nhưng An An giống như bốc hơi khỏi thế gian này vậy, không có bất kỳ tin tức nào. Long Viêm Dạ thở dài, đề nghị thất vọng trong lòng xuống, nhìn An Tiểu Yêu đang đứng trước mặt, Long Viêm Dạ cảm hành lý của An Tiểu Yêu. “Đi thôi, bắt đầu từ giờ, cô chỉ cần nhớ mình là vợ tương lai của tôi là được rồi, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều nha.”

“Biết rồi, nói nhiều quá đấy.”

Cả ngày lẫn đêm vẫn chưa chán sao? An Tiểu Yêu có nhắm mắt lại cũng có thể nói rõ ràng mạch mọi chuyện trong nhà họ Long. Cầm áo khoác lên, An Tiểu Yêu đi theo Long Viêm Dạ ra cửa, sau khi ngồi vào xe của Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu chợt nhớ ra một chuyện liền quay sang hỏi Long Viêm Dạ: “Đúng rồi, nếu như mẹ anh hỏi chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh nào thì phải trả lời sao?”

Trời — Đúng là Long Viêm Dạ không nghĩ đến chuyện này, Long Viêm Dạ không biết phải xử lý chuyện này như thế nào sao cho hợp lý bây giờ. Nhìn bộ dạng lúc này của Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu có chút hả hê, ha ha ha — rốt cuộc cũng làm khó được anh ta, An Tiểu Yêu vui vẻ quay ra ngoài cửa, trong lòng cười thầm.

12. Chương 12: Khu Nhà Cao Cấp Của Long Gia

Đáng tiếc An Tiểu Yêu cao hứng chưa được bao lâu, Long Viêm Dạ đã nghĩ ra cách ứng phó. “Nếu mẹ tôi có hỏi tới vấn đề này thì bé trả lời là em làm ở quán cà phê, một lần tôi qua đó uống gặp em, được không?”

“A —” An Tiểu Yêu gật đầu. Thật ra thì An Tiểu Yêu dị ứng với cà phê nên An Tiểu Yêu đã quên mất vị cà phê nên cũng không biết pha thế nào, còn nói mình làm ở quán cà phê nữa? ! Nhưng An Tiểu Yêu không nói ra, anh ta là ông chủ thì điều gì anh ta nói mình cứ làm vậy đi. Xe chạy nhanh, một lát đã đến khu nhà cao cấp, cảnh xuân tươi đẹp, hoa trên núi nở khắp nơi, An Tiểu Yêu nhìn cảnh bên ngoài cửa kính, có chút cảm giác thân quen. Nhà mình cũng giống như ở đây, không biết từ lúc mình bỏ đi, cha mình như thế nào rồi, hay là đang tức giận phẫn nộ đi tìm mình không nhỉ? Suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu liền bị dập tắt ngay, nếu giờ cha mình tóm được thì nhất định sẽ xử lý mình, vừa nghĩ đến chuyện này An Tiểu Yêu liền cảm thấy sợ, không dám nghĩ tiếp, thôi không nghĩ nữa sẽ tốt hơn. Xe chạy chậm chậm vào khu nhà Long gia, vườn hoa rộng lớn còn có đài phun nước, đúng lúc này phụt nước lên, An Tiểu Yêu lè lưỡi. Cứ tưởng nhà mình đã hiện đại rồi, không ngờ nhà Long Viêm Dạ còn khang trang hơn, vừa xuống xe, An Tiểu Yêu bị toà nhà màu trắng làm hoảng sợ. Oa — to thật! Không biết tình huống bây giờ của mình có giống với hoàn cảnh Ma Tước gặp Phượng Hoàng không, mấy người giúp việc chạy nhanh ra cầm đồ cho

Long Viêm Dạ, khom người thông báo tình hình trong nhà cho Long Viêm Dạ. “Cậu chủ, bà chủ đang ngồi trong phòng khách chờ cậu cùng cô An, bà còn dặn tối nay nhất định phải cùng nhau ăn cơm.”

“Được, tôi biết rồi. Trước tiên hãy mang hành lý của cô An để vào phòng đã.”

Long Viêm Dạ phẩy tay, mỉm cười dắt tay An Tiểu Yêu vào nhà, An Tiểu Yêu có chút không quen với kiểu va chạm này nên có chút không tự nhiên, muốn rút tay ra. Long Viêm Dạ cúi đầu, ghé vào tai An Tiểu Yêu nói thầm một câu. “Chẳng lẽ muốn mẹ tôi nhận ra chúng ta đang đóng kịch sao?”

An Tiểu Yêu giật mình, không phản kháng nữa. Long Viêm Dạ nói đúng, nếu giờ mình không bước chân vào nhà thì lập tức bị lộ ngay, vậy không phải đã thất bại rồi sao. An Tiểu Yêu cố gắng dè cảm xúc xuống, để mặc Long Viêm Dạ dắt tay mình đi về phía toà nhà trắng, trong lòng có chút hồi hộp.

Bước qua con đường trải sỏi, mấy người giúp việc đang đứng trước cửa, thấy Long Viêm Dạ đi vào nhà liền cúi đầu chào. An Tiểu Yêu nghĩ thầm trong bụng, thật không ngờ người này lại khoa trương như vậy, một người chạy ra mở cửa cho họ, trước mắt An Tiểu Yêu là một không gian rộng, phòng khách sạch sẽ sáng choang chỉ có hai chiếc ghế sa lon lớn cùng một bức ảnh lớn chụp đại gia đình, một người phụ nữ mặc bộ đầm tím đang ngồi nhìn họ.

Trên khuôn mặt người phụ nữ này không có dấu vết của thời gian, nhìn bà toát lên vẻ quý phái, nhìn thấy Long Viêm Dạ cùng An Tiểu Yêu bước vào, trên mặt người phụ nữ này liền mỉm cười rồi đứng dậy. Trong nháy mắt Long Viêm Dạ cũng như biến thành một người khác, đẩy An Tiểu Yêu lên. “Mẹ, đây là vợ tương lai của con — An Tiểu Yêu”

13. Chương 13: Vượt Qua Kiểm Tra

Mẹ Long Viêm Dạ khi nhìn thấy An Tiểu Yêu thì cười híp mắt, nhìn từ trên xuống dưới rồi cuối cùng dừng lại ở mông An Tiểu Yêu, nụ cười lịch sự chuyển sang vui mừng, ánh mắt của bà làm An Tiểu Yêu nổi da gà, nhưng không dám lên tiếng. Lúc sau bà mới dắt tay An Tiểu Yêu. “Tiểu Yêu phải không? Dì là mẹ của Viêm Dạ, con cứ gọi dì là được rồi. Từ giờ con cứ ở lại đây, cứ coi đây là nhà mình nha.”

“Cảm ơn dì.” An Tiểu Yêu lễ phép trả lời. Không biết bà ấy phát hiện điều gì làm cho An Tiểu Yêu tò mò, liếc mắt nhìn Long Viêm Dạ đứng phía sau, anh ta cũng đang kinh ngạc. Chẳng lẽ mình có vấn đề gì nhưng An Tiểu Yêu không nói ra. Long Viêm Dạ bình tĩnh lại, không biết mẹ đang đóng kịch hay không nhưng chỉ thấy mẹ thích An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ thở dài. Cứ nghĩ sẽ khó qua được cửa ải này, không ngờ lại dễ dàng vượt qua như vậy, Long Viêm Dạ ôm eo An Tiểu Yêu. “Tiểu Yêu, em ngồi đi. Em đã vất vả rồi, giờ ngồi đây nghỉ một chút rồi lát nữa anh dẫn em lên phòng nha.”

“Dạ”

An Tiểu Yêu ngoan ngoãn gật đầu, không ngờ mẹ Long Viêm Dạ lại phản đối, đứng dậy lườm Long Viêm Dạ. “Con thật không ra gì, Tiểu Yêu đang mệt nên con dẫn nó lên phòng nghỉ đi, không cần phải ngồi đây đâu. Con dẫn Tiểu Yêu lên phòng đi! Tiểu Yêu à, con đi nghỉ đi, nha. Bảo Viêm Dạ chăm sóc con nha.”

Bà đang lườm con vậy mà vừa nhìn An Tiểu Yêu thì liền cười tươi rói. An Tiểu Yêu không dám tin vào mắt mình, trở mặt nhanh thật, Long Viêm Dạ không nói gì đứng dậy dẫn Tiểu Yêu lên lầu. Vừa vào phòng, Long Viêm Dạ liền buông ngay An Tiểu Yêu, bắt đầu căn nhắc. “Không biết hôm nay mẹ tôi làm sao nữa, thật lạ, thật sự rất lạ nha. Mọi lần tôi dẫn cô nào về thì mẹ tôi đều trừng mắt nhìn, coi người ta không đáng một xu, nhưng không biết sao lại đón tiếp cô vui vẻ như vậy.”

“Lạ thế nào? Tôi thấy mẹ anh rất tốt mà, không giống những gì anh nói nha.”

An Tiểu Yêu phản đối, chắc những cô gái anh ta mang về đều không tốt nên mẹ anh ta mới đối xử như vậy. Bất ngờ khi nhìn thấy An Tiểu Yêu phản đối Long Viêm Dạ, anh tròn mắt nhìn An Tiểu Yêu, giọng nói trở nên lạnh lùng.

“Đừng quên vị trí của mình, tôi mới là chủ. Cô đừng cho rằng mình là vợ tương lai của tôi thật nha, đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi.”

“Đừng nghĩ mình có tiền là giỏi nha, kiêu cái gì chứ? Tôi luôn nhớ anh là chủ nhưng không phải chủ nhân tôi, nói cho rõ, chúng ta là quan hệ làm thuê nha. Anh cũng bớt oai đi, anh xào tôi được thì tôi cũng có thể xào lại anh nha.” An Tiểu Yêu tức, mỗi lần anh ta đều nói thế, coi mình là nô lệ được anh ta mua về ý, nếu không phải mình không dám về nhà thì đã không ở đây để bị anh ta coi thường như thế.

Long Viêm Dạ bị An Tiểu Yêu quát lại nhưng anh không nổi giận chỉ nhìn An Tiểu Yêu. Trong lòng An Tiểu Yêu dâng lên cảm giác kỳ lạ, mắt bị dị tật sao, sao lại nhìn mình như thế. Lúc sau, Long Viêm Dạ mỗi khe hở một tiếng, “Còn nữa, đừng quản chuyện riêng của tôi.”

“Anh nói xong chưa? Nếu xong thì xin mời anh ra cho.”

Trong lòng An Tiểu Yêu giận cái gì đó, quản chuyện anh ta, anh ta có bị sao không vậy? Mình đâu thừa hơi mà quản anh ta chứ, không ngờ vừa bước chân vào nhà họ Long đã gây sự với Long Viêm Dạ rồi, thật đau đầu. Long Viêm Dạ đúng là tên đáng ghét mà, An Tiểu Yêu ngồi trên giường thở phì phò vì tức giận.

14. Chương 14: Giao Đầu Lần Hai

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của An Tiểu Yêu làm Long Viêm Dạ phì cười, ngồi xuống ghế, “Thật ngại quá nhưng mà mẹ tôi đã giao cho tôi nhiệm vụ là ở lại đây ‘chăm sóc’ cô bé thật tốt nên tôi không thể xuống dưới lúc này được. Cho nên cô bé phải chấp nhận thôi, tôi cũng phải chịu ầm ỨC mà, cô còn gì không hài lòng nữa.”

“Anh, anh không phải người.”

An Tiểu Yêu tức giận không biết mình nói gì nữa, đỉnh đầu bốc khói, hận không thể xé xác Long Viêm Dạ ra rồi ném vào bồn cầu xả đi. Long Viêm Dạ liếc mắt nhìn An Tiểu Yêu, giọng nói đầy vẻ khinh thường, “Chú ý cách dùng từ, đừng ép quá khiến tôi nổi giận.” Long Viêm Dạ vừa nói vừa bước lại gần chỗ An Tiểu Yêu đang ngồi, cúi xuống nhìn, một luồng áp lực từ Long Viêm Dạ tỏa ra, An Tiểu Yêu không nhịn được nuốt nước bọt. A a — tên đáng ghét lạ còn dám hù dọa mình à? An Tiểu Yêu khóc không ra nước mắt nhưng vẫn mạnh miệng, tay đẩy Long Viêm Dạ ra, vừa lùi về phía sau, “Cách xa tôi chút đi, đừng dính sát vào tôi như thế. Tôi — tôi bị dị ứng, mau cách xa một chút.”

Trong mắt Long Viêm Dạ hiện ra tia đùa giỡn. Dị ứng với đàn ông sao, đúng là một lý do dở ẹt. Nhưng mà bộ dạng sợ hãi của cô nhóc này trông thật buồn cười quá đi, Long Viêm Dạ không bỏ được ý định trêu tức An Tiểu Yêu, không thèm để ý đến sự kháng cự của An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ không những không lùi mà còn tiếp tục tiến tới, tay khẽ nâng cằm An Tiểu Yêu lên, tay kia nhẹ nhàng đặt lên eo cô, “Có phải làm như thế này cô sẽ bị dị ứng phải không? Chỉ cần ngoan ngoãn chiều tôi, tôi có thể cho cô nhiều tiền, thỏa mãn những gì cô muốn, đồng ý không?”

An Tiểu Yêu hoảng sợ nhìn Long Viêm Dạ đang ngày càng lớn lên trước mắt mình, nhìn môi anh ta chỉ cách môi mình có chút xíu, trong đầu cô trống rỗng. Không biết lấy dũng khí từ đâu mà cánh tay An Tiểu Yêu giơ lên rồi vung lên tát vào mặt người đối diện, bốp, cả Long Viêm Dạ và An Tiểu Yêu đều ngây người.

“Cô dám tát tôi? !” Trên mặt Long Viêm Dạ hiện lên năm ngón tay, không dám tin vào sự thật trừng mắt nhìn An Tiểu Yêu. Long Viêm Dạ thực sự tức giận, ánh mắt của anh làm An Tiểu Yêu sợ, tròn mắt nhìn Long Viêm Dạ, trong đầu bắt đầu tính toán, mình không thể ngồi im mà hứng chịu được, không làm gì thì có thể tên này sẽ đánh mình mất, mình là phụ nữ mang thai mà. An Tiểu Yêu không nghĩ ra cách nào đành nhắm mắt lại rồi hét thật lớn, “A—a—a—!”

Tiếng hét của An Tiểu Yêu vang khắp mọi góc ngách của Long gia, ở xa cũng có thể nghe thấy, Long Viêm Dạ bị tiếng hét ấy làm cho ngây người. Sau khi hồi phục tinh thần, Long Viêm Dạ bèn lấy tay bịt kín lỗ tai mình, quát An Tiểu Yêu, “Đủ rồi đấy, cô hét cái gì chứ? Tôi không làm cô hét, im lặng đi!”

An Tiểu Yêu lập tức ngậm miệng, bên ngoài có tiếng bước chân chạy lại gần, An Tiểu Yêu hài lòng mỉm cười. Lúc này Long Viêm Dạ mới hiểu An Tiểu Yêu định làm gì nhưng hình như quá muộn vì ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ. “Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, mở cửa ra coi. Con làm sao à? Mở ra nhanh lên!”

Tốc độ của bà thực đáng nể, nhanh hơn so với tính toán của An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ tròn mắt nhìn An Tiểu Yêu, dù không muốn nhưng vẫn phải ra mở cửa. Bà Long chạy vọt vào phòng tới chỗ An Tiểu Yêu, vội vàng kéo An Tiểu Yêu lên nhìn từ đầu tới chân rồi thận trọng hỏi. “Tiểu Yêu, con làm sao vậy, không sao chứ? !”

“Dạ, dì. Anh Viêm Dạ muốn con, muốn con —”

“Muốn con làm gì?”

“Anh ấy, anh ấy muốn làm chuyện đó. Giờ con đang mệt mà anh ấy cứ ép con —”

An Tiểu Yêu vui đầu vào ngực bà Long, trong lòng cười thầm. Hừ, xem anh còn dám làm gì? Trước mặt mẹ anh ta nói anh ta là tên háo sắc, ha ha ha — bụng An Tiểu Yêu sắp không chịu được vì phải nhịn cười rồi.

15. Chương 15: Tìm Kiếm Người An Ủi

Mặt Long Viêm Dạ xanh như tàu lá chuối, thì ra đây là mục đích của cô nhóc này, giờ mình hiểu rồi. Sau khi nghe An Tiểu Yêu nói, mặt bà Long trầm xuống, quay lại nhìn Long Viêm Dạ. “Viêm Dạ, con thật là... con nên để An Tiểu Yêu nghỉ ngơi mới phải chứ. Mẹ không phải người cổ hủ nhưng tình trạng bây giờ của An Tiểu Yêu phải được nghỉ ngơi, sao con lại không thông cảm cho con bé vậy?”

“Mẹ, con —”

“Không nói nữa. Giờ con cùng mẹ xuống dưới để An Tiểu Yêu nghỉ ngơi. Thanh niên đúng là không hiểu chuyện mà. Tiểu Yêu, con chú ý nghỉ ngơi thật tốt, dì cùng Viêm Dạ xuống dưới nha.”

Bà Long an ủi An Tiểu Yêu làm cô có chút xấu hổ, chỉ gạt đầu một cái, An Tiểu Yêu nhìn hai mẹ con Long Viêm Dạ ra cửa dù Long Viêm Dạ không muốn. Khép cửa xong, An Tiểu Yêu nằm xuống giường cười phá lên, Long Viêm Dạ đòi đấu với tôi ư? Hừ, anh không tìm hiểu xem An Tiểu Yêu tôi là ai, coi như lần này mình làm việc thiện đi. Nhưng thái độ của bà Long đối với mình rất lạ, chẳng lẽ biết mình đang mang thai? An Tiểu Yêu không đoán ra được nguyên nhân. Không nghĩ thêm nữa, An Tiểu Yêu nằm dài trên giường lớn, quần anh ta gì chứ, chuyện tương lai thì để sau này tính, cứ thế An Tiểu Yêu chìm dần vào mộng đẹp. Dưới phòng khách, mặt Long Viêm Dạ đen thui ngồi trên ghế nghe mẹ mắng, không ngờ An Tiểu Yêu còn có chiều này, mình đã đánh giá quá thấp cô nhóc này rồi, nhưng hôm nay mẹ mình làm sao vậy nhỉ? Long Viêm Dạ thắc mắc. Cuối cùng thì bài thuyết giáo của mẹ anh cũng đã dừng lại, uống một ngụm nước, chốt lại một câu: “Từ nay tới giờ mẹ nói gì, con nghe rõ chưa?”

Từ nay tới giờ Long Viêm Dạ đang suy nghĩ nên không nghe thấy mẹ mình nói gì, thấy mẹ hỏi vậy, Long Viêm Dạ liền trả lời qua loa. “Dạ, con nhớ rồi. Thôi chết, giờ con có việc, con đi đã.”

“Vậy tới nhớ về ăn cơm nha, nhớ chưa?”

Bà Long vội vàng nhắc con trai, thằng bé này thật là, mình mới nói mấy câu là đã kiếm cớ trốn đi, đủ lòng đủ cánh rồi nên không nghe lời nữa, bà khê thở dài. Hôm nay con trai dẫn Tiểu Yêu về, với kinh nghiệm của mình, liếc qua An Tiểu Yêu là biết nó đã mang bầu, không biết Tiểu Yêu có muốn quan hệ lâu dài với con trai mình không nữa, nói thật thì An Tiểu Yêu là một cô gái không tệ.

Long Viêm Dạ chán nản chạy xe tới chỗ ở của Julie. Vừa mở cửa, Julie nhào vào lòng Long Viêm Dạ. Từ khi quen biết Long Viêm Dạ tới giờ, đây là lần đầu tiên Viêm Dạ chủ động tới nhà cô. Julie cười tươi như hoa, ôm eo Long Viêm Dạ. “Sao hôm nay anh lại tới đây?”

“Em không hoan nghênh sao?” Long Viêm Dạ ôm Julie vào phòng, phòng này là quà của anh tặng cho Julie sau lần đầu tiên hai người ngủ với nhau, nhưng từ đó tới nay anh rất ít khi qua đây.

Julie rót nước cho Long Viêm Dạ rồi ngồi vào lòng anh, khẽ hôn lên môi Viêm Dạ. Long Viêm Dạ ôm Julie chặt hơn, tay chui vào trong áo Julie, thu hết hơi ấm của nhau.

16. Chương 16: Tình Cũ

Bàn tay của Long Viêm Dạ di chuyển liên tục trên người Julie, đi đến đâu là đốt lên ngọn lửa dục vọng đến đấy, đôi mắt Julie khép hờ, đôi má hồng hồng đầy ý xuân. Hai tay ôm lấy eo Long Viêm Dạ, người cô mềm nhũn như người không xương, dựa hẳn vào người Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ khẽ cười, nhấc Julie nằm xuống ghế. Một tay ở phía trên không ngừng nghịch ngợm, tay kia không chút khách khí cởi quần soóc của Julie ra, đôi môi gắn chặt vào môi Julie, không ngừng trêu đùa Julie. Hai người ôm nhau thật chặt, lửa dục vọng bùng cháy, không biết ly nước trên bàn đổ lúc nào, nước chảy đầy bàn mà cả hai không hay biết. Julie thở hổn hển, Long Viêm Dạ đưa Julie đi vào thế giới cực lạc, một mảnh cảnh xuân bên trong, không khí ẩm muối trong phòng đạt tới cực điểm, người phụ nữ của Long Viêm Dạ dễ dàng bị anh chinh phục. Lúc sau, tất cả khôi phục như lúc đầu, dựa vào trong ngực Long Viêm Dạ, Julie tròn mắt nhìn anh, giọng nói nũng nịu hỏi vấn đề chính: “Giờ thì có thể nói cho em biết vì sao lại tìm em? Đừng nói vì muốn em mới tới đây nha, em hiểu anh quá mà.”

“Thông minh.” Long Viêm Dạ thưởng Julie một nụ hôn rồi mới tiếp tục nói: “Anh muốn em thêm một phần vào hợp đồng, anh hết chịu nổi cô nhóc kia rồi, thật sự muốn ném cô nhóc đó ra khỏi cửa.”

“Sao vậy, anh vừa dẫn cô ấy về nhà hôm nay mà. Sao đã ghét rồi, có phải cô bé đó đã làm gì chọc giận anh phải không?”

Nhắc đến An Tiểu Yêu, mặt Long Viêm Dạ đen lại, buông Julie ra, ngồi dậy, buồn bực trả lời: “Chuyện này em không cần biết. Em chỉ cần giúp anh soạn ra thêm phần hợp đồng nữa là được rồi, nội dung là trong thời gian An Tiểu Yêu làm thuê cho anh thì không được phép bước chân ra khỏi cửa nhà họ Long dù là một bước, còn nữa, không được quấy rầy đến cuộc sống của anh ở mọi phương diện. Nói cách khác, anh chỉ muốn cô nhóc đó giống như một đứa trẻ, chỉ cần ăn rồi ngủ là được.”

“Em hiểu rồi.”

Julie ngồi dậy, mặc áo sơ mi của Long Viêm Dạ vào. Nhìn qua cũng biết An Tiểu Yêu đã chọc giận Long Viêm Dạ đến mức nào, nếu không sao Long Viêm Dạ lại đưa ra cái yêu cầu quái dị này chứ, trong lòng Julie thầm cười sung sướng, tay chân cũng làm việc nhanh nhẹn hơn.

Rất nhanh Julie đã thảo xong hợp đồng bổ sung đưa cho Long Viêm Dạ, xem xong Long Viêm Dạ đưa cho Julie một khoản tiền không nhỏ. Đối với phụ nữ, Long Viêm Dạ không bao giờ keo kiệt, Julie nhận lấy chi phiếu, trong lòng hiểu rõ Viêm Dạ nên không câu nệ, Viêm Dạ không có để người phụ nữ nào trong lòng cả, chỉ cần người đó có chút giả dối thì đó là lúc phải rời xa Long Viêm Dạ.

“Giờ anh về nhà à?”

Mặc dù biết trong lòng Long Viêm Dạ mình không có địa vị gì nhưng Julie vẫn hi vọng anh có thể ở bên mình thêm một chút. Long Viêm Dạ mặc quần áo chỉnh tề, đặt một nụ hôn trên môi Julie, không chút lưu tình rời xa người phụ nữ cũng vừa cùng mình hoan ái.

17. Chương 17: Hợp Đồng Phụ

Long Viêm Dạ giống như bắt được vàng, khoe miệng hiện ra nụ cười gian. An Tiểu Yêu, không phải cô muốn đấu với tôi sao? Vậy thì tôi nhốt cô lại xem cô còn dám đấu với tôi không. Tự nhiên Long Viêm Dạ

cảm thấy thoải mái, chỉ cần nghĩ có thể nhìn thấy ánh mắt sợ hãi, đáng thương của An Tiểu Yêu thì Long Viêm Dạ liền cảm thấy vui lên. Anh vui vẻ trở về nhà, vốn tưởng có thể nhìn thấy dáng vẻ ăn năn của An Tiểu Yêu nhưng khi Long Viêm Dạ đẩy cửa vào thì suýt ngất. An Tiểu Yêu cùng mẹ anh đang ngồi trên ghế, không biết họ vừa nói chuyện gì mà mặt mày An Tiểu Yêu hớn hở, hai người đang cười đùa vui vẻ, không khí gia đình thật ấm áp, sự xuất hiện của anh hình như hơi vô duyên. Trên trán Long Viêm Dạ nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, sao anh lại không phát hiện ra tài năng này của An Tiểu Yêu nhỉ? Thấy con mình đứng ở cửa, bà Long liền đứng dậy: “Sao giờ con mới về, chúng ta chờ con lâu lắm rồi đó. Mẹ có khuyên kiểu gì thì An Tiểu Yêu vẫn đòi đợi con về mới ăn cơm đây, không ngờ hai đứa lại có tình cảm tốt như vậy, ha ha —”

“Mẹ —”

Mặt Long Viêm Dạ đen lại, An Tiểu Yêu thật là! Tình cảm tốt gì chứ, chắc là trước mặt mẹ mình nên mới giả bộ như vậy, Long Viêm Dạ không nói gì, đi đến trước mặt An Tiểu Yêu: “Anh có chuyện muốn nói riêng với em.”

“Vâng.”

An Tiểu Yêu đứng dậy, mỉm cười với bà Long: “Xin phép dì, Viêm Dạ có chuyện muốn nói với con. Bọn con lên trên kia nói chuyện, sẽ xuống ngay ạ.”

“Được, hai con đi đi.” Khóe môi bà Long cong lên, không ngờ tình cảm của hai đứa này lại thắm thiết đến thế, thằng bé vừa về đã muốn ở bên Tiểu Yêu tâm sự rồi. Nghe thấy giọng nói ngọt ngào của An Tiểu Yêu nói với mẹ mình, cả ánh mắt vui vẻ của mẹ nữa làm mặt Long Viêm Dạ càng đen hơn, không nói gì bèn dẫn An Tiểu Yêu lên phòng. Vừa vào phòng, nụ cười ngọt ngào trên môi An Tiểu Yêu biến mất, Long Viêm Dạ không chút khách khí để Tiểu Yêu ngồi vào ghế. Không biết vì sao chỉ cần nhìn thấy gương mặt này của An Tiểu Yêu thì ngay lập tức trong lòng Long Viêm Dạ liền bùng lên ngọn lửa tức giận, chính anh cũng không hiểu vì sao: “Thật không ngờ cô An Tiểu Yêu lại có tài năng như vậy.”

“Đó không phải do anh bảo tôi làm hay sao?”

“—” Long Viêm Dạ á khẩu, đúng là mình đã yêu cầu cô nhóc này phải lấy lòng và làm ẹ mình vui vẻ mà. Vậy tại sao khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi mình lại nổi giận? Cảm giác lúc đó rất một gia đình, có thể trong lòng mẹ mình cũng cảm thấy như vậy, nhưng sâu trong lòng anh đã có một hình bóng của người đẹp, nhưng tìm mãi vẫn không có chút tin tức nào của An An.

Long Viêm Dạ đã thề phải tìm ra An An, cảm giác của mình với An An không giống với các cô gái khác, ngoài cô ấy ra không ai có thể ình cảm giác gia đình cả. Hình ảnh đêm đó không ngừng hiện lên trong đầu Long Viêm Dạ, anh cau mày lạnh lùng nhìn An Tiểu Yêu: “Đúng là do tôi yêu cầu nhưng cô đừng quên mình là do tôi thuê về.”

“Yên tâm đi, vĩnh viễn tôi sẽ không quên đâu, tôi là do anh thuê về, không cần phải ngày nào cũng nhắc như vậy.”

“Tốt, vậy cô hãy ký tên vào đây.”

Long Viêm Dạ ném bản hợp đồng cho An Tiểu Yêu, cô không thèm đọc qua liền ký luôn. Đồ khốn Long Viêm Dạ, dám đối xử với mình như vậy, nếu giờ Long Viêm Dạ đưa cho cô ký kẻ ước bán thân có thể cô cũng sẽ không nhìn mà ký luôn.

18. Chương 18: Nhận Thức Chung

An Tiểu Yêu ném bản hợp đồng lên người Long Viêm Dạ. Thấy An Tiểu Yêu không thèm đọc qua đã ký tên, thực là ngoài ý muốn của Long Viêm Dạ: “Cô không đọc qua sao?”

“Đọc làm gì! Giờ tôi nằm trên tay anh, tôi muốn phản đối đâu có được chấp nhận. Không nghe lời anh, anh không hài lòng, còn nghe lời thì anh cũng không vui, có phải nội tiết tố trong người anh có vấn đề. Tôi không muốn chấp nhận với anh, anh đúng là tên điên — ưmh —”

Bất ngờ Long Viêm Dạ liền cúi xuống đặt lên môi An Tiểu Yêu một nụ hôn, cảm giác thật ngọt ngào quen thuộc làm Long Viêm Dạ mất tự chủ, cứ thế quẩn quýt mãi không rời. Không ngờ môi cô nhóc này lại ngọt đến thế, Long Viêm Dạ không kiềm chế được, còn An Tiểu Yêu thì tròn mắt nhìn, không hiểu anh ta đang làm gì? Vừa rồi ép mình ký vào mấy cái giấy tờ gì gì đó, bây giờ thì lại cưỡng hôn mình, An Tiểu Yêu vắt óc suy nghĩ, sau đó giơ tay lên nhưng bị Long Viêm Dạ nắm được. Đan tay vào nhau, Long Viêm Dạ vẫn chưa hôn đủ, An Tiểu Yêu tức giận suýt hộc máu, An Tiểu Yêu mút lấy đầu lưỡi Long Viêm Dạ, không phải hôn sao, anh ta ăn đậu hũ của mình thì mình cũng phải ăn lại mới phải phép chứ, An Tiểu Yêu tự nhủ. Thật lâu sau, Long Viêm Dạ mới chịu buông tha cho đôi môi của An Tiểu Yêu, nhưng mặt anh vẫn lạnh lùng, không chút dịu dàng nào. “Chưa ai có thể đánh tôi hai lần, cô đừng có vọng tưởng. Còn nữa, tôi cho cô biết, bắt đầu từ hôm nay, cô không được phép ra khỏi nhà, không được quản bất kỳ chuyện gì của tôi, cô chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, đóng cho tốt vai diễn của mình là được rồi, trong hợp đồng cô mới ký có viết rất rõ ràng, tôi hi vọng cô không phá vỡ hợp đồng.”

Thấy An Tiểu Yêu gật đầu, Long Viêm Dạ mới buông tay ra. Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, trên má Long Viêm Dạ xuất hiện dấu ấn năm ngón tay, lúc này thì đỉnh đầu An Tiểu Yêu thực sự bốc hỏa, trong mắt loé lên ngọn lửa. “Nè, anh nghe cho kỹ đây. Tôi không phải kẻ ăn không ngồi rồi, khi đã ký hợp đồng rồi thì nhất định sẽ thực hiện tốt, nhưng cái tát này là bồi thường cho việc vừa rồi anh dám hôn tôi, đừng quên anh đã nói anh không có hứng thú gì với tôi. Anh nên đứng đắn một chút, nếu không chắc chắn sẽ có lần thứ ba tôi đánh anh.”

An Tiểu Yêu nói xong liền đóng sầm cửa đi ra ngoài. Cái tên hâm này, tự nhiên cưỡng hôn mình. Cái mặt rõ đẹp trai mà tâm địa thật xấu xa làm người ta nổi điên, người đàn ông như vậy mà có một người mẹ thật tốt, An Tiểu Yêu vừa đi vừa lẩm bầm.

“Cô nhóc này lại đánh mình? !” Long Viêm Dạ ngây ngốc, sao vừa rồi cô ta lại tát mình? Long Viêm Dạ xoa xoa lên má mình, không tin nổi trong một ngày mình bị tát đến hai lần mà lại còn cùng một người nữa chứ. Tiểu Yêu tát mình vì mình hôn cô nhóc ấy sao, Long Viêm Dạ kinh ngạc, những cô gái mình quen đều muốn leo lên giường của mình, vậy mà cô nhóc còn chưa lớn kia lại đánh mình hai lần chỉ vì mình hôn cô nhóc ấy, Long Viêm Dạ không chịu nổi điên cuồng hét lên.

“A — —”

An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn lên lầu, rồi cười vớ bà Long đang đứng dưới. “Dì không phải lo đâu. Viêm Dạ muốn hát cho con nghe nên đang luyện giọng thôi, chút nữa anh ấy sẽ xuống.”

“Vậy à. Tiểu Yêu, con qua đây xem cái này đi — —”

” — — ”

Long Viêm Dạ, chúng ta cùng đấu với nhau. Cha mình nói đúng, có vài người đáng đánh! An Tiểu Yêu cười ám muội, lên nhìn lên trên, khoé miệng hơi cong lên tạo thành một nụ cười thỏa mãn. Không được ra khỏi cửa thì không ra, mình đang dưỡng thai mà, ha ha ha

~~

19. Chương 19: Bữa Tối Vui Vẻ

Mọi người cùng ngồi ăn bữa tối với nhau, trừ bà Long không biết chuyện gì ra thì trên bàn ăn bắt đầu trận chiến, giương cung múa kiếm. Chỉ cần lúc nào bà Long không để ý là Long Viêm Dạ và An Tiểu Yêu bắt đầu đấu với nhau bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, nhưng bà Long ngẩng đầu thì ánh

mắt hai người lại trở nên dịu dàng vui vẻ, An Tiểu Yêu nghĩ mình có nên đi đóng kịch không. An Tiểu Yêu tin nếu mắt mình có thể giết người được thì e rằng bây giờ Long Viêm Dạ đã sớm nằm trong quan tài rồi.

“Dì à, dì ăn món này nhiều một chút nha.”

An Tiểu Yêu gấp một miếng thịt kho cho bà Long, Long Viêm Dạ thấy thế không muốn chịu yếu thế vội vàng gấp món khác ẹ mình. “Mẹ, món đó nhiều mỡ, mẹ nên ăn nhiều rau một chút.”

“Không sao, thịt có thể bổ sung lòng trắng trứng.” Nếu không làm sao có thể sinh ra cái tên ngu ngốc này. Đương nhiên là An Tiểu Yêu chỉ dám mắng thầm trong bụng thôi, hai người cứ đấu với nhau qua lại nhưng trong lòng bà Long thì lại cảm động vô cùng. Con trai mình đã tìm được cô gái hiểu thảo, con trai của mình cũng đã biết hiếu kính, bà Long suýt nữa bật khóc. Cả An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ ăn bữa cơm này không cảm thấy ngon, chỉ hận không thể lao vào xé xác đối phương, chợt nhớ ra điều gì đó, An Tiểu Yêu gấp một đồng thịt kho béo nhất rồi cười híp mắt với Long Viêm Dạ.

“Viêm Dạ, anh há miệng ra đi, em đút cho anh món này.”

Long Viêm Dạ nhìn thấy rất nhiều dầu từ thịt kho chảy ra, trong lòng cảm thấy buồn nôn, từ nhỏ đã sợ ăn những món nhiều dầu mỡ như vậy rồi nhưng thấy mẹ mình cười hạnh phúc, dù không muốn nhưng Long Viêm Dạ vẫn phải nhắm mắt há miệng ra. Trong lòng An Tiểu Yêu vô cùng vui mừng, từ những điều anh ta nói thì chắc chắn anh không thích những món béo ngậy này, mình đã đoán đúng, An Tiểu Yêu sung sướng bỏ đũa xuống. “Viêm Dạ, ngon không?”

“Ngon —”

Nếu mẹ anh không ở đây có thể anh sẽ nhét hết đồng thịt mỡ này vào mồm Tiểu Yêu. Không biết tại sao mình lại trở nên nhỏ mọn như vậy, thực sự không muốn nhìn thấy bộ dạng chiến thắng của Tiểu Yêu. Thật vất vả mới có thể nhịn đến hết bữa, cứ tưởng có thể xử lý được An Tiểu Yêu rồi, ai ngờ cô nhóc này viện cớ dẫn bà Long ra vườn đi dạo. Long Viêm Dạ cay cú, nhìn xung quanh nhà để tìm cách xử lý An Tiểu Yêu, sau đó Long Viêm Dạ toét miệng cười rồi bấm một dãy số.

“Cái gì, anh bảo em tới nhà anh sao, Viêm Dạ?”

Trong điện thoại là giọng vui mừng của một cô gái, Long Viêm Dạ hài lòng với biểu hiện đó. “Hình Dư, nhớ qua nha. Anh sẽ ở nhà chờ em qua, bảo bối, anh rất nhớ em.”

Không đợi bên kia trả lời, Long Viêm Dạ cười gian rồi cúp máy luôn. An Tiểu Yêu cô hành hạ tôi cả ngày, vậy thì cô đừng hòng được vui vẻ. Long Viêm Dạ rất muốn nhìn thấy bộ dạng tức giận của An Tiểu Yêu. Chờ lúc mẹ anh đi dạo về, Long Viêm Dạ liền vui vẻ ra nghênh đón. “Mẹ à, vừa rồi dì ba gọi về muốn mai mẹ qua đó nói chuyện, lâu rồi không gặp nhau.”

“Vậy à?”

“Vâng, mẹ yên tâm đi, mai con đưa mẹ qua đó.”

Không uống công mình nghĩ kế đã làm ai mẹ mình không ở nhà. Sau đó chỉ cần ngồi chờ để xem kịch hay thôi, trên phòng mình An Tiểu Yêu liền rùng mình.

20. Chương 20: Khiêu Khích

Tốc độ của Hình Dư cực nhanh, chưa đến mười phút đã tới nhà họ Long, như một làn gió, cô lao vào lòng Long Viêm Dạ. “Viêm Dạ, em nhớ anh lắm.”

Long Viêm Dạ mỉm cười rồi ôm cô gái vào lòng. Người phụ nữ này tính cách ngang ngược và Long Viêm Dạ hiểu rõ người này rất hay ghen, anh rất muốn biết khi Hình Dư nhìn thấy An Tiểu Yêu thì sẽ như thế nào, không biết An Tiểu Yêu có thể trị được Hình Dư hay không, Long Viêm Dạ ngồi tưởng tượng rồi khẽ mỉm cười, trong lòng hồi hộp muốn nhanh chóng được nhìn thấy phản ứng của An Tiểu Yêu.

“Hình Dư, anh cũng rất nhớ em. Nhưng hôm nay anh tìm em là vì chuyện khác.”

Long Viêm Dạ khẽ cau mày, giả bộ khó xử. Hình Dư là một thiên kim tiểu thư, Long Viêm Dạ định không liên lạc với Hình Dư nữa nhưng để chọc tức An Tiểu Yêu nên Long Viêm Dạ chấp nhận hi sinh một chút cũng thấy đáng. Nhìn thấy dáng vẻ đầy tâm sự của Long Viêm Dạ, Hình Dư giống như bạch tuộc bám vào người Viêm Dạ, dùng giọng nói nũng nịu hỏi thăm. “Viêm Dạ, anh làm sao vậy? Hình như anh có tâm sự phải không?”

“Haizzz — một lời khó nói hết được. Anh muốn em nhìn thấy cái này.”

Long Viêm Dạ ôm Hình Dư lên phòng. Không gõ cửa, Long Viêm Dạ đẩy cửa phòng An Tiểu Yêu, lúc này An Tiểu Yêu đang nằm trên giường xem tivi, nghe thấy tiếng mở cửa vội vàng quay đầu lại nhìn, ngay lập tức đen nửa mặt. Long Viêm Dạ, tên khốn này, lại dám dẫn một con hồ ly vào phòng mình, ánh mắt còn đầy khiêu khích, An Tiểu Yêu lập tức hiểu ra âm mưu của người này, muốn tìm phiền toái đến ỉn đây. Mặt An Tiểu Yêu không biến sắc, khẽ nhìn lướt qua hai người họ rồi quay lại tiếp tục xem tivi. Cô gái kia như người không xương vậy, dựa hẳn vào người Long Viêm Dạ làm gì chứ, tuy mắt nhìn tivi nhưng trong đầu chỉ có hình ảnh của hai người kia thôi. Không biết vì sao khi thấy Long Viêm Dạ ôm người phụ nữ khác, trong lòng An Tiểu Yêu lại cảm thấy khó chịu.

“Viêm Dạ, anh bảo em nhìn gì vậy?”

“Hình Dư, em nhìn thấy cô gái kia rồi chứ?”

“Dạ thấy, người đó là ai?”

“Là vợ tương lai của anh.”

Đầu Hình Như như sắp nổ tung, mình còn tưởng ngoài mình ra không có ai xứng làm vợ tương lai của Long Viêm Dạ hơn, vậy mà giờ chui ở đầu ra một con nhóc chiếm mất chỗ đó của mình thế này. Nếu không có Long Viêm Dạ đỡ thì có lẽ Hình Dư đã ngã rồi, không tin nổi vào tai mình, Hình Dư nắm chặt tay Long Viêm Dạ muốn xác nhận lại thông tin. “Viêm Dạ, anh vừa nói cô ấy là vợ tương lai của anh à?”

“Đúng vậy, anh cũng không có cách nào. Cô ấy tự đến nhà anh nhưng không ngờ mẹ anh lại đồng ý.”

Suýt chút nữa An Tiểu Yêu ném cái điều khiển vào mặt Long Viêm Dạ, tên này dám bảo là mình tự mò đến nhà anh ta sao? Đúng là bẽ cong sự thật, trước lúc ăn tối còn luôn miệng nói mình là do anh ta thuê về, giờ lại nói kiểu khác với người phụ nữ kia, đúng là nói đen hóa trắng mà, nhất định là anh ta cố tình nói thế để chọc tức mình đây. Trong mắt An Tiểu Yêu sắp phun ra lửa, hận không thể đập nát mặt Long Viêm Dạ.

Trong lòng Hình Dư xuất hiện ngọn lửa ghen tuông, buông tay Long Viêm Dạ, từng bước tiến lại gần An Tiểu Yêu.

“Cô định làm gì? Cô đừng có qua đây, anh ta nói láo đấy, cô đừng có tin.”

Khi thấy Hình Dư đang nổi giận tiến lại về phía mình, An Tiểu Yêu vội vàng giải thích. Phụ nữ mà ghen thì rất đáng sợ, mình oan mà, mình chỉ đánh anh ta có hai cái thôi mà. Dám tìm bà la sát này về để trị mình sao, An Tiểu Yêu thật khóc không ra nước mắt.

21. Chương 21: Tự Chuốc Khổ

Dù Hình Dư có nghe được những lời giải thích của An Tiểu Yêu thì cô ấy cũng sẽ không tin. Đơn giản vì An Tiểu Yêu đang ở trong nhà của Long Viêm Dạ, nếu Tiểu Yêu không phải vị hôn thê thì sao có thể đường đường chính chính sống ở đây chứ. Hình Dư vẫn không quên vẻ mặt của bà Long khi lần đầu tiên nhìn thấy mình.

“Cô là đồ hồ ly tinh, dám đến đây phá hỏng chuyện giữa tôi và Viêm Dạ. Rốt cuộc cô từ đâu tới? Sao cô lại làm như thế hả? Tôi hận cô!”

Hả — hồ ly tinh —! An Tiểu Yêu toát mồ hôi lạnh, mình còn chưa nói cô ta là hồ ly thì thôi, còn dám chỉ trích mình trước, An Tiểu Yêu nhìn thấy Long Viêm Dạ đang đứng sau lưng Hình Dư tủm tỉm cười thì hiểu ra anh ta đang cố ý gây chuyện. Anh ta muốn mình xấu hổ đây mà, nhưng nếu Hình Dư động thủ với mình thì không biết một phụ nữ đang mang thai như mình có nên đánh trả không nhỉ, trong hoàn cảnh nào An Tiểu Yêu cũng không quên mình là con gái của ông trùm xã hội đen. Quả nhiên, sau khi Hình Dư nói xong thì tay đã chuẩn bị giờ lên rồi. Anh Tiểu Yêu rất nhanh mắt liền cầm điều khiển tivi trong tay đập một phát vào đầu Hình Dư.

“Cô định đánh tôi sao? Cô muốn chết hả — tôi sẽ cho cô toại nguyện —”

An Tiểu Yêu vừa nói vừa lấy điều khiển đập vào đầu Hình Dư, nếu Long Viêm Dạ không xông vào ngăn lại thì e rằng cái điều khiển đã hỏng rồi. Hình Dư là con nhà giàu, chưa từng bị ai đánh, giờ bị đánh đã man như vậy làm Hình Dư hoảng sợ, hôn mê bất tỉnh luôn.

“An Tiểu Yêu, dừng tay lại ngay. Sao cô đã man thế hả? Cô ấy bị cô dọa cho ngất rồi đây này.”

Long Viêm Dạ giữ chặt tay An Tiểu Yêu không để cô tiếp tục đánh người nữa. An Tiểu Yêu phản kháng lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm Long Viêm Dạ. “Nói cho anh biết, dù cô ta có chết cũng không liên quan gì tới tôi cả. Tôi là phòng vệ chính đáng nha, nếu vừa rồi tôi không ra tay thì đã bị cô ta đánh rồi, là anh cố tình dẫn cô ta đến thì tự chịu trách nhiệm. Dù hai người thế nào tôi cũng không quan tâm, tôi không có đi đào tẩu mộ người ta nha, tôi không có tội. Anh hãy mang cô ta ra khỏi đây, đừng quên anh thuê tôi tới đây đóng giả làm ‘vợ sắp cưới’ của anh nha, đừng có suốt ngày chọc tức tôi. Nói cho anh biết, phụ nữ đang mang thai rất dễ kích động nha, nếu vì anh mà tôi sinh ra một đứa bé ốm yếu thì anh chết với tôi.”

An Tiểu Yêu nói một hồi nhưng Long Viêm Dạ chỉ nghe được một điều. “Phụ nữ mang thai? Cô đang nói cái gì thế? Cô đang mang thai?”

Long Viêm Dạ không tin vào tai mình, mắt anh xanh như tàu lá chuối. Nếu An Tiểu Yêu đang mang thai thì anh có thể giải thích được thái độ của mẹ anh rồi, Long Viêm Dạ không thể ngờ mình lại có thể tìm một người đang mang bầu về giả làm vợ tương lai của mình, chẳng lẽ não mình có vấn đề, bất giác Long Viêm Dạ nhìn xuống bụng của An Tiểu Yêu.

“Nhìn cái gì? Tôi đang mang thai thật mà, anh không tin thì chui vào bụng tôi mà kiểm tra. Mau rút ra, nhìn thấy anh thật khó chịu, mau rút ra ngoài!”

Long Viêm Dạ bỗng cảm thấy đau đầu, không biết nên nói gì lúc này. Xảy ra chuyện như vậy thật xấu hổ, thấy An Tiểu Yêu đang kích động, Long Viêm Dạ đành im lặng, ôm Hình Dư đang bất tỉnh lặng lẽ ra khỏi phòng.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, mình nên suy nghĩ kỹ lại mọi chuyện, e rằng mẹ mình đã nghĩ đứa bé đó là con mình cũng nên. Long Viêm Dạ cảm thấy rất đau đầu. Vốn định mượn tay Hình Dư để trị An Tiểu Yêu, nhưng chuyện không thành lại còn tự chuốc lấy xấu hổ. Sau khi phân phó người giúp việc đưa Hình Dư vào bệnh viện xong, Long Viêm Dạ không còn chút sức nào ngồi phịch xuống ghế, chuyện An Tiểu Yêu mang thai đúng là tin động trời.

Điện thoại đột nhiên kêu, Long Viêm Dạ với tay cầm điện thoại.

“Sáng mai em về sao? ! Anh sẽ bảo người qua đón.”

“Anh ơi! Không cần đâu. Tự em đi về cũng được, em không phải đưa nhóc lên ba, yên tâm đi.”

Trong điện thoại là giọng nam trầm ấm, Long Viêm Dạ cúp máy. Mai em trai Long Quân An từ nước ngoài trở về, mà mẹ mình cũng muốn về, mình phải xử lý chuyện của An Tiểu Yêu như thế nào. Long Viêm Dạ đang rất khó xử.

22. Chương 22

Không khí buổi sáng rất trong lành, An Tiểu Yêu ôm bụng tức rời giường. Hôm qua vì chuyện của Long Viêm Dạ làm Tiểu Yêu mãi không ngủ được, giờ khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt thâm quầng, An Tiểu Yêu tức giận đẩy cửa lững thững đi ra ban công. Long gia nằm ở vị trí rất đẹp, đứng ở đây có thể hít được không khí trong lành, xung quanh là một khoảng không cây xanh, An Tiểu Yêu cảm thấy thoải mái hơn. Bất chợt trong vườn có một bóng người làm An Tiểu Yêu chú ý, người đó đứng dưới gốc cây, dáng cao gầy, quần áo trên người màu xám tôn dáng người của anh ta, một cơn gió thổi qua làm sợi tóc dài tung bay. An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn, dù không nhìn rõ mặt người đó nhưng qua dáng người của anh ta cô đoán anh ta chắc khá đẹp trai, An Tiểu Yêu cố nhoài người ra để nhìn rõ hơn. An Tiểu Yêu quên mất tình trạng bây giờ của mình cứ cố rướn cổ nhìn trai đẹp trong vườn. Đẹp trai quá, nghiêng bên nọ, nghiêng bên kia nhìn. Bệnh ham trai của An Tiểu Yêu bắt đầu phát tác, không ai cứu được, nước miếng chảy ra, mặt mày hớn hở.

“A — a —”

Tiếng kêu của An Tiểu Yêu vang khắp Long gia, cuối cùng thì bị kịch cũng xảy ra, vì quá mải ngắm trai nên An Tiểu Yêu rơi từ ban công xuống, cô nhanh tay tóm được thành ban công. An Tiểu Yêu không quan tâm tới trai đẹp nữa, giờ đang treo lơ lửng giữa không trung, tóc gáy dựng hết lên, chỉ sợ mình ngã xuống thì một xác hai mạng mất. An Tiểu Yêu không dám nhìn xuống dưới, nhắm mắt lại rồi lấy giọng hét lên. “Cứu mạng — cứu mạng —”

“Cô là ai? Sao sáng sớm lại trèo lên ban công nhà tôi? Cô đang làm gì thế?”

Phía dưới truyền đến tiếng một người con trai, An Tiểu Yêu run rẩy cúi đầu nhìn xuống, anh chàng vừa nãy đang đứng dưới ngẩng mặt lên nhìn. Khuôn mặt của anh ta đúng như trong tưởng tượng của mình, thật đẹp trai, nếu không phải bây giờ mình đang vắt vẻo trên ban công thì có lẽ đã chảy nước miếng, bày tỏ ngưỡng mộ với vẻ đẹp đó.

Đáng tiếc giờ An Tiểu Yêu không thể làm thế, dưới ánh mặt trời phản chiếu khuôn mặt đẹp trai đang mỉm cười, An Tiểu Yêu chợt nhớ tới chuyện rất quan trọng. Giờ mình còn đang mặc váy ngủ, đứng phía dưới có thể nhìn thấy cảnh xuân. An Tiểu Yêu bị kích động, không còn quan tâm tới sắc đẹp nữa, cúi xuống nói với anh ta. “Anh đã bao giờ nhìn thấy người nào sáng sớm lại treo mình trên ban công như thế này bao giờ chưa? Tôi bị trượt chân, anh mau cứu tôi, trong bụng tôi còn đang mang giọt máu của Long Viêm Dạ nha, mau cứu tôi —”

An Tiểu Yêu vừa nói còn có chút nghèn nghẹn. Long Viêm Dạ nghe được những lời này nhưng đen đui làm sao bà Long đang đứng bên cạnh anh. Không đợi Long Viêm Dạ lên tiếng, trong lòng bà Long sợ hãi, con dâu và cháu trai của mình đang gặp nguy hiểm, bà liền ra lệnh cho người giúp việc. “Các người còn đứng đây làm gì? Không mau cứu người. Nếu xảy ra chuyện gì, tôi sẽ xử lý mấy người.”

“Mẹ —”

“Mẹ cái gì mà mẹ, còn không mau cứu Tiểu Yêu.”

Bà Long trừng mắt lên, cắt ngang lời nói biện minh của Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ biết giờ không phải lúc giải thích, chỉ có thể chạy lên lầu. Lúc này thấy có người đến cứu, An Tiểu Yêu lén nhìn tên đẹp trai kia, chỉ thấy anh ta đang mỉm cười, híp mắt nhìn mình, An Tiểu Yêu cuống lên.

23. Chương 23: Anh Chàng Đẹp Trai Mới Tới

Sau khi được mọi người giúp đỡ thì An Tiểu Yêu cũng được kéo lên, Long Viêm Dạ nhẹ nhàng ôm An Tiểu Yêu vào lòng, sắc mặt khó coi. Long Viêm Dạ khẽ nói vào tai An Tiểu Yêu, cảnh cáo cô. “Tốt nhất là cô nên an phận một chút, hôm nay cả mẹ và em trai tôi đều ở nhà, tốt nhất cô đừng nói tới chuyện đứa bé. Nếu không nghe lời thì cô đừng mong có ngày nào bình yên.”

An Tiểu Yêu tuy còn sợ nhưng vẫn gật đầu, dù sao cũng được cứu rồi, còn con mình, Long Viêm Dạ có muốn mình cũng không cho. Thật đáng tiếc trước mặt một người đẹp trai như vậy mà mình lại trong hoàn cảnh đáng xấu hổ, thật là mất mặt, thế này thì sao tấn công anh ta được đây, nếu anh ta là cha của Bảo Bảo thì tốt quá. An Tiểu Yêu nghĩ mà cô quên mất mình cần tìm người đó trong quán bar, giờ chỉ muốn người vừa gặp làm cha Bảo Bảo. Long Viêm Dạ không biết An Tiểu Yêu đang nghĩ gì, bế cô vào phòng rồi ném lên giường. “Cô thay quần áo nhanh lên rồi xuống dưới nhà, mọi người đợi cô dưới đó.”

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng rời đi của Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu khẽ hừ một tiếng. Ra oai cái gì chứ? Không phải chính anh ta mời mình đến sao, giờ lại kêu phiền phức, không có quan hệ gì với nhau. Nhưng mà giờ đang có người đẹp trai trong nhà, mà An Tiểu Yêu lại rất muốn gặp nên cô vội vàng thay đồ rồi lao xuống dưới. Trong phòng khách có bà Long, Long Viêm Dạ và cả anh chàng đẹp trai kia nữa đang ngồi đợi An Tiểu Yêu, vừa thấy Tiểu Yêu bà Long vội hỏi thăm. “Tiểu Yêu, con không sao chứ? Vừa rồi làm gì sợ muốn chết, có chỗ nào cảm thấy khó chịu không? Con cũng thật là, sao lại không cẩn thận gì cả, chắc dì phải bảo người xây lan can cao lên mới được, mau qua đây đi.”

An Tiểu Yêu sáng mắt khi thấy anh chàng kia nhìn mình cười, mặt hơi ửng hồng. Chẳng lẽ lại nói rằng vì mãi nhìn trai nên mình mới ngã sao, nhưng giờ mặt anh ta càng ngày càng gần làm tim An Tiểu Yêu nhảy loạn xạ.

“Chị dâu, chị ổn chứ?”

Chị dâu? Tiếng sấm sét giữa trời quang đánh trúng An Tiểu Yêu, cả người bị tiếng chị dâu làm cho ngây người. Thấy An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn mình kinh ngạc, Long Quân An khẽ cười, sao thái độ của chị dâu lại kỳ quái thế, Long Quân An lại gần An Tiểu Yêu. “Chị dâu, em là Long Quân An, vừa về nước sáng nay. Chúc mừng chị dâu có tin vui nha.”

Trời ơi — em chồng —

An Tiểu Yêu hận ông trời, sao anh ta lại là em trai của Long Viêm Dạ chứ, hu hu — một báu vật tốt như vậy lại bị Long Viêm Dạ canh chừng, thế này thì mình có muốn ăn cũng phải cố nhịn rồi. An Tiểu Yêu đau lòng khóc không ra nước mắt, ngây ngốc nhìn Long Quân An rồi khẽ gật đầu.

“Hình như chị dâu không được vui?”

“Chị vẫn ổn —”

An Tiểu Yêu ngồi xuống ghế, biết anh là em trai của Long Viêm Dạ, tôi có thể vui được sao? Cái tên bá đạo đáng ghét này chắc chắn sẽ trông coi chặt ình mà xem. Bà Long khẽ lau trán An Tiểu Yêu. “Viêm Dạ, mẹ thấy hình như Tiểu Yêu có gì không ổn, con gọi bác sĩ tới xem qua một chút đi.”

” Vâng.”

Long Viêm Dạ lờm An Tiểu Yêu làm cô rùng mình. Anh ta có thể gọi bác sĩ tới rồi kiểm soát mình cũng nên.

24. Chương 24: Chúc Mừng

An Tiểu Yêu không muốn Long Viêm Dạ có cơ hội trị mình, cảm thấy Long Viêm Dạ không có ý tốt nên An Tiểu Yêu vội lắc đầu. “Dì à, không cần gọi bác sĩ đâu ạ. Con cảm thấy mình vẫn ổn mà, không có khó chịu ở đâu cả, không gọi bác sĩ đến có được không ạ?”

“Như vậy sao được, nếu sau này cháu dì bị sao thì sao, dì rất lo. Tiểu Yêu à, con nghe lời dì đi, để bác sĩ qua khám xem thế nào, nha”

” —”

An Tiểu Yêu không biết phải nói gì, không mở bình thì ai biết trong bình có gì. Vừa nãy Long Viêm Dạ đã cảnh cáo mình về chuyện Bảo Bảo, giờ bà Long lại nhắc tới, mặt của An Tiểu Yêu hơi xám lại, mình nên nói rõ cho bà Long biết sự thật có lẽ tốt hơn. An Tiểu Yêu hắng giọng, không còn sức mà mở miệng, số mình đúng là không gặp may, vừa mới thấy một anh chàng thuận mắt thì lại không thể động vào. Mình nên nói sự thật chuyện của Bảo Bảo.“Dì à — đứa bé này thật ra —”

“Tiểu Yêu nếu em cảm thấy khó chịu thì về phòng nằm nghỉ nha, anh đã gọi cho bác sĩ rồi. Họ sẽ tới nhanh thôi, giờ anh đưa em lên phòng nghỉ trước nha.”

Long Viêm Dạ kịp ngăn An Tiểu Yêu nói ra sự thật, dù An Tiểu Yêu không muốn nhưng Viêm Dạ vẫn đỡ Tiểu Yêu về phòng.“An Tiểu Yêu, có phải cô muốn chọc ẹ tôi tức chết hay sao mà định nói ẹ tôi biết đứa bé này không phải con tôi, hả?”

“Nhưng không phải anh bảo tôi không được nói đứa bé là con anh hay sao?”

“Tôi cũng đâu có bảo cô phải nói với mọi người nó không phải con tôi. Dù sao bây giờ cũng không phải lúc để nói ra, tốt nhất cô nên im lặng cho tôi.” Long Viêm Dạ chán nản ngồi xuống ghế, nhìn kẻ vô tội An Tiểu Yêu.“Tại sao lúc trước cô không nói cho tôi biết cô đang có thai, giờ mới nói cho tôi biết, cô có ý đồ gì vậy?”

An Tiểu Yêu nghe xong cảm thấy khó chịu, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, cười như không cười nhìn Long Viêm Dạ.“Long thiếu gia, Long công tử à, anh đã bao giờ hỏi tôi chưa? Chẳng lẽ mỗi lần tôi gặp đàn ông thì phải nói cho họ biết tôi có thai à? Tôi đâu bị hâm, nếu anh là tôi anh sẽ làm như vậy hay sao?”

“Mà cha đứa bé này là ai?”

“Làm sao tôi biết? Nếu biết thì tôi đâu có ngồi đây mà nói chuyện với anh.”

“Chúc mừng — chúc mừng —”

Cái gì? ! Sao Long Viêm Dạ lại chúc mừng mình, đầu anh ta có vấn đề à? Thấy An Tiểu Yêu không hiểu, Long Viêm Dạ đành giải thích.“Cô mà biết cha nó là ai thì tôi mới thấy lạ đó. Cô làm việc gì cũng đâu có dùng cái đầu mình đâu, khó trách cha đứa bé là ai cô cũng không biết, chắc là tên đó bị cô hù cho sợ chạy mất rồi, ha ha — tôi nghĩ chắc cô phải một mình nuôi nó thôi, phải một mình nuôi con thật đáng thương, chúc mừng cô gia nhập vào hội những bà mẹ đơn thân! !”

Long Viêm Dạ nói xong còn chắc chắn trong miệng, anh đoán nghe được những lời này An Tiểu Yêu sẽ vùng tay tát một cái vào mặt mình. Nhưng An Tiểu Yêu không thèm quan tâm tới những điều Viêm Dạ nói, mình vẫn còn có thể phát triển mối quan hệ với Long Quân An cơ mà, dù sao mình cũng đâu phải vị hôn thê thật của Long Viêm Dạ, nếu có đến với em trai anh ta thì chắc anh ta sẽ bị chọc cho tức chết không nhỉ? Trong lòng Long Viêm Dạ thầm cười, hận không thể chạy xuống ăn chút đậu hũ của anh chàng đẹp trai kia.

Long Viêm Dạ không ngờ mình đoán sai, nhìn chăm chăm vào tay An Tiểu Yêu, trong lòng anh có cảm giác kỳ lạ. Hình như mình nói hơi quá, lại đi nói những lời này với một cô nhóc không có nhà, không đúng, phải là một bà mẹ trẻ không có nhà mà về mới đúng. Long Viêm Dạ có chút không quen với một An Tiểu Yêu đang ngồi trước mặt mình, đột nhiên Long Viêm Dạ nghĩ, nếu An Tiểu Yêu là An An thì tốt biết mấy.

Long Viêm Dạ cảm thấy suy nghĩ của mình hơi điên khùng, liền ném nó qua một bên, không dám nghĩ nữa. Nếu cứ ngồi đây nghĩ đến An An không bằng tối nay quay lại quán bar đó tìm một chút, biết đâu lại có thể gặp được thì sao, bất giác một nụ cười hiện trên môi Long Viêm Dạ.

25. Chương 25: Em Chồng À, Cho Tôi Hôn Một Cái

An Tiểu Yêu cố gắng nhịn để nước miếng khỏi chảy ra cho đến khi Long Viêm Dạ đi ra khỏi phòng. Long Quân An thật đẹp trai, nếu mình có thể cưới được anh ta, vậy thì có thể đưa về trình báo cho cha mình và Bảo Bảo cũng có cha, An Tiểu Yêu càng nghĩ càng hưng phấn, bước lại gần cầu thang nhìn xuống. Trong

phòng khách không có ai ngoài Long Quân An đang ngồi trên sofa xem TV. An Tiểu Yêu vội vàng vái tứ phía, cảm ơn ông trời đã tạo cơ hội tốt cho mình, An Tiểu Yêu lắc lắc cái móng nhỏ vui vẻ đi xuống phòng khách.

“Quân An —— tôi có chuyện muốn nói.”

Giọng nói của An Tiểu Yêu hơi run, mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt ngơ ngác của Long Quân An, An Tiểu Yêu chuẩn bị tiến lại gần trai đẹp, muốn nói thẳng vào vấn đề chính. Thế nhưng vào đúng lúc đó thì vang lên tiếng của bà Long sau lưng An Tiểu Yêu.

“Ồ, con xuống đây làm gì? Có phải cảm thấy khó chịu ở đâu phải không?”

An Tiểu Yêu giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại. Trời ạ, chuyện gì đây hả trời, sao mình lại không thấy bà Long đang ngồi chơi mạt chược ở đây chứ, đều do cái TV chết tiệt kia kêu quá to làm mình không nghe thấy gì hết, ánh mắt của bà Long làm An Tiểu Yêu chợt dạ. An Tiểu Yêu vội cười khan.“Dì ạ, mọi người đang chơi mạt chược ạ? Ha ha ——, chơi mạt chược rất tốt cho sức khỏe. Thực ra là . . ., Viêm Dạ hình như đã ra ngoài rồi, mà con muốn học ngoại ngữ nhưng có mấy từ không hiểu nên định nhờ Quân An chỉ, hi hi, chỉ vậy thôi ạ.”

An Tiểu Yêu cảm thấy mình thật thiên tài, trong hoàn cảnh này mà cũng có thể tìm ra cớ hợp lý, đúng là thiên tài mà ——

Bà Long gật đầu rồi tiếp tục chơi mạt chược, An Tiểu Yêu lau mồ hôi trên trán, đứng cách xa Long Quân An một chút.“Tôi thực sự có chuyện muốn nói, lên phòng tôi đi.”

“Ừ ——”

Long Quân An không phải là một tên nhóc mới lớn, do sống ở nước ngoài nhiều năm nên anh đã trở thành cao thủ trong tình trường. Giờ nhìn thấy phản ứng của chị dâu có chút khó hiểu, chẳng lẽ có tình ý với mình sao? Vậy thì anh trai mình không phải bị cấm sừng sao, nghĩ đến điều này Long Quân An khẽ mỉm cười, không từ chối mà đi theo An Tiểu Yêu lên lầu. Quả nhiên vừa vào phòng Long Quân An chưa kịp lên tiếng thì An Tiểu Yêu bắt đầu hỏi về anh.

”Quân An, năm nay cậu bao nhiêu tuổi ——

“——”

”Quân An, bình thường thích làm gì ——

“——”

“Quân An, cậu đã có bạn gái chưa——”

“——”

Long Quân An im lặng chỉ tiến lại gần An Tiểu Yêu, nheo mắt lại, môi cong lên một nụ cười khó hiểu.“Chị dâu, chị và anh trai em có quan hệ gì? Hình như em thấy quan hệ hai người không bình thường thì phải.”

“——”

Lần này đến lượt An Tiểu Yêu im lặng, chuyện này, chuyện này mình có nên nói cho anh ta biết không nhỉ? Long Viêm Dạ đã nói rất nhiều lần nếu mình nói quan hệ của mình và anh ta cho người ngoài biết thì sẽ tìm mình xử lý. Nhưng mà Long Quân An thật đẹp trai nha. Ánh mắt háo sắc của An Tiểu Yêu nhìn chăm chăm Long Quân An.

Lau khóe miệng, An Tiểu Yêu hạ quyết tâm, nếu mình không nói thật cho Long Quân An thì không thể tán đổ được anh chàng này.“Nếu cậu để cho tôi hôn một cái thì tôi sẽ nói cho cậu biết.”

An Tiểu Yêu cứ thế nói ra điều mình vừa nhớ ra trong một bộ phim mà không thêm suy nghĩ gì. Long Quân An nghe xong liền chết đứng tại chỗ.

26. Chương 26: Nói Đùa

Cuối cùng thì Long Quân An cũng hồi phục tinh thần, ngoáy ngoáy lỗ tai rồi cười tà mị. Giờ anh dám cá nếu chị dâu này là ‘chị dâu’ thật của mình thì anh chấp nhận biến nửa thân dưới của mình thành thái giám. Anh trai mình cũng thật ngốc, tìm ai không tìm lại đi tìm một cô nhóc háo sắc về nhà, lại còn dám lừa mẹ nữa. Long Viêm Dạ nhìn ánh mắt háo sắc của An Tiểu Yêu rồi tiến lại gần. “Chị nói chỉ cần em hôn chị một cái thì chị sẽ nói mọi chuyện cho em biết phải không?”

“_____”

“Nhìn chị cũng rất đáng yêu, vậy thì em sẽ cho chị hôn một cái.”

Ngón tay Long Quân An khẽ lướt qua cánh môi của An Tiểu Yêu, An Tiểu Yêu lo lắng nuốt nước bọt ực một cái, mình thật là ngốc, sao lại có thể nói ra những điều đó chứ. Nhưng ánh mắt của Long Quân An như đang mời gọi mình, ngón tay ấm áp của anh ta trên môi mình thật quyến rũ, cả người An Tiểu Yêu nóng lên, không thể mở miệng được, đầu cô không tự chủ khẽ gật một cái. Thấy An Tiểu Yêu gật đầu đồng ý, Long Quân An cười sung sướng. Anh biết An Tiểu Yêu không có khả năng miễn dịch với sức hấp dẫn của mình mà, thật dễ dàng để An Tiểu Yêu nói ra sự thật. Nếu ‘chị dâu’ đã đồng ý mà mình từ chối thì thật là không hay chút nào. Long Quân An nâng cằm An Tiểu Yêu lên, đặt nụ hôn lên môi An Tiểu Yêu, lúc này trong đầu Tiểu Yêu trống rỗng. Anh ta hôn mình thật, ha ha ha _____

Anh ta thực sự đã hôn mình _____

An Tiểu Yêu ngây ngất, ngất ngây trong nụ hôn của Long Quân An, nụ hôn này thật dịu dàng khác xa so với lúc Long Viêm Dạ hôn mình. Long Quân An không ngờ môi An Tiểu Yêu lại ngọt đến thế nên cứ thế hôn sâu hơn, nóng bỏng hơn, khẽ mở hàm răng An Tiểu Yêu ra, Long Quân An cứ thế đòi hỏi nhiều hơn. Thật lâu sau, An Tiểu Yêu cảm thấy máu không chảy được lên não thì Long Quân An mới chịu buông tha cho Tiểu Yêu.

“Đã làm theo lời chị nói, giờ thì có thể nói sự thật cho em biết được chưa?”

“_____”

“Không phải chị bảo em hôn chị thì chị sẽ nói rõ chân tướng mọi chuyện sao?”

“_____”

An Tiểu Yêu vẫn cảm thấy choáng váng, người này thật lợi hại, một nụ hôn mà có thể làm cho đầu óc mình quay cuồng. Nhưng đầu An Tiểu Yêu chợt hoạt động lại, nếu giờ mình nói hết ra thì sau này muốn hôn anh ta nữa thì mình biết dùng lý do gì? Thật nhanh chóng trong đầu An Tiểu Yêu đã nghĩ ra cách đối phó, bất luận thế nào mình nhất định phải tóm được anh chàng đẹp trai này bỏ vào túi, ha ha ha _____

“Tôi nói như thế à? Làm gì có. Tôi chỉ nói đùa thôi, tôi chẳng biết chuyện gì hết, cậu dám sau lưng Long Viêm Dạ hôn tôi, cậu loạn luân với chị dâu mình. Từ giờ cậu phải nghe lời tôi, nếu không tôi sẽ mách với mẹ cậu và Long Viêm Dạ.”

Bùm _____

Long Quân An té ngã xuống đất, mình có nghe nhầm không? Cô nhóc này dám uy hiếp mình, mục đích quá rõ ràng. Long Quân An bò từ dưới đất lên, cô bé này thật thú vị, nhưng anh không vội vạch trần chỉ im lặng xem sau này cô muốn làm gì.

“Được được, tất cả em nghe theo chị. Nhưng chị không thể hạ nhục em nha _____”

Long Quân An làm bộ ngượng ngùng ôm ngực mình, thấy An Tiểu Yêu dương dương tự đắc cười vui vẻ, Long Quân An cảm thấy thật thú vị. Hoá ra trên cô nhóc này cũng rất thú vị nha, Long Quân An thấy hối hận vì trước đây mình không gặp được người như cô bé này.

27. Chương 27: Mộng Du

An Tiểu Yêu nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Long Quân An vì bị mình uy hiếp nên trong lòng thấy hả hê, nhưng Tiểu Yêu đâu ngờ mình đang bị người ta lừa. Thật đáng ghét, sao tên này lại đẹp trai thế chứ? Ông trời thật không công bằng, An Tiểu Yêu cố gắng kiềm chế ham muốn trêu đùa anh ta lần nữa, tay chỉ chỉ xuống dưới lầu.

“Cậu có thể đi, nhưng bất kỳ lúc nào tôi gọi cậu cũng phải chạy đến nha.”

Oa ——

Long Quân An khẽ nheo mắt lại, im lặng không nói gì. Không sao, còn nhiều thời gian, mình không lo không có thời gian để trêu người ‘chị dâu’ đáng yêu này. Long Quân An hơi nghiêng người hôn nhẹ lên trán An Tiểu Yêu, rồi bước đi, nhưng đến cửa phòng liền phun ra một câu: “Có phải đứa bé trong bụng chị không phải của anh trai em?”

“A ——”

An Tiểu Yêu đặt tay lên bụng mình, không biết nói gì. Cho đến lúc cánh cửa khép lại thì An Tiểu Yêu mới hồi phục tinh thần lại, tên đó hỏi mình như thế thì mình có nên hi vọng rằng sẽ lừa anh ta làm cha của Bảo Bảo không? Tính tự yêu mình của An Tiểu Yêu lại trỗi dậy, An Tiểu Yêu không kiềm chế được toét miệng ra cười. Nằm trên giường, An Tiểu Yêu lăn qua lăn lại mãi không thể ngủ được, không phải phụ nữ mang thai thường ham ngủ sao? Nhưng sao mình lại mất ngủ, cố gắng chọn tư thế nằm thoải mái nhất nhưng vẫn không ngủ được, Tiểu Yêu đành ngồi dậy, hai mắt mở tròn xoe. Lúc này bên ngoài có tiếng xe, An Tiểu Yêu ăn mặc phong phanh liền đi ra ban công ngó xuống nhìn thấy một chiếc xe đang lăn bánh vào sân, An Tiểu Yêu thầm mắng trong bụng. Sao giờ này anh ta mới về, không phải anh ta rất nhàn rồi sao? An Tiểu Yêu còn chưa mắng xong thì nhìn thấy Long Viêm Dạ từ trên xe bước xuống, ánh đèn chiếu vào người làm nổi bật vẻ đẹp của Viêm Dạ, nhìn dáng người đó làm An Tiểu Yêu liên tục phải nuốt nước bọt, trời ạ, sao anh ta lại đẹp trai như thế chứ? Tuy anh ta đẹp trai thật nhưng tính tình lại đáng ghét làm mình sợ, tốt nhất là cách xa một chút, so với Long Quân An thì người em trai là sự lựa chọn an toàn hơn, nếu mình mà đem Viêm Dạ làm cha Bảo Bảo thì e rằng tương lai thật đen tối. An Tiểu Yêu có thể tưởng tượng ra bộ dạng mình sau khi lấy Long Viêm Dạ, cả ngày u buồn, ngồi nhà chờ đợi không biết bao giờ anh ta mới về, mới nghĩ đến đây mà cả người An Tiểu Yêu đã nổi da gà, vội vàng chui vào trong chăn. Trời —— thật kinh khủng, Long Quân An vẫn tốt hơn, đúng lúc An Tiểu Yêu chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì có tiếng gõ cửa.

“Tiểu Yêu, em ngủ chưa?”

Trời —— là Long Viêm Dạ, lại còn dùng giọng nói buồn nôn mà gọi tên mình nữa chứ, An Tiểu Yêu thực sự không muốn ra mở cửa chút nào nhưng miệng không tự chủ được mà thốt lên “Ừm, tôi ngủ rồi ——”

“Ngủ rồi sao còn có thể trả lời?”

“—— mộng du, tôi bị mộng du ——”

“——”

Bên ngoài cửa trở nên yên tĩnh, An Tiểu Yêu nhẹ nhàng bò xuống giường, ghé tai vào cánh cửa nghe, bên ngoài đúng là im ắng thật, chẳng lẽ Long Viêm Dạ đã bỏ đi? An Tiểu Yêu khẽ hé cửa ra liền nhìn thấy một bóng người đứng ngoài cửa, An Tiểu Yêu giật mình tròn mắt nhìn, nếu không phải Long Viêm Dạ nhanh tay nhanh mắt mà bịt miệng An Tiểu Yêu lại thì e rằng cả khu nhà này sẽ tỉnh dậy vì tiếng thét của Tiểu Yêu mất.

Long Viêm Dạ tay che miệng An Tiểu Yêu, không nói gì chỉ kéo An Tiểu Yêu vào phòng, đóng chặt cửa lại. Nhìn An Tiểu Yêu hoảng sợ nằm trong vòng tay mình, trong lòng Long Viêm Dạ dâng lên cảm giác đau lòng: “Anh thả em ra nhưng em không được kêu lên nha?”

An Tiểu Yêu cố gắng gật đầu, lúc này Long Viêm Dạ mới từ từ buông tay ra.

“A —— a —— a ——”

Tiếng thét đinh tai nhức óc thấm thiết vang lên, Long Viêm Dạ vội vàng bị tai lại. Đã biết phụ nữ không đáng tin nhưng sao mình lại tin tưởng An Tiểu Yêu chứ, Long Viêm Dạ thật sự hối hận.

28. Chương 28: Kinh Động Cả Nhà

Tiếng kêu thảm thiết của An Tiểu Yêu rất có lực hút, chỉ vài giây trước đó trong phòng bà Long còn tối thui, còn Long Quân An thì đang chìm trong mộng đẹp mà giờ họ đã có mặt trong phòng An Tiểu Yêu. Với tình hình lúc này thì Long Viêm Dạ không thể bào chữa ỉn được, cả người toàn mùi rượu lại còn xuất hiện trong này lúc nửa đêm nữa, quần áo An Tiểu Yêu xộc xệch đang ngồi dưới sàn nhà, bộ dạng đáng thương, Long Viêm Dạ dù có giải thích thì cũng không có ai muốn nghe.

“Viêm Dạ, tên tiểu quỷ này. Không phải mẹ đã nhắc con rồi sao? Tình trạng bây giờ của An Tiểu Yêu không tốt, sao con lại vội vàng như thế, không thể cố nhịn thêm một thời gian nữa à?”

“Anh — sao lại thế chứ? Chẳng lẽ anh không thể kiềm chế được —”

Mặt Long Viêm Dạ đen lại nhìn Long Quân An, anh tỉnh táo đôi chút. Cả đêm nay ngồi chờ nhưng không thấy bóng dáng An An đâu, về nhà chỉ muốn nói chuyện một chút với An Tiểu Yêu mà thôi, không ngờ lại thành ra thế này, Long Viêm Dạ đẩy mẹ và em trai mình ra ngoài.

“Mọi người về phòng tiếp tục ngủ đi nha, cô ấy là vị hôn thê của con nên con sẽ chăm sóc thật tốt. Con sẽ không làm những chuyện như mọi người nghĩ đâu.”

Sau khi đuổi khéo hai người kia đi rồi, Long Viêm Dạ đóng cửa lại, tức giận nhìn An Tiểu Yêu. “Em tên là A hả. Có phải em cố tình đúng không? Anh đã làm gì em chưa mà em làm cái bộ dạng thê thảm thế làm gì?”

“Nửa đêm nửa hôm anh xuất hiện bịt miệng tôi lại, tôi sao lại không sợ mà hét lên chứ. Anh giống hệt con quỷ, không có một tiếng động nào đột nhiên xuất hiện, đừng quên tôi là phụ nữ có thai nha, phụ nữ có thai đây, rơi vào hoàn cảnh như tôi ai mà không hoảng sợ chứ —”

Vốn tưởng có thể dựa vào Long Quân An để thoát khỏi Viêm Dạ nhưng giờ thì phải tự cứu mình thôi, An Tiểu Yêu từ từ đứng dậy. Dù sao mình có thể nói không thành có, mà đây chỉ có Long Viêm Dạ thôi, trước hết An Tiểu Yêu phải nói mình là người bị hại.

“Không phải trước đó anh đã gọi em sao —”

“Nhưng không phải tôi cũng nói cho anh biết là mình đang ngủ sao —”

An Tiểu Yêu không chịu lép vế, sau khi bị quây một trận làm cho Long Viêm Dạ quên mất lý do mình tới đây. Long Viêm Dạ tự nhận mình gặp xui xẻo, hơi tức giận nhưng không biết vì sao, chuyện gì mà đụng vào An Tiểu Yêu thì y như rằng sẽ rối tinh rối mù lên, đang chuẩn bị bỏ đi thì Long Viêm Dạ chợt nhớ ra mục đích mình đến, đứng ở cửa, Long Viêm Dạ cười như không cười nhìn An Tiểu Yêu, khóe miệng khẽ cong lên thành một nụ cười.

“Nhớ ra rồi, ngày mai em hãy ăn mặc đẹp chút để đi cùng anh tới bữa tiệc.”

“Không phải anh bảo tôi không được ra khỏi nhà anh sao? Trong hợp đồng không có điều khoản này, đây là làm việc ngoài nha, phải tính giờ để thu tiền chứ nhỉ?”

“Em —”

Long Viêm Dạ cứng họng, mình thực là tự tìm phiền toái vào người mà. Sớm biết trước đã không thêm hợp đồng phụ, nếu không phải vì bạn tốt bắt mình đến thì thực sự Long Viêm Dạ không muốn dẫn An Tiểu Yêu ra ngoài. Không kim được nhìn An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ nhú mày.

“Em muốn bao nhiêu?”

“Ha ha ha — không cần nhiều lắm, cho tôi đủ tiền trả phí khám thai là được rồi.”

An Tiểu Yêu không muốn mất cơ hội kiếm tiền, mặc dù mình không muốn đi, cũng không phải bình hoa di động, sao phải đi cùng anh ta tham gia mấy cái bữa tiệc chán ngắt ấy chứ. Nhưng giờ mình cần đến tiền, An Tiểu Yêu cũng không ngại vì mình có nhiều tiền, mặt mày hơn hờ chờ Long Viêm Dạ trả công.

Long Viêm Dạ im lặng, móc ví ra lấy một xấp tiền đưa cho An Tiểu Yêu. “Thế này đã đủ chưa? Ngày mai ăn mặc đẹp cho tôi.”

“À — được được, bảo đảm sẽ làm cho anh hài lòng.”

An Tiểu Yêu vừa nhìn thấy tiền thì sắc mặt trở nên tươi tỉnh hơn, cười híp mắt nhìn Long Viêm Dạ về phòng. Thật may mắn, nửa đêm rồi còn có người ỉn tiền, không phải chỉ là tham gia tiệc thôi sao, chuyện này thì quá dễ đối với mình, An Tiểu Yêu chợt thấy hối hận vì vừa rồi không nhân cơ hội mà đòi thêm một bộ lễ phục, thật là ngốc —

29. Chương 29: Phản Ứng Mang Thai

An Tiểu Yêu mặc một bộ váy ngắn màu xanh lá đang đứng ngắm mình trong gương nhưng chưa hài lòng lắm, quay đầu nhìn đồng quần áo trên giường rồi khẽ thở dài. Đúng là trong tủ quần áo của phụ nữ luôn thiếu một bộ, mái tóc ngắn, đôi mắt to tròn không chút bụi bặm, lông mi thật dài làm cho An Tiểu Yêu giống như búp bê. Long Viêm Dạ thật đáng ghét, không nói ỉn biết đi lúc nào, hại mình phải dậy từ sáng sớm mà ngồi đây kẻ kẻ vẽ vẽ, sau khi chu cái miệng nhỏ về phía gương để lại trên đó một dấu môi son, An Tiểu Yêu mới đứng dậy đi xuống dưới nhà. Long Quân An đang ngồi xem TV trong phòng khách vừa nhìn thấy An Tiểu Yêu thì tròn mắt nhìn. Thật là đáng yêu, thật xinh đẹp, trông thật trẻ trung, Long Quân An cảm thấy hối hận vì tối qua không giữ trò với An Tiểu Yêu, nhưng còn nhiều thời gian mà, mình vẫn còn cơ hội. Trong đầu Long Quân An đầy ý nghĩ đen tối, môi cong lên một nụ cười, vội vàng chào hỏi ‘chị dâu’. “Tiểu Yêu, mau qua đây ăn điểm tâm, hôm nay trông chị rất xinh nha —”

“Ừm —”

Ai mà chẳng muốn được khen mình xinh, An Tiểu Yêu cũng không ngoại lệ, đôi má ửng hồng ngồi xuống bàn ăn. Long Quân An muốn lấy lòng nên tự tay múc cháo cho An Tiểu Yêu. “Mẹ đã ra ngoài rồi, anh Viêm Dạ còn đang ngủ chưa dậy, mà sao chị dậy sớm thế làm gì?”

“A, còn đang ngủ sao?” Trong đầu An Tiểu Yêu chợt hiện ra hình ảnh một con lợn đang ngủ, liền ôm bụng phá lên cười làm Long Quân An tò mò.

“Tiểu Yêu, chị làm sao thế?”

“Ha ha ha — không có gì, không có chuyện gì, chỉ là nhớ tới bộ dạng heo ngủ thôi —”

“— —”

Long Quân An đặt cẩn thận tô cháo trước mặt An Tiểu Yêu, cháo trắng hoà quyện với màu xanh của rau thơm, nhìn qua đã làm cho người ta cảm giác muốn ăn ngay, nhưng An Tiểu Yêu vừa ăn được một hai thìa thì trong ngực cảm giác khó chịu, bỏ tô cháo đấy, chạy thật nhanh về phía nhà vệ sinh, liên tục ới ra. Long Quân An hoảng sợ vội vàng chạy theo sau, sao An Tiểu Yêu ăn cháo mình múc cho lại bị nôn, mình đâu có hạ độc đâu — —

Vỗ vò vào lưng An Tiểu Yêu, Long Quân An cũng hiểu ra đây là biểu hiện của mang thai, chắc không còn lâu nữa thì mình có thể nhìn thấy Bảo Bảo đáng yêu giống An Tiểu Yêu rồi, Quân An vui vẻ cười giống như anh chính là cha đứa bé vậy.

An Tiểu Yêu suýt nữa nôn ra cả tim gan lòng mề, sau khi ới xong thì cũng không còn cảm giác muốn ăn nữa, mệt mỏi ngồi bịch xuống ghế. Long Quân An hình như rất có kinh nghiệm, rót cho An Tiểu Yêu một ly nước muối loãng ấm. “Uống chút nước đi, tình trạng này còn kéo dài, cố chịu nha.”

“Làm sao cậu biết? Chẳng lẽ cậu đã từng có con —”

An Tiểu Yêu không còn hơi để nói, uống hai ba ngụm xong thì cảm thấy dễ chịu hơn. Long Quân An bị hỏi tới tái mặt, bạn gái mình trước đây cũng từng có thai nhưng đã được giải quyết xong, vậy không được tính là có. Thấy Long Quân An nhất thời cứng họng, An Tiểu Yêu gật gật đầu.

“Tôi biết rồi nha, cậu từng có con, chỉ là nó đã bị đường cống ngầm đẩy đi đâu đó rồi ——”

“__ ——”

Long Quân An suýt té xỉu, ô ô —— sớm biết thế này thì ngày xưa không có làm nhiều chuyện xấu. Bây giờ bị một người con gái nhỏ tuổi hơn mình hỏi chuyện này, thật là mất mặt quá, Long Quân An vội vàng chuyển sang chủ đề khác, cẩn thận chăm sóc cho An Tiểu Yêu.

Không biết Long Viêm Dạ đã đứng ở cầu thang từ lúc nào lặng lẽ nhìn cảnh này, trong lòng đầy ghen tuông. Tại sao mình lại không biết em trai cùng An Tiểu Yêu lại thân nhau như vậy? Trên gương mặt đẹp trai của Long Viêm Dạ không có chút cảm xúc nào.

30. Chương 30: Đơn Giản

Long Viêm Dạ đi xuống phòng khách kéo An Tiểu Yêu lúc này đang ngồi trên sofa đứng dậy, ôm vào ngực mình. Hành động bá đạo đấy làm cho cả An Tiểu Yêu với Long Quân An nhúu mày, An Tiểu Yêu phản kháng, dùng sức đẩy Long Viêm Dạ ra. “Anh bị làm sao thế hả? Sáng sớm đã trưng ra cái bộ mặt lạnh lùng này, ở đây làm gì có ai thiếu nợ anh.”

“Em lên lấy ví đi, chúng ta đi luôn ——”

Long Viêm Dạ đuổi khéo An Tiểu Yêu lên phòng, quay lại thấy em trai mình nhìn mình vẻ bất cần, Long Viêm Dạ cảnh cáo. “Hãy giữ khoảng cách với cô ấy, cô ấy là chị dâu của em nên đừng có làm loạn.”

Long Viêm Dạ biết rất rõ cuộc sống ở nước ngoài của Long Quân An, vì vậy anh không muốn An Tiểu Yêu biến thành đồ chơi của Quân An. Long Quân An không chút để ý, môi khẽ tạo ra nụ cười, cầm ly nước muối mà An Tiểu Yêu vừa uống để gần môi. “Anh —— cô ấy không phải chị dâu thật của em, em đã nhìn ra rồi. Nhưng anh yên tâm đi, em chỉ muốn trêu chút thôi chứ không có ý định xuống tay với cô ấy.”

“Vậy thì tốt.”

“Nếu em thực sự xuống tay thì là lúc em thật lòng ——”

Sau khi nghe lời này, mặt Long Viêm Dạ trở nên đen sì, đây không chỉ là khiêu khích mà còn là lời tuyên cáo với mình, Long Viêm Dạ còn định nói gì đó nhưng nhìn thấy bóng An Tiểu Yêu đang đi xuống nên nuốt vào trong. “Được rồi, đi thôi.”

Tay nhẹ nhàng ôm lấy eo An Tiểu Yêu, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Long Quân An, bước ra cửa. Thật ra bữa tiệc diễn ra vào buổi tối nhưng Long Viêm Dạ không muốn cho An Tiểu Yêu và Long Quân An có thời gian gần nhau nên mới sáng sớm đã kéo Tiểu Yêu ra ngoài, không ngờ nhà mình lại là nơi không an toàn chút nào, Long Viêm Dạ cũng không hiểu vì sao mình lại có ý muốn chiếm hữu An Tiểu Yêu lớn như vậy. Ngồi trong xe, An Tiểu Yêu rất hưng phấn, mấy ngày liền chưa được ra ngoài. Nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, An Tiểu Yêu không muốn rời mắt, đến lúc An Tiểu Yêu bị Long Quân An ôm vào một cửa hàng quần áo sang trọng thì Tiểu Yêu mới hoàn hồn. “Không phải anh bảo tới tham gia tiệc tùng sao? Sao lại tới đây?”

“Anh không muốn bạn bè nhìn thấy em ăn mặc đơn giản như thế này.”

Long Viêm Dạ cố tình che dấu tâm tình của mình nên cố ý hừ một tiếng, mắt nhìn qua chỗ khác. An Tiểu Yêu nghe xong nhìn xuống trang phục của mình một chút, đơn giản sao? Không thể nào, dù mình đang là kẻ không đồng xu dính túi nhưng bộ váy mình đang mặc cũng là hàng hiệu nha, không thể bảo nó đơn giản được, An Tiểu Yêu dù cố gắng vất óc ra nghĩ cũng không thể hiểu được trong cái óc heo của Long Viêm Dạ đang có ý đồ gì, nhưng giờ có người chịu bỏ tiền ra in hình, cứ coi như của trời cho đưa tới tay thì mình không nhận có phải rất lãng phí không.

An Tiểu Yêu vui vẻ cùng nhân viên đi chọn đồ. Giống như trước đây khi mua đồ An Tiểu Yêu bao giờ cũng nhìn giá tiền trên quần áo trước, cái nào đắt, cái nào nên mua, An Tiểu Yêu chọn lựa suy xét một lúc thì trên tay cô bán hàng đã chất một đống lớn rồi, trên đường tới phòng thử đồ An Tiểu Yêu ngồi xuống cạnh Long Viêm Dạ với thái độ chiến thắng, nhìn thấy bộ dạng thật trẻ con đó là tìm Long Viêm Dạ đập lỗ một nhíp.

Quả nhiên, con mắt chọn đồ của An Tiểu Yêu rất độc đáo, bộ nào cô chọn khi mặc trên người đều rất hợp, Long Viêm Dạ không thể không tán thưởng qua ánh mắt. Nhưng khi nhìn thấy hoá đơn thì Long Viêm Dạ không thể cười nổi, An Tiểu Yêu xuống tay không chút thương tình, nếu An Tiểu Yêu nói tiết kiệm cho ai đó thì không nên tin.

Chờ sau khi Long Viêm Dạ thanh toán xong, An Tiểu Yêu lại gần, khẽ cười: “Giờ tôi còn là học trò nghèo nữa không? Nếu sau này anh vẫn còn cảm thấy đơn giản thì lại dẫn tôi tới đây nữa nha.”

31. Chương 31: Gặp Mặt Bạn Bè

An Tiểu Yêu hài lòng với thành quả mình thu được, cười tươi như hoa trông thật xinh đẹp làm cho Long Viêm Dạ có cảm giác ấm áp khác thường. An Tiểu Yêu đột nhiên nhảy vào cuộc đời anh, tuy có những lúc rất đáng ghét nhưng không giả tạo, rất chân thật, thật ra trong lòng Long Viêm Dạ đã hiểu rõ mình yêu An Tiểu Yêu. Có lẽ cứ để giữ cô ấy ở bên mình, ý tưởng này không phải không thể làm được.

“Này, anh đang cười cái gì thế?”

An Tiểu Yêu không chỉ vì lo cho tính mạng của mình mà còn vì tò mò, không biết Long Viêm Dạ đang nghĩ gì mà vừa lái xe vừa tùm tùm cười, mắt thì nhìn đi đâu đâu. Dù Long Viêm Dạ có lo lắng gì thì cũng nên chú ý lái xe đừng có làm ảnh hưởng tới mình chứ nên An Tiểu Yêu đành phải lên tiếng nhắc nhở Long Viêm Dạ.

“À — — anh không có cười, em thấy anh giống đang cười à?”

“Đúng thế, anh đang cười và cười như một tên ngốc vậy. Không biết anh đang cao hứng chuyện gì, chẳng lẽ mua đồ cho tôi lại vui sướng thế sao?”

“Em đừng có mà tự sướng nha, nghĩ lung tung. Là do anh nhớ tới chuyện khác.”

“A, tôi biết rồi, nhất định là anh đang nhớ tới bấy rần xinh đẹp chứ gì? Nhìn cô nào cũng như người không xương ý, cứ quần lấy người anh, mà anh thì rất hả hê, không sợ người khác nhìn thấy cảnh đó cảm thấy khó chịu sao. Chẳng trách mẹ anh lại không thích họ, nếu là tôi, tôi cũng sẽ không thích.”

An Tiểu Yêu cứ thế đem suy nghĩ của mình nói ra hết mà thèm chú ý đến sắc mặt người bên cạnh, kết quả sau khi nghe xong thì mặt Long Viêm Dạ đen thui: “An Tiểu Yêu, em nên chú ý lời nói của mình. Đừng có nói năng lung tung làm cho anh hiểu lầm là em đang ghen tỵ hoặc ghen nha.”

“Ghen tỵ? Ghen? Tôi nói vậy thôi, tôi thà thích con heo trong sở thú chứ không thèm thích anh. Còn lâu thì tới nơi, tôi sắp chết đói rồi.”

Nếu không phải đang lái xe thì có lẽ Long Viêm Dạ sẽ khâu miệng An Tiểu Yêu lại mất, dám đem anh so sánh với con heo. Anh cũng biết hôm nay Tiểu Yêu đã nhẹ tay với anh rồi, không có bảo anh là sắc lang hay so sánh với ngựa giống là đã nể mặt anh lắm rồi. Long Viêm Dạ không nói gì nữa, lặng lẽ lái xe, xe rầy nhanh đã dừng trước một biệt thự sang trọng không kém gì so với Long gia, chỉ là nơi này có cảm giác nghiêm túc và tươi mới. Long Viêm Dạ ôm An Tiểu Yêu vào ngực, giọng nói mang uy hiếp: “Trong đó đều là bạn anh, tốt nhất em nên biểu hiện cho tốt. Còn nữa, không cho phép anh là này, phải gọi tên anh nhớ chưa? Đừng quên anh đã thanh toán một khoản tiền không nhỏ cho em rồi.”

“Ừ, ừ, nhớ rồi.”

Nhắc đến tiền là An Tiểu liền nghiêm túc không cãi một câu. Dù sao cũng đã nhận tiền của anh ta rồi thì cũng nên giúp anh ta hoàn thành vai diễn.

Trong đại sảnh có không ít người, gái xinh trai đẹp cũng không hiếm, tất cả đang đứng nói chuyện với nhau. An Tiểu Yêu đi cạnh Long Viêm Dạ không ngừng quan sát, ở đây chính là tiệc rượu, đi với Long Viêm Dạ phải liên tục chào người quen của anh ta, mặt của An Tiểu Yêu rất nhanh cứng lại không thể cười nổi nữa.

Thật vất vả mới thoát khỏi Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu tìm nơi vắng vẻ ngồi xuống, nhìn mâm điểm tâm trên tay, An Tiểu Yêu cười thoả mãn. Phải nhịn đói quá lâu lại còn liên tục phải cười nhưng giờ thì có thể an ủi cái bụng mình rồi, xúc một miếng bánh cho vào miệng.

Không ngờ đúng lúc này thì có một đôi chân đứng trước mặt An Tiểu Yêu, bỏ thìa xuống, An Tiểu Yêu ngược mắt lên nhìn, phải nhìn kỹ xem là ai mà dám cản trở việc ăn uống của mình.

32. Chương 32: Thần Tượng

Khuôn mặt người đó trong mắt An Tiểu Yêu dần dần hiện ra, đôi mắt trong sáng cương nghị, bên dưới mũi là một đôi môi hơi mỏng. Oa —— một người đàn ông thật đẹp, nhưng khoan đã, sao nhìn người này trông quen quen. An Tiểu Yêu cố gắng lục lại khuôn mặt này trong đầu mình. A, đây không phải là người thường xuất hiện trên TV sao? Hình như, hình như là Mị Âm Tuyết thì phải, khi nhớ ra thì An Tiểu Yêu nhìn Mị Âm Tuyết rồi cười ngây ngốc. Mị Âm Tuyết thắc mắc nhìn An Tiểu Yêu, tại sao cô gái này lại dám ngồi lên áo khoác của mình, đã thế còn nhìn mình như vậy nữa, cảm giác thật khó chịu, vốn đang ngờ ngác ngắm Mị Âm Tuyết thì khuôn mặt bỗng trở nên biến sắc, một tay vội che miệng, tay kia không chút khách khí đẩy Mị Âm Tuyết, cảm giác sắp nôn ra, An Tiểu Yêu chạy thẳng về phía phòng rửa tay. Mặt Mị Âm Tuyết đen một nửa, nhìn mình buồn nôn lắm sao? Cô gái vừa rồi nhìn thấy mình liền muốn nôn, Mị Âm Tuyết cảm thấy tức giận đi về phía phòng rửa tay. Đứng ở ngoài cửa, Mị Âm Tuyết dựa vào tường chờ An Tiểu Yêu ra, quả nhiên có tiếng nôn trong phòng phát ra, Mị Âm Tuyết thực sự không thể nào vui được. Dù sao mình cũng là diễn viên có tiếng trong giới điện ảnh, dù sao thì nhìn mình cũng không ghê tởm đến thế, Mị Âm Tuyết kết luận cô nhóc này có tình chọc tức mình. Đợi một lát, Mị Âm Tuyết nhìn thấy An Tiểu Yêu mặt tái mét đi ra vội chặn lại. “Cô gái, cô có ý gì?”

“Cái gì, có ý gì là sao?”

An Tiểu Yêu không hiểu mình gây ra chuyện gì, trong dạ dày đang sôi lên rất khó chịu, tên này có vấn đề gì sao. Tự dưng chặn mình lại, thật khó chịu, —— về mặt đau khổ, sao mang thai lại khó chịu vậy. Mị Âm Tuyết đâu có biết đó là triệu chứng thai nghén chứ, nhìn thấy An Tiểu Yêu đứng ngơ ngác nhìn mình, ánh mắt của Mị Âm Tuyết tỏa ra nguy hiểm. “Cô nhóc, trông tôi ghê tởm thế sao? Sao có nhìn thấy tôi lại ối?”

“Không phải thế, chỉ là ——”

An Tiểu Yêu chưa nói hết thì trong dạ dày lại cảm thấy khó chịu, An Tiểu Yêu mặc kệ mọi thứ, vội xoay người định chạy vào phòng rửa tay. Nhưng không ngờ Mị Âm Tuyết lại giữ tay cô lại, An Tiểu Yêu không nhịn được nữa liền phun lên áo sơ mi của Mị Âm Tuyết, may mà An Tiểu Yêu chưa ăn cái gì kỳ quái không thì e rằng bộ đồ của Mị Âm Tuyết sẽ vô cùng sặc sỡ.

Không nhìn An Tiểu Yêu mà Mị Âm Tuyết liền nhìn xuống áo mình, trời ạ! Nhìn thấy mặt Mị Âm Tuyết xanh mét, An Tiểu Yêu biết mình đã gây họa nhưng việc cấp bách bây giờ là phải chối tội trước.

“Ừm, tôi phải nói rõ nha, là do anh kéo tôi lại không cho tôi vào trong kia. Nếu không tôi đâu có ối ra đây chứ.”

“Này, cô nhất định phải chết ——”

Mị Âm Tuyết nghiêng răng nặn ra từng chữ, An Tiểu Yêu nghe xong liền cảm thấy lạnh buốt. A a —— người này sẽ không xá xác mình ra chứ. Long Viêm Dạ, anh chết đâu rồi, sao còn không mau tới đây cứu tôi hả? Không phải, là tới giúp tôi bồi thường mới đúng ——

An Tiểu Yêu cảm tức nhìn Mị Âm Tuyết, trong lòng cảm thấy đau lòng vì ví tiền. Anh ta là minh tinh điện ảnh sẽ không đòi tiền mình chứ, mình rất nghèo nha, nếu anh ta bắt mình bồi thường bằng tiền thì phải làm sao? An Tiểu Yêu nhìn Mị Âm Tuyết, chờ tóc anh ta rơi xuống.

33. Chương 33: Hai Người Đang Làm Gì?

Nhưng Mị Âm Tuyết chỉ khoanh tay đứng nhìn An Tiểu Yêu, cô nhóc này nhìn rất trẻ con như học sinh làm ình cảm giác rất kỳ lạ. Mị Âm Tuyết quen được mọi người hâm mộ vây quanh mình, rất ít khi gặp người nào giống như An Tiểu Yêu cả, gặp anh mà không có những hành động điên cuồng giống như những nữ sinh khác, thật ra thì anh ta đâu có biết là An Tiểu Yêu cũng là một kẻ háo sắc nhưng mà chưa bộc phát vì so sánh giữa ví tiền và trai đẹp thì An Tiểu Yêu thích ví tiền của mình nhỉnh hơn một chút. Phát hiện ra Mị Âm Tuyết chỉ nhìn mình mà không nói gì nên An Tiểu Yêu càng gấp hơn, xong rồi, chắc chắn là anh chàng đẹp trai này đang chờ mình bồi thường rồi. Về mặt đau khổ, An Tiểu Yêu móc ví trong túi xách rồi rút tiền ra, nhưng chợt nhớ ra giá bộ đồ của mình tình không hề rẻ chút nào nên An Tiểu Yêu đành cắn răng rút hết tiền trong ví ra. Trước đây đều tiêu tiền của cha mình nên không thấy xót, giờ phải trả bằng tiền của mình nên lòng An Tiểu Yêu rỉ máu, hu hu — — đây là tiền mua sữa cho Bảo Bảo, tay An Tiểu Yêu run run, đưa tiền cho Mị Âm Tuyết.

“Đây, anh cầm trước chỗ này. Tôi chỉ có từng này thôi, mà tôi bồi thường cho anh là tốt lắm rồi đây —”

An Tiểu Yêu cắn môi dưới, mặc dù là đưa tiền cho người ta nhưng tay cô không duỗi ra hết, oa oa ——— đau lòng quá! ! Trên mặt Mị Âm Tuyết thoáng qua một tia kinh ngạc, cô nhóc này đang làm gì vậy? Tiền mình đâu có thiếu nhưng thấy An Tiểu Yêu có vẻ nhưng không cam tâm tình nguyện nên Mị Âm Tuyết cảm thấy tâm trạng mình khá hơn, không chút khách khí rút tiền trong tay An Tiểu Yêu rồi liếc mắt nhìn qua nắm tiền đó. “Quá ít, không đủ.”

“Gi ——— còn chưa đủ sao, vậy sao anh còn lấy.”

An Tiểu Yêu thực sự nổi giận, đó là khoản tiền mua sữa cho Bảo Bảo mà mình đã phải cắn răng lấy ra nha. Cái tên Mị Âm Tuyết này thật tham lam, nếu thích tiền sao không đi mà cướp ngân hàng đi. An Tiểu Yêu không khách khí nữa, giật lại tiền trong tay Mị Âm Tuyết, miệng cũng bắt đầu hoạt động. “Tốt nhất là tôi lấy lại. Dù sao cũng không đủ mà, tôi là quỷ nghèo không có tiền bồi thường cho anh đâu. Nhưng cũng phải nói rõ nha, chuyện này không phải do một mình tôi gây ra, do anh giữ tôi lại nữa, cho nên tôi có thể không phải trả cho anh dù là một xu.”

An Tiểu Yêu nói một hồi cứ như một sự thật hiển nhiên phải thế vậy, mắt Mị Âm Tuyết sáng lên, ôm An Tiểu Yêu vào ngực mình, mùi nước hoa của anh ta sộc thẳng vào mũi An Tiểu Yêu. Đầu óc An Tiểu Yêu trống rỗng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt Mị Âm Tuyết ngay trước mắt mình, không phải là không trả tiền sao? Sao anh ta lại ôm mình, An Tiểu Yêu đã bị mất khả năng suy đoán, đối với trai đẹp thì cô không có khả năng miễn dịch.

“Anh, anh bị làm sao thế hả?”

“Không phải cô nói không có tiền bồi thường tôi sao? Vậy đây coi như là cô đang bồi thường đi ———”

Môi Mị Âm Tuyết đặt lên đôi môi nhỏ nhắn của An Tiểu Yêu, anh cũng không biết vì sao mình lại làm thế, chỉ là cảm thấy cô nhóc này rất ngọt động lòng người nên Mị Âm Tuyết liên tục đòi thêm. An Tiểu Yêu không sức chống lại và cũng không muốn phản kháng, cảm giác được Mị Âm Tuyết hôn thật không tệ, trong miệng anh ta có vị bạc hà, thỉnh thoảng bay vào khoang miệng An Tiểu Yêu, cô không có bất kỳ phòng bị nào, Mị Âm Tuyết cạy hàm răng An Tiểu Yêu ra, đưa lưỡi mình vào.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, lại đứng trước cửa phòng rửa tay vẫn đang mở cửa mà hôn nhau. Thỉnh thoảng có mấy ánh mắt nhìn họ, mà hai người thì không quan tâm, An Tiểu Yêu chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, đầu óc mê man.

“Hai người đang làm gì ——”

Âm thanh giống như từ địa ngục truyền đến cắt đứt hai người, An Tiểu Yêu mở mắt ra đã nhìn thấy Long Viêm Dạ toàn thân toát ra hơi lạnh đang nhìn mình với Mị Âm Tuyết. Xong rồi, nhưng đây đâu được tính là cho anh ta cảm sừng chứ, mình đâu là gì của anh ta chứ, nhưng khi nhìn ánh mắt của Long Viêm Dạ thì An Tiểu Yêu không dám ôm ảo tưởng nữa, ánh mắt đó thật kinh khủng nha! !

34. Chương 34: Ghen

Long Viêm Dạ cắt đứt mạch cảm xúc của hai người họ, Mị Âm Tuyết nhìn Long Viêm Dạ nhưng không thêm để ý chỉ khẽ cười, bàn tay đưa ra phía trước nhưng Long Viêm Dạ đã tránh qua chỗ khác. Anh không nhìn An Tiểu Yêu mà quay qua nhìn Mị Âm Tuyết. “Đây là vị hôn thê của tôi, anh có ý kiến gì không?”

“Tạm thời thì không. Nhưng cô ấy rất ngọt, hình như không phải vị hôn thê đúng nghĩa của anh thì phải.”

Mị Âm Tuyết cười khẩy, anh hiểu rất rõ, nếu An Tiểu Yêu là vợ tương lai của Long Viêm Dạ thì anh đã không dễ dàng mà hôn cô. Quen biết Long Viêm Dạ nhiều năm nên Mị Âm Tuyết quá rõ, nếu cô gái nào đã theo anh ta thì sao có thể đáp trả nộ hôn của anh. Sắc mặt Long Viêm Dạ trầm xuống, cảm thấy mất hứng. “Tên nhóc như cậu thì biết cái gì hả? Dù sao thì cô ấy đi cùng tôi tới đây nên cậu không nên có những hành động như vừa rồi.”

“Ồ! Nói như vậy thì không cần là ở đây thì tôi có thể làm gì cũng được phải không?”

“Cậu không có cơ hội đó đâu vì cô ấy đang ở nhà tôi. Hơn nữa, từ giờ trở đi tôi không hoan nghênh cậu tới nhà tôi!” Long Viêm Dạ kéo An Tiểu Yêu đáng thương đang đứng cạnh đó, xoay người chuẩn bị rời đi. Phía sau, Mị Âm Tuyết vẫn còn cố tình trêu chọc. “A, tôi biết rồi. Tôi đi tìm Long Quân An là được chứ gì. Cô bé, chờ tôi, đừng để Long Viêm Dạ ăn nha, tôi sẽ tới tìm em ——”

An Tiểu Yêu đi bên cạnh có thể cảm nhận được Long Viêm Dạ đang rất tức giận, tay anh trên vai cô cũng dùng sức, An Tiểu Yêu cảm thấy đau đau nhưng không dám mở miệng kêu. Người này rất đáng sợ, nếu mình mà chọc anh ta thì e rằng chết sẽ không có chỗ chôn, dù rất đau nhưng vẫn cố gắng chịu đựng. Long Viêm Dạ bị Mị Âm Tuyết chọc tức suýt hộc máu, mặt đen không chào hỏi ai liền ôm An Tiểu Yêu đi về chỗ đậu xe của mình, Long Viêm Dạ mở cửa xe ném An Tiểu Yêu vào trong rồi đóng mạnh cửa vào. An Tiểu Yêu toát mồ hôi, ô ô —— cái tên rối loạn nội tiết tố này sẽ không đáng mình chứ, cũng đâu có cảm sừng anh ta đâu, làm gì mà phải nổi điên lên thế, An Tiểu Yêu rúc mình trong xe, không dám lên tiếng.

“Sao em lại ở cùng chỗ với tên kia?”

“——”

“Tại sao tên đó lại hôn em?”

“——”

“Em thể chịu được cô đơn sao?”

“——”

Long Viêm Dạ càng hỏi càng thấy tức, liền quay sang hôn An Tiểu Yêu. An Tiểu Yêu không có chút cảm giác dịu dàng và ngọt ngào nên liền mạnh dạn Long Viêm Dạ ra, cố gắng giãy dụa muốn thoát ra, An Tiểu Yêu đành dùng sức cắn vào môi Long Viêm Dạ.

A ——

Long Viêm Dạ đành phải buông tha cho đôi môi của An Tiểu Yêu, mắt nhìn chăm chăm vào An Tiểu Yêu, đưa tay xoa xoa lên vết thương, nhưng anh không tức giận mà bật cười. “Tốt, rất tốt. Tại sao tên đó có thể hôn em còn anh thì không? Em nên giải thích nhĩ, anh liền cho em cơ hội ở cùng chỗ với anh ——”

“Tránh xa tôi ra ——”

Tên khốn, ai muốn ở chung với anh chứ? ! An Tiểu Yêu nhìn chăm chăm vào Long Viêm Dạ, cái chính là cô không thích anh thô bạo với mình. An Tiểu Yêu bĩu môi mặc kệ Long Viêm Dạ, quay đầu ngẩng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, An Tiểu Yêu đến liếc mắt cũng không nhìn Long Viêm Dạ.

Nhưng An Tiểu Yêu phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, đó là Long Viêm Dạ đang dừng xe trước cổng một khách sạn. Long Viêm Dạ kéo An Tiểu Yêu xuống xe, không cho An Tiểu Yêu có cơ hội kháng cự.

Trời ạ —— không phải chứ ——

An Tiểu Yêu khóc không ra nước mắt, mình đang mang thai nha, nếu có muốn mình thì cũng không nên là bây giờ. An Tiểu Yêu muốn phản kháng nhưng không có tác dụng, cứ thế bị Long Viêm Dạ lôi vào khách sạn.

35. Chương 35: Anh Muốn Làm Gì?

Long Viêm Dạ rất kiên quyết kéo An Tiểu Yêu vào phòng rồi khóa cửa lại. Long Viêm Dạ từng bước tiến lại gần An Tiểu Yêu, lúc này An Tiểu Yêu cảm thấy người đàn ông này rất đáng sợ. An Tiểu Yêu sợ quá vội vàng nhảy lên giường, giờ nhìn An Tiểu Yêu trông rất đáng thương, cô nhìn chăm chăm Long Viêm Dạ. “Anh đứng yên đó, không được tới đây, không cho phép anh qua đây. Nếu không tôi sẽ đánh anh, tôi sẽ đánh anh thật đấy ——”

Sau khi nói xong An Tiểu Yêu muốn khóc, sao mình lại xui xẻo thế chứ, đang yên đang lành đi chọc tức tên Long Viêm Dạ này làm gì chứ. Long Viêm đứng cạnh giường, tủm tỉm cười: “Em muốn tự mình qua đây hay là muốn anh ôm em sang đây, em chọn đi.”

“Có chết tôi cũng không sang —— vừa nãy tôi chỉ nói đùa thôi, tôi với anh ta không có gì thật mà, anh nhất định phải tin tôi. Giờ tôi đang mang thai, nếu làm chuyện đó nhất định sẽ bị sảy, lúc đó anh bồi thường được đâu, vì muốn tốt cho anh và tôi thì tốt nhất là tôi ở đây.”

Mình mà qua đó không phải đưa dê vào miệng sói sao? Mình đâu có ngốc đến thế, trước tiên phải làm cho Long Viêm Dạ bình tĩnh lại đã, bây giờ anh ta như tên điên vậy. Mình nhất định không qua đó, nép mình vào gần cửa sổ, An Tiểu Yêu rất sợ Long Viêm Dạ sẽ ăn mình sạch trơn. Nhìn nụ cười của Long Viêm Dạ làm cho An Tiểu Yêu run.

“Mang thai thì vẫn có thể làm mà ——”

Nói xong, Long Viêm Dạ liền leo lên giường, tiến tới trước mặt An Tiểu Yêu. An Tiểu Yêu còn chưa định thần lại thì đã bị Long Viêm Dạ ôm vào lòng. Trời ơi —— cứu mạng ——

An Tiểu Yêu chỉ dám than trời trong bụng chứ không dám kêu lên thành tiếng, sợ lại chọc Long Viêm Dạ nổi điên lên thì e rằng cái mạng nhỏ này muốn giữ cũng không được mất. Trong đầu An Tiểu Yêu hiện lên ba chữ xã hội đen, không phải cha mình cũng là xã hội đen sao, nhưng Long Viêm Dạ còn kinh khủng hơn, An Tiểu Yêu ghì chặt cổ Long Viêm. “Nè, nè, anh muốn làm gì? Có gì ta có thể từ từ nói chuyện được không?”

“Không muốn nói.”

“——”

Long Viêm Dạ đặt An Tiểu Yêu xuống giường thật cẩn thận, tay vuốt ve khuôn mặt An Tiểu Yêu. “Đi theo anh đi, anh sẽ chăm sóc em. Chỉ cần em ngoan ngoãn thì anh sẽ không bạc đãi em đâu.”

“Khoan đã, chờ chút ——”

An Tiểu Yêu chống tay lên ngực Long Viêm Dạ không cho anh áp vào mặt mình, cố gắng hít thở. Xong rồi, nếu mình bị anh ta ăn, không cam lòng chút nào, mình cũng đâu muốn chọn anh ta đâu, trong đầu An Tiểu Yêu hiện lên hình ảnh Long Quân An, ô ô ——

Quân An à, tôi phải hi sinh thân mình rồi, cậu đừng ghét bỏ tôi nha. Nhìn An Tiểu Yêu lúc này làm cho Long Viêm Dạ rất buồn cười, mặt An Tiểu Yêu lúc tươi cười, lúc lại xị ra, không biết trong cái đầu nhỏ kia chứa cái gì nữa, Long Viêm Dạ định nói gì đó nhưng thấy cơ thể An Tiểu Yêu cứng đờ, mắt nhắm thật chặt.

“Được rồi, làm gì thì làm đi. Tôi chuẩn bị xong rồi, giống như bị quỷ áp thôi.”

Long Viêm Dạ suýt ngã lặn xuống đất, bị quỷ áp? Long Viêm Dạ không còn chút hứng thú nào nữa, nhìn cách tạo hình của An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ muốn biết cô nhóc này đang tính giở trò gì.

36. Chương 36: Chính Thức Theo Dõi

“An Tiểu Yêu, em đang nghĩ gì thế hả ——”

Long Viêm Dạ ngồi bật dậy nhìn An Tiểu Yêu rồi hét lên hỏi. Cô nhóc này làm ỉn không còn chút hào hứng nào nữa, Long Viêm Dạ nhìn An Tiểu Yêu nằm trên giường thì trong đầu chợt hiện lên một hình bóng xinh đẹp khác. Long Viêm Dạ vội vàng ném hình ảnh An An ra khỏi đầu, ánh mắt tà mị nhìn khuôn mặt An Tiểu Yêu, rõ ràng khuôn mặt lẫn khí chất không giống nhau nhưng sao lại làm mình liên tưởng đến An An.

“Nè, anh, anh không làm thật chứ? !”

Sau khi bị Long Viêm Dạ quát lớn làm tai An Tiểu Yêu ong ong nên cô phải hỏi lại cho chắc. Khó khăn lắm mới chuẩn bị tâm lý tốt thế mà anh ta lại không làm gì, không có việc gì tự nhiên đi chọc mình, đã mình còn làm bộ không sợ chết mới tức cười chứ, thật là xấu hổ quá. Long Viêm Dạ hơi nghiêng đầu nhìn cô, cảm thấy tức nên hừ lạnh một tiếng.

“Không làm, anh không muốn làm quỷ.”

“A, thật nha. Tốt quá đi ——”

An Tiểu Yêu vỗ tay hoan hô lại còn nhảy lên sung sướng. Thì ra đối phó với Long Viêm Dạ không khó, thật là dễ nha! Nhưng anh ta cũng thật nhàn rồi, không có việc gì làm liền đi ra ngoài thuê phòng ở thật lãng phí, đúng là tên phá của mà, An Tiểu Yêu nhìn Long Viêm Dạ bằng ánh mắt khinh thường, Tiểu Yêu vừa nhảy xuống giường liền bị Long Viêm Dạ kéo lại. “Em định đi đâu?”

“Tắm. Không phải anh nói sẽ không làm sao, đã mất tiền đi thuê phòng này mà không dùng thì thật lãng phí nha. Không được, tôi phải bật hết đèn lên nếu không thì lãng phí tiền lắm.”

An Tiểu Yêu miệng nói tay làm, bật tất cả các đèn lên. Nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài, màn đêm đã che phủ mọi nơi, ánh đèn đường sáng thành một dải dài nhìn thật đẹp, An Tiểu Yêu đứng ngây người nhìn cảnh thành phố về đêm thật lung linh. Không biết Long Viêm Dạ đến đứng cạnh An Tiểu Yêu từ lúc nào, nhìn An Tiểu Yêu đang bị thu hút bởi cảnh đẹp bên ngoài, An Tiểu Yêu lúc này rất dịu dàng làm cho trái tim Long Viêm Dạ đập lỡ một nhịp. “Nếu em sợ lãng phí thì tối nay chúng ta ở lại đây không về nữa.”

Hơi thở ấm áp thổi vào cổ An Tiểu Yêu, An Tiểu Yêu không cần nghĩ liền từ chối ngay lập tức. “Không cần làm thế, tôi không muốn ở cùng chỗ này với anh đâu, ai biết được nhờ đâu anh lên cơn liếm đem tôi ăn sạch thì sao. Tôi tắm xong thì chúng ta về nhà ——”

“Tiểu Yêu, anh nói thật mà. Anh đảm bảo không đụng đến em, chắc chắn đấy.”

“Nhưng tôi tin tưởng vào cảm giác của mình hơn.”

An Tiểu Yêu nhất quyết từ chối lời đề nghị của Long Viêm Dạ, cô thay dép đi vào phòng tắm. Long Viêm Dạ tựa vào thành giường suy nghĩ, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đi vào phòng tắm, Long Viêm Dạ biết mình đã động lòng, nhưng còn An An, anh chưa tìm thấy thì vẫn chưa cam lòng vì đó là cô gái duy nhất không thích tiền. A —— a——

Tiếng thét của An Tiểu Yêu trong phòng tắm truyền ra, Long Viêm Dạ lập tức chạy vào. Trong phòng hơi nước lan toả mờ mờ ảo ảo, Long Viêm Dạ còn chưa kịp nhìn rõ cái gì ra cái gì thì một thứ gì đó tiến thẳng mặt anh, Long Viêm Dạ không kịp tránh nên bị sưng một cục u trên trán, hung khí còn có mùi thơm dịu dịu, cúi xuống nhìn thì hoá ra đó là xà bông.

Bánh xà phòng vừa rơi xuống đất thì tiếng sư tử rống của An Tiểu Yêu vang lên.

“Anh mau rút ra khỏi đây cho tôi, ai bảo anh vào đây hả ——”

Long Viêm Dạ xoa xoa chỗ bị sưng rồi nhìn bánh xà phòng, không nhịn được phá lên cười. Cái mình thích chẳng phải là sức sống đáng yêu đó của An Tiểu Yêu ư, háng giọng, Long Viêm Dạ đi ra ngoài.

“An Tiểu Yêu, em nghe cho kỹ nha. Bắt đầu từ bây giờ anh chính thức theo đuổi em, em tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần đi ——”

“Rút ra ngoài —— không nghe được anh nói gì cả, mau rút ra ngoài ngay ——”

Một khăn bông lại bay ra.

“——”

Đây là lần đầu tiên Long Viêm Dạ tỏ tình vậy mà lại bị đối xử như vậy đấy, đưa tay ra tóm lấy cái khăn, Long Viêm Dạ càng thấy vui hơn. Giã vờ không nghe thấy phải không, không sao, chuyện mình đã quyết sẽ không thay đổi, xoay người ra ngoài phòng khách, Long Viêm Dạ quyết chờ An Tiểu Yêu tắm xong rồi nói chuyện rõ ràng một lần.

37. Chương 37: Anh Nuôi Bảo Bảo Nha

An Tiểu Yêu lấy khăn bông lau tóc, trên người thoang thoang mùi thơm, ngồi trên sofa. Thật là, tắm cũng không được yên, chỉ vì lúc đẩy mình suýt chút nữa trượt chân mà kêu lên làm cho Long Viêm Dạ xông vào, trong lòng An Tiểu Yêu rất khó chịu, trừng mắt nhìn Long Viêm Dạ đang ngồi đối diện.

“Anh nhìn thấy gì rồi hả?”

“Nói thật là anh chưa nhìn thấy cái gì hết. Mà không phải, anh nhìn thấy cục xà bông, một cái khăn bông ——”

“——”

An Tiểu Yêu chẳng thèm nói thêm câu nào nữa, Long Viêm Dạ đứng lên, từ từ tiến đến sau lưng An Tiểu Yêu, nhẹ nhàng lấy một chút tóc còn ẩm lên mũi ngửi. An Tiểu Yêu nhìn qua gương thấy hành động đó của Long Viêm Dạ, vẻ mặt anh ta còn thích thú nữa làm An Tiểu Yêu rùng mình cả người nổi da gà, đoạt lại tóc mình trong tay Long Viêm Dạ. “Anh làm sao thế, nhìn kỳ kỳ. Muốn gì thì cứ nói thẳng ra, nhưng trước hết tôi phải nói rõ, tôi không có quan hệ gì với cái tên Mị Âm Tuyết kia cả.”

Hóa ra trong lòng An Tiểu Yêu còn áy náy chuyện này, Long Viêm Dạ bật cười, đôi mắt khẽ híp lại. Lấy khăn trong tay An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ nhẹ nhàng lau tóc cho Tiểu Yêu. “Chuyện đó thì anh tin em. Không có gì thì quên nó đi.”

Trời, thật kinh khủng ——

Hành động ân cần, không để bụng chuyện đó. An Tiểu Yêu cảm thấy sợ, cố gắng đè nén cảm giác muốn bỏ chạy, run run nói. “Rốt cuộc anh định nói gì thì nói thẳng ra. Đừng có lấp lửng như thế, tim tôi không khoẻ nên không chịu được điều gì kinh khủng đâu.”

“Tiểu Yêu, em thấy anh thế nào?”

“_____”

“Tiểu Yêu, em cảm thấy anh đối xử với em thế nào?”

“_____”

Xong rồi, chắc vừa nãy Long Viêm Dạ chưa được thoả mãn nên bị ghen đến phát điên rồi. Sau khi rút ra kết luận, An Tiểu Yêu toát mồ hôi lạnh, nhìn Long Viêm Dạ rất nghiêm túc. “Tôi hỏi lại anh lần nữa, anh muốn nói gì? Nếu anh không nói thì chúng ta đi về.”

“Tiểu Yêu, anh muốn theo đuổi em. Chuyện này rất nghiêm túc, em nên chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Bộp _____

Mặt An Tiểu Yêu đập thẳng vào gương, Long Viêm Dạ bị điên rồi! Anh ta nói muốn theo đuổi mình, An Tiểu Yêu không thể tiêu hoá nổi chuyện này. “Anh nói thật à?”

“Ừ”

“Được, vậy thì anh phải là cha của Bảo Bảo, nếu không đồng ý thì không phải bàn thêm nữa. Anh không những phải nuôi tôi mà còn phải lo cho cả Bảo Bảo nữa, thế nào?”

An Tiểu Yêu làm cho Long Viêm Dạ kinh ngạc, làm cha Bảo Bảo sao _____ dù sao Long Viêm Dạ cũng không phải là thánh nhân nên không thể đồng ý ngay được. An Tiểu Yêu thấy vậy liền bấu môi, liếc xéo Long Viêm Dạ một cái, mình cũng biết khi nói đến chuyện này tên nào cũng thế cả. Thôi, mình còn một người dự bị, đẹp trai Long Quân An mà.

Phụ nữ xung quanh Long Viêm Dạ rất nhiều, đến lúc anh ta không cần mình nữa thì mình lại phải dắt Bảo Bảo đi tìm cha nó sao, mà nếu họ khi dễ mình thì mình phải làm sao? An Tiểu Yêu không thể không nghĩ đến tình huống đó, mình thật khổ, còn chưa lập gia đình đã có cảm giác bị chồng bỏ rồi.

“Thôi, chờ anh nghĩ kỹ thì hãy trả lời. Đừng ảnh hưởng tới việc của trai của tôi, tôi ra ngoài tìm cha cho Bảo Bảo, anh không phá đám thì tôi cũng sẽ không ép anh.”

An Tiểu Yêu tốt bụng an ủi Long Viêm Dạ làm Long Viêm Dạ đỡ khóc đỡ cười, An Tiểu Yêu này thật không tầm thường. Anh hiểu, nếu không tiếp nhận con riêng của cô nhóc này thì đừng hòng có cơ hội theo đuổi cô ấy, thứ mình có nhiều chính là tiền còn sợ không lo được ột lớn một nhỏ sao? “An Tiểu Yêu, anh đồng ý nuôi em cùng Bảo Bảo.”

“Gì cơ?”

“Anh chấp nhận yêu cầu của em.”

“Được, nhưng anh không được cản tôi của trai, nếu không so sánh thì sao biết anh là người tốt nhất chứ.”

“An Tiểu Yêu _____ đừng quá đáng quá _____”

Thật dễ dàng, An Tiểu Yêu đã kiếm được phiếu ăn dài hạn ỉnh và Bảo Bảo. Nhưng không biết có thể kéo dài trong bao lâu, trong lòng An Tiểu Yêu cảm thấy lo lắng.

38. Chương 38: Đa Nhân Cách

Gió đêm thổi mang theo cảm giác khoan khoái hơi lạnh, An Tiểu Yêu cùng Long Viêm Dạ lên ô tô về Long gia. Ánh đèn sáng rực làm An Tiểu Yêu có cảm giác đang về nhà, từ lúc bước ra khỏi xe Long Viêm Dạ

ôm vai An Tiểu Yêu đi vào nhà. Trong phòng khách, Long Quân An đang ngồi xem TV nhìn thấy cảnh này chỉ nhướn mày vì theo anh nghĩ thì giờ anh trai mình có làm gì thì chắc cũng chỉ là đang diễn kịch mà thôi, trong lòng Long Viêm Dạ không tồn tại An Tiểu Yêu. Long Quân An thật đáng thương khi không biết rằng trong một khoảng thời gian rất ngắn thì Long Viêm Dạ đã thổ lộ rồi, Long Quân An cười khẩy. “Ồ, hai người đã về rồi à. Chị dâu, chị có khỏe không, có ai chọc chị không?”

Một câu hai nghĩa làm cho Long Viêm Dạ nghe xong nhúo mày, Long Viêm Dạ nhìn Long Quân An, khẽ nói. “Đừng có không biết lớn nhỏ, nhớ rõ cô ấy là chị dâu em nha. Cô ấy ở cùng anh thì ai dám chọc cô ấy chứ, em quá lo rồi.”

“Ồ, vậy ạ, vậy thì tốt.”

Dù ngoài miệng nói thế nhưng trong mắt Long Quân An hiện rõ nghi ngờ, ngoài anh hay chọc giận An Tiểu Yêu thì còn ai vào đây? ! Hai người nhìn nhau toé lửa, An Tiểu Yêu cảm thấy mình bị cho ra rìa, coi mình giống như đồ vật vậy, An Tiểu Yêu cảm thấy không được vui lắm, Long Quân An cũng tốt, Long Viêm Dạ cũng được, chỉ cần là trai đẹp lại có tiền thì đều có thể làm cha Bảo Bảo. An Tiểu Yêu mặc kệ mọi chuyện nhưng không cam lòng nên khẽ giật giật tay áo Long Viêm Dạ. “Em muốn đi nghỉ, hơi mệt rồi.”

“À, đi đi, phải nghỉ ngơi cho tốt. Anh đưa em lên, phụ nữ mang thai cần nghỉ ngơi nhiều một chút, không dễ mệt ——” Long Viêm Dạ không thèm quan tâm đến Long Quân An nữa, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán An Tiểu Yêu rồi đưa An Tiểu Yêu lên phòng để lại Long Quân An há hốc mồm kinh ngạc. Trời ơi, có phải vừa rồi đi ra ngoài anh trai mình đã uống nhầm thuốc gì rồi không, trước đây rõ ràng anh ấy không có đối xử với An Tiểu Yêu như vậy mà, sao chớp mắt một cái đã thành ra như vậy rồi. Nếu cứ thế này thì e rằng mình sẽ không có cơ hội, Long Quân An nhúo mày, đôi mắt hơi khép lại, suy nghĩ xem mình nên làm gì. Mặc dù trên danh nghĩa An Tiểu Yêu là chị dâu của mình nhưng cô ấy và anh trai mình không có gì cả, hơn nữa người nào mình muốn có thì phải tóm lấy, nhưng An Tiểu Yêu thực sự làm mình động lòng, Long Quân An khép hờ mi mắt trong đôi mắt đó còn loé lên tia tà mị.

Long Viêm Dạ dịu dàng đưa An Tiểu Yêu về phòng, nhẹ nhàng đỡ cô lên giường, sau đó đắp chăn cho cô, cúi người nhìn An Tiểu Yêu, tay khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt Tiểu Yêu. “Tiểu Yêu, nghỉ ngơi đi.”

“Nè, anh có thể bình thường chút không. Anh như thế này làm tôi không quen lắm, khả năng chịu đựng của tôi kém lắm.”

An Tiểu Yêu nằm trên giường không thể không nói lên suy nghĩ của mình, hành động của Long Viêm Dạ làm anh cảm thấy kì lạ, có cảm giác như trước đây và bây giờ là hai người khác vậy, có phải mỗi lần của gái anh ta đều như thế này không nhỉ? Trong đầu An Tiểu Yêu hiện lên hình ảnh Long Viêm Dạ ở bên cô gái khác. Nhưng Long Viêm Dạ không nổi giận dù bị An Tiểu Yêu hỏi thế, cong môi lên khẽ cười, ngón tay khẽ vuốt ve môi An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, đừng nghĩ linh tinh nữa, anh vốn thế này mà. Giờ em phải nghỉ ngơi cho tốt, anh sẽ nói chuyện với Quân An, nếu nó còn làm phiền em thì anh sẽ không tha cho nó.”

Long Viêm Dạ liền quy kết cho Long Quân An vào hàng ngũ những người quấy rầy An Tiểu Yêu, làm cho An Tiểu Yêu nổi da gà. Long Viêm Dạ thật đáng sợ, cảm giác lúc lạnh run, lúc lại nóng muốn chết, anh ta có phải giống như người ta hay nói là đa nhân cách không vậy ——

39. Chương 39: Vị Khách Không Mời

Thật vất vả An Tiểu Yêu mới đuổi được Long Viêm Dạ đi để có thể nghỉ ngơi. Chẳng lẽ đàn ông đều có bộ dạng buồn nôn thế sao, thật không thể hiểu được họ. Người làm cho An Tiểu Yêu không thể hiểu được còn có một người trong buổi tiệc đám cưới hôn mình, Mị Âm Tuyết không phải là minh tinh sao, sao lại không chú ý đến hình tượng vậy trước công chúng vậy, nhưng An Tiểu Yêu đâu có biết đó là tiệc tạo gia nên sẽ không phải lo báo chí làm phiền, nghĩ một hồi thì An Tiểu Yêu chìm vào giấc ngủ. Ánh mặt trời xuyên

qua cửa sổ, lặng lẽ bò lên giường An Tiểu Yêu thì cô mới chịu duỗi lưng bắt đầu một ngày mới. Vừa thay đồ xong thì An Tiểu Yêu nghe thấy tiếng động cơ ô tô. Ai mà sáng sớm đã ra ngoài vậy nhỉ? An Tiểu Yêu ngậm bàn chải đánh răng, ôm nghi ngờ chạy ra ban công. Ở bên ngoài cánh cổng sắt là một chiếc xe thể thao, An Tiểu Yêu lại càng tò mò, đây không phải xe của Long Viêm Dạ cũng không phải kiểu xe của Long Quân An, vậy thì ai lại tới Long gia sớm như vậy chứ, An Tiểu Yêu cứ đứng nhìn chiếc xe đó chầm chầm lăn bánh vào trong sân, đến khi người trong xe bước ra ngoài làm bàn chải đánh răng trong miệng An Tiểu Yêu suýt rơi xuống đất. Không thể nào? ! Mình không nhìn nhầm chứ, dụi dụi mắt mình rồi mới dám chắc người mình nhìn thấy là ai. Mái tóc đen của Mị Âm Tuyết tung bay trong gió, dáng người cao gầy đang đi vào nhà, An Tiểu Yêu không nhìn rõ thái độ của anh ta. Không ngờ anh ta nói là làm, sáng sớm đã đến đây, không phải là tới tìm mình đây chứ? ! An Tiểu Yêu hơi chột dạ vội vàng đi vào trong không muốn Mị Âm Tuyết nhìn thấy bộ dạng này của mình. Trong lòng có chút vui sướng, lại hơi chột dạ, nhanh chóng sửa sang lại mình, An Tiểu Yêu mở tủ quần áo ra, lục tìm bộ đồ ưng ý. Trời ạ, mình còn chưa chuẩn bị xong thì anh ta đã đến rồi. An Tiểu Yêu chợt dừng hành động của mình lại, mình đang làm gì vậy trời, tại sao Mị Âm Tuyết đến mà mình lại cuống lên thế này, An Tiểu Yêu rất muốn inh hai cái bạt tai. Tiểu Yêu vợ đại một chiếc quần màu tím, áo màu vàng nhạt, mặc lên người càng làm An Tiểu Yêu trông trẻ con hơn, chải qua mái tóc ngắn của mình, An Tiểu Yêu ngồi im để xử lý tâm trạng của mình. Ngồi trước bàn trang điểm mà An Tiểu Yêu cứ nhấp nha nhấp nhồm, không biết có nên đi xuống dưới hay không, nhớ Mị Âm Tuyết đến tìm mình thật thì phải làm sao? Long Viêm Dạ sẽ không nuốt sống anh ta chứ, An Tiểu Yêu không dám tưởng tượng tiếp. Cốc —— cốc ——

Tiếng gõ cửa làm An Tiểu Yêu giật nảy người. Khó khăn lắm An Tiểu Yêu mới mở miệng được, giọng nói còn hơi run run. “Ai đây?”

” ‘Chị dâu’, là em. Có người đến tìm chị đây, chị xuống dưới nhà đi.”

Tìm mình, Mị Âm Tuyết đúng là đến tìm mình sao? An Tiểu Yêu vội vàng ra mở cửa, nhưng cửa vừa mở thì Tiểu Yêu bị kéo vào một vòng tay ấm áp. Ôm An Tiểu Yêu trong lòng, Long Quân An cười vui sướng, không chút thương xót véo má Tiểu Yêu một cái, rồi đưa tay lên mũi ngửi mùi thơm còn vương trên đó. “Hi, ‘chị dâu’. Chị thơm quá, chị bỏ em mà không nói tiếng nào sao, lòng ta rất đau nha ——”

“Bỏ cậu? Lúc nào hả. Tôi không có làm thế nha, nhìn cậu giờ trông thật buồn nôn nha ——”

An Tiểu Yêu cố gắng đẩy Long Quân An ra, nhìn cậu ta khóc lóc kêu ca thật buồn cười nha, Long Quân An làm bộ đáng thương, đôi tay còn ôm ngực nữa, lên tiếng tố cáo An Tiểu Yêu. “Không phải đã nói sẽ gọi em tới sao, thế mà từ tối hôm qua tới giờ, chị có thèm để ý đến người ta đâu. Giờ thì còn có tên đáng ghét tới tìm chị nữa chứ. Em muốn đi tố cáo chị cường hôn em với anh trai em.”

Mặt An Tiểu Yêu xanh như tàu lá, tên này thiệt là, không mở bình ai biết trong bình có gì. Giờ là lúc nào mà còn ném đá xuống giếng chứ, An Tiểu Yêu nghiêng răng nhìn Long Quân An. “Cậu dám, nếu dám nói ra thì tôi sẽ trối lại rồi trừng phạt cậu. Còn nữa, Mị Âm Tuyết đến tìm tôi sao?”

“Làm người ta sợ muốn chết —— đúng là đến tìm chị đó, nhưng hấn nói cũng là đến tìm em nữa. Thật không biết chị thiếu nợ tên đó cái gì, mau xuống đi ——”

Trên mặt Long Quân An hiện ra nụ cười bất cần, An Tiểu Yêu thật đáng yêu làm sao, mình mới trêu một chút mà cô ấy đã tưởng thật, còn uy hiếp mình nữa chứ. Nếu An Tiểu Yêu dám trối mình vậy thì ... trong đầu Long Quân An là hình ảnh hạn chế trẻ em dưới 18 tuổi.

40. Chương 40: Tình Địch

An Tiểu Yêu đẩy Long Quân An ra rồi đóng cửa rầm một tiếng.

“Chờ ngoài đó đi. Tôi chuẩn bị xong sẽ tự xuống.”

An Tiểu Yêu không còn tâm trạng đau mà quan tâm tới lời nhạo báng của Long Quân An, giờ Tiểu Yêu bắt đầu lo lắng đến chuyện Mị Âm Tuyết đến đây, nếu anh ta đến gặp mình thật thì mình phải làm thế nào? Mà không biết Long Viêm Dạ đã biết chuyện này chưa, nếu biết thì có định lộ ra mình ra không. Giờ An Tiểu Yêu chỉ lo đến an toàn của mình thôi, nhưng cứ ngồi đây mà lo lắng thì cũng chẳng có ích gì cả nên An Tiểu Yêu đành vác cái vế mặt đau khổ mà rời khỏi phòng. Bên ngoài, Long Quân An đang vui vẻ đứng chờ An Tiểu Yêu, thấy Tiểu Yêu đi ra thì Long Quân An liền vươn vai. Long Quân An nói khẽ vào tai An Tiểu Yêu, giọng nói có chút sung sướng. “Trời, chị dâu à. Em còn tưởng chị sợ quá trốn luôn trong đó không dám ra nữa chứ, à, nói cho chị một tin tốt, đó là anh ta đang chờ dưới kia.”

“Tôi biết rồi, cậu cũng đừng mừng vội. Nếu không giúp tôi thì tôi sẽ mách tội cậu.”

An Tiểu Yêu sau khi uy hiếp Long Quân An thì liếc xéo cậu ta một cái. Trước đây thấy Long Quân An là một người dễ bắt nạt, nhưng sao giờ mình lại cảm thấy cậu ta biến thành một người khác nhỉ, không có thời gian để tìm hiểu chuyện này nên An Tiểu Yêu ôm nghi ngờ xuống dưới phòng khách.

“Tiểu Yêu, em dậy rồi à.”

Long Viêm Dạ vừa thấy bóng An Tiểu Yêu liền ôm cô vào ngực mình, ánh mắt nhìn Mị Âm Tuyết đầy khiêu khích. Đây là người phụ nữ của mình, không ai có thể cướp được, dù người đó có là bạn hay em trai mình đi nữa, nhìn thấy Long Quân An đi theo sau An Tiểu Yêu thì Long Viêm Dạ cũng không cảm thấy tốt hơn. An Tiểu Yêu cố gắng thò đầu ra khỏi vòng tay Long Viêm, mỉm cười.

“Hi, buổi sáng tốt lành. Mà anh nói chuyện với họ đi, tôi hơi đói nên phải tìm cái gì bỏ bụng đã.”

An Tiểu Yêu định chuẩn bị nhưng Mị Âm Tuyết không cho cô cơ hội đó. Mặt Mị Âm Tuyết sáng hơn, khẽ nhếch lông mày, đôi môi hơi mím lại nhưng lời nói của anh lại làm cho An Tiểu Yêu phải từ bỏ ý định bỏ trốn của mình.

“Anh đến đây không phải muốn gặp họ. Anh tới đây là vì em, anh đã từng nói mà.”

Tay Mị Âm Tuyết rút túi quần, trên môi còn cười. Dù sao cũng đã tới, vậy nên nói rõ ra mục đích mình tới đây thì tốt hơn. Mị Âm Tuyết vừa nói xong thì sắc mặt Long Viêm Dạ trầm xuống, lạnh lùng nhìn Mị Âm Tuyết.

“Mị Âm Tuyết, nếu cậu tới tìm Quân An thì mình không có ý kiến gì. Nhưng nếu cậu đã nói tới đây để gặp Tiểu Yêu thì mình khuyên cậu nên từ bỏ ý định đó đi, đừng quên cậu đang nói chuyện với ai nha. Tiểu Yêu là vợ chưa cưới của mình, dù trước đây cô ấy có làm gì để cậu có chút cảm giác kỳ lạ thì tốt nhất nên quên nó đi, mình không muốn cô gái của mình liên lạc với cậu.”

Long Viêm Dạ nói thẳng với Mị Âm Tuyết, dù sao từ trước Mị Âm Tuyết cũng có quan hệ khá tốt với Long Quân An, còn mình với anh ta cũng chỉ quen biết sơ qua mà thôi. Mị Âm Tuyết không quan tâm vẫn thản nhiên ngồi trên ghế, vẻ mặt đầy tự tin. “Long Viêm Dạ, nếu thực sự An Tiểu Yêu là người phụ nữ của anh thì tớ sẽ không ra tay. Nhưng hình như không phải thế, tất cả chỉ là vở kịch thôi, vậy nên cậu đừng trách tớ. Theo thông tin của tớ thì cô ấy là do cậu dùng tiền thuê về giả làm vợ chưa cưới, giờ tớ sẽ bỏ ra nhiều hơn cậu thì có thể đưa cô ấy về chứ.”

“Sao cậu biết?”

Chuyện này đến Long Quân An cũng không biết, Long Viêm Dạ rất tò mò Mị Âm Tuyết lấy thông tin này từ đâu. Nhưng suy nghĩ một chút thì cũng không có gì đáng kinh ngạc, với thân phận của Mị Âm Tuyết có mối quan hệ với nhiều thành phần trong xã hội nên biết chuyện này cũng đâu phải khó.

41. Chương 41: Cô Ấy Là Của Tôi

Mị Âm Tuyết nhìn vẻ mặt ảm ức của Long Viêm Dạ cảm thấy hài lòng. Cô Julie đó đúng là người dễ dàng bị mua chuộc, nếu không có tin tức mà cô ấy cho thì mình đâu có tự tin mà đứng trước mặt Long Viêm Dạ

để đàm phán thế này, Mị Âm Tuyết tuy cố nhịn cười nhưng ánh mắt vẫn hiện rõ sự vui sướng trong lòng.

“Tớ biết chuyện này cũng đâu phải khó. Chỉ là tớ muốn nói chuyện với cậu về chuyện của An Tiểu Yêu, cô ấy đâu tự nguyện ở bên cậu đâu, nên cho cô ấy tự do.”

“Giữa tôi và cô ấy có giao ước.”

“Bản hợp đồng đó không có hiệu lực trước pháp luật.”

Mị Âm Tuyết tự tin nhìn bộ dạng tức giận của Long Viêm Dạ, mình đã rất lịch sự khi tới đây bàn trước với Long Viêm Dạ rồi, còn về phần kết quả thì mình tin mình nhất định đạt được mục đích khi đến đây, mà Julie cũng đã cam đoan với mình là An Tiểu Yêu không cam tâm tình nguyện đến đây. Như vậy thì chỉ cần mình nói muốn đưa cô ấy đi thì chắc cô ấy sẽ không từ chối đi cùng mình đâu. Long Viêm Dạ với Mị Âm Tuyết cứ đứng nhìn nhau, An Tiểu Yêu đứng há hốc mồm nhìn hai người đàn ông này tranh giành, hình như bọn họ quên mất gì thì phải? Mình mới là nhân vật chính mà sao không ai thèm hỏi ý kiến mình vậy. Long Quân An sau khi nghe những xong thì kinh ngạc, không ngờ anh mình với An Tiểu Yêu có quan hệ này, Long Quân An hứng thú xem kịch vui mà không có ý định tham gia cuộc chiến này, có nhiều lúc không nhất thiết cứ phải ra mặt mới lấy được thứ mình muốn. Nhẹ nhàng kéo An Tiểu Yêu trong tay Long Viêm Dạ đi ra, Long Quân An không thèm để ý đến hai kẻ kia dẫn Tiểu Yêu sang một góc ngồi, sau đó rót ỉnh với An Tiểu Yêu mỗi người một ly trà.

“Chị dâu, chúng ta ngồi đây uống trà xem bọn họ đàm phán nha ——”

“Long Quân An, cậu muốn chết hả ——”

“Long Quân An, em im lặng cho anh ——”

Cả hai người cùng quát lên làm An Tiểu Yêu run run, suýt nữa làm rơi tách trà trong tay. Hai người này quát xong thì quay lại tiếp tục nhìn nhau, không quan tâm tới An Tiểu Yêu với Long Quân An nữa. An Tiểu Yêu cảm thấy tức, chuyện gì đang diễn ra thế này, An Tiểu Yêu ngồi trên ghế càng nghĩ càng thấy tức, hai người họ coi mình là gì hả? Coi mình là đồ vật để tranh nhau sao? Cạch ——

An Tiểu Yêu để thật mạnh tách trà xuống bàn, chống nạnh đi đến chỗ hai người đàn ông đang tranh giành mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tiểu Yêu vì tức giận mà ửng hồng, đôi mắt long lanh, An Tiểu Yêu không thể không lên tiếng. “Nè, hai anh có hỏi đến cảm nhận của tôi chưa? Tôi không phải là đồ vật để hai người tranh nhau nha. Tôi nói cho hai anh biết, tôi chỉ muốn một ngày yên tĩnh thôi, có biết một ngày bình yên là thế nào không?”

An Tiểu Yêu đứng đó khoa chân múa tay nhưng không ngờ vừa nói xong thì cả hai lại tiếp tục tranh giành, không ai chịu yếu thế hơn ai.

“Ở trong nhà họ Long, anh có thể cho em một ngày bình yên, em muốn thế nào cũng được.”

“Em là của anh. Ngoài anh ra không ai có thể cho em cuộc sống như em muốn hết, nên em hãy đi với anh.”

An Tiểu Yêu nghe xong choáng váng, nhìn hai người bọn họ rồi lặng lẽ về ngồi cạnh Long Quân An. Long Quân An thấy thế vội vàng đứng dậy lấy lòng. “Em đã nói rồi mà, cứ ngồi đây mà xem kịch. Chị dâu, em mang bữa sáng của chị lên đây nha, chị vừa ăn vừa xem.”

Lần này thì An Tiểu Yêu thực sự bất lực. An Tiểu Yêu cảm thấy trước mắt mình toàn tình tình, lời gợi ý vừa ăn vừa xem hai người vì mình mà tranh giành của Long Quân An đúng là không tệ.

An Tiểu Yêu còn chưa kịp nói gì thì một bát cháo thịt thơm ngát đã đáp xuống trước mặt, thôi, dù sao thì mình có nói thì cũng chẳng có ai thèm để ý, thế nên Tiểu Yêu bắt đầu chiến đấu với bát cháo của mình.

42. Chương 42: Sự Lựa Chọn Của Tiểu Yêu

Mị Âm Tuyết cùng Long Viêm Dạ tranh giành nhau, còn An Tiểu Yêu cùng Long Quân An ngồi ăn sáng, không khí trong phòng lúc này thật kỳ lạ. Long Quân An hoàn toàn không thèm để Long Viêm Dạ cùng Mị Âm Tuyết vào mắt, chỉ chăm chú gấp thức ăn cho An Tiểu Yêu. “Chị dâu, ném thử cái này đi, đây là vì chị mà em mua đó, chị ném một chút đi.”

“—————”

“Chị dâu, ăn thêm bát cháo nữa nha, như thế sẽ có lợi cho chị, giờ chị ăn cho hai người mà.”

“—————”

Cuối cùng thì hai người kia không chịu nổi nữa, cùng lúc dùng ánh mắt lạnh như băng quay lại nhìn Long Quân An, An Tiểu Yêu ngồi cạnh mà cũng cảm thấy lạnh run nên cúi đầu ăn cơm, nhưng Long Quân An thì coi như không có chuyện gì vẫn tiếp tục công việc của mình. An Tiểu Yêu toát mồ hôi lạnh, căng tai ra nghe ngóng động tĩnh xung quanh, ai ngờ Long Quân An vẫn cứ không chịu ngậm miệng lại. An Tiểu Yêu liếc mắt liếc anh ta, giọng nói vô cùng nhỏ để nhắc nhở anh ta. “Nè ————— ngồi yên đi, chuyện này liên quan tới vấn đề sinh tồn của tôi đấy.”

“Không sao, mặc kệ họ có muốn chị hay không, có lo cho chị hay không cũng không sao. Chị dâu, em có thể nuôi chị —————”

Bộp —————

An Tiểu Yêu đập đầu vào bát, cố gắng tỉnh táo lại, tròn mắt nhìn Long Quân An.

“Giờ không phải lúc nói đùa đâu, tôi không có tâm trạng mà chơi với cậu. Cậu còn nói nữa tôi xử cậu đấy.”

An Tiểu Yêu uy hiếp thành công, Long Quân An liền ngậm miệng ngồi im xem kịch. Long Viêm Dạ ngồi xuống, mở lời trước. “Cậu có thể về, dù không có bản hợp đồng kia thì Tiểu Yêu vẫn là người của mình. Cô ấy không có quan hệ với cậu nên có lẽ chuyến đi này của cậu uống phí rồi.”

“Tiểu Yêu có liên quan tới tớ hay không có lẽ cậu đã chứng kiến rồi, cô ấy là của tớ, cho nên tớ sẽ không về tay không đâu. Cô ấy thiếu cậu bao nhiêu cứ nói, tớ sẽ trả cho cô ấy, chỉ cần cô ấy được tự do.”

Trong lòng An Tiểu Yêu rất cảm động, hoá ra ở trước cửa nhà vệ sinh cũng có thể nhặt được một đại gia hào phóng như vậy, tự nhiên lại trả tiền giúp mình, còn ỉn tự do nữa chứ, đúng là một người tốt nha! An Tiểu Yêu rất muốn chạy lại ôm hôn Mị Âm Tuyết một cái, nhưng nhìn cái mặt đen sì của Long Viêm Dạ thì An Tiểu Yêu hiểu rằng mình nên ngoan ngoãn ngồi đây thì an toàn hơn.

“Được, vậy cho cậu một cơ hội. Chúng ta sẽ hỏi Tiểu Yêu xem cô ấy có muốn đi theo cậu không.”

Long Viêm Dạ đi lại chỗ An Tiểu Yêu, anh nắm chắc mười phần là An Tiểu Yêu sẽ lựa chọn không đi cùng Mị Âm Tuyết. Nếu chọn đi theo hắn ta thì không khác gì ra khỏi ổ sói để vào miệng cọp, Long Viêm Dạ nghĩ đến đây thì tự mắng mình sao lại tự nói mình là sói chứ? Mình đã thổ lộ với An Tiểu Yêu nên nhất định cô ấy sẽ chọn mình.

Mị Âm Tuyết gật đầu đồng ý, lần đầu tiên gặp nhau, Mị Âm Tuyết khẳng định là An Tiểu Yêu có ý với mình nên khi mình hôn thì cô ấy cũng đáp lại. “Được, cứ quyết định như vậy đi.”

Họ cùng đi về phía An Tiểu Yêu, lúc này An Tiểu Yêu chỉ muốn mình ngất đi để không phải đối mặt với hai người đáng sợ này. Nếu không chọn Long Viêm Dạ thì e rằng cả đời này mình sẽ bị anh ta đuổi giết, nhưng không chọn Mị Âm Tuyết thì sẽ để tuột mất một người vừa đẹp trai lại hào phóng nữa, An Tiểu Yêu chỉ mong mình có đủ dũng khí để nói lên tiếng lòng mình. Tất cả, mình muốn cả hai, có được không?

Đáng tiếc đó chỉ có thể xảy ra trong mơ mà thôi, nhìn hai gương mặt đang nhìn chăm chăm vào mình làm An Tiểu Yêu choáng váng, nhưng nhìn sang bên cạnh thì thấy Long Quân An đang lặng lẽ ăn cháo.

“Chuyện đó, chuyện đó, tôi quyết định. Tôi không chọn ai trong hai người hết, tôi chỉ muốn cậu ta, muốn mỗi cậu ta —————”

Phì —————

Long Quân An phun toàn bộ cháo trong miệng mình ra, lúc này nhiệt độ hạ xuống dưới không. Không khí ngột thở, An Tiểu Yêu khẽ cười, hi vọng sàn nhà có hố để cô chui xuống thôi.

43. Chương 43: Hậu Quả

An Tiểu Yêu bị mọi người nhìn chăm chăm thì toát mồ hôi. Vì không còn sự lựa chọn nào nên mới nói như vậy, ai bảo bọn họ gây sức ép chứ, lúc đầu mình nói gì cũng không thêm để ý, bây giờ mới nghĩ đến chuyện hỏi ý kiến mình, đối xử với mình như vậy sao mình không khó chịu cho được, đương nhiên là muốn khiêu khích bọn họ một chút rồi. Lấy hết dũng khí, An Tiểu Yêu ngẩng đầu nhìn Mị Âm Tuyết với Long Viêm Dạ. “Tôi nói rồi, tôi không chọn ai trong hai người hết, tôi chỉ chọn Long Quân An thôi, các anh nhớ cho kỹ. À, tôi sẽ giải thích với mẹ hay anh sẽ giải thích hộ tôi.”

“An Tiểu Yêu, em dám làm thế ——”

Long Viêm Dạ hận không thể bóp chết Tiểu Yêu ngay lúc này, trước mặt Mị Âm Tuyết mà không thêm giữ thể diện cho anh, trên trán Long Viêm Dạ nổi gân xanh. Mị Âm Tuyết cũng không khá hơn là bao, cứ nghĩ mình nắm chắc phần thắng, ai dè giữa đường lại mọc ra tên Long Quân An ngáng đường.

“An Tiểu Yêu, em nhất định không chọn anh à? Em sẽ hối hận đấy.”

“Không chọn, không chọn ai hết. Tôi đã nói rồi, các anh không có tai sao? Tôi mệt rồi, phụ nữ có thai cần được yên tĩnh, hẹn gặp lại ——”

Sau khi nói ra những lời này, An Tiểu Yêu chạy nhanh lên phòng mình. Dùng sức đóng rầm cửa phòng lại, An Tiểu Yêu đứng tựa vào cửa, tim vẫn còn đập loạn lên, tay vỗ nhẹ lên ngực, trong lòng An Tiểu Yêu thầm xin lỗi Long Quân An. Long Quân An, thật lòng xin lỗi, không phải tôi nhất gan mà mọi chuyện rồi tính rồi mù lên phải có người giải quyết, mà cậu lại là trợ thủ tốt nhất, xin thứ lỗi cho tôi ích kỷ! An Tiểu Yêu chấp tay trước ngực, yền lặng cầu nguyện cho Long Quân An được an toàn. Không có ai tới quấy rầy nữa nên An Tiểu Yêu nằm dài trên giường, không biết vì sao Long Viêm Dạ lại chọn mình đóng giả làm vợ chưa cưới, còn Mị Âm Tuyết càng kỳ lạ hơn, mình với anh ta chưa nói chuyện tử tế với nhau bao giờ, tự nhiên lại biến mình thành người quan trọng thế, An Tiểu Yêu thật nghi ngờ có phải con gái trên thế giới này biến mất hết rồi nên bọn họ mới tranh nhau mình. Bên ngoài có tiếng ô tô, An Tiểu Yêu không cần nhìn cũng biết đó là Mị Âm Tuyết đi về. Khẽ thở dài, trong lòng An Tiểu Yêu vẫn còn hơi tức, đẩy cửa đi ra ban công. Sau khi quây tới bởi, không biết Long Viêm Dạ nghĩ về mình thế nào, nhưng sao mình lại nghĩ đến suy nghĩ của Long Viêm Dạ nhỉ, An Tiểu Yêu đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì lại thấy xe của Long Viêm Dạ đang đi ra cổng. A, tốt quá anh ta cũng đi rồi, giờ mình không cần lo anh ta sẽ lên xử lý mình rồi, An Tiểu Yêu vượt ngực mình, lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Chị dâu, chị ngủ chưa? Mau mở cửa cho em đi.”

Sao Long Quân An lại lên đây, chẳng lẽ là tìm mình tính sổ sao? Đầu An Tiểu Yêu đen lại, sau đó ra mở cửa cho Long Quân An. Long Quân An vừa vào phòng thì ngồi vào ghế, cười như không cười nhìn An Tiểu Yêu. “Hi, chị dâu, chị thật quá đáng nha. Thời điểm quan trọng như vậy lại đẩy em ra làm bia đỡ đạn, chị có biết là nếu ánh mắt có thể giết được người thì có lẽ bây giờ em đã phơi xác dưới kia rồi, thật oan uổng nha.”

Long Quân An ôm ngực mình giả bộ đáng thương. An Tiểu Yêu nuốt nước bọt chột nhốt ra có chuyện quan trọng muốn hỏi Long Quân An. “À, có phải Long Viêm Dạ rất tức giận phải không? Mị Âm Tuyết nói gì không?”

“Không phải tức giận không đâu mà là giận điên lên rồi. Chị không thấy bọn họ đã bỏ đi à? Em tin chị chết chắc rồi, tha thứ cho em vì lần này em không giúp được gì đâu, chờ anh ấy về nhất định sẽ tặng cho chị một cái chết thật khó coi à xem.”

Long Quân An hù dọa An Tiểu Yêu nhưng không ngờ An Tiểu Yêu tưởng thật nên khi nghe thấy thế bèn mở tủ ra ném hết toàn bộ quần áo của mình lên giường. Long Quân An kéo An Tiểu Yêu lại, trong mắt đầy kinh ngạc.

“Chị định làm gì?”

“Làm gì à, cậu là heo sao? Không thấy tôi đang dọn đồ để bỏ trốn à? Tranh thủ anh ta ra ngoài, tôi đâu có ngốc mà không chuẩn đi lúc này. Tôi chỉ muốn đi tìm cha cho Bảo Bảo thôi, nên không muốn bị mất mạng đâu.”

An Tiểu Yêu nhét hành lý vào túi. Lúc đầu Long Quân An còn đứng ngơ ra, sau đó phá lên cười. Ha ha ha

44. Chương 44: Bồi Thường Bằng Rượu

Nhìn An Tiểu Yêu lúc này làm Long Quân An không thể nhịn cười, không biết anh mình tìm được cô nhóc đáng yêu này ở đâu nhỉ. Bị mình dọa dẫm ba câu mà đã dọn đồ chạy trốn vì sợ anh mình đuổi giết, Long Quân An mới phát hiện ra An Tiểu Yêu là người rất trẻ con. An Tiểu Yêu nhìn Long Quân An cười lớn thì tức giận lườm anh ta một cái. Bây giờ mình sắp xảy ra chuyện lớn đến nơi rồi, đã không giúp mình thì chớ lại còn đứng đó cười nhạo mình, An Tiểu Yêu liền ném quần áo trên tay mình về phía Long Quân An. “Cười gì hả, cười đã chưa? Cậu đừng quên nếu tôi có chuyện gì thì sẽ là một xác hai mạng nha. Thôi, nếu cứ ở đây thì tôi rất sợ, tốt nhất là quay về nhà, ít nhất ở đó không phải ngày ngày lo lắng.”

An Tiểu Yêu nói đến về nhà thì chợt nhớ ra cha mình sẽ bắt mình bỏ cái thai này đi thì trong lòng hơi do dự. Giờ mình về không phải là chui đầu vào gọng kìm sao? Không được, mình có chết cũng không về nhà, ném quần áo xuống giường, An Tiểu Yêu ngồi thụp xuống bắt đầu thở ngắn than dài. Long Quân An nhìn thấy vẻ mặt u sầu của An Tiểu Yêu thì im lặng không cười nữa, sao tự nhiên chị dâu nhỏ lại có bộ mặt phiền não thế kia. “Chuyện vừa rồi là em trêu chị thôi. Thật ra thì anh trai chỉ là đi làm thôi, không phải do tức quá mà bỏ đi đâu, chị yên tâm đi. Cười cái coi, nhìn chị cau mày thật xấu nha.”

Bộp —————

An Tiểu Yêu nghiêng răng, lấy một cái gối đập vào đầu Long Quân An, nhưng vẫn chưa hả giận nên nhảm lưng Quân An mà đấm mấy cái. “Cậu thấy dọa tôi vui lắm à, thấy tôi không có nhà để về thì sung sướng hả? Tôi ghét cậu!”

“Ai ui, xin tha mạng. Chị dâu ——— Tiểu Yêu ——— em sai rồi, từ nay về sau không dám thế nữa, thật sự rất đau mà ———”

Long Quân An gào khóc, miệng không ngừng cầu xin tha thứ, An Tiểu Yêu bỏ ngoài tai hết, tay vẫn đấm thêm mấy cái nữa mới hài lòng. Bây giờ mình đã rất đáng thương rồi mà hắn ta còn coi thường mình, An Tiểu Yêu thật sự rất muốn đập cho Long Quân An mấy phát. Thấy An Tiểu Yêu vẫn còn hiếu chiến muốn đánh tiếp, Long Quân An vội lấy tay che mặt, nhận lỗi.

“Em sai rồi, em xin lỗi mà, đừng đánh vào mặt em. Tiểu Yêu, chị vẫn còn tức có phải không, em mời chị bữa trưa coi như chịu phạt được không?”

“Tôi vừa ăn no rồi.”

“Vậy thì đi uống trà.”

“Chị đây không thích uống trà.”

“Vậy em mời chị uống rượu.”

“Được, tôi chấp nhận.”

An Tiểu Yêu vỗ một phát lên lưng Long Quân An, cái ý kiến này cũng không tệ. Đã lâu rồi mình không uống, phụ nữ mang thai không được uống rượu nhưng An Tiểu Yêu mặc kệ. Nhưng Long Quân An đáng

thương lại không biết chuyện này, chỉ thấy An Tiểu Yêu chấp nhận ình đền tội thì rất vui vẻ, vội vàng chạy xuống dưới nhà lấy một chai rượu mà Long Viêm Dạ đã cất mấy năm nay.

Hôm nay vì An Tiểu Yêu mình chịu thiệt một chút vậy, Long Quân An tưởng tượng ra cảnh Long Viêm Dạ thấy chai rượu quý của mình bị mình và An Tiểu Yêu uống mất thì sẽ tức giận thế nào, Long Quân An cười gian rồi lấy hai ly đi lên tầng trên.

“Rượu tới rồi đây, uống nào ——”

Long Quân An muốn cảnh trở nên lãng mạn một chút nên lấy một đoạn nến, sau khi để chai rượu lên bàn, lấy bật lửa châm nến. Chẳng có cô gái nào không thích một chút lãng mạn cả, Long Quân An tưởng tượng cảnh An Tiểu Yêu uống say rồi liếc mắt đưa tình với mình, môi Long Quân An khẽ cong lên, cười gian.

45. Chương 45: Nuôi Trai Bao

Dưới ánh nến lung linh, Long Quân An ân cần rót thêm ly rượu nữa cho An Tiểu Yêu, trong đầu suy tính âm mưu xấu xa, đen tối.

“Tiểu Yêu, ly này là em xin lỗi chị. Lúc nãy đùa hơi quá chốn, chị cũng đừng có tức giận nữa nha.”

An Tiểu Yêu liếc xéo anh ta một cái, nhận lấy ly rượu, không ngần ngại uống một hơi cạn sạch.

“Lần này cho qua, nhưng nếu có lần sau thì đừng trách tôi không nể mặt nha.”

“Nhưng những lời mà chị nói dưới phòng khách là thật sao? Chị thực sự muốn chọn em sao. Mà cũng đúng thôi, em là một người đàn ông rất có trách nhiệm nha, chị cứ yên tâm, sự lựa chọn của chị không sai đâu.”

Long Quân An cứ ngồi nói một thôi một hồi nhưng đều là nói về những mặt tốt của mình thôi. An Tiểu Yêu mặc kệ anh ta nói gì thì nói, còn mình thì tự rót rồi uống. Long Quân An thật đáng thương, đâu có biết An Tiểu Yêu đã say rượu đâu, dù An Tiểu Yêu có uống loại rượu nào đi chăng nữa thì cũng chỉ một ly là có thể say, Long Quân An nhìn thấy An Tiểu Yêu tự rót rượu nên vội cướp chai rượu trong tay An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, để em rót cho nào. Ha ha, chị uống thêm ly nữa nha ——”

Mặt An Tiểu Yêu ửng hồng, nhìn chằm chằm Long Quân An, tay giờ ra đòi lại chai rượu.

“Cậu muốn chết hả, đó là chai rượu của tôi mà.”

Long Quân An giật mình, trong lòng lo lắng không biết An Tiểu Yêu bị làm sao? Không phải vừa nãy vẫn còn bình thường sao. Giờ đúng là có nhìn mình nhưng không có chút dịu dàng, cũng không giống như đang liếc mắt đưa tình, Long Quân An vội vàng thử An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, chị không uống quá nhiều chứ?”

“Nhiều cái lắm ý, đừng có lằng nhằng, giờ tôi muốn uống rượu.”

Xong rồi, An Tiểu Yêu uống nhiều quá rồi. Nhưng có vẻ như An Tiểu Yêu hơi khoa trương thì phải, mới uống có vài ly thôi mà sao có thể bị say nhanh như vậy. Long Quân An vẫn không tin lắm nên cố thử thêm lần nữa.

“Tiểu Yêu, ước mơ lớn nhất của chị là gì?”

“Ước mơ à? Để tôi suy nghĩ chút đã ——”

Đầu An Tiểu Yêu hơi nghiêng nghiêng, ánh mắt mơ màng, nhìn bộ dạng lúc này của An Tiểu Yêu làm cho Long Quân An nảy ra ý nghĩ không trong sáng cho lắm. Dù An Tiểu Yêu có nói gì, chỉ cần là có lý chút thì chứng tỏ cô ấy còn chút tỉnh táo, trên trán Long Quân An chảy mồ hôi, trong lòng cầu nguyện cho An Tiểu Yêu chưa say.

Suy nghĩ một lúc, An Tiểu Yêu để mạnh chai rượu xuống bàn. “A, nhớ ra rồi. Ước mơ của tôi là có thật nhiều, thật nhiều tiền.”

May quá, An Tiểu Yêu cũng chưa say quá, Long Quân An vỗ nhẹ lên ngực, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng câu sau của An Tiểu Yêu lại làm cho Long Quân An suýt ngã xuống đất.

“Tôi muốn có nhiều, thật nhiều tiền, sau đó sẽ nuôi trai bao để ngày ngày bọn họ hầu hạ tôi, phục vụ tôi, ha ha ha ——”

Lúc này mặt Long Quân An xanh như tàu lá, người ngồi trước mặt mình có phải là An Tiểu Yêu không đây? Nuôi trai bao, chắc chỉ có mình cô ấy mới có thể nghĩ ra mà thôi. Kiểu này thì chắc chắn An Tiểu Yêu bị say rồi, Long Quân An đau khổ, định đỡ An Tiểu Yêu đi nghỉ, nhưng tay còn chưa chạm tới nơi đã bị An Tiểu Yêu ra tay đánh trước rồi.

“Nhìn cái gì, còn không mau rót rượu. Cậu muốn chết hả, trong đám trai bao đấy có cả cậu đấy, nên cậu hãy hầu hạ tôi cho tốt, nếu không tôi sẽ thiên cậu ——”

“——”

Long Quân An khóc không ra nước mắt, sớm biết thế này thì không đời nào mình cho An Tiểu Yêu động đến rượu. Sao mình lại biến thành trai bao thế này, hu hu —— số mình thật khổ. Còn nói cái gì mà phải hầu hạ thật tốt, mình phải làm thế nào mới được tính là tốt đây, Long Quân An ngồi xồm, hai tay ôm mặt, im lặng kêu than.

46. Chương 46: Chị Có Chắc Không?

An Tiểu Yêu nhìn Long Quân An đang ngồi dưới đất, mặc kệ anh ta có đang buồn bực cô vẫn đá Long Quân An một cái. “Nè, đi rót rượu cho tôi.”

” ——”

Hu hu —— mình hỏi gì không hỏi, sao lại đi hỏi ước mơ của An Tiểu Yêu làm gì để phải chịu khổ thế này chứ. Long Quân An đứng dậy, ngoan ngoãn như cún con. “Tiểu Yêu à, trước tiên chị nên nghỉ ngơi đã. Bây giờ chị còn đang mang bầu, đừng uống nữa sẽ mệt đấy. Em hầu hạ chị đi nghỉ ngơi được không?”

Long Quân An cố gắng khuyên bảo An Tiểu Yêu, trong lòng cảm thấy hối hận vì âm mưu của mình mà phải trả cái giá quá cao này. Lúc này An Tiểu Yêu bộc lộ khí chất của dân xã hội đen, chỉ tiếc là không có ngậm điều thuốc, tay không cầm roi da, chân không có dẫm lên bàn mà thôi, hai má An Tiểu Yêu ửng hồng, trên người toàn mùi rượu.

“Được, ý kiến cũng không tệ lắm. Đi trải đệm cho tôi, à, làm ấm giường cho tôi nữa, nghe rõ chưa?”

Hoá ra An Tiểu Yêu thực sự coi Long Quân An là một gã trai bao rồi, Long Quân An vừa nghe thấy Tiểu Yêu chịu lên giường nghỉ ngơi thì đã cười mãn nguyện rồi nên không để ý lời nói của An Tiểu Yêu có điểm gì kỳ lạ. Long Quân An vội vàng nhảy lên giường, việc quan trọng nhất lúc này là đỡ cho An Tiểu Yêu ngủ nên Long Quân An dùng giọng nói dịu dàng dụ An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, mau qua đây. Em đã làm ấm giường rồi, mau lại đây đi ——”

An Tiểu Yêu chống nạnh, bước đi hơi liêu xiêu tiến lại bên giường. An Tiểu Yêu cảm thấy hơi choáng váng, nhìn Long Quân An trên giường, trong lòng Tiểu Yêu cảm thấy không vui, cái tên trai bao này không chuyên nghiệp chút nào, ngay cả quần áo cũng không chịu cởi ra, sau này không thèm tìm hắn ta nữa.

“Cậu cởi quần áo ra đi.”

An Tiểu Yêu chỉ tay về phía Long Quân An. Đôi mắt mơ màng, lúc này An Tiểu Yêu đã không còn nhận ra người này chính là ‘em chồng’ Long Quân An của mình nữa rồi, chỉ là thấy khuôn mặt đẹp trai làm cho

Tiểu Yêu gật đầu hài lòng, trong bụng thăm nhủ tên này thật thật đẹp trai. Long Quân An giật mình, còn phải cởi quần áo nữa à?

Mình không nghe nhầm chứ, dù mình có muốn ăn An Tiểu Yêu thì cũng không muốn ăn trong tình huống này đâu. Mà nhờ anh mình về thấy cảnh mình và An Tiểu Yêu nằm trên giường không mảnh vải che thân thì nhất định anh ấy sẽ tự tay giết mình cho xem. Long Quân An không dám tưởng tượng chuyện tiếp theo nữa, nhìn An Tiểu Yêu bằng ánh mắt đáng thương tội nghiệp.

“Có thể không cởi được không?”

“Nói nhiều quá, muốn có tiền mà không chịu cởi hả, đi chết đi! Hay thôi, để tôi cởi cho ——”

An Tiểu Yêu bộc lộ tính háo sắc của mình, trong mắt còn hiện lên tia gian nanh của sói xám, cô bò lên giường. Tay túm được cổ áo sơ mi của Long Quân An, dùng sức giật một phát, chỉ nghe thấy tiếng ‘xoạt’, áo sơ mi đã bị rách một mảng làm lộ ra bộ ngực săn chắc của Long Quân An, An Tiểu Yêu lấy tay vuốt ve lên chỗ lộ ra đó, miệng còn tấm tắc khen. “Oa, thật săn chắc, cho tôi sờ sờ ——”

” ——”

Trời ơi, sao mình lại có cảm giác giống như bị sàm sờ vậy? Long Quân An muốn lùi về phía sau nhưng không cẩn thận vịn vào làn da mềm mại của An Tiểu Yêu làm cho cô ngã nhào lên người Long Quân An, An Tiểu Yêu không chút e dè đặt nụ hôn lên môi Long Quân An, còn ra sức mút nữa.

Long Quân An cảm nhận được một luồng khí nóng bốc lên, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu này lại, nếu lúc này An Tiểu Yêu không say rượu thì Long Quân An sẽ không phải chịu đựng cảm giác muốn ăn Tiểu Yêu. Khẽ đẩy An Tiểu Yêu ra, cố gắng duy trì giọng nói bình thường.

“Tiểu Yêu, chị có chắc không? Em rất thích chị nhưng em muốn chắc rằng chị thực sự muốn ở cùng em. Chị yên tâm, em nhất định sẽ thật dịu dàng, sẽ không làm đau chị.”

Long Quân An hạ quyết tâm, dù sao cũng đã trưởng thành hết rồi, muốn ở bên An Tiểu Yêu là chuyện bình thường. Dù Long Viêm Dạ có thích An Tiểu Yêu thì sẽ cùng cạnh tranh công bằng, Long Quân An khép đôi mắt lại, chờ An Tiểu Yêu chủ động triển miên cùng mình.

Nhưng Long Quân An chờ cả buổi mà không thấy động tĩnh gì nên tò mò hé đôi mắt ra xem thì không khỏi giật mình kinh ngạc, lúc này An Tiểu Yêu đã chìm vào giấc mộng từ lúc nào rồi, khéo miệng còn có chút nước miếng nữa. An Tiểu Yêu vút lại Long Quân An đang bốc hỏa trong người mà ngủ ngon lành, mặt Long Quân An đen lại, trong lòng thầm trách An Tiểu Yêu sao lại không có trách nhiệm mà bỏ mặc mình vậy chứ ——

47. Chương 47: Trở Về Không Đúng Lúc

Cứ thể Long Quân An bị An Tiểu Yêu ném qua một bên, cố gắng loại bỏ đi cảm giác lo lắng, Long Quân An chống tay lên nhìn An Tiểu Yêu đang ngủ say. Với góc độ này nhìn An Tiểu Yêu có cảm giác hơi mờ ám, nhớ lại ước mơ của An Tiểu Yêu là bao trai, khoẻ miệng Long Quân An khẽ cong lên. Không ngờ cô ấy có thể nghĩ đến chuyện này. An Tiểu Yêu thật đáng yêu nha, nếu anh trai mình không ý kiến gì thì mình sẽ không từ chối mà chấp nhận An Tiểu Yêu. Nhưng sau lần cãi nhau này không biết anh ấy tính toán điều gì, Long Quân An không tài nào đoán ra được, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt An Tiểu Yêu rồi ôm cô vào lòng, trong lòng Long Quân An tự nhủ, dù có chuyện gì xảy ra thì sẽ che chở cho người trong lòng mình.

“Tiểu Yêu, anh sẽ đối tốt với em. Cho dù em muốn nuôi tám anh chàng thì cũng có thể được ——”

Long Quân An khẽ nỉ non bên tai An Tiểu Yêu, ôm cô chặt hơn nhưng anh chưa kịp tận hưởng cảm giác này thì phát hiện có tiếng gõ cửa, sau đó là giọng nói của Long Viêm Dạ.

“Tiểu Yêu, em có trong đó không? Ra mở cửa cho anh.”

Long Quân An bật dậy, trong lòng thắc mắc không biết anh trai mình về lúc nào, sao lại không nghe thấy tiếng động gì? Long Quân An vội vàng vợ lấy đồng hồ, xách giày rồi tìm xem chỗ nào trong phòng mình có thể trốn không, bất chợt trong đầu hiện lên một chỗ, Long Quân An không nghĩ ngợi thêm chui luôn xuống gầm giường của An Tiểu Yêu, nghĩ một lát lại chui ra lấy một ly rượu trên bàn rồi lại chui vào. Long Viêm Dạ đứng chờ mãi mà không thấy Tiểu Yêu ra mở ỉnh, suy nghĩ một chút liền lấy chìa khoá dự bị ra để mở cửa. Vừa mở cửa, mùi rượu xộc thẳng vào mũi, Long Viêm Dạ nhìn vào phòng trên bàn trà có một chai rượu và một ly còn một chút rượu trong đó, còn An Tiểu Yêu thì đang ngủ ngon lành trên giường.

Long Viêm Dạ hơi kinh ngạc nhưng sau đó lại khẽ lắc đầu, cô nhóc này thật là, chẳng lẽ không biết phụ nữ mang thai không nên uống rượu sao? Long Viêm Dạ cầm chai rượu lên nhìn, cảm thấy nó rất quen. Rất giống chai mấy năm trước mình đã phải tốn một khoản không nhỏ để mua, Long Viêm Dạ nhìn chữ ký trên nhãn hiệu của chai rồi suy nghĩ, chữ ký rỗng bay phượng múa này không phải do mình ký lên sao, nhưng hình như hồi ấy mình chỉ mua có một chai mà đã cất kỹ rồi, sao An Tiểu Yêu có thể tìm thấy nhỉ? Long Viêm Dạ khẽ cau mày ngồi xuống giường, nhìn An Tiểu Yêu.

Long Quân An chui dưới giường nghe thấy tiếng động trên giường, tay nắm chặt ly rượu, cảm thấy buồn bực trong lòng. Mình đang làm gì vậy? Sao phải trốn chứ, An Tiểu Yêu cũng đâu phải là người của Long Viêm Dạ chứ, cho dù có bị bắt gặp mình với An Tiểu Yêu trên giường thì cũng đâu có gì sai, dù sao An Tiểu Yêu đã chọn mình thì sao mình phải chui dưới gầm giường mà trốn chứ? Long Quân An cảm thấy mình thật ngốc nhưng dù nghĩ thế cũng không chui ra.

Long Viêm Dạ ngồi bên giường thấy chăn gối có chút loạn xạ, trên gối còn có hai vết lõm, lúc này mặt Long Viêm Dạ trở nên rất khó coi. Long Viêm Dạ nhặt một sợi tóc dài lên, sau đó nhìn mái tóc ngắn cũn của An Tiểu Yêu thì đã hiểu bảy tám phần rồi, vén chăn lên thấy An Tiểu Yêu vẫn mặc quần áo chỉnh tề thì Long Viêm Dạ mới khẽ trách.

“Long Quân An, nhất định cậu phải chết ——”

Long Quân An ở dưới gầm giường liền cảm thấy lạnh dọc sống lưng, thảm thán, tiêu rồi, chắc chắn mình bị cuốn vào vòng tranh giành này rồi. Long Quân An khóc không ra nước mắt, chỉ mong Long Viêm Dạ nhanh chóng ra ngoài vì tay chân anh đã bắt đầu tê rồi, cảm giác rất khó chịu.

48. Chương 48: Cậu Làm Cái Gì?

Long Quân An chui trong gầm giường, chờ mãi mới nghe thấy tiếng bước chân của Long Viêm Dạ sau đó là tiếng đóng cửa, lúc này phải cố gắng lắm Long Quân An mới bò ra ngoài được, xoa bóp tay chân đang bị tê rồi nhìn An Tiểu Yêu đang nằm trên giường. An Tiểu Yêu ơi là An Tiểu Yêu, lần này em hại chết anh rồi, có khi anh trai anh nghĩ rằng anh chiếm tiện nghi của em cũng nên. Dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sạch, Long Quân An khẽ lắc đầu thảm thán, dù sao cũng không thể trốn mãi trong này được, tốt nhất là đi ra ngoài. Long Quân An bèn rón rén nhón chân đi ra, mở cửa thật nhẹ nhàng nhưng không ngờ vừa thò mặt ra đã nhìn thấy Long Viêm Dạ đang đứng chờ ngoài cửa. Long Viêm Dạ cười khẩy, tay khoanh trước ngực, cười như không cười nhìn chằm chằm vào mặt Long Quân An. “Cuối cùng cậu cũng chịu ra, anh còn tưởng cậu sẽ chui dưới gầm giường cả đời chứ.”

“Ha ha, sao anh biết? Em tìm đồ, tìm đồ thôi ——”

Long Quân An cười khan, khí thế của anh trai mình thật kinh khủng nha, Long Viêm Dạ đẩy Long Quân An quay lại vào phòng rồi đóng cửa lại, còn mình thì ngồi xuống ghế chờ Long Quân An giải thích. Long Quân An biết không thể trốn tránh được nên đành phải ngồi xuống đối mặt với Long Viêm Dạ.

“À, chai rượu kia là do em lấy nên em sẽ mua đền anh chai khác nha.”

“Anh không có giận chuyện đó, nhưng em đã làm gì Tiểu Yêu hả?”

“Không có làm gì hết, em thề em chưa có làm cái gì cả, có trời đất chứng giám nha.”

Long Quân An vội vàng thề nhưng bị Long Viêm Dạ chỉ ngay ra sơ hở.

“Em không làm gì? ! Vậy tại sao quần áo lại thành ra như vậy hả? Còn nữa, không phải em nằm trên giường Tiểu Yêu ư, vậy mà dám nói không làm gì.”

Long Viêm Dạ chỉ ra những chứng cứ buộc tội Long Quân An, nhưng đúng lúc hai anh em đang nói chuyện thì An Tiểu Yêu tỉnh lại. Trời ạ, muốn ngủ một giấc cũng không được yên, thật là xui xẻo mà, kêu ca xong thì An Tiểu Yêu chú ý đến cuộc nói chuyện của Long Viêm Dạ với Long Quân An, hình như họ đang nói đến mình thì phải? Hình như Long Viêm Dạ đang hỏi Long Quân An đã làm gì mình nên An Tiểu Yêu vội mở mắt nhìn hai người đàn ông đang ngồi trong phòng mình. Long Viêm Dạ nhanh mắt đã phát hiện ra An Tiểu Yêu đang ngồi dậy, còn Long Quân An quay lưng về phía giường thì vẫn nói liên hồi không dứt, hình ảnh Long Quân An trong mắt An Tiểu Yêu là: tóc tai thì rối tung, áo thì bị xé rách không thể che thân, tay thì rách giầy. An Tiểu Yêu nhìn bộ dạng thảm hại của Long Quân An rồi lại nghĩ đến những lời nói của bọn họ vừa rồi thì trong lòng suy nghĩ, dù mình có hơi để ý tới anh ta nhưng cũng không nên sử dụng cách hèn hạ để chiếm tiện nghi của mình chứ, An Tiểu Yêu cảm thấy tức giận nên lấy gối đập liên tục vào người Long Quân An.

“Đồ lưu manh, dám sàm sỡ tôi hả, cậu muốn chết hả. Chẳng trách tự nhiên cậu lại tốt bụng mời rượu tôi, tôi đánh chết cậu ——”

Đầu Long Quân An liên tiếp bị gối đập xuống, Long Quân An đáng thương không nghĩ mình lại bị đánh, lại còn bị nghi oan là sàm sỡ chị dâu mà đáng lý ra anh mới là người bị hại mà. Long Quân An ôm đầu không biết phải giải thích thế nào thì Long Viêm Dạ tiến lại ôm An Tiểu Yêu.

“Đừng đánh nữa, em đang mang thai phải cẩn thận không ảnh hưởng đến con.”

Lúc này thì Long Quân An mới phát hiện ra là Long Viêm Dạ cố ý, anh ấy đẩy mình vào phòng để An Tiểu Yêu nghe thấy cuộc nói chuyện kia cùng lúc nhìn thấy bộ dạng này của mình làm cho cô ấy hiểu nhầm. Long Quân An không biết lấy dũng khí từ đâu, điên cuồng hét lớn.

“Là em làm thì em sẽ chịu trách nhiệm ——”

Trong nháy mắt căn phòng trở nên yên tĩnh, An Tiểu Yêu đang cầm gối và Long Viêm Dạ đang ôm An Tiểu Yêu đều nhìn Long Quân An. Không nghe nhầm chứ? Anh ta nói anh ta chịu trách nhiệm sao ——

49. Chương 49: Tôi Chịu Trách Nhiệm

Lời nói của Long Quân An đã trấn áp hai người kia. Long Viêm Dạ thì ngạc nhiên vì trước giờ em trai mình luôn lảng tránh, vô trách nhiệm vậy mà giờ lại nói ra câu này, anh định nhân cơ hội này dạy bảo em trai một chút, ai ngờ lại tự lấy đá ném vào chân mình, chắc nó chỉ là nói đùa thôi, nhưng nếu An Tiểu Yêu đồng ý để nó chịu trách nhiệm thì mình phải làm thế nào? Long Viêm Dạ nghĩ tới chuyện này mà đau đầu.

“Không nhờ em chịu trách nhiệm ——”

“Không cần cậu ——”

Hai câu một ý đều được nói cùng lúc. An Tiểu Yêu ném gối đi, nói ra đáp án trong lòng mình, còn Long Viêm Dạ đương nhiên không muốn Long Quân An chịu trách nhiệm rồi. An Tiểu Yêu thực lòng muốn từ chối, tuy rằng Long Quân An khá được, vừa đẹp trai lại dịu dàng, quan trọng là đối xử với cô rất tốt nhưng bản thân An Tiểu Yêu cũng không biết vì sao mình lại không thích ở chung với Long Quân An. Long Quân An nghe cả hai đều phản đối thì cảm thấy tức giận. Không phải người thì đánh, người thì uy hiếp anh cũng chỉ là muốn anh nói ra câu đó thôi sao, nhưng sao giờ đều phản đối anh vậy. Long Quân An cảm áo sơ mi bị xé rách của mình để tố cáo An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, em thề là em chưa làm gì chị. Nhưng chị nhìn bộ dạng bây giờ của em xem, không cần nói cũng biết ai gây ra chuyện này và ai mới là người chịu thiệt phải không, dù chị không muốn em chịu trách nhiệm

thì cũng nên có trách nhiệm với em chứ.”

“Gi, sao tôi phải chịu trách nhiệm chứ? Không chịu đâu!”

An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn Long Quân An, đừng có nói chuyện này là thật nha! Long Viêm Dạ bèn ôm lấy eo An Tiểu Yêu, cười như không cười nhìn vào quần áo xộc xệch của Long Quân An. “Vậy để anh trai này chịu trách nhiệm thay cho.”

“A, không muốn ——”

Lúc này Long Quân An có cảm giác giống như bị hai người trước mặt trêu chọc, đúng là số khổ mà! Long Quân An buồn rầu đi ra khỏi phòng An Tiểu Yêu, nhưng trong lòng có chút không cam tâm, sao một chút khí thế mình cũng không có nhỉ. Rõ ràng chuyện này mình mới là người bị hại mà! Sau khi Long Quân An ra khỏi phòng, Long Viêm Dạ mới đỡ An Tiểu Yêu ngồi xuống.

“Đừng nghĩ nữa, giờ em phải chú ý nghỉ ngơi cho thật tốt nha. Đúng rồi, sau này không được uống rượu nữa, nhớ chưa?”

Sắc mặt Long Viêm Dạ biến đổi nhanh thật, trước mặt An Tiểu Yêu thì dịu dàng. An Tiểu Yêu cúi đầu thắc mắc sao Long Viêm Dạ không có hỏi mình chuyện Mị Âm Tuyết vậy, trong lòng thực sự lo lắng không biết bọn họ đã nói với nhau cái gì. Hình như Long Viêm Dạ đoán được trong cái đầu nhỏ của An Tiểu Yêu đang suy nghĩ cái gì, môi anh khẽ cong lên.

“Chuyện sáng nay anh không để ý. Giờ em chỉ cần nghỉ ngơi chờ Bảo Bảo ra đời, anh sẽ chăm sóc hai mẹ con em thật tốt, chắc chắn sẽ chăm sóc hai người nên em hãy thoải mái đi nha.”

“A ——”

Chuyện An Tiểu Yêu lo lắng không phải chuyện này, chuyện cô lo lắng chính là Long Viêm Dạ có thật lòng muốn chấp nhận đứa con không phải con ruột mình không, nếu sau này bị lộ ra ngoài thì mẹ của Long Viêm Dạ có chấp nhận không, An Tiểu Yêu cảm thấy mệt mỏi, không biết từ khi nào mà mình lại nghĩ đến chuyện này. Dù không muốn nghĩ nhưng sao không ngừng được.

Những ngày sau, quan hệ giữa An Tiểu Yêu cùng Long Viêm Dạ là sống chung hoà bình, mà Long Quân An thì vẫn quan tâm tới An Tiểu Yêu. Cuộc sống của An Tiểu Yêu trôi đi trong hạnh phúc, mà bụng của cô cũng ngày càng lớn, không thể che dấu được nữa.

50. Chương 50: Bất Ngờ

Bất ngờ vào một hôm có một đoàn người mặc đồ đen, đeo kính đen giống như mafia trên TV bước ra từ mười chiếc xe hơi cao cấp dừng trước cổng nhà họ Long. Nhìn thấy cảnh này toàn bộ người giúp việc nhà họ Long có chút sợ hãi, vội vàng vàng chạy vào thông báo với Long Viêm Dạ đang trêu đùa với An Tiểu Yêu trong nhà. Long Viêm Dạ biết chuyện, lập tức đứng dậy, trong lòng thầm nghĩ, mình đâu có gây thù chuốc oán với những phần tử xã hội đen đâu, mà nhìn qua cũng biết thân phận người đến không hề nhỏ chút nào. Thấy Long Viêm Dạ đứng ở cửa sổ nhìn người ngoài cổng làm An Tiểu Yêu tò mò cũng chạy lại xem thì thấy cảnh này quen quen. An Tiểu Yêu nhất thời không nhớ ra mình đã gặp qua chuyện này ở đâu. Lúc này ở bên ngoài có bước ra khỏi xe, đầu tiên là Mị Âm Tuyết nhưng khi An Tiểu Yêu nhìn thấy người bước ra sau thì hoảng sợ. Người này gương mặt cương nghị, lạnh lùng, Tiểu Yêu dù có nhìn từ xa vẫn có thể nhận ra người đó chính là cha cô. Mặc kệ Long Viêm Dạ làm gì, trước mắt Tiểu Yêu chỉ có thể trốn sau ghế thôi. Xong rồi, sao cha có thể tìm đến tận đây chứ? Nhất định là do Mị Âm Tuyết chỉ điểm rồi, một chút thiện cảm đối với Mị Âm Tuyết trước đây đã bị quẳng đi, thay vào đó là lòng thù hận. Trước đây vì bị cha ép quá mà bỏ nhà đi, giờ mà bị tóm về thì mình không bị đánh chết mới là chuyện lạ đấy. Long Viêm Dạ quay lại thấy thái độ khác thường của An Tiểu Yêu nên vội vàng ngồi xuống cạnh Tiểu Yêu, ân cần quan tâm hỏi han.

“Tiểu Yêu, em làm sao vậy?”

“A, không có gì. Bụng em cảm thấy hơi khó chịu, anh ra xem có chuyện gì không, xong rồi đuổi Mị Âm Tuyết đi, em ngồi nghỉ một chút là ổn thôi, hi hi ———”

An Tiểu Yêu cố gắng nặn ra nụ cười, trong lòng chỉ mong Long Viêm Dạ đi đuổi Mị Âm Tuyết với cha mình về, như thế cô mới không bị lôi về. Hu hu ——— thật khổ quá đi, nhất định không thể để cho cha phát hiện ra mình, vừa đẩy Long Viêm Dạ đi, mắt cũng tìm xem mình có thể trốn ở đâu là an toàn nhất. Long Viêm Dạ nhìn thấy tình hình bên ngoài nên vội vàng gọi Long Quân An xuống chăm sóc cho An Tiểu Yêu, còn mình thì ra ngoài giải quyết mọi chuyện. Sau khi Long Viêm Dạ rời đi, Long Quân An cười gian. “Chị dâu, hình như chị biết ông già kia? Chính là người đi cùng Mị Âm Tuyết ý, em đoán đúng phải không?”

“Ông già? ! Mắt cậu có vấn đề à, người đó đâu có già đâu, nếu để người đó nghe thấy thì chắc chắn sẽ xử lý cậu ngay đấy. Nhìn thế thôi nhưng là ông trùm trong thế giới ngầm đó, cậu nên chú ý chút.”

“A, em biết rồi, vậy thì nhất định là chị vay với lãi xuất cao nhưng không trả nổi nên trốn đi hả? Cho nên khi thấy họ chị liền thấy sợ phải không?”

Sau khi biết thân phận của An Ba, Long Quân An tự mình là thông minh nên bắt đầu suy luận. An Tiểu Yêu lừa anh ta một cái, tên này không viết tiểu thuyết thì thật uổng phí một nhân tài, thật lãng phí một bộ óc với trí tưởng tượng bay cao bay xa. An Tiểu Yêu kéo Long Quân An lại gần cửa sổ, dùng rèm cửa che thân chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhỏ để nhìn chuyện diễn ra bên ngoài.

Haizzz, mình nên làm gì bây giờ?

Nhưng chuyện xảy ra không như mong muốn của An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ thì đi ra ngoài, còn Mị Âm Tuyết với An Ba thì nói gì đó với nhau. Sau đó bọn họ cùng nhau đi vào nhà. Giờ phút này An Tiểu Yêu cảm thấy tuyệt vọng, thả tay Long Quân An ra, định chạy lên phòng.

Nhưng An Tiểu Yêu còn chưa kịp chạy thì sau lưng đã truyền đến tiếng nói uy nghiêm của An Ba.

“An Tiểu Yêu, con dám chạy tiếp xem.”

Xong rồi, tiêu rồi, lần này chết chắc rồi! Trong đầu An Tiểu Yêu cảm thấy trống rỗng, ngật ngóc đứng đó, sau đó từ từ quay đầu lại

51. Chương 51: Tìm Ra Kẻ Đầu Sỏ Đêm Đó

An Tiểu Yêu cố gắng để mặt mình không cứng ngắc, phải nửa ngày mới nặn ra được nụ cười. An Tiểu Yêu đứng trên cầu thang nhìn An Ba đang đi từng bước vào phòng khách, lúc này Tiểu Yêu chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn ra, xong rồi, nhìn sắc mặt của cha có vẻ không tốt lắm, hình như đang rất tức, từ bé tới giờ đây là lần đầu tiên trốn nhà đi, mình quá to gan như vậy có khi nào cha trách mình về giam lỏng không? Trong vài giây cái gì An Tiểu Yêu cũng nghĩ đến, nhưng điều quan trọng nhất và làm cô lo lắng nhất là cha có còn ép mình bỏ Bảo Bảo không.

“Ha ha ha ——— cha. Buổi sáng không khí thật trong lành nha.”

“Sáng? ! Giờ cũng đã là chiều rồi còn sáng gì nữa. Con mau xuống đây ———”

An Ba nhìn An Tiểu Yêu trầm nghĩ, con nhóc này không biết đang làm cái gì mà đi lâu như vậy cũng thèm về, giờ bụng cũng lớn rồi mà vẫn chưa mang cha Bảo Bảo về, nếu tự giác về thì mình cũng đâu có rảnh mà chạy tới đây chứ. Mà cái tên Mị Âm Tuyết kia cũng không biết làm cách nào mà biết mình là cha của con nhóc này, lại còn chạy tới chỗ mình thừa nhận đêm đó người ở cùng Tiểu Yêu là hắn ta nữa chứ, cuối cùng thì mình cũng tìm được tên đầu sỏ gây chuyện rồi, nếu Tiểu Yêu không tự giải quyết được thì để người cha này đứng ra xử lý vậy. An Ba ngồi chờ Tiểu Yêu chậm chạp lê bước tới trước mặt mình. Lúc này, Long Viêm Dạ cùng Long Quân An mới hiểu, người đàn ông khí phách này là cha của Tiểu Yêu, trước đó Long Viêm Dạ còn tưởng người này đến giúp Mị Âm Tuyết. Đuổi hết giúp việc ra ngoài, mọi người ngồi xung quanh An Ba, nhìn thấy Mị Âm Tuyết đầy tự tin làm cho Long Viêm Dạ khó chịu. Hôm nay đến đây, Mị

Âm Tuyết gần như nắm chắc phần thắng trong tay, phải tốn không ít ngân phiếu mới điều tra được mọi thứ về An Tiểu Yêu, qua Lâm Nha còn biết chuyện về đứa bé, Mị Âm Tuyết đã nhả vào An Tiểu Yêu thì sẽ không có ai có thể ngăn cản được. Cho nên Mị Âm Tuyết mới liều mình đi nhận tội với An Ba, nhân tiện nhờ An Ba đi cùng mình tới đây để đón An Tiểu Yêu. An Ba khẽ nhấp chút trà, nhìn vẻ mặt ủ rũ của con gái thì ánh mắt trở nên dịu dàng ấm áp.

“Tiểu Yêu, hôm nay con phải cùng về với cha. Vì tìm được người đêm đó rồi nên con ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

Lời của An Ba làm cho cả Long Viêm Dạ cùng An Tiểu Yêu choáng váng, tìm được rồi? ! An Tiểu Yêu tò mò, sao có thể chứ, người đó ngoài Lâm Nha ra thì chưa có ai nhìn thấy mặt, sao lại tìm ra dễ dàng như vậy chứ. An Tiểu Yêu nhìn An Ba hỏi lại. “Tìm được rồi sao? Là ai?”

“Là anh, Tiểu Yêu”

Câu trả lời của Mị Âm Tuyết là ọi người đều kinh ngạc, giống như sấm sét giữa trời quang. An Tiểu Yêu ngơ ngác nhìn anh ta, người cùng mình đêm đó là Mị Âm Tuyết sao? Mình không có chút ấn tượng nào, mình sẽ tin nếu Lâm Nha tự nói ra, đêm đó mang mình đi là Mị Âm Tuyết, nếu không thì mình không tin.

“Anh nói anh là người đi chung với em đêm đó, làm sao em biết anh không nói dối chứ? Trừ khi Lâm Nha chính miệng nói ra.”

“Được, anh có thể chờ cô ấy tới để xác minh.”

Mị Âm Tuyết không lo chuyện này vì cái cô Lâm Nha kia đã bị mua chuộc rồi thì cần gì mà phải lo lắng. An Tiểu Yêu liền lấy điện thoại ra. “Cha, nếu Lâm Nha nói người đêm đó là Mị Âm Tuyết thì con sẽ về cùng mọi người.”

“Cha đồng ý. Chúng ta ngồi đây chờ, chắc tổng giám đốc Long không phản đối chứ?”

An Ba nhìn Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ còn có thể nói gì, anh đâu có biết chuyện gì xảy ra đâu, dù có muốn An Tiểu Yêu ở lại cũng không đủ sức, giờ chỉ có thể chờ Lâm Nha tới thôi. Nhưng Long Viêm Dạ đâu phải người dễ dàng nhận thua đâu, anh chỉ khẽ gật đầu, trong đầu cũng đang nghĩ cách đối phó.

52. Chương 52: Lâm Nha Tới Xác Minh

An Tiểu Yêu không thấy ai phản đối nên gọi cho Lâm Nha, một lúc lâu mới có người nghe máy. Sau khi Lâm Nha nghe máy, An Tiểu Yêu nói luôn.

“Lâm Nha, cậu đang ở đâu? Tổ cho người tới đón. Lần đó cậu nhìn thấy người đã dẫn mình phải không nên giờ mình muốn cậu tới đây xác minh xem người này có phải anh ta không, chuyện này rất quan trọng với tổ nhà.”

An Tiểu Yêu nói một hơi mới cho Lâm Nha trả lời. Thật ra từ lúc Lâm Nha nhận tiền của Mị Âm Tuyết thì đã biết sẽ có ngày An Tiểu Yêu gọi cho mình nhưng cô không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy. Lâm Nha đồng ý điều kiện mà Mị Âm Tuyết đưa ra, ngoài khoản tiền không nhỏ mà cô được nhận còn vì Lâm Nha cảm thấy trong một biển người rất khó tìm ra người đã dẫn An Tiểu Yêu đi đêm đó, việc này giống như mò kim đáy biển vậy, nay lại có một minh tinh thích An Tiểu Yêu nên Lâm Nha liền nhân cơ hội này giúp An Tiểu Yêu có mái nhà riêng. Vì thế Lâm Nha mới đồng ý yêu cầu của Mị Âm Tuyết. Sau khi dặn Lâm Nha chờ người đến đón, An Tiểu Yêu mới cúp máy, An Ba cũng lệnh cho người nhanh qua đón Lâm Nha tới đây. An Ba cười thầm, thật ra trước đây ông cũng không có ý ép con mình bỏ thai nhưng nếu ông không doạ vậy thì e rằng đến chết ông cũng không biết con rể mình là ai mất. Mặc dù không hài lòng lắm với công việc của Mị Âm Tuyết nhưng hẳn có đủ năng lực để nuôi An Tiểu Yêu và Bảo Bảo, An Ba cũng yên tâm về tương lai của con gái cưng và cháu ngoại mình, nhưng thật lòng An Ba hy vọng người con rể mình là Long Viêm Dạ hơn, dù sao xét về mặt nào thì Long Viêm Dạ vẫn hợp với An Tiểu Yêu, dĩ nhiên

là trừ cái tính lẳng nhăng ra, An Ba đã điều tra về Long Viêm Dạ rồi, nếu không thì ông đã kéo người tới nhà họ Long để đòi người rồi.

“Tiểu Yêu, con có điều gì muốn nói không?”

An Ba muốn biết suy nghĩ của con gái cưng, chỉ cần Tiểu Yêu không muốn thì dù đứa bé là con của Mị Âm Tuyết thì ông cũng có cách là cho hắn ta ngậm miệng. Nhưng lúc này An Tiểu Yêu không nghĩ được chuyện gì cả nên khi cha hỏi thì cô chỉ lắc đầu, giờ cô có thể nói gì đây, dù người đem đó là ai đi nữa thì cũng thay đổi được gì.

“Bác trai, giữa cháu và Tiểu Yêu có giao kèo.”

Long Viêm Dạ bất ngờ lên tiếng. An Ba tuy miệng cười nhưng trong lòng không cười, nhìn Long Viêm Dạ.

“Ta biết, nhưng chuyện đó đâu có quan trọng. Ta có thể bồi thường cho cậu, chỉ cần trả tiền là xong sao? Muốn bao nhiêu cậu cứ ra giá.”

“Bác trai, không phải là vấn đề tiền bạc.”

“À, vậy thì càng tốt, ta đỡ tốn một khoản, ha ha ha ——”

Long Viêm Dạ không biết phải nói gì nữa chỉ nhìn An Ba, trong lòng thầm nghĩ, đúng là một lão hồ ly gian xảo, quả thật làm người khác bất ngờ. Long Viêm Dạ giờ mới biết An Ba không phải người đơn giản, may mà anh không có ngược đãi An Tiểu Yêu, không chắc giờ anh đã bị xử đẹp rồi.

Đúng lúc mọi người đang chìm vào suy nghĩ riêng thì Lâm Nha chạy vào, thấy An Tiểu Yêu liền ôm chặt lấy. Bây giờ An Tiểu Yêu cũng không có tâm trạng mà ngồi tán phét với Lâm Nha, chỉ tay về phía Mị Âm Tuyết.

“Lâm Nha, anh ta có phải là người đem đó dẫn tới đi không?”

“Là ——”

Lâm Nha chưa nói xong thì nhìn thấy Long Viêm Dạ cũng ngồi ở đây, nên chữ ‘anh ta’ bị mắc lại ở cổ không nói ra được.

Trời ạ, không thể nào? ! Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy —— Lâm Nha thấy bất ngờ, nếu cô không nhầm thì người mặc áo đen ngồi cạnh bác An Ba chính là kẻ đầu sỏ gây chuyện đêm đó, nhưng sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

53. Chương 53: Khó Phân Biệt Thật - Giả

Trời ạ, không thể nào? ! Sao lại có sự trùng hợp như vậy —— Lâm Nha cảm thấy bất ngờ, nếu cô không nhầm thì người mặc áo đen ngồi cạnh bác An Ba chính là kẻ đầu sỏ gây chuyện đêm đó, nhưng sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Lâm Nha kinh ngạc tròn mắt. Khéo, thật là trùng hợp, lúc này Lâm Nha rất khó xử. Một người hỏi lộ cô, còn người kia lại là người họ muốn tìm, nếu cô chọn ai cũng đều không ổn, Lâm Nha chỉ ước có hố để mình chui xuống thôi. An Tiểu Yêu thấy Lâm Nha nói một nửa, mắt lại nhìn Long Viêm Dạ làm cô cảm thấy lạ lạ. Trên mặt Long Viêm Dạ có gì à? Không có gì nha, nhìn thế nào vẫn thấy Long Viêm Dạ bình thường, An Tiểu Yêu đành phải huých Lâm Nha. “Này, Lâm Nha, cậu đang nhìn gì vậy? Bảo cậu nhìn người này cậu lại nhìn người khác là sao? Mau giúp tớ một chút đi.”

“Dạ, không phải ——”

Lâm Nha không thể nói rành mạch được. Mị Âm Tuyết nghe xong nhú mày suy nghĩ, cái cô Lâm Nha có chuyện gì vậy, anh và cô ấy đã thoả thuận rồi mà sao giờ lại như vậy, lại nói là không phải, Mị Âm Tuyết cảnh cáo Lâm Nha bằng ánh mắt. An Ba cũng sốt ruột, nhìn Lâm Nha trong lòng ông vừa bực vừa buồn cười, hai cô nhóc này, một kẻ thì quá chén đến mức không biết mình lên giường với ai, còn tên kia thì hoảng sợ nói lắp ba lắp bắp.

“Lâm Nha, cháu nhìn kỹ một chút xem có phải người này không?”

Lâm Nha bị An Ba hỏi thì giật mình mới bình tĩnh được, đúng rồi, cô đã nhận tiền của Mị Âm Tuyết rồi, nếu giờ phản lại thì có thể cô sẽ bị đánh chết mất. Lâm Nha thấy sợ, xem trên TV hay internet đều nói, phía sau mình tình luôn có thể lực xã hội đen chống lưng sao? Nếu cô nói ra sự thật thì có khi nào Mị Âm Tuyết then quá hoá giận mà ra lệnh bắt cóc cô rồi đem bán đi không, Lâm Nha càng nghĩ càng thấy sợ. Mặc dù bác An Ba cũng thuộc xã hội đen nhưng cô có thể tránh được, nhưng nếu Mị Âm Tuyết nhắm vào cô thì e rằng khó bảo toàn tính mạng. Lâm Nha thầm tính toán thiệt hơn, còn người kia mình không biết gì về anh ta, mà quan trọng nhất là anh ta không nhận ra mình, giờ mình có nói láo thì anh ta cũng không biết. Lâm Nha quyết định chủ ý, ngón tay chỉ vào Mị Âm Tuyết.

“Tiểu Yêu, chính là anh ta. Anh ta chính là người đêm đó, tớ nhớ rõ ——”

Lâm Nha quyết định nói dối, sau này có bị phát hiện thì cô có thể nói rằng vì lúc đó ánh đèn mờ mờ không nhìn rõ là được. Câu trả lời của Lâm Nha làm An Tiểu Yêu không còn chút hy vọng nào, thì ra đêm đó mình đi chung với Mị Âm Tuyết, mà An Ba cũng khê thờ phào nhẹ nhõm, tuy mọi chuyện đã kết thúc nhưng ông có chút thất vọng.

An Tiểu Yêu đi đến trước mặt Mị Âm Tuyết. Mị Âm Tuyết chưa kịp phản ứng gì thì An Tiểu Yêu đã giao tay cho anh ta một cái tát.

“Đây là do anh thiếu tôi, sao lúc đó không dùng biện pháp phòng hộ chứ, đúng là không có trách nhiệm ——”

Mị Âm Tuyết cam tâm tình nguyện nhận cái tát này, dù sao giờ anh cũng quanh mình chính đại ở bên An Tiểu Yêu rồi. Long Viêm Dạ cảm thấy ngọt bù đắp cay đủ cả, khi thấy An Tiểu Yêu ra tay thì tay Long Viêm Dạ không tự chủ mà sờ lên mặt mình, An Tiểu Yêu rất thích tát người mà.

Cái tát này có phải nói rằng An Tiểu Yêu đã tha thứ cho Mị Âm Tuyết không, và muốn rời xa anh? ! Trong lòng Long Viêm Dạ cảm giác khó chịu.

54. Chương 54: An Ba Ép Cười

Lâm Nha khê nắm tay An Tiểu Yêu, trong lòng đầy áy náy nhưng do bất đắc dĩ mà thôi. Tiểu Yêu, hãy tha thứ vì lời nói dối, cô cũng là không còn cách giải quyết nào khác, nhưng ở chung với Mị Âm Tuyết cũng tốt. An Tiểu Yêu tát Mị Âm Tuyết thì quay lại nhìn Long Viêm Dạ. Nói chung Long Viêm Dạ đối với cô cũng không tệ, từ khi gặp nhau tới giờ, tuy anh có lảng nhãng, có lúc lại nổi điên nhưng nói chung cũng là người tốt, nếu Mị Âm Tuyết không đột nhiên xuất hiện thì có thể cô sẽ suy nghĩ đến chuyện ở chung với Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ cũng nhìn An Tiểu Yêu, nhưng anh không thể làm gì được. Hai người cứ thế nhìn nhau, lúc lâu thì An Tiểu Yêu mới mở miệng, nếu không có Long Viêm Dạ thì cô cũng không có nơi nào để ở.

“Cảm ơn anh ——”

Lúc này ngoài câu cảm ơn ra thì An Tiểu Yêu không biết nói gì. Nghe được câu này của con gái, An Ba nở nụ cười, đã nói thế thì nghĩ là con ông đã có quyết định rồi, An Ba quay qua nhìn Mị Âm Tuyết trên mặt còn hiện rõ dấu tay của An Tiểu Yêu.

“Ha ha ha —— tốt rồi, thật sự quá tốt. Dù sao cũng là cha của Bảo Bảo vậy thì cũng nên chịu trách nhiệm chứ, khi nào thì cậu qua đón vợ con đây?”

Tất cả mọi người đều sốc khi nghe câu này của An Ba. Mị Âm Tuyết thích An Tiểu Yêu, An Tiểu Yêu cũng chấp nhận số phận rồi, nhưng cũng chưa có ai nghĩ đến một đám cưới cả. Mị Âm Tuyết cảm thấy hơi lo, dù sao anh cũng là lừa gạt tình cảm, giờ anh lấy An Tiểu Yêu, sau này cô ấy phát hiện ra tất cả chỉ âm mưu thì phải làm sao? Mị Âm Tuyết định bồi dưỡng tình cảm trước, nhưng giờ bị An Ba ép cưới làm anh hơi

bất ngờ. Thấy Mị Âm Tuyết im lặng, An Ba liền đứng trước mặt Mị Âm Tuyết, tay túm cổ áo anh ta kéo lên.

“Tiểu Yêu nhà ta có chỗ nào không tốt hả? Đồng ý cho cậu lấy nó mà cậu còn do dự, còn muốn sống không hả?”

” _____”

Mọi người toát mồ hôi lạnh, An Ba thật đáng sợ, Long Viêm Dạ cùng Long Quân An sờ sờ cổ mình. An Tiểu Yêu mà giống cha thì thật đáng sợ, hai anh em họ Long nhìn nhau, lau mồ hôi trán.

An Tiểu Yêu xấu hổ, hai má ửng hồng, tóm tay cha. Đầu phải mình không có ai để gả đâu mà trước mặt bao nhiêu người cha lại ép cưới chứ, thật xấu hổ.

“Cha, cha không cần quản chuyện này có được không? Cũng phải cho bọn con vun đắp tình cảm trước đã, giờ một chút tình cảm cũng không có mà lấy nhau, nếu anh ta không tốt thì con phải làm sao?”

“Nó dám, nếu nó không tốt với con thì cha sẽ chặt tay chân của nó _____”

” _____”

Đúng là bản chất xã hội đen mà, cách giải quyết cũng không bình thường. Sau khi An Ba bỏ tay ra, Mị Âm Tuyết chỉnh lại cổ áo, lấy lòng An Ba. “Bác trai yên tâm. Cháu nhất định sẽ tốt với Tiểu Yêu, ha ha ha _____”

Thấy mọi chuyện đã được giải quyết, Long Viêm Dạ cảm thấy mình không còn lý do gì mà ngồi đây nữa. Giấu cảm xúc vào trong, Long Viêm Dạ nhìn Long Quân An, coi như giao mọi chuyện còn lại cho em trai, còn mình thì bỏ ra ngoài.

Dù tình cảm nhiều hơn nhưng anh vẫn thua Mị Âm Tuyết, Long Viêm Dạ oán trách bản thân sao người đó không phải là anh chứ. Nói đến chuyện tình một đêm làm Long Viêm Dạ nhớ đến mình cũng từng không nhớ rõ một cô gái đã qua đêm cùng mình, chỉ biết tên là An An _____

55. Chương 55: Trước Tiên Ở Chung Đã

Trong lòng Long Viêm Dạ đang rất khó chịu, cứ thế đi theo đường mòn vào trong rừng, Long Viêm Dạ rất muốn quay về nhà rồi nói ọi người biết, dù đêm đó An Tiểu Yêu ở cùng ai thì anh cũng muốn được ở cùng cô ấy, chỉ mình cô ấy. Long Viêm Dạ cảm thấy bất lực, vung tay đâm lên một cây lớn bên đường, mu bàn tay chảy máu. Long Viêm Dạ chống tay lên cây, thở hổn hển, trong lòng như có ngàn cân đá đè lên ngực, rất khó thở, Long Viêm Dạ còn có thể nghe thấy tiếng lòng mình tan vỡ. Tại sao? Tại sao mình đã dành rất nhiều tình cảm cho cô ấy mà kết cục lại như vậy _____

Chẳng lẽ nụ cười trong sáng, ánh mắt chân thành đều là giả sao? Long Viêm Dạ còn tưởng rằng mình mãi là người bên cạnh bảo vệ cho An Tiểu Yêu nhưng sự thật lại không thế, Long Viêm Dạ hận cuộc đời bất công. Long Viêm Dạ không phải vì sợ thế lực của An Ba hay cái gì khác mà anh tự hiểu, nếu có quay về thì An Tiểu Yêu cũng không chọn anh. Nếu làm như thế thì chỉ chuốc lấy sỉ nhục thôi, thay vì đi tìm nhụ nhữ thì thà anh ngồi đây gặm nhấm nỗi đau sẽ tốt hơn. Long Viêm Dạ khép mi mắt lại, từ khoé mắt rơi xuống vài giọt nước mắt trong suốt, không phải đau mà vì là tuyệt vọng. Long Viêm Dạ chỉ có thể đứng nhìn người con gái mình yêu bị mang đi, mà anh thì không thể làm gì được _____

An Ba cũng không quan tâm Long Viêm Dạ đi đâu, cũng chẳng thèm để ý mình đang ở đâu, ông chỉ muốn cho con gái cưng của mình có được hạnh phúc trọn vẹn. An Ba khá cố chấp, dù Mị Âm Tuyết có cam đoan thế nào thì ông chỉ đưa ra hai sự lựa chọn, hoặc Mị Âm Tuyết lấy An Tiểu Yêu, hoặc ông sẽ mang An Tiểu Yêu về nhà. Mị Âm Tuyết rất khó xử, không phải anh không muốn lấy An Tiểu Yêu mà là An Tiểu Yêu chưa chắc đã đồng ý. An Tiểu Yêu ngồi trên ghế nhìn mọi người, trong lòng rất giận, Lâm Nha ngồi bên khuyên giải cô. Tại sao không có ai quan tâm xem cô nghĩ thế nào? Dù mọi người cũng vì muốn tốt cho cô

nhưng sao không ai hỏi xem cô nghĩ gì? Vừa rồi tranh cãi với cha vài câu nên giờ cô không muốn mở miệng, trong lòng thắc mắc không biết Long Viêm Dạ bỏ đi đâu nữa, anh bỏ đi không thèm nói câu nào, có phải là anh đang giận cô không, cô không muốn cứ thế chia tay mà chưa kịp nói câu nào. Long Quân An khẽ nhấp ngụm trà, không muốn nhìn thấy cảnh huyền não này nữa, mặc dù trong lòng không nỡ bỏ An Tiểu Yêu lại nhưng anh cũng không muốn nhìn thấy mọi người tranh cãi trong nhà mình. Nhìn mặt An Ba đen thui, An Tiểu Yêu thì tức giận, còn cả Mị Âm Tuyết đang khó xử, Long Quân An chỉ có thể nói ra đề nghị của mình.

“Bác trai nghe cháu nói. Nếu Tiểu Yêu không muốn thì có thể để họ ở chung đã, ít nhất là để họ hiểu nhau hơn, nếu thấy hợp thì kết hôn cũng chưa muộn, nếu không hợp thì Tiểu Yêu vẫn có thể có lựa chọn khác _____”

“Ở chung? Cậu nói để con ta sống thử, cậu quá mơ mộng rồi _____”

Một tiếng hét này của An Ba làm Long Quân An giật mình suýt làm rơi ly xuống đất. An Ba ngày càng tức hơn, tại sao con gái mình lại phải ở chung với người khác? ! Dù không quan tâm đến thể diện của mình nhưng nhờ An Tiểu Yêu bị đối xử không ra gì thì người chịu thiệt không phải là Tiểu Yêu ư, An Ba không muốn làm chuyện lỗ vốn như vậy.

Long Quân An sợ quá ngậm miệng lại luôn, An Tiểu Yêu đứng dậy, nhìn cha đầy quyết tâm.

“Con đồng ý sống chung. Cha, cho con một tháng, nếu thấy ổn thì một tháng sau con sẽ gả cho Mị Âm Tuyết, ít nhất cha cũng cho con được quyền lựa chọn nha.”

An Tiểu Yêu muốn quyết định vận mệnh của mình, dù sao lúc này sống chung cũng tốt hơn là kết hôn luôn.

56. Chương 56: Không Thấy Thoải Mái

Không có ai phản đối, cha con họ An cuối cùng thỏa hiệp với nhau, An Tiểu Yêu chính thức qua sống thử với Mị Âm Tuyết. Lâm Nha cùng An Tiểu Yêu nhìn cấp dưới của An Ba đang mang hành lý của Tiểu Yêu ra ngoài xe, tiễn thẳng tới biệt thự của Mị Âm Tuyết, trong lòng Lâm Nha vô cùng áy náy. Nhất định An Tiểu Yêu sẽ hạnh phúc! Lâm Nha liên tục thôi miên chính bản thân, phải quên chuyện Long Viêm Dạ là người mang Tiểu Yêu đi đêm đó, dù cô đã nói dối nhưng chắc Mị Âm Tuyết sẽ đối xử tốt với An Tiểu Yêu, chỉ cần sau này An Tiểu Yêu hạnh phúc thì cũng sẽ không phải nói ra sự thật. An Tiểu Yêu cảm giác cô đơn, Long Quân An đứng ở cửa tuy đang mỉm cười nhưng Tiểu Yêu thấy rõ trong mắt anh là sự nuối tiếc. Long Quân An còn thế mà sao Long Viêm Dạ lại đúng lúc này bỏ đi, cô chuẩn bị phải đi rồi mà anh cũng không quay lại. Long Viêm Dạ, có phải anh không còn muốn quan tâm tới em sao? Vì em chọn Mị Âm Tuyết nên anh liền xóa sạch hình ảnh em trong lòng anh phải không? Nhưng em đâu có lựa chọn nào khác đâu, dù sao Mị Âm Tuyết cũng là cha Bảo Bảo, anh lại được cha em ủng hộ nữa, có lẽ chúng ta sẽ không được gặp nhau nữa, tạm biệt, Long Viêm Dạ! Nếu như có thể, em rất muốn được nhìn thấy anh nhưng em lại không có thời gian để chờ nữa rồi, em sẽ sống thật tốt, anh hãy yên tâm _____

Trong đầu An Tiểu Yêu đầy hình ảnh Long Viêm Dạ, lúc anh cười, lúc tức giận, tất cả đều hiện lên rõ nét. Nếu lúc trước mình không có cùng Long Viêm Dạ tham gia tiệc kia thì giờ cả hai đang vui vẻ, cười đùa cùng nhau, nếu anh nói một câu muốn mình ở lại thì mình đã không ra đi như thế này, nhưng Long Viêm Dạ lại không làm gì cả, anh lựa chọn rời đi, chọn buông tay mình, làm cô rất đau lòng. Cuối cùng An Tiểu Yêu nhìn lại ngôi nhà mà cô đã ở trong mấy tháng qua, vì An Ba và Mị Âm Tuyết dục nên Tiểu Yêu đành ngậm ngùi vào xe. Xe lăn bánh, cũng không ai nhìn thấy cách đó không xa có một đôi mắt tuyệt vọng nhìn họ rời đi. Đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng họ nữa thì Long Viêm Dạ mới nhắm mắt lại, lòng quặn đau. Cuối cùng thì cũng phải đi, cô ấy đã đi cùng Mị Âm Tuyết. Tiểu Yêu, tạm biệt _____

Biệt thự của Mị Âm Tuyết không to như nhà họ Long nhưng cũng có đủ mọi thứ, khi thấy xe vào thì phục vụ đã cung kính đón chào cô chủ tương lai của họ.

Mị Âm Tuyết vui vẻ bảo người giúp việc đem hành lý của An Tiểu Yêu lên phòng, còn mình thì đỡ Tiểu Yêu xuống xe.

Cuối cùng thì cũng được sống với An Tiểu Yêu, cho dù anh đã dùng thủ đoạn gì thì cũng không quan trọng, quan trọng là kết quả đã như anh muốn.

“Tiểu Yêu, em có hài lòng không? Từ nay đây sẽ là nhà em ——”

Mị Âm Tuyết dẫn Tiểu Yêu đi khắp nơi trong nhà, thậm chí còn không có che giấu tự hào và kiêu ngạo vì tất cả mọi thứ đều là do anh cố gắng mới có được.

An Ba xem xét một chút, sau đó dặn dò con gái mấy câu rồi rời đi. Tuy trong lòng Lâm Nha có chút lo lắng nhưng bị Mị Âm Tuyết cảnh cáo qua ánh mắt nên đành im lặng, những điều không nên nói đã nói rồi nên Lâm Nha đành chôn chặt bí mật sau trong đáy lòng.

Sau khi cha và Lâm Nha về, An Tiểu Yêu ngồi trên ghế thờ dài, mọi thứ đã kết thúc, cô phải sống tốt ở nơi ở mới này.

An Tiểu Yêu nhìn Mị Âm Tuyết đang làm nước trái cây cho cô, trong lòng bỗng cảm thấy hoảng hốt, mọi thứ dường như không thật, giống như tất cả chỉ là giấc mơ thôi.

57. Chương 57: Có Gì Đó Không Đúng

Sau khi ăn xong bữa tốt, Mị Âm Tuyết dìu An Tiểu Yêu về phòng. Vừa vào phòng, Mị Âm Tuyết liền ấn An Tiểu Yêu vào tường, tay nâng cằm cô lên, đôi mắt trở nên đen hơn.

“Tiểu Yêu, cuối cùng thì em cũng thuộc về anh ——”

Lời nói của Mị Âm Tuyết làm Tiểu Yêu rung mình. Tại sao lại nói, cuối cùng cũng thuộc về anh ta? An Tiểu Yêu nhẹ nhàng đẩy Mị Âm Tuyết, trong lòng có chút khó chịu.

“Mặc dù chúng ta sống chung nhưng em không có thuộc về anh nha. Trong một tháng nếu em đổi ý thì vẫn được, và một điều quan trọng là em thuộc về chính em.”

An Tiểu Yêu phản bác lại Mị Âm Tuyết, tuy mới bắt đầu mà cô đã cảm thấy mệt mỏi rồi. Sáng nay, cô còn cùng Long Viêm Dạ và Long Quân An trò chuyện vui vẻ trong nhà họ Long, vậy mà buổi tối đã là chủ nhân tạm thời của căn phòng xa lạ này rồi, lại còn có hôn ước với Mị Âm Tuyết. Dù cô từng có tình một đêm với anh ta nhưng cô không có nhớ một chút cảm giác nào của đêm đó, nói thật lòng thì Mị Âm Tuyết đối với cô có chút xa lạ. Người đứng trước mặt cô mà An Tiểu Yêu chỉ biết anh ta là một ngôi sao lớn, còn lại cái gì cũng không biết. Mị Âm Tuyết cười gian.

“Không sao. Sớm muộn gì em cũng là của anh, một tháng hay cả đời đi nữa thì em cũng chỉ thuộc về một mình anh thôi, em không có cơ hội mà thay đổi đâu vì anh chính là cha Bảo Bảo ——”

Mị Âm Tuyết quyết tâm trói An Tiểu Yêu ở bên vì ngoài lần đầu gặp nhau cô làm cho anh rung động thì còn một nguyên nhân khác vô cùng quan trọng, nhưng đó là một bí mật không thể bị phát hiện. Nhưng anh thật lòng muốn che chở cho cô gái xinh đẹp trước mắt này, hôm nay mới là ngày đầu tiên, cứ từ từ anh còn nhiều cơ hội mà. Mị Âm Tuyết xoay người rời đi, để lại căn phòng im ắng. An Tiểu Yêu mở cửa sổ ra làm căn phòng thoáng mát hơn, không biết vì sao cô luôn cảm thấy kỳ lạ, Mị Âm Tuyết luôn làm cho cô cảm thấy xa lạ như người dưng, không giống cảm giác quen thuộc như khi cô ở nhà họ Long. Không biết giờ Long Viêm Dạ đang làm gì, chắc anh rất ghét cô? Trải qua chuyện này chắc anh ấy không muốn nhìn thấy mình nữa. An Tiểu Yêu hít một hơi thật sâu, chợt có cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, An Tiểu Yêu tuy đang mang thai nhưng vẫn hoạt bát, bước một bước dài tới trước cửa, lấy tay kéo mạnh cửa ra thì thấy hai người tò mò đang đứng đấy. Hai cô gái trẻ mặc trang phục người làm, mặt đỏ như gấc, ánh mắt lo lắng nhìn Tiểu Yêu. An Tiểu Yêu nhìn hai người làm, trong lòng thắc mắc.

“Các cô đang làm gì ở đây?”

“Không có, chúng tôi không có làm gì cả.”

Cô giúp việc nhanh chóng phủ nhận. An Tiểu Yêu biết họ đang nhìn trộm mình nhưng không biết lý do họ làm vậy.

“Tại sao các cô lại tới đây nhìn lên tôi?”

“Chỉ vì chúng tôi có chút tò mò thôi, nên qua nhòm trộm cô, xin cô đừng nói với cậu chủ ——”

Cô giúp việc cầu xin An Tiểu Yêu, dù biết họ nói dối nhưng cô không muốn truy cứu tới cùng nên phát tay để bọn họ đi. An Tiểu Yêu vừa đóng cửa lại thì nghe thấy bên ngoài nói một câu.

“Trời, thật sự quá giống nhau, giống y như đúc vậy ——”

Giống? ! Mình giống cái gì? An Tiểu Yêu chán nản nằm lên giường. Thôi kệ mọi chuyện đi, dù sao cũng mới chỉ là bắt đầu thôi, nhưng nếu không thể nào sống chung được với Mị Âm Tuyết thì mình có thể đổi ý mà, An Tiểu Yêu tự tin, tự nhủ với lòng mình.

58. Chương 58: Nghi Ngờ

Sáng sớm hôm sau, khi An Tiểu Yêu vẫn còn chìm trong giấc mộng thì Mị Âm Tuyết đã rời khỏi nhà. Khi An Tiểu Yêu tỉnh dậy thì chỉ có cô với mấy người giúp việc ở nhà, trong nhà không có tiếng nói chuyện, An Tiểu Yêu ôm bụng vào bếp ăn tạm chút gì đó rồi ra vườn hoa đi bộ. Cô không biết tại sai gần đây, hình như là sau khi bụng to ra thì sở thích của cô cũng thay đổi. Trước đây Tiểu Yêu chỉ thích những chỗ náo nhiệt, nhưng bây giờ lại thích nơi yên tĩnh. An Tiểu Yêu tìm một chỗ vắng trong vườn hoa để ngồi nghỉ, rồi ngủ lúc nào không hay. Trong lúc mơ màng, An Tiểu Yêu nghe được một cuộc nói chuyện nhưng cô không mở mắt, vẫn lim dim ở chỗ cũ.

“Nè, cậu nhìn đi. Người mà cậu chủ đưa về có dáng dấp rất giống cô Liên nha, lần đầu tiên gặp cô ấy, tớ còn tưởng là cô Liên cơ.”

“Đúng vậy nha, không ngờ trên đời này lại có người giống nhau đến thế. Nếu cô Liên còn sống có lẽ cũng xấp xỉ bằng tuổi cô An này ——”

An Tiểu Yêu mở tròn đôi mắt, cô vừa nghe thấy chuyện gì? Họ bảo cô rất giống người nào đó sao, hơn nữa cô Liên gì đó đã mất rồi ư? Trong đầu An Tiểu Yêu hiện lên một loạt thắc mắc. An Tiểu Yêu vô cùng tò mò muốn biết thêm về chuyện này nên căng tai ra nghe, nhưng hình như bọn họ không bàn tán chuyện này nữa. Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra thế này, Mị Âm Tuyết quyết tâm mang mình đến đây, ngoài lý do đêm đó đã có tình một đêm với mình thì còn ẩn giấu lý do khác nữa sao? An Tiểu Yêu dù có nghi ngờ nhưng cô cũng biết không thể khai thác được gì từ mấy người giúp việc này. Dù An Tiểu Yêu có hỏi bọn họ thì chắc gì họ đã nói sự thật, nên để biết được sự thật thì An Tiểu Yêu chỉ cách tốt nhất là hỏi thẳng Mị Âm Tuyết. Đến giờ ăn tối thì Mị Âm Tuyết mới về nhà, An Tiểu Yêu chỉ ăn vài thìa cơm rồi buông bát. Mị Âm Tuyết thấy vậy khẽ nhíu mày, phát hiện ra An Tiểu Yêu đang có tâm sự.

“Sao em lại ăn có chút xíu vậy? Em nên ăn nhiều một chút thì Bảo Bảo mới khỏe mạnh. Hay mấy món này không hợp khẩu vị em, giờ em muốn ăn gì cứ nói, anh sẽ bảo đầu bếp làm cho em.”

“Mị Âm Tuyết, vì sao anh lại muốn sống chung với em?”

“Điều này còn cần phải nói sao? Vì anh là cha Bảo Bảo mà ——”

Mị Âm Tuyết nghe cũng hiểu câu hỏi của An Tiểu Yêu còn có ý khác, anh cũng nhìn ra được tối nay An Tiểu Yêu có gì đó không bình thường. An Tiểu Yêu cảm thấy Mị Âm Tuyết có chút lo lắng nên cô có cảm giác người đàn ông đang ngồi đối diện cô chắc chắn không phải vì Bảo Bảo hay vì có tình cảm với cô mà muốn ở chung với cô.

Chuyện kia đã xảy ra rất lâu rồi, nếu không gặp nhau trong bữa tiệc thì làm sao anh ta biết đến sự tồn tại của cô. Hơn nữa rõ ràng Mị Âm Tuyết đã điều tra về cô, nếu không sao anh ta tìm được cha cô. Một người đàn ông trước giờ không biết và không quan tâm tới cô, đột nhiên lại vì cô bỏ công sức ra điều tra, e rằng chuyện này không đơn giản như anh ta nói.

“Cô Liên là ai?”

Đột nhiên An Tiểu Yêu đặt ra câu hỏi này, đây là điều mà cô thắc mắc từ trưa tới giờ, e rằng nguyên nhân thật sự có liên quan tới cô Liên này.

Choang ——

Bát cơm trong tay Mị Âm Tuyết rơi xuống bàn, cơm bắt tung toé, một người giúp việc định dọn nhưng thấy sắc mặt Mị Âm Tuyết không tốt nên đành đứng im không dám nhúc nhích.

59. Chương 59: Em Đã Làm Gì Trong Đêm Đó

Vì câu hỏi của An Tiểu Yêu làm mặt Mị Âm Tuyết trở nên khó coi vô cùng. Mặt tái xanh, huyết thái dương khô gập gập, toàn thân Mị Âm Tuyết trở nên lạnh giá, ánh mắt cũng trở nên rất đáng sợ.

“Ai nói cho em biết cô ấy? Là ai nói ——”

Lần đầu tiên Mị Âm Tuyết quát lớn với An Tiểu Yêu, trong trí nhớ của Tiểu Yêu, dù mới tiếp xúc với anh ta nhưng trong hoàn cảnh nào Mị Âm Tuyết cũng là một người đàn ông độc đoán nhưng rất dịu dàng. Giờ An Tiểu Yêu thấy Mị Âm Tuyết nổi điên thì cảm thấy hoảng sợ, không ngờ anh ta lại có bộ dạng kinh khủng như vậy. Nhưng An Tiểu Yêu là một cô gái thích mềm chứ không thích cứng, Mị Âm Tuyết càng câu thì An Tiểu Yêu càng tức giận.

“Anh không cần biết ai nói, dù sao em cũng thấy anh tìm em là chuyện không đơn giản. Không có ai vì tình một đêm mà bỏ nhiều công sức ra mà tìm như anh, hơn nữa trước đó anh cũng không có ý định tìm em đúng không? Sau khi gặp nhau ở bữa tiệc anh mới nghĩ đến chuyện tìm em, rốt cuộc thì anh vì cái gì mà làm vậy?”

An Tiểu Yêu có chút lo lắng khó chịu nên không chịu thua mà mắng lại. Mị Âm Tuyết cũng ý thức được sự luống cuống của mình nhanh chóng thay đổi sắc mặt, trở về thái độ như mọi khi. Về mặt trở nên dịu dàng không còn hung dữ như vừa nãy, dọn dẹp lại bàn ăn, Mị Âm Tuyết cười gượng.

“Tiểu Yêu, em nghĩ nhiều quá rồi. Vừa rồi là anh không đúng, thật ra Tiểu Liên là em gái anh, vì tai nạn giao thông nên đã mất cách đây ba năm rồi. Đúng là trước đó không tìm em, chỉ sau bữa tiệc anh mới bắt đầu tìm vì lúc trước anh không biết em là ai cả, em lại không để lại manh mối nào cho anh nên dù muốn tìm anh cũng không có cách nào. Em cứ yên tâm mà tỉnh dưỡng, đợi sang tháng sau chúng ta liền kết hôn, chúng ta đợi được nhưng Bảo Bảo thì không, em không muốn ôm con đi kết hôn chứ?”

Mấy lời này làm An Tiểu Yêu im lặng, Mị Âm Tuyết nói không sai, mình có thể chờ được nhưng đứa bé trong bụng thì không. Nếu lúc kết hôn mình ôm con thì mình không sao nhưng e rằng cha mình sẽ bóp chết mình mất, An Tiểu Yêu quá hiểu tính sĩ diện của cha mà. An Tiểu Yêu không cam lòng, cứ có cảm giác không đúng lắm, hình như Mị Âm Tuyết nói có gì đó không hợp lý lắm? An Tiểu Yêu chống cằm, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

“À, đúng thế. Mà gần đây em hơi kẹt tiền, lúc đó anh nói sẽ cho em, anh có nhớ đêm đó anh nói sẽ cho em một khoản không?”

An Tiểu Yêu hỏi thử Mị Âm Tuyết, cô cũng không hiểu vì sao mình lại hỏi vậy nhưng cô vẫn muốn hỏi. Mị Âm Tuyết hơi kinh ngạc, lập tức gật đầu.

“A, anh nhớ, anh nhớ. Em muốn bao nhiêu, anh viết chi phiếu cho ——”

Rầm ——

An Tiểu Yêu đập tay lên bàn, quả nhiên đêm đó Mị Âm Tuyết không ở cùng cô. Đêm đó cô đã không nhớ chút xú gì, sau khi tỉnh dậy cũng không nói với người đó một câu, chỉ liếc qua, để lại một chút tiền rồi chuồn luôn, chưa từng có nói đến chuyện cho tiền. Mị Âm Tuyết đã nói dối.

“Anh không phải cha Bảo Bảo, sao anh lại lừa tôi ——”

An Tiểu Yêu rất tức giận, sau khi biết được sự thật, cô chỉ muốn không phải mình đánh bàn mà là tát lên mặt Mị Âm Tuyết. Nói thì rất hay nhưng tất cả chỉ là lời nói dối, mà An Tiểu Yêu ghét nhất là bị người khác lừa gạt.

Không đợi Mị Âm Tuyết phản ứng, An Tiểu Yêu đã hất đổ bàn ăn, bát đĩa thìa trên mặt bàn rơi hết xuống đất, âm thanh vỡ bát đĩa loảng xoảng, thức ăn bắn tung toé trong phòng, cảnh tượng thật kinh khủng.

60. Chương 60: Trái Lòng Mình

Mị Âm Tuyết kinh ngạc nhìn An Tiểu Yêu, sững sờ trước tình cảnh trước mắt. Anh đã nói gì sai sao nên An Tiểu Yêu mới tức giận như vậy? Mị Âm Tuyết nghĩ nát óc cũng không biết vấn đề nằm ở đâu. An Tiểu Yêu vô cùng tức giận, sau khi hất đổ bàn ăn thì chạy về phòng, cánh cửa bị cô đóng ‘rầm’ lại. Sau khi cửa được đóng, An Tiểu Yêu mới để cho nước mắt chảy ra. Tại sao lại như thế? Cô còn tưởng rằng đã tìm được người đàn ông đêm đó, hóa ra chỉ là giả, vậy việc cô rời khỏi nhà Long là việc lán vô nghĩa rồi. An Tiểu Yêu dựa lưng vào cửa, lúc này cô rất nhớ Long Viêm Dạ, không biết từ lúc nào mà hình bóng anh đã in sâu trong trái tim cô rồi. An Tiểu Yêu lau nước mắt, lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Nha. Bên kia vừa bắt máy, không đợi Lâm Nha lên tiếng, An Tiểu Yêu đã trách móc.

“Lâm Nha, cậu có lương tâm không hả? Cậu có phải bạn mình không thế? Tại sao lại thông đồng với Mị Âm Tuyết mà gạt tớ, tại sao hả? Hắn ta không phải người mang tớ đi tối hôm đó, sao cậu lại nói dối tớ hả ——”

“Tiểu Yêu, cậu làm sao vậy? ! Cậu đừng khóc mà, cậu hãy nghe tớ nói, tớ sẽ giải thích.”

Lâm Nha nghe thấy giọng nói ghen ngào của An Tiểu Yêu liền cuống lên, sao lại bị phát hiện ra nhanh vậy? ! Chẳng lẽ Mị Âm Tuyết quá đáng với Tiểu Yêu? Lâm Nha cố gắng để tay mình không run lên, nếu bác An Ba biết chuyện này thì chắc sẽ chặt đầu mình để làm bóng đá mất. Lâm Nha cảm thấy run sợ.

“Tiểu Yêu, cậu hãy bình tĩnh lại, tớ sẽ qua chỗ cậu ngay thôi. Tớ sẽ tự mình giải thích cho cậu được không? Cậu chờ tớ chút xíu nha ——”

An Tiểu Yêu dồn sức ném thật mạnh điện thoại vào tường, điện thoại liền vỡ tan tành nằm trên đất nhìn thật tội nghiệp. Tại sao ngay cả bạn thân mình cũng lừa mình? An Tiểu Yêu cảm thấy đau lòng và tuyệt vọng, liền ngã lên giường, úp mặt vào gối mà khóc. Thật ra An Tiểu Yêu khóc không phải chỉ vì biết mình bị lừa, cảm thấy tức giận mà quan trọng là do trong lòng cảm thấy đau đớn, chua xót. Đang yên đang lành phải chia tay Long Viêm Dạ, tuy mới có hai ngày thôi nhưng An Tiểu Yêu không biết đã nhớ tới Viêm Dạ bao lần rồi, nhưng chỉ vì lời nói dối của bọn họ mà cô không thể gặp Long Viêm Dạ, khi biết rõ sự thật, cô có thể không nổi giận sao? Bên ngoài có tiếng gõ cửa, An Tiểu Yêu không nghĩ ngợi liền hét lên tỏ rõ sự bất mãn trong lòng.

“Cút ——”

Mị Âm Tuyết cầm chìa khóa phòng, mở cửa, đi thật nhẹ vào trong phòng. Mị Âm Tuyết áy náy ngồi xuống cạnh An Tiểu Yêu, anh biết mình không thể tiếp tục nói dối nữa.

“Tiểu Yêu, anh xin lỗi. Hãy tha thứ cho anh vì đã lừa em nhưng anh thật lòng thích em, anh cũng rất muốn sống chung với em. Mặc dù anh không phải cha đứa bé trong bụng em nhưng anh sẽ yêu thương nó, chăm sóc nó, xin em tin anh được không?”

“Cút đi ——”

Mị Âm Tuyết bị đuổi nhưng vẫn ngồi im, không có ý định đứng dậy, anh biết đây là cơ hội cuối cùng để anh thuyết phục An Tiểu Yêu ở lại, nếu giờ anh không nói thì sẽ không còn có cơ hội nữa. Mị Âm Tuyết liền cảm thấy tuy An Tiểu Yêu ở rất gần nhưng sao lại cảm thấy xa như vậy.

“Tiểu Yêu, Tiểu Liên rất giống em. Em ấy không những là em họ anh mà còn là người yêu của anh, anh rất yêu em ấy, giống như tình cảm bây giờ anh dành cho em vậy. Lần đầu tiên gặp em ở bữa tiệc, anh rất bất ngờ, lúc đó anh nghĩ đó là cơ hội thứ hai mà ông trời cho anh, để anh có thể làm lại, sửa chữa sai lầm của mình trước đây. Nhưng anh lại sai rồi, Tiểu Liên là Tiểu Liên, em là em, hai em vốn không phải là một người. Tiểu Yêu, anh thành thật xin lỗi, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ biến em làm người thay thế cho em ấy cả.”

Thấy An Tiểu Yêu không có phản ứng gì, Mị Âm Tuyết ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Em có biết em ấy ra đi như thế nào không? Là vì hôm đấy anh lái xe về trong trạng thái say rượu không nhìn thấy em ấy đang đứng ở cổng chờ anh, nên anh liền ——”

Mị Âm Tuyết không thể nói tiếp, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng, đây là một thương mà anh vĩnh viễn không muốn nhớ đến. Anh không thể phủ nhận sau khi gặp An Tiểu Yêu, anh đã bỏ nhiều công sức tìm An Tiểu Yêu, nhưng sau vài lần nói chuyện, anh nhận ra tính cách Tiểu Yêu hoàn toàn khác Tiểu Liên.

Mị Âm Tuyết lau nước mắt rồi đi ra ngoài. Điều gì cần nói thì cũng đã nói rồi, Tiểu Yêu quyết định thế nào thì anh cũng đều chấp nhận.

61. Chương 61: Tổ Muốn Gặp Anh Ấy

Lâm Nha dùng tốc độ nhanh nhất để đến chỗ An Tiểu Yêu, cô rất sợ An Tiểu Yêu gặp phải chuyện không may, vì tính mạng của cô sẽ gặp nguy hiểm với tội dám lừa An Tiểu Yêu. Lâm Nha vừa vào cửa đã thấy bộ mặt chán nản của Mị Âm Tuyết, nếu không phải lúc trước anh ta vừa nắm vừa xoa thì giờ cô phải gánh cái tội danh phản bội trên lưng. Lâm Nha đứng rất lâu trước cửa phòng An Tiểu Yêu mới có dũng khí đẩy cửa vào, đập vào mắt cô là đôi mắt đỏ ửng của An Tiểu Yêu. Đôi mắt của An Tiểu Yêu lúc này rất giống hai quả đào, Lâm Nha càng thấy tội mình chồng chất hơn. Mị Âm Tuyết đã làm gì mà để An Tiểu Yêu khóc thảm thiết thế này.

“Tiểu Yêu, cậu đừng khóc nữa. Cậu như vậy sẽ ảnh hưởng tới Bảo Bảo trong bụng đấy, trước hết cậu hãy bình tĩnh lại nghe mình giải thích được không? Nói thật tớ đã gặp người đêm đó, nếu cậu nín khóc thì tớ sẽ nói cho cậu biết người đó là ai, nha”

“Cậu là đồ vô lương tâm, dám thông đồng với người ngoài để lừa tớ, giờ tớ sao có thể tin cậu được nữa ——”

An Tiểu Yêu nắm lên vai Lâm Nha nhưng chỉ dùng có chút lực, dù sao đây cũng là người bạn của cô từ bé tới giờ, dù biết Lâm Nha lừa mình nhưng An Tiểu Yêu sao có thể giận cô ấy được đây. Lâm Nha vô cùng áy náy nên để mặc An Tiểu Yêu phát tiết, đợi Tiểu Yêu bình tĩnh lại mới dám mở miệng.

“Có phải Mị Âm Tuyết chọc tức cậu à?”

“Không, mà vì hai người lừa tớ. Thật ra hẳn ta cũng rất đáng thương, cũng biết nguyên nhân hẳn tìm tớ, nhưng tớ không thể vì lý do đó mà ép mình sống chung với hẳn ta.”

An Tiểu Yêu khẽ lắc đầu, nói thật, sau khi nghe Mị Âm Tuyết dài bày, An Tiểu Yêu cũng thông cảm cho anh ta, tự tay giết chết người phụ nữ mà mình yêu nhất, đó là một nỗi đau rất lớn nha. Bây giờ An Tiểu Yêu không còn hận Mị Âm Tuyết nữa, nhưng không thể vì lý do này mà yêu Mị Âm Tuyết được, không thể vì đồng cảm mà nảy sinh thành tình yêu được, nếu cô chưa gặp Long Viêm Dạ thì có thể cô sẽ thử sống cùng Mị Âm Tuyết. Nhưng cô tìm được lý do để ở lại, Mị Âm Tuyết cũng không phải cha Bảo Bảo, người

cô yêu lại là Long Viêm Dạ, vậy thì cô không nên tiếp tục dây dưa với Mị Âm Tuyết nữa. Nhưng An Tiểu Yêu vẫn muốn biết rốt cuộc người đêm đó đi chung với cô là ai, vừa nãy Lâm Nha nói gì đó nhưng cô không chú ý lắm. An Tiểu Yêu lau khô nước mắt của mình, không muốn nghe Lâm Nha giải thích mà chỉ muốn biết vấn đề rất quan trọng thôi.

“Cậu nói cậu đã gặp lại người đàn ông đêm đó đi chung với mình à, anh ta là ai?”

Dù người cô thích là ai nhưng cô cũng muốn biết chuyện này, dù sao anh ta cũng là cha đứa bé trong bụng cô, dù không thể sống chung với nhau thì cô vẫn muốn biết anh ta là ai.

“Long Viêm Dạ ——”

Bịch ——

An Tiểu Yêu ngã xuống giường, cô không nghe nhầm chứ? ! Có phải Thượng Đế mới ngủ dậy không, sao lại có thể đùa cô như thế chứ. Chuyển qua chuyển lại, hoá ra người muốn tìm lại ở ngay bên cạnh sao? An Tiểu Yêu choáng váng nhìn Lâm Nha.

“Lần này cậu không lừa tớ nữa chứ?”

“Tớ dùng cả tính mạng ra mà thề, lần này tớ nói thật, thật sự là Long Viêm Dạ mà. Ngày đó ở nhà họ Long, tớ đã nhận ra anh ta, anh ta chính là người đã mang cậu đi.”

Tốt, tốt quá rồi! Mất bao nhiêu công sức đi tìm, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công nào, An Tiểu Yêu kích động ôm hôn Lâm Nha. An Tiểu Yêu mừng đến phát điên, đứng dậy kéo Lâm Nha đi.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta đi gặp anh ấy ——”

Nếu An Tiểu Yêu biết trước lần này cô sẽ thấy gì thì e rằng cô sẽ tình nguyện cả đời sẽ không đi gặp Long Viêm Dạ vào lúc này. Mị Âm Tuyết cảm thấy lo lắng khi thấy An Tiểu Yêu kéo Lâm Nha đi ra ngoài.

62. Chương 62: Mờ Ám

An Tiểu Yêu không còn muốn quan tâm xem Mị Âm Tuyết sẽ nghĩ gì, bây giờ tâm trạng Tiểu Yêu vui mừng như điên, hận không thể ôm hôn Lâm Nha mà thôi. An Tiểu Yêu đã sớm vứt bỏ chuyện bị lừa sang một bên rồi, vì cô nhận ra người mình thích cũng chính là cha Bảo Bảo. Đây quả thật là một món quà mà Thượng đế đã ban cho cô.

Lâm Nha lái xe nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn sang An Tiểu Yêu đang ngồi bên cạnh. Bây giờ An Tiểu Yêu đang rất vui sướng, không còn vẻ mặt đau khổ lúc trước nữa. Tuy Lâm Nha biết An Tiểu Yêu đang rất vui nhưng cô vẫn không thể không nói lên nghi ngờ trong lòng mình.

“Tiểu Yêu, không phải cậu đã thích Long Viêm Dạ rồi chứ? !”

“Đâu có, tớ muốn đi tính sổ với anh ta chứ, tớ không có thích anh ta đâu ——”

An Tiểu Yêu bĩu môi, chuyện đó nói ra rất xấu hổ nha, cô sẽ không tự thừa nhận đâu. Gió nhẹ từ ngoài cửa xe thổi vào, nghịch ngợm mái tóc ngắn óng mượt của An Tiểu Yêu, nhìn thấy hai má Tiểu Yêu ửng hồng thì Lâm Nha tự hiểu điều mình suy đoán quả nhiên là đúng, nhất định là An Tiểu Yêu đã thích Long Viêm Dạ rồi.

Long Viêm Dạ là một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, lại là một tổng giám đốc, người đàn ông như vậy thì có đót đèn lồng đi tìm cũng khó thấy. Nhưng Long Viêm Dạ lại có quá nhiều vụ tai tiếng, trên các tạp chí luôn đưa tin về anh, điều này làm cho Lâm Nha không yên tâm lắm.

“Tiểu Yêu, tớ cảm thấy Mị Âm Tuyết có vẻ tốt hơn Long Viêm Dạ. Ít nhất thì Mị Âm Tuyết cũng không dính vào mấy cái vụ scandal, hay là cậu cho anh ta thời gian một tháng để khảo sát đi, được không?”

Nhân cơ hội này Lâm Nha muốn tạo cơ hội cho Mị Âm Tuyết, mặc dù trước kia anh ta liên thủ cùng cô lừa An Tiểu Yêu nhưng Lâm Nha vẫn cảm thấy chọn Mị Âm Tuyết sẽ tốt hơn Long Viêm Dạ. Vì thế trong lòng Lâm Nha hi vọng An Tiểu Yêu có thể sống chung với Mị Âm Tuyết, vì anh ta khá thật lòng với An Tiểu Yêu.

“Không cần. Tớ không còn muốn sống thử với ai nữa, dù là Mị Âm Tuyết hay Long Viêm Dạ thì tớ cũng không cần. Tớ chỉ muốn đến đó để hỏi xem Long Viêm Dạ có chịu gánh trách nhiệm đối với Bảo Bảo hay không thôi, nếu anh ta dám nói không thì tớ sẽ chém đứt tay chân anh ta ————”

Không hổ là con gái của An Ba, ngay cả cách nói chuyện cũng chút giống An Ba. Lâm Nha nghe xong bật cười.

“Tiểu Yêu, có khi sau này cậu sẽ thành chị hai trong xã hội đen không nhỉ? Cậu và bác An Ba nói thật giống nhau nha, nhưng tớ muốn cậu kiểm tra Long Viêm Dạ một chút, dù sao anh ta cũng là một người đàn ông được nhiều cô gái theo đuổi.”

Lâm Nha biết dù cô có khuyên thế nào thì cũng không có tác dụng nên chỉ có thể nói ra những điều này để An Tiểu Yêu biết, cô gái bên cạnh Long Viêm Dạ không phải một hay hai người. Lâm Nha không muốn sau này An Tiểu Yêu vì những cô gái này mà phải khóc nhè, Tiểu Yêu thích hay không thích ai cũng được, miễn là có thể tìm được người thật lòng quan tâm, yêu thương Tiểu Yêu thôi.

“Rất nhiều là đằng khác, lần trước đã có một người bị tớ ném điều khiển TV vào đầu cơ, hi hi ————”

Nhớ tới chuyện lần đó, An Tiểu Yêu không nhịn được cười. Nhìn An Tiểu Yêu cười vui vẻ, Lâm Nha không còn điều gì để nói, cô chỉ mong An Tiểu Yêu luôn cười vui vẻ như bây giờ là được. Lâm Nha khẽ lắc đầu rồi đập chân ga.

Tiếng cười đùa vang mãi trong xe, An Tiểu Yêu rất vui vì quá nhiều điều trùng hợp, cô cảm thấy mình đã nhận được một món quà rất lớn rồi. An Tiểu Yêu nhẹ nhàng xoa bụng, cô tưởng tượng ra cảnh cô và Long Viêm Dạ sống chung, nếu Long Viêm Dạ biết anh chính là cha đứa bé này thì sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ? ! An Tiểu Yêu khẽ nhắm hờ đôi mắt lại.

Mặc dù do nhất thời ham vui mà có đứa bé này nhưng bây giờ An Tiểu Yêu lại rất vui vì chuyện này.

Chiếc xe lăn bánh vào nhà họ Long, mọi người trong nhà khi thấy An Tiểu Yêu bước ra khỏi xe thì đều kinh ngạc, miệng há thành hình chữ O. An Tiểu Yêu đã quá quen thuộc với nơi này nên vui vẻ chào hỏi mọi người.

“Long Viêm Dạ có ở nhà không?”

Không khí liền trở nên im ắng, tất cả mọi người đều im thin thít. An Tiểu Yêu nhìn mọi người, trong lòng thắc mắc, chẳng lẽ cô mới rời khỏi đây có hai ngày mà trên đầu cô mọc sừng sao? Câu hỏi của cô kỳ lạ lắm sao mà sao mọi người lại không trả lời.

Trong số những người giúp việc có một người do dự mãi mới lên tiếng trả lời.

“Dạ, có ở nhà nhưng ————”

“Ở nhà là tốt rồi, anh ấy đang ở trong phòng à? Vậy thì tôi tự lên tìm ————”

An Tiểu Yêu không đợi người đó nói hết câu liền kéo Lâm Nha vào nhà, đi qua những người giúp việc đang tỏ ra bối rối, khó xử.

Trong phòng khách im ắng, thường thì giờ này Long Quân An đang xem TV nhưng không biết giờ anh ta chạy đi đâu rồi. An Tiểu Yêu cười, cảm thấy như vậy cũng tốt, cô có thể từ từ tính sổ với Long Viêm Dạ nhưng trước hết phải cho Long Viêm Dạ niềm vui bất ngờ đã.

An Tiểu Yêu suy nghĩ một chút rồi ra dấu cho Lâm Nha im lặng, Lâm Nha hiểu ý liền gật đầu, hai người nắm tay nhau, đi thật nhẹ lên lầu.

Nơi này vẫn không có gì thay đổi cả, mà An Tiểu Yêu cũng mới rời khỏi đây có hai ngày thôi mà sao có thể thay đổi được chứ. Đi ngang qua phòng mình, An Tiểu Yêu còn mở cửa liếc nhìn vào bên trong, mọi thứ

vẫn giữ nguyên như khi cô còn ở đây, An Tiểu Yêu tưởng tượng ra khuôn mặt Long Viêm Dạ sẽ kinh ngạc như thế nào khi nhìn thấy cô.

Thật nhanh đã đến cửa phòng Long Viêm Dạ nhưng bên trong phát ra những âm thanh kỳ quái. An Tiểu Yêu quay lại nhìn Lâm Nha thắc mắc, đó là âm thanh gì vậy? Rõ ràng là tiếng một cô gái nhưng sao nó lại giống như tiếng rên rỉ, lại giống như lẩm bẩm vui vẻ. An Tiểu Yêu thực sự không hiểu đó là âm thanh gì.

Đối với một người như An Tiểu Yêu không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện nam nữ, Tiểu Yêu mới trải qua có một lần nhưng lúc đó đã say mềm rồi nên âm thanh này đối với Tiểu Yêu mà nói, quả thật là rất xa lạ. Nhưng Lâm Nha thì khác, khi cô nghe thấy tiếng rên rỉ sung sướng này thì sắc mặt Lâm Nha liền thay đổi. Cô thầm nghĩ, không lẽ cô cùng An Tiểu Yêu đến không đúng lúc sao?

Lâm Nha tránh ánh mắt dò xét của An Tiểu Yêu, sắc mặt Lâm Nha hơi khó xử, đây là phòng của Long Viêm Dạ, nếu cô đoán không nhầm thì e rằng bên trong đang trình diễn cảnh cấm trẻ em. Nếu suy đoán của cô là đúng thì bằng mọi cách phải không để An Tiểu Yêu nhìn thấy, Lâm Nha thầm nghĩ.

Lúc này An Tiểu Yêu đang rất vui mừng, cô ấy còn thích Long Viêm Dạ như vậy, ngộ nhờ bên trong đúng là Long Viêm Dạ đang làm chuyện đó mà để An Tiểu Yêu nhìn thấy thì sẽ tức đến phụt máu mắt. Hơn nữa An Tiểu Yêu đang mang thai, nếu xảy ra vấn đề gì thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây? Lâm Nha cũng không muốn An Tiểu Yêu đau lòng, cũng không muốn cô ấy gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Lâm Nha khẽ kéo tay áo An Tiểu Yêu, tay chỉ chỉ xuống tầng dưới, ý bảo An Tiểu Yêu nên xuống dưới trước. Nhưng An Tiểu Yêu đang rất tò mò nên sao có thể đồng ý cùng đi xuống với Lâm Nha chứ, đúng lúc này âm thanh rên rỉ trong phòng lại càng lớn hơn, mà hình như còn có tiếng thở gấp của đàn ông. An Tiểu Yêu thực sự muốn xông ngay vào xem Long Viêm Dạ đang làm gì trong đó.

Lâm Nha thấy An Tiểu Yêu muốn xông vào thì cũng vội vàng kéo tay áo Tiểu Yêu lại. An Tiểu Yêu không hiểu Lâm Nha đang nghĩ gì sao lại cản cô lại, cô chỉ muốn vào xem Long Viêm Dạ đang làm gì thôi, hơn nữa mục đích hai cô đến đây là để gặp Long Viêm Dạ mà. Nhưng tại sao đến cửa rồi thì Lâm Nha không muốn bọn cô đi vào? An Tiểu Yêu kéo tay áo lại, muốn thoát khỏi Lâm Nha.

“Lâm Nha, cậu định không buông tay sao? Cậu đừng quên tớ là phụ nữ đang mang thai nha, nếu tớ bị thương thì cậu phải chịu trách nhiệm nha?”

An Tiểu Yêu biết không thoát được Lâm Nha nên đành giảm thanh, nửa uy hiếp, nửa đe dọa Lâm Nha. Khi thấy phản ứng kỳ lạ của Lâm Nha kèm theo tiếng đàn ông thở gấp còn tiếng phụ nữ rên rỉ thì dù An Tiểu Yêu không có kinh nghiệm cũng có thể lờ mờ đoán ra bên trong đang diễn ra chuyện gì. Lúc này trong lòng An Tiểu Yêu dấy lên cảm giác khó chịu không thể diễn tả, có chút ê ẩm, có chút tức giận cùng đau đớn. Dù bên trong đang diễn ra chuyện gì thì An Tiểu Yêu cũng muốn tự mình nhìn.

“Tiểu Yêu, đừng vào đó. Tốt nhất cậu đừng vào, sao phải vào trong đó để làm mình tức giận chứ? !”

“Không, buông tay ra. Tớ nhất định muốn nhìn xem rốt cuộc Long Viêm Dạ đang làm gì, chuyện gì có thể chọc cho tớ tức giận được, tớ đã quay về tìm anh ấy, chẳng lẽ anh ấy còn làm chuyện đó hay sao? !”

An Tiểu Yêu mạnh miệng, sắc mặt đã trở nên xanh mét. Lâm Nha nhìn thấy bộ dạng này của An Tiểu Yêu thì lại càng không muốn buông tay, nếu An Tiểu Yêu cứ cố chấp muốn xông vào thì ai biết chuyện gì sẽ xảy ra đây. Dù An Tiểu Yêu có nói gì, Lâm Nha cũng không thể buông tay. Lâm Nha nhắm mắt, dùng hết sức kéo An Tiểu Yêu lại.

An Tiểu Yêu cũng nổi giận, Lâm Nha không buông tay thì cô lại càng muốn xông vào xem. Dù Tiểu Yêu đã đoán ra chuyện bên trong nhưng cô không cam tâm cứ thế xoay người rời đi. An Tiểu Yêu cũng đâu phải một cô gái lịch sự, trong lòng đổ kỵ và hiểu lầm đã biến thành ngọn lửa thiêu đốt lý trí Tiểu Yêu.

Hai người cứ kéo qua kéo lại trước cửa phòng Long Viêm Dạ một hồi, Lâm Nha thấy An Tiểu Yêu rất kiên quyết và đang nóng giận thì cô đã mềm lòng.

63. Chương 63: Mờ Ám 2

“Tiểu Yêu, chỉ cần cậu không hối hận, tớ liền buông tay ——”

“Buông tay ——”

An Tiểu Yêu không ngờ vừa nói buông tay thì Lâm Nha liền thả tay ra. Do đang dùng lực kéo tự nhiên Lâm Nha thả tay ra làm cho An Tiểu Yêu chưa kịp định thần lại nên Tiểu Yêu bị bật ra đằng sau, đụng vào cửa phòng Long Viêm Dạ. Ai ngờ, cửa phòng không khóa nên khi bị An Tiểu Yêu đập vào thì cửa từ từ mở ra làm cho âm thanh bên trong nghe rõ hơn.

Khi nghe rõ âm thanh mờ ám đó, An Tiểu Yêu thấy Lâm Nha đang há hốc miệng, bộ dạng ngạc nhiên, hai gò má ửng hồng thì lập tức quay đầu lại.

An Tiểu Yêu không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt, cô cố gắng mở to mắt để nhìn thật kỹ.

Cửa phòng đã mở ra, bên trong phòng một người đàn ông đang quay lưng về phía Tiểu Yêu còn một cô gái nằm trên ghế sofa quần lầy hông anh ta. Người đàn ông kia hoàn toàn không biết cửa phòng đã bị mở ra, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng thở dốc, trên lưng lấm tấm mồ hôi, căn bản là không biết có người đứng phía sau lưng mình.

An Tiểu Yêu không có cách nào để nhìn rõ mặt người phụ nữ kia bởi vì lúc này cô ta bị người đàn ông ép chặt lên ghế sofa, khuôn mặt bị lưng anh ta che mất, Tiểu Yêu chỉ có thể nhìn thấy hai chân cô ta đang vòng bên hông anh chàng kia trắng nõn, kèm theo tiếng thở gấp, bắp chân cũng lắc lư. Đôi chân này như mũi dao đâm thẳng vào trái tim An Tiểu Yêu.

Lâm Nha bịt miệng mình lại để không thét lên, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía An Tiểu Yêu. Trong trường hợp này, chỉ mong An Tiểu Yêu không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn thôi! Lâm Nha không thể không lo lắng, tình hình lúc này thật sự quá đáng sợ, An Tiểu Yêu đang từng bước từng bước chậm rãi vào trong phòng, cách đôi nam nữ kia không xa.

Tim An Tiểu Yêu như vỡ ra, dù người đàn ông này có hóa thành tro bụi thì cô vẫn sẽ nhận ra. Người này chính là người cách đây hai ngày còn nói chuyện vui vẻ cùng cô, còn cam đoan sẽ chăm sóc cho cô thật tốt, chính là Long Viêm Dạ, nhưng khi Tiểu Yêu đang ngập tràn hạnh phúc mà chạy đến đây thì anh ta đang làm gì thế này? Anh ta ôm người phụ nữ khác trong vòng tay, thân thể anh ta cùng người phụ nữ kia như hòa làm một. Nhìn cảnh này làm sao An Tiểu Yêu không đau lòng, không ghen tỵ đây.

An Tiểu Yêu cố gắng nuốt nước mắt vào trong, nhưng một thứ chất lỏng mẩn mẩn vẫn chảy xuống từ khóe mắt, từng giọt trong suốt rơi xuống sàn nhà vỡ tan ra. Tất cả vui vẻ, hạnh phúc, chua xót trong lòng An Tiểu Yêu giờ hóa thành cơn tức giận. An Tiểu Yêu không nghĩ ngợi nhiều liền cầm chén nước trên bàn ném vào người Long Viêm Dạ.

An Tiểu Yêu định ném vào gáy Long Viêm Dạ nhưng không biết vì sao trong nháy mắt An Tiểu Yêu lại thay đổi mục tiêu, chiếc ly đập thẳng vào lưng Long Viêm Dạ rồi rơi xuống đất, chiếc chén vỡ tan bắn ra mọi hướng, trái tim Tiểu Yêu cũng vỡ vụn đau đớn theo.

Thời gian lúc này như ngừng lại, Long Viêm Dạ bị đánh bất ngờ liền ngừng động tác, quay đầu lại, vừa nhìn thấy An Tiểu Yêu đang nước mắt rưng rưng thì anh gần như chết đứng. Mà lúc này Long Viêm Dạ không có mảnh vải che thân, An Tiểu Yêu và Lâm Nha nhìn không sót một chỗ nào trên người Long Viêm Dạ. Lâm Nha không thể kìm lại liền hét lên.

“A ——”

“Long Viêm Dạ, anh hãy mặc quần áo vào đi ——”

An Tiểu Yêu mở miệng nhắc nhở Long Viêm Dạ, chiếc cốc thứ hai trong tay cô cũng tiếp tục ném Viêm Dạ. Lúc này Long Viêm Dạ mới giật mình nhớ ra mình đang khỏa thân nên vội vàng vàng vừa tránh chiếc cốc do An Tiểu Yêu ném tới, vừa vội vàng kéo quần lên.

Do Long Viêm Dạ cúi xuống nên An Tiểu Yêu có thể thấy rõ mặt người phụ nữ đang nằm trên sofa là ai, chính là người đã có quan hệ mập mờ với Long Viêm Dạ từ trước, Julie. An Tiểu Yêu tức giận, nếu là trước

kia khi cô và Long Viêm Dạ thảo hợp đồng không có tình cảm gì với nhau, dù anh ta ở chung với ai, lên giường với người nào thì cũng không liên quan tới cô.

Nhưng tại sao khi đang có tình cảm với mình, còn muốn chăm sóc cô cả đời thì Long Viêm Dạ lại vẫn cùng ở chung với người phụ nữ này? An Tiểu Yêu tức giận nhìn chằm chằm Julie, cô không biết mình nên làm gì lúc này.

Julie chậm rãi kéo chiếc chăn mỏng che cơ thể mình lại, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc mình. Hôm nay Long Viêm Dạ gọi cô tới, cô còn tưởng là có việc gì muốn cô làm, cứ tưởng anh ta đã chán ghét cô không ngờ lại dễ dàng khơi dậy ham muốn của Long Viêm Dạ, hóa ra là vì An Tiểu Yêu đã bỏ đi.

Đúng lúc Long Viêm Dạ đang có hứng thú với cô thì ông trời lại tặng cho anh ta một món quà, làm cho An Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh này. Trong lòng Julie lúc này đang hồi hộp, mặt không đổi sắc. Bất kỳ ai nhìn thấy cảnh này cũng đều không chịu nổi, nhất định là ông trời không muốn cho An Tiểu Yêu được về bên Long Viêm Dạ rồi, Julie khẽ nhếch mép lên nhìn An Tiểu Yêu như khiêu khích.

“Sao cô lại tới đây? Không phải cô đang sống chung với Mị Âm Tuyết sao?”

“Câm miệng —————”

Long Viêm Dạ quát Julie, móc chi phiếu trong túi ra ném lên người Julie. Giờ Long Viêm Dạ không còn tâm tình mà xử lý cô nàng này, chỉ muốn mau chóng đuổi Julie đi để anh có không gian riêng mà giải thích với An Tiểu Yêu. Đây là lần đầu tiên trong đời Long Viêm Dạ bị rơi vào hoàn cảnh khó xử như vậy.

“Cô cút đi —————”

“Ha ha ha, em gái à, em thật đáng thương nha —————”

Julie ôm quần áo của mình, cầm chi phiếu, bước qua An Tiểu Yêu còn cười lớn. Mùi nước hoa quện với mùi hoan ái xông vào mũi An Tiểu Yêu, cô cũng chẳng thêm phản ứng lại với lời khiêu khích của Julie.

Đợi đến khi Julie đi ra khỏi phòng, Long Viêm Dạ mới từ từ đi đến trước mặt An Tiểu Yêu, định kéo An Tiểu Yêu vào lòng nhưng cô tránh qua một bên. Long Viêm Dạ vừa xấu hổ lại khó xử nên thái độ không được tự nhiên, môi khẽ mấp máy thành lời.

“Tiểu Yêu, sao em lại tới đây?”

“Long Viêm Dạ, đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của anh động vào tôi, anh đã động vào người phụ nữ khác thì cả đời này đừng mong động vào người tôi. Tôi tới đây làm anh bất ngờ quá phải không? Cũng may là tôi tới, nếu không đến đây thì e rằng đã bỏ lỡ màn kịch đặc sắc vừa rồi, anh thêm phụ nữ đến thế sao, chỉ cần là phụ nữ thì ai anh cũng muốn, dù trong thời điểm nào, dù đối tượng là ai, chỉ cần là giống cái thì anh đều không cự tuyệt mà lên giường với họ phải không? Có khi giờ tôi đem heo nái tới đây anh cũng có thể cho nó là Điều Thuyền nhỉ, anh thật thừa sức lực nha, cũng không sợ bị mắc bệnh hoa liễu sao, ha ha ha —————”

An Tiểu Yêu đã giận đến phát điên rồi, cứ thế nói ra những gì mình nghĩ không chút kiêng dè. Cô không ngờ mình mang tâm trạng vui mừng đến đây rồi phải ôm cục tức trong lòng, trái tim thì tan nát không thể hàn gắn lại được. An Tiểu Yêu không ngừng lấy tức giận cùng oán hận biến thành mũi tên độc đâm thẳng vào trái tim Long Viêm Dạ.

Long Viêm Dạ cứ đứng im như vậy nghe An Tiểu Yêu mắng mình, anh không cãi dù chỉ một câu.

Lâm Nha đứng ngoài cửa, không nhìn thấy gì, muốn nghe cũng không nghe rõ. Dù cô cảm thấy trong chuyện này Long Viêm Dạ đã sai nhưng cứ để An Tiểu Yêu nhục mạ anh như vậy thì cũng không ổn lắm. Lâm Nha không có cách nào chen vào, giờ chỉ có thể để lại không gian riêng cho hai người bọn họ nên Lâm Nha nhẹ nhàng quay lưng đi xuống dưới, lẳng lặng đứng chờ An Tiểu Yêu.

Lâm Nha hiểu, với tính tình của An Tiểu Yêu vừa cố chấp lại kiêu ngạo, khi nhìn thấy cảnh vừa rồi e rằng dù Long Viêm Dạ có đem cái chết ra cũng không thể lay chuyển được Tiểu Yêu, huống chi anh ta cứ im lặng như vậy. Long Viêm Dạ làm gì không làm đi phạm vào điều cấm kỵ nhất của An Tiểu Yêu, Lâm Nha chỉ biết thở dài, trong lòng thầm nghĩ không biết có nên báo cho Mị Âm Tuyết đến đây đón An Tiểu Yêu về không.

“Tiểu Yêu, em đừng như vậy. Chuyện không như em nghĩ đâu, hãy cho anh được giải thích ——”

Long Viêm Dạ chờ An Tiểu Yêu phát tiết xong mới nhẹ nhàng nói, chắc không ai có thể tưởng tượng ra một người đàn ông lạnh lùng trên thương trường giờ lại phải cúi đầu trước mặt An Tiểu Yêu. Nếu không phải là bởi vì anh thực sự cảm thấy áy náy, lại thật lòng yêu An Tiểu Yêu thì Long Viêm Dạ sao phải hạ thấp mình như vậy chứ? !

An Tiểu Yêu đâu có muốn nghe Long Viêm Dạ giải thích đâu, tất cả cô đều chính mắt nhìn thấy, hiểu lắm ở đâu chứ? An Tiểu Yêu cảm tức nhìn Long Viêm Dạ, giơ tay tát thẳng vào mặt Long Viêm Dạ.

“Đây là lần cuối cùng tôi đánh anh, tôi chỉ là muốn nói cho anh biết, anh có thể ngu ngốc nhưng đừng cho rằng tôi cũng giống như anh. Mặt tôi không có mù, tai tôi không có điếc, tôi có cảm giác, có thể nhìn thấy mọi chuyện sờ sờ ngay trước mắt ——”

An Tiểu Yêu cầm tay Long Viêm Dạ đặt lên trái tim cô, nước mắt cũng không thể kìm nén được, cứ thế từng giọt từng giọt rơi xuống. An Tiểu Yêu cắn chặt răng, khuôn mặt đầy đau đớn.

64. Chương 64: Xa Nhau Trong Đau Đớn

An Tiểu Yêu nắm thật chặt, móng tay cắm sâu vào trong tay Long Viêm Dạ. Một chút máu rỉ ra dính vào đầu ngón tay An Tiểu Yêu, trái tim cô cũng đau đớn không thể nói lên lời, đau lòng nhìn Long Viêm Dạ, nước mắt như trực chảy ra, giọng nói có chút khàn khàn.

“Anh cảm nhận được không? Ở chỗ này của tôi cũng đau, rất đau, rất đau—— nhưng anh thì sao? Trái tim của anh có đau không? Tôi tìm mọi cách để được trở về bên anh nhưng anh lại cho tôi nhìn thấy chuyện như vậy, đây là cái mà anh nói là chăm sóc tôi sao? Yêu tôi sao? Nếu như đây là cách anh chăm sóc tôi, yêu tôi thì tôi đã hiểu rồi ——”

An Tiểu Yêu nghẹn ngào không thể nói tiếp được, từng giọt từng giọt nước mắt chảy ra, lăn dài trên gương mặt cô.

Long Viêm Dạ thấy An Tiểu Yêu khóc cũng cảm thấy đau lòng, anh không thể ngờ An Tiểu Yêu lại quay về bên anh. Hôm nay anh chỉ muốn gọi Julie đến để tâm sự giải tỏa chút áp lực và đau thương trong lòng thôi, không ngờ ham muốn trời dạy, lại còn để cho An Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh này nữa, dù sao cũng là lỗi của anh, nói thế nào cũng không thể giải thích chuyện của mình làm, Long Viêm Dạ có trăm miệng cũng không thể bào chữa cho việc mình đã làm, cũng không biết phải nói gì lúc này.

Thấy Long Viêm Dạ im lặng không nói gì thì An Tiểu Yêu thấy tuyệt vọng, không thể tìm ra lý do gì để mình ở lại đây nữa. Điều cần thấy cũng đã thấy, cái không nên thấy thì cô cũng đã thấy rồi, giờ còn có thể nói gì nữa đây, cảm giác tuyệt vọng cùng đau đớn xưa nay chưa từng trải qua thì giờ nó bao trùm lên An Tiểu Yêu.

An Tiểu Yêu cảm thấy bụng mình nhói lên vội vàng khom người xuống, tay cô ôm thật chặt bụng mình.

“Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, em không sao chứ? !”

Long Viêm Dạ nhìn thấy bộ dạng này của An Tiểu Yêu thì mặt trắng bệch, vội vàng đỡ lấy Tiểu Yêu. Ai ngờ An Tiểu Yêu lại hất tay anh ra, cố gắng tự mình đứng dậy. Sao Tiểu Yêu lại không hận Long Viêm Dạ chứ, cứ tưởng rằng sẽ sống hạnh phúc, ai ngờ lại là bất hạnh đón chờ cô.

“Bỏ tay anh ra ——”

An Tiểu Yêu từ từ đứng lên, tay vịn vào bàn. An Tiểu Yêu cảm thấy tay Long Viêm Dạ rất bẩn nên không cho anh đụng vào người cô, dù chỉ là lướt qua, nước mắt chảy ra, An Tiểu Yêu lấy hết dũng khí xoay người, bước đi lảo đảo ra ngoài cửa.

“Long Viêm Dạ, tôi hi vọng cả đời này không phải gặp lại anh. Bắt đầu từ giờ, anh là anh, tôi là tôi, chúng ta đi trên hai con đường khác nhau, cả đời này sẽ không gặp lại nhau. Cho nên mong anh vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi ————”

An Tiểu Yêu nói lời chia tay tuy rất tuyệt tình nhưng trong lòng cô đang rỉ máu. Đây là mối tình đầu của An Tiểu Yêu, lần đầu tiên cô ném thử hương vị tình yêu nhưng không ngờ nói lại có kết cục đau thương như vậy. Mỗi bước chân của An Tiểu Yêu như bước lên gai nhọn, đau buốt đến tận xương.

Nhìn bóng lưng của An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ không thể không chế tình cảm của mình nữa, nước mắt chạy dọc sống mũi chảy xuống. Long Viêm Dạ đặt tay lên ngực mình, khế lăm lăm.

“Tiểu Yêu, anh cũng đau, chỗ này cũng rất đau ————”

“Tại sao em không muốn nghe anh giải thích chứ? Anh biết đó là lỗi của anh nhưng vì anh nghĩ em sẽ không bao giờ quay lại bên anh nữa. Tiểu Yêu, thực sự anh rất đau, anh cũng rất đau, đau lắm ————”

Đáng tiếc, An Tiểu Yêu đã không thể những lời này của Long Viêm Dạ, cô đã chạy xuống dưới cầu thang. Giờ phút này không ai trong hai người họ chịu quay đầu lại để nhìn thấy những giọt nước mắt của người mình yêu, cả An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đều cứng cổ chấp như nhau, thậm chí họ còn không muốn lắng nghe tiếng lòng của đối phương.

Trong sâu thẳm trái tim Long Viêm Dạ rất áy náy, anh biết mình đã hành động hồ đồ, anh thừa nhận và sẽ đối mặt với hành động của mình. Nhưng An Tiểu Yêu không quan tâm, không muốn tiếp tục dây dưa với Long Viêm Dạ nữa, tình yêu đã tuột khỏi tầm tay, chỉ lưu lại chút tiếc nuối trong lòng.

An Tiểu Yêu xoa bụng, bước từ từ đến chỗ Lâm Nha đang đứng đợi. Vừa nhìn thấy mặt An Tiểu Yêu vẫn còn ngân ngấn nước mắt, tay ôm bụng tập tễnh bước về phía cô, sắc mặt An Tiểu Yêu lại trắng bệch, Lâm Nha giật mình hoảng sợ vội ném mẩu thuốc trong tay đi, ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ An Tiểu Yêu.

Lâm Nha nhìn An Tiểu Yêu suy sụp thì đau lòng. An Tiểu Yêu vốn là cô gái hồn nhiên vui vẻ, chưa từng thấy cô ấy đau lòng bao giờ, nếu không phải vì sự tồn tại của Long Viêm Dạ thì chắc chắn An Tiểu Yêu sẽ không phải đau khổ như bây giờ, trong lòng Lâm Nha càng oán hận Long Viêm Dạ hơn.

“Tiểu Yêu, cậu không sao chứ? Tổ gọi cho Mị Âm Tuyết đến đón chúng ta nha. Cậu đừng buồn nữa, Long Viêm Dạ sẽ không được sống yên đâu, còn có Mị Âm Tuyết mà, so với Long Viêm Dạ chắc chắn sẽ tốt hơn.”

“Lâm Nha, đừng gọi điện thoại cho anh ta.”

An Tiểu Yêu cố gắng phản đối, cô không muốn bất kỳ ai nhìn thấy bộ dạng lúc này của mình. Trái tim đã tan nát rồi, còn gọi người đến để chế giễu sao? An Tiểu Yêu cố gắng tỏ ra kiên cường, không ngừng tự nói với mình, chuyện như vậy mình sẽ không quan tâm, nhưng An Tiểu Yêu cũng không có cách nào để mình không để ý tới cả. Khẽ lau nước mắt, An Tiểu Yêu được Lâm Nha dìu đi, từ từ đi xuống cầu thang, mỗi đồ vật ở đây đều trở nên quá quen thuộc với An Tiểu Yêu, nhưng từ nay về sau chúng sẽ trở nên xa lạ với cô thôi.

“Lâm Nha, đừng để cho bất luận người nào nhìn thấy bộ dạng bây giờ của tớ, cũng đừng nói gì với cha tớ nha. Cậu đưa tớ về chỗ cậu nha, sau đó cậu giúp tớ tới nhà Mị Âm Tuyết lấy đồ của tớ về ————”

“Ừ, biết rồi, cậu hãy thả lỏng người ra. Có phải bụng cậu khó chịu không? Có cần đến bệnh viện kiểm tra chút không?”

“Không cần, tớ nằm nghỉ một chút là sẽ đỡ thôi ————”

An Tiểu Yêu từ chối đi bệnh viện vì cô biết là do bây giờ cô đang quá đau lòng nên mới thấy khó chịu mà thôi. An Tiểu Yêu không muốn nghĩ đến chuyện gì nữa, cũng không muốn đối mặt với sự thật, giờ An Tiểu Yêu cảm thấy như toàn bộ sức lực của mình bị hút hết, chỉ muốn tìm một chỗ ấm áp để nằm nghỉ thôi. Khi xe của họ đi ra khỏi nhà họ Long thì một chiếc xe chậm chậm đi ngược chiều rồi dừng lại bên cạnh xe Lâm Nha, Long Quân An bước xuống từ chiếc xe đó.

“Tiểu Yêu, chị làm sao thế? Sao sắc mặt chị lại trở nên kém như vậy? Đi, em đưa chị đi bệnh viện.”

Long Quân An vội vàng ôm lấy An Tiểu Yêu, nhìn mặt An Tiểu Yêu trắng bệch làm Quân An đau lòng. Rốt cuộc An Tiểu Yêu bị làm sao? Long Quân An ôm thật chặt An Tiểu Yêu không cho cô cự tuyệt, một tay kéo cửa xe anh, ôm An Tiểu Yêu ngồi vào trong xe.

“Lâm Nha, cô lái xe, giờ chúng ta đi bệnh viện.”

Nằm trong vòng tay Long Quân An, nhìn khuôn mặt quen thuộc, An Tiểu Yêu cố gắng cười. Long Quân An vẫn là người làm cho cô yên tâm, có cậu ta ở bên cô cảm thấy an toàn, An Tiểu Yêu không kháng cự lại cái ôm của Long Quân An. An Tiểu Yêu biết rõ, Long Quân An là Long Quân An, người kia là người kia, tuy hai người là anh em nhưng cô sẽ không đem hai người thành một, An Tiểu Yêu cảm thấy Long Quân An thật ấm áp khiến cô có thể tạm thời thả lỏng mình.

Xe chuyển bánh, toàn thân An Tiểu Yêu mềm nhũn không chút sức, cứ thế nằm trong vòng tay Long Quân An.

Đứng ở ban công tầng hai, Long Viêm Dạ dựa vào cửa sổ nhìn thấy cảnh đó, thấy An Tiểu Yêu đơn độc, đáng vẻ yếu đuối làm Long Viêm Dạ chỉ muốn chạy xuống ôm lấy cô vào lòng. Nhưng Long Viêm Dạ không có dũng khí đó, anh đã làm chuyện sai trái, e rằng cả đời này An Tiểu Yêu cũng không tha thứ cho anh, Long Viêm Dạ không thể quên câu nói cuối cùng của An Tiểu Yêu, cả đời này không muốn gặp lại anh, chắc trong lòng cô ấy rất hận anh!

Long Viêm Dạ kéo rèm xuống, toàn bộ căn phòng được bóng tối che phủ. Chỉ cần Long Quân An ở bên An Tiểu Yêu thì anh không cần lo lắng nữa, nó sẽ chăm sóc tốt cho An Tiểu Yêu. Long Viêm Dạ dựa lưng vào tường, tay bấm một dãy số.

“Thư ký Lý, lập tức đặt vé máy bay đi European cho tôi, đi trong ngày hôm nay. Tôi muốn sang chi nhánh bên đó nghỉ ngơi một thời gian, chuyện ở đây tạm thời giao cho phó tổng giám đốc lo liệu ————”

Bỏ đi, đây là lựa chọn tốt nhất cho anh trong lúc này, Long Viêm Dạ cúp máy, trái tim như bị bóp chặt lại.

Tiểu Yêu, cả đời này cũng không muốn gặp lại anh sao? Vậy thì em yên tâm, anh sẽ không trở lại quấy rầy cuộc sống của em, chỉ cần em sống hạnh phúc thì anh yên tâm rồi. Mị Âm Tuyết hay Long Quân An đều được, nhưng Mị Âm Tuyết cha đứa bé sẽ thích hợp hơn, nhất định anh ta sẽ đối xử tốt với em ————

Long Viêm Dạ trầm nghĩ, tay ôm chặt lấy đầu mình, lần đầu tiên anh yêu nhưng cô gái ấy vĩnh viễn không thuộc về anh. Long Viêm Dạ chợt nhớ đến một cô gái, An An, có lẽ mình thích hợp làm trai bao hơn, trên môi Long Viêm Dạ là nụ cười châm biếm, nếu không chiếm được lòng tin thì dù có ở chung với ai cũng có khác biệt gì đâu? !

65. Chương 65: Trốn Tránh

Long Viêm Dạ đã quyết định ra đi, nhưng đáng tiếc là ba người đang đến bệnh viện kia lại không biết quyết định này của anh. Trên xe, Lâm Nha vừa lái xe vừa nói thao thao bất tuyệt về những chuyện vừa xảy ra cho Long Quân An biết, chỉ trừ chuyện Long Viêm Dạ là cha đứa bé ra vì An Tiểu Yêu chưa muốn nói cho mọi người biết, nên Lâm Nha không dám tùy tiện nói cho Quân An biết. Nghe xong những lời Lâm Nha, mặt Long Quân An càng lúc càng trở nên rất khó coi.

Tại sao anh trai có thể làm như vậy chứ? Tại sao dám làm An Tiểu Yêu phải đau lòng? Nếu biết sẽ có chuyện này xảy ra thì dù thế nào anh cũng sẽ làm mọi cách để Tiểu Yêu không phải đau khổ như bây giờ. Long Quân An trầm nghĩ, đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, trên mu bàn tay hiện lên từng đường gân, đây là lần đầu tiên trong đời Long Quân An tức giận đến vậy, mà đối tượng lại là anh trai của anh.

“Tiểu Yêu, chị thích anh Viêm Dạ phải không? Vì thích anh ấy nên chị mới thấy đau lòng như vậy. Em sẽ tìm lại công bằng cho chị, bằng mọi cách, em cũng bắt anh ấy phải giải thích rõ với chị.”

An Tiểu Yêu chỉ khẽ lắc đầu, trái tim cô như đã chết rồi. Thật ra thì Long Viêm Dạ không có lỗi, vì hôm trước mình và Mị Âm Tuyết đã đồng ý sống chung, anh ấy lại nghĩ Mị Âm Tuyết mới là cha Bảo Bảo, chứ đâu biết đêm đó người đưa mình đi chính là anh ấy, nên Viêm Dạ lại quay về với cách sống trước đây.

Nhưng An Tiểu Yêu không làm thế nào để mình có thể tiếp nhận chuyện Long Viêm Dạ ôm người phụ nữ khác mà không phải mình, nhất là sau khi cô xác định rõ tình cảm của mình lại phải thấy cảnh đó. Nếu Long Quân An về nhà hỏi thì không biết anh ấy sẽ nói gì? Mặc dù An Tiểu Yêu từ chối nhưng trong lòng có chút hi vọng, hi vọng Long Viêm Dạ đến tìm cô, chỉ cần anh ấy giải thích hợp lý, dù đó là lời nói dối hay chỉ là viện cớ thì cô cũng chấp nhận.

An Tiểu Yêu rất nhanh đã đến bệnh viện, bác sĩ qua khám cho Tiểu Yêu, còn Long Quân An và Lâm Nha ngồi chờ bên ngoài. Long Quân An đột nhiên đứng dậy, anh không nên chờ như vậy, An Tiểu Yêu đang nằm bên trong thì người ngồi chờ bên ngoài lúc này nên là anh trai, Long Quân An khoác áo lên, cúi người nói với Lâm Nha.

“Tiểu Yêu giao cho cô, có chuyện gì thì điện ngay cho tôi. Tôi ra ngoài một lát, sẽ quay lại ngay ——”

“Anh đi tìm Long Viêm Dạ ư? Anh cảm thấy An Tiểu Yêu thích Long Viêm Dạ sao, tôi thì không nghĩ vậy. Long Viêm Dạ không hợp với Tiểu Yêu nên anh đừng tìm anh ta.”

Lâm Nha muốn ngăn Long Quân An đi tìm anh trai, không biết vì lý do gì mà trong lòng Lâm Nha luôn cảm thấy Long Viêm Dạ không tốt, hơn nữa qua chuyện vừa rồi lại càng làm cô không thích Viêm Dạ. Sau khi thấy An Tiểu Yêu đau lòng thì Lâm Nha càng khẳng định Viêm Dạ không thích hợp ở cạnh Tiểu Yêu, cô ấy quá ngây thơ, còn Long Viêm Dạ lại có cuộc sống khá phức tạp, sau này sẽ chỉ mang đến cho Tiểu Yêu đau khổ mà thôi, cho dù An Tiểu Yêu có đang ở chung với Mị Âm Tuyết hay với bất kỳ ai thì Long Viêm Dạ cũng không nên thay đổi nhanh đến vậy, đúng là không có tính nhẫn nại gì hết.

Long Quân An quan sát nét mặt của Lâm Nha, cuối cùng mới cười gian.

“Tôi biết cô là bạn tốt của Tiểu Yêu, cô hi vọng Tiểu Yêu có thể hạnh phúc, tôi cũng thế. Nhưng hai người họ có hợp nhau hay không thì không phải do cô hay tôi nói mà quyết định được, chỉ có An Tiểu Yêu mới biết có hạnh phúc hay không, cho nên tôi mới quyết định đi gặp anh trai mình. Nếu cô thật lòng muốn tốt cho Tiểu Yêu thì hãy ngoan ngoãn ngồi đây chăm sóc cô ấy ——”

Long Quân An ra khỏi bệnh viện, dù anh cũng thích An Tiểu Yêu nhưng e rằng trong lòng Tiểu Yêu chỉ có mỗi anh trai anh mà thôi. Nếu anh trai không muốn chăm sóc, che chở cho Tiểu Yêu thì anh sẽ mang Tiểu Yêu về cạnh mình cả đời, mang hạnh phúc cho Tiểu Yêu.

Lần này Long Quân An rất thật lòng. Long Quân An phóng xe thật nhanh về nhà, gần đến cổng thì thấy Long Viêm Dạ đang xếp hành lý vào xe. Quân An vội nhảy khỏi xe, bước tới cạnh Long Viêm Dạ, lấy tay ấn hành lý của Viêm Dạ xuống.

“Anh định đi đâu?”

“Anh có việc, cần đi châu Âu.”

Long Viêm Dạ đã khôi phục dáng vẻ bình thường, người kia muốn buông tay thì anh chỉ có thể trốn tránh. Long Quân An nở nụ cười châm chọc, người anh dựa vào xe, lời nói không chút lưu tình.

“Anh đang trốn sao? Có phải do bị Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh đấy nên anh bèn chọn cách rời đi. Anh có biết bây giờ An Tiểu Yêu đang ở trong bệnh viện, nằm trên giường bệnh, nhưng anh không ở bên cạnh mà đang ở đây thu dọn đồ đạc chạy trốn, nếu cô ấy biết được có khi lại cười chính mình vì đã yêu nhầm người không nhỉ? Nếu ngay từ đầu cô ấy chọn em hay Mị Âm Tuyết thì có lẽ hạnh phúc hơn ——”

Đây là lần đầu Long Quân An dùng giọng điệu này mà nói chuyện với anh trai, nhưng vì Tiểu Yêu, cái gì anh cũng mặc kệ. Long Viêm Dạ đứng bất động, trong lòng cảm thấy đau đớn, anh không quan tâm tới những lời châm chọc của Quân An, nhưng vừa nghe tin An Tiểu Yêu nằm viện, tim anh thất lại, lo lắng. Lúc này anh mới gần từng chữ hỏi.

“Cô ấy, cô ấy không sao chứ?”

“Em không phải bác sĩ, anh hỏi em, em biết trả lời thế nào? Muốn biết cô ấy có chuyện gì không thì anh nên qua xem thế nào. Em chưa từng thấy anh yếu đuối như bây giờ, nếu đã không dám đối mặt thì sao còn quan tâm tới cô ấy.”

Long Viêm Dạ lấy một điều thuốc ra, hít một hơi. Nhìn em trai đứng trước mặt mình, Long Viêm Dạ đột nhiên thấy em trai mình trưởng thành, không còn là đứa bé chạy sau đuôi mình nữa, nhưng trong chuyện liên quan tới An Tiểu Yêu thì e rằng trong lòng Long Quân An cũng có bóng hình An Tiểu Yêu.

“Quân An, Tiểu Yêu nhờ em chăm sóc. Hãy chăm sóc tốt cho cô ấy, có thể chuyện này sẽ kéo dài vài năm, mong cô ấy có thể tìm được người đàn ông tốt, em cũng rất tốt ——”

Bốp ——

Long Quân An không hề báo trước, dẫm một phát trên mặt Long Viêm Dạ, Viêm Dạ bị bất ngờ ngã xuống đất. Mắt Long Quân An đỏ lên, sau khi đánh Long Viêm Dạ nhưng trong lòng vẫn chưa hả giận, chỉ tay về phía Long Viêm Dạ, Long Quân An chưa từng tức giận như vậy. “Anh nói cái gì hả? Em chăm sóc cô ấy, em là gì mà đòi chăm sóc cô ấy, người trong lòng cô ấy không phải em, sao lại đổ trách nhiệm của anh sang cho em hả? Anh trốn tránh sự thật, anh nói em hợp với cô ấy, anh là cô ấy ư, anh biết cô ấy nghĩ không, em khinh anh ——”

Long Quân An tức giận toàn thân run lên, không nói gì nữa, xoay người chui vào xe, đóng mạnh cửa xe, rồi phóng xe đi. Long Viêm Dạ đứng dậy, lau vệt máu trên khoé miệng, từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu Long Quân An tự ra tay, anh biết em trai mình nghĩ gì, cũng hiểu Long Quân An hi vọng điều gì, nhưng bây giờ anh không có đủ dũng khí đối mặt với An Tiểu Yêu.

Long Quân An nói không sai, anh quá yếu đuối, nhưng sau khi nghe thấy An Tiểu Yêu nói vậy thì thực sự anh không còn chút dũng khí nào. Cả đời này không bao giờ muốn gặp lại nhau! Đây chính là thể hiện hận anh ư? An Tiểu Yêu hận anh, chỉ là anh không dám chấp nhận sự thật, tuy đó là sự thật. Long Viêm Dạ đau khổ nhắm hai mắt lại.

Bỏ đi, đây là việc duy nhất anh có thể làm cho Tiểu Yêu, chỉ cần anh đi, thời gian sẽ xoá nhòa vết thương cho cô ấy. Đến khi cô ấy quên anh rồi sẽ tìm được người đàn ông tốt hơn anh, anh không xứng được sống cùng Tiểu Yêu. Long Viêm Dạ xếp từ từ hành lý vào trong cốp xe, trên mặt đầy vẻ đau thương, anh lái xe hướng về phía sân bay.

Thời gian, nó sẽ xoa dịu mọi nỗi đau ——

Trong bệnh viện, Lâm Nha ngồi cạnh An Tiểu Yêu, trách Tiểu Yêu.

“Cậu nhìn lại mình đi, bác sĩ đã dặn phải chú ý mà cậu còn không chịu nghỉ ngơi cho tốt. Cậu không nghĩ mình thì cũng phải nghỉ cho Bảo Bảo chứ, không phải cậu luôn nói muốn nó sinh ra thật khoẻ mạnh ư? Đúng rồi, nhắc đến chuyện này, mình muốn hỏi cậu, cậu có muốn nói cho Long Viêm Dạ biết anh ta mới là cha Bảo Bảo không?”

Lâm Nha tay bốc vỏ quýt, cũng may đưa đến bệnh viện kịp thời, bác sĩ nói Tiểu Yêu không sao nhưng động đến đứa bé nên cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày cho an toàn. An Tiểu Yêu dựa vào thành giường, khẽ lắc đầu, từ lúc cô tỉnh lại tới giờ cũng chưa thấy bóng dáng Long Quân An đâu, dùng đầu gối nghĩ cũng biết cậu ta đi đâu, không biết Long Viêm Dạ có cùng đi với cậu ta vào đây thăm cô không? !

“Tớ chưa nói và giờ cũng không muốn nói tới chuyện đó. Có một số chuyện, biết hay không biết căn bản cũng không khác biệt gì.”

Đúng lúc An Tiểu Yêu đang nói thì Long Quân An như cơn gió lao vào phòng, túm tay An Tiểu Yêu, Long Quân An lúc này đang rất sốt ruột.

“Tiểu Yêu, mau đi cùng em ——”

Long Quân An quá hiểu tính cách của anh trai, e rằng cú dẫm đó của anh cũng không làm cho anh trai tỉnh ra, cách duy nhất bây giờ chỉ có An Tiểu Yêu mới giữ anh ấy lại được, bây giờ mà không đi ngay thì e rằng không kịp mất.

An Tiểu Yêu cùng Lâm Nha đều ngơ ngác không hiểu gì, không phải Long Quân An đi tìm Long Viêm Dạ ư? Sao lại chạy tới đây, còn lôi kéo An Tiểu Yêu đi đâu không biết nữa. Long Quân An càng sốt ruột khi thấy An Tiểu Yêu vẫn ngồi im trên giường, không động đậy gì.

66. Chương 66: Chương 66

Long Quân An lấy áo khoác định khoác cho An Tiểu Yêu thì Lâm Nha vội vàng ngăn lại, chắn trước giường bệnh.

“Long Quân An, anh định làm gì? Anh không thấy An Tiểu Yêu cần được tĩnh dưỡng ư, vừa rồi bác sĩ nói Tiểu Yêu phải nằm nghỉ ngơi mấy ngày thì đứa bé mới được an toàn. Rốt cuộc anh vội vội vàng vàng kéo Tiểu Yêu đi đâu hả?”

“Anh Viêm Dạ nói sẽ ra đi, anh ấy nói muốn đi châu Âu và có thể không quay về đây nữa. Tiểu Yêu, bây giờ chỉ có chị mới có thể giữ anh ấy lại thôi, chị có muốn anh ấy ra đi không, chị nghĩ kỹ đi, có phải chị cũng muốn giữ anh ấy lại đúng không?”

Lúc này trong lòng Long Quân An đang nóng như lửa đốt, ánh mắt nhìn Tiểu Yêu có chút mong đợi. Long Quân An biết trong trái tim anh trai anh có hình bóng An Tiểu Yêu, trong lòng Tiểu Yêu cũng có Long Viêm Dạ, cả hai đều có tình cảm với đối phương, nên Long Quân An mới không muốn nhìn thấy cảnh hai người chia tay, quan trọng nhất là Long Quân An không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

An Tiểu Yêu nghe được tin này, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc. Trong mắt cô có chút bi thương, trong hoàn cảnh lúc này mà anh ta lại lựa chọn ra đi, trốn tránh đối diện sự thật ư, đây chính là người mình thích sao? An Tiểu Yêu cảm thấy thất vọng cùng cô đơn.

“Tôi sẽ không đi, nếu Long Viêm Dạ muốn đi thì cứ để cho anh ta đi. Lựa chọn thuộc về anh ta, ai muốn giữ cũng không nổi, mà anh ta đi hay không thì liên quan gì tới tôi hả? Tôi chẳng còn chút quan hệ gì tới anh ta nữa. Long Quân An, dù cậu quan tâm tới tôi, coi tôi là bạn bè thì cũng không cần phải nhắc đến chuyện của anh trai cậu với tôi đâu, tôi sẽ không đi giữ anh ta lại đâu ——”

An Tiểu Yêu nói rất dứt khoát, đây là lựa chọn của Long Viêm Dạ, dù anh ta chọn như thế nào thì cô sẽ không chịu nhận thua trước anh ta, càng không thêm qua ngăn anh ta lại. Long Quân An cứng họng, đây là một An Tiểu Yêu mà anh chưa từng thấy, rõ ràng bộ dạng đang đau khổ mà lời nói lại kiên quyết và cao ngạo như vậy. Long Quân An định khuyên An Tiểu Yêu nhưng chưa kịp mở miệng thì Lâm Nha đã nhảy vào chặn họng anh.

“Long Quân An, không phải anh cũng thích An Tiểu Yêu sao? Tôi chưa từng thấy ai như anh, đẩy người mình thích sang cho người khác, lại còn can tâm tình nguyện nữa, dù người đó có là anh trai anh thì cũng không phải ép mình làm như vậy. Mà anh cũng nghe thấy An Tiểu Yêu nói gì rồi, cậu ấy sẽ không đi ngăn Long Viêm Dạ lại đâu, cho dù anh ta có đi châu Âu hay lên sao Hỏa thì cũng là chuyện của Long Viêm Dạ, không liên quan gì tới Tiểu Yêu hết. Tôi khuyên anh không nên đưa Tiểu Yêu đi đâu cả, nếu có chuyện gì xảy ra tới Bảo Bảo thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây?”

Trong lời nói của Lâm Nha có chứa hàm ý châm chọc, dù Lâm Nha có không ưa Mị Âm Tuyết nhưng so về bất cứ mặt nào thì anh ta cũng tốt hơn Viêm Dạ nên cô không muốn An Tiểu Yêu sống chung với Long Viêm Dạ. Cho nên cô không muốn An Tiểu Yêu ngăn Long Viêm Dạ ra đi, lại càng không muốn Long Quân An ở đây tiếp tục thuyết phục Tiểu Yêu. Vì suy nghĩ thế nên Lâm Nha mới không chút do dự nói ra những lời đó.

Long Quân An không thêm để ý tới những lời Lâm Nha nói, anh chỉ đứng im nhìn An Tiểu Yêu. Chỉ cần trong tim có người đó thì nhất định rất quan tâm tới người đó. Long Quân An bèn nảy ra một ý, bèn nói ra.

“Tiểu Yêu, chị nhất định không đi thì em sẽ không ép chị. Nhưng em vẫn muốn cho chị biết, lúc này em về nhà, để trút giận cho chị nên em đã cho anh Viêm Dạ một đấm, chắc là đi ra sân bay trong trạng thái choáng váng đấy, nhưng là do anh ấy đối xử quá đáng với chị nên bị đánh cũng đúng phải không?”

“Cậu đánh Viêm Dạ à? Anh ấy có bị làm sao không?”

An Tiểu Yêu ngồi bật dậy, vừa nghe nói Long Viêm Dạ bị em trai đánh thì trong lòng Tiểu Yêu cảm thấy đau thay. An Tiểu Yêu vô cùng lo lắng, biểu hiện này đã bán đứng tâm sự trong lòng cô. Long Quân Absung sướng vì đạt được mục đích, cố tỏ ra không quan tâm.

“Em cũng không biết anh ấy có bị thương không nữa, nhưng đó cũng là do anh Viêm Dạ tự chuốc lấy, chị thấy đúng không? Thật lòng mà nói, cũng đáng đời cơ, trong lòng cảm thấy có lỗi, áy náy với chị, lại cảm thấy mình không xứng với chị nên đã chọn cách ra đi. Tiểu Yêu, chị có thấy anh ấy ra đi là tốt ọi người không, em có thể đến chỗ ba chị cầu hôn chị, khi anh ấy trở về thì chị đã là vợ em, thật tốt phải không?”

“Long Quân An, cậu ngậm miệng lại! Ai nói muốn gả cho cậu hả ——”

An Tiểu Yêu liền ném gối vào cái mặt nhăn nhó của Long Quân An. Lúc này Tiểu Yêu cũng không hiểu nổi cảm giác của mình, nếu cô không đi thì sẽ nuôi tiếc. Nhưng nếu đi không phải là cô nhận thua trước Long Viêm Dạ ư. An Tiểu Yêu cúi đầu suy nghĩ.

Lâm Nha định nói gì đó nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Long Quân An nhìn cô thì đành im lặng. Long Quân An không hiểu vì sao năm lần bảy lượt Lâm Nha đều ngăn cản không cho An Tiểu Yêu đi, nhưng anh cảm giác có gì đó không đúng, nếu Lâm Nha vì muốn tốt cho An Tiểu Yêu thì không nên ngăn Tiểu Yêu. Long Quân An nhìn Lâm Nha, trong lòng nghi ngờ.

Mặc dù Long Quân An rất nóng lòng vì máy bay sẽ không chờ người, nhưng mặt anh không biểu hiện ra, kéo ghế ngồi chờ quyết định của An Tiểu Yêu. Lúc lâu sau, An Tiểu Yêu cũng hạ quyết tâm, nhìn Long Quân An khẽ gật đầu.

“Được, em đưa chị đi ——”

” Tiểu Yêu ——”

Lâm Nha kêu lên nhưng An Tiểu Yêu chỉ khẽ lắc đầu.

“Lâm Nha, yên tâm đi. Tổ chỉ đi ngăn anh ta lại thôi, còn chuyện tình cảm giữa mình và anh ta đã không còn khả năng duy trì nữa rồi, dù nói thế nào, để Viêm Dạ ra đi mà trong lòng vẫn còn áy náy thì thực không tốt chút nào, tổ hi vọng mình sẽ không làm ảnh hưởng tới cuộc sống của anh ta nên cậu đừng lo.”

Nghe An Tiểu Yêu nói xong, Lâm Nha cười một cách miễn cưỡng, trong lòng cảm thấy thất vọng. Không ngờ cô làm mọi cách ngăn cản mà An Tiểu Yêu vẫn muốn đi, thật mong Tiểu Yêu sẽ không gặp được Long Viêm Dạ. Lâm Nha cúi đầu, lấy áo mặc cho An Tiểu Yêu.

67. Chương 67: Lệnh Một Giây

Lúc này Long Quân An đang rất vui, chỉ cần An Tiểu Yêu đồng ý đến sân bay thì e rằng anh Viêm Dạ có muốn đi cũng không đành lòng. Long Quân An trong lòng vui sướng, đỡ An Tiểu Yêu rời khỏi bệnh viện.

Long Quân An phóng xe đi thật nhanh, các toà nhà hai bên đường cứ thế lướt qua lùi về phía sau, mặt Lâm Nha trắng bệch, nắm chặt tay vịn.

“Anh phóng nhanh như vậy làm gì hả? Tôi say xe rồi ——”

“Không còn nhiều thời gian nữa, cô nên quen dần đi vì từ giờ tới sân bay tôi đều chạy với tốc độ này.”

Long Quân An không chút nề tình đáp lại Lâm Nha, An Tiểu Yêu ngồi sau không có chú ý đến những lời cãi nhau giữa hai người họ vì tâm hồn của cô đã bay đến một nơi rất xa. Long Viêm Dạ, anh muốn đi khỏi

nơi này sao? Tại sao sau chuyện đó anh lại chọn trốn tránh, chẳng lẽ anh không có dũng khí đối mặt với em ư, em phải làm thế nào mới có thể nói cho anh biết, phải làm thế nào mới có thể mở miệng nói ra, anh chính là cha đứa bé?

Trong lòng An Tiểu Yêu tử hỏi mình, tim vẫn còn đau, tuy chuyện tình cảm giữa cô và Long Viêm Dạ không nóng bỏng hay kinh thiên động địa nhưng trong lòng cô luôn hiện lên bóng dáng anh, cho dù chính mắt cô đã thấy cảnh kia nhưng cô vẫn không có cách nào để quên anh ấy. An Tiểu Yêu khe khẽ thở dài, chẳng lẽ đó chính là tình yêu, An Tiểu Yêu cũng không biết cô có thực lòng yêu Viêm Dạ không, nếu Long Viêm Dạ không phải cha Bảo Bảo thì liệu rằng cô có đang ở cùng với Mị Âm Tuyết hay không, nhớ đến Mị Âm Tuyết, An Tiểu Yêu không nhịn được thở dài.

Long Quân An dùng tốc độ nhanh nhất nên chỉ mất có hơn mười phút là đã đến sân bay. Long Quân An vội vàng nắm tay An Tiểu Yêu chen vào dòng người đông đúc trong sân bay. Trong đại sảnh sân bay, tiếng loa thông báo máy bay chuẩn bị cất cánh, mọi người tiến người thân chặt kín sân bay, Long Quân An đảo mắt tìm Long Viêm Dạ trong dòng người đông đúc này, nhưng đáng tiếc không thấy bóng dáng Long Viêm Dạ đâu.

An Tiểu Yêu cũng không nhân rồi, ánh mắt cô tìm kiếm người kia. Trong lòng có chút sốt ruột, chút mong chờ, giờ đã đến đây rồi, An Tiểu Yêu không muốn Long Viêm Dạ cứ bỏ đi như vậy, ít nhất cũng nên nói chuyện cho dứt khoát đã, trong đầu cô chợt lóe lên một ý tưởng, An Tiểu Yêu vội buông tay Long Quân An ra rồi chạy về phòng phát thanh.

Không lâu sau, tiếng loa vang lên.

“Ông Long Viêm Dạ, có người cần gặp, mời ông đến phòng chờ —— Ông Long Viêm Dạ, có người cần gặp, mời ông đến phòng chờ ——”

Tiếng loa vang lên vài lần nữa, An Tiểu Yêu cùng Long Quân An đứng trong phòng chờ, nhìn ra ngoài nhưng vẫn không thấy bóng dáng Long Viêm Dạ đâu, ngược lại Lâm Nha khi thấy tình hình này có chút vui vẻ.

Long Quân An sốt ruột đi đi lại lại, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Tiểu Yêu, chị chắc là máy bay chưa cất cánh chứ?”

“Tôi chắc mà, tôi đã đi hỏi, anh ấy vẫn còn chưa bay mà. Chuyến bay còn nửa tiếng nữa mới cất cánh, có tên anh ấy trong chuyến đó, có thể anh ấy còn chưa tới thì sao?”

An Tiểu Yêu cũng thấy lạ, không lý gì mà Long Viêm Dạ nghe thấy lại chưa xuất hiện, cách lý giải duy nhất chỉ có thể là chưa tới. Long Quân An không thể ngồi yên, lo lắng nhìn xung quanh. “Tiểu Yêu hay là như thế này đi. Hai người chờ ở đây, em đi xung quanh xem một chút xem biết đâu anh ấy còn chưa tới đây.”

“Được, cậu đi xem một lượt, bọn tôi chờ ở đây ——”

An Tiểu Yêu khẽ gật đầu, để Long Quân An đi tìm một chút, chứ mọi người cùng ở đây chờ cũng vô ích thôi. Sau khi Long Quân An đi rồi, Lâm Nha đưa chai nước cho An Tiểu Yêu uống, rồi mới lên tiếng.

“Tiểu Yêu, cậu thật lòng muốn giữ Long Viêm Dạ lại à? Chẳng lẽ cậu quên đã nhìn thấy gì trong nhà họ Long ư, tớ cảm thấy một số chuyện nên để nó chìm vào quá khứ sẽ tốt hơn, nếu cậu và hắn ta sống cùng nhau thì sẽ chỉ có mình cậu bị tổn thương thôi.”

“Lâm Nha, tớ biết. Bây giờ tớ cũng không hiểu rõ tình cảm của mình nữa nhưng thật lòng tớ không muốn anh ấy ra đi, mặc dù tớ không biết mình có thể tha thứ cho anh ấy không, tớ chỉ biết rằng tớ không muốn anh ấy cách tớ quá xa. Nếu có thể quay ngược thời gian thì nhất định tớ sẽ nghe lời cậu, sẽ không chạy ngay tới nhà họ Long tìm hắn, nhưng giờ chuyện đã rồi, tớ chỉ có thể từ từ điều chỉnh tâm tình của mình, có thể một thời gian nữa tớ sẽ tha thứ cho anh ấy, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.”

An Tiểu Yêu uống một ngụm nước, nói ra tâm sự trong lòng mình cho Lâm Nha biết. Sau khi nghe xong, trong lòng Lâm Nha có cảm giác thất vọng. Chẳng lẽ An Tiểu Yêu sẽ tha thứ cho Long Viêm Dạ ư, cô không hi vọng chuyện này xảy ra, Lâm Nha khẽ thở dài.

“Tớ đi rửa tay chút, cậu có đi cùng không?”

“Cậu không nói tớ cũng không nhớ ra. Tớ muốn đi nhưng nơi này không thể không có người mà, hay là cậu đi trước đi, tớ chờ ở đây, cậu đi xong thì tớ đi, nếu Long Viêm Dạ đến không thấy ai thì phải làm sao?”

An Tiểu Yêu có chút lo lắng, Lâm Nha khẽ cười, vỗ nhẹ lên vai Tiểu Yêu.

“Cậu đi đi. Cậu là phụ nữ có thai nên đi trước đi, tớ ở đây chờ, cậu không phải lo ——”

An Tiểu Yêu có chút khó chịu, bụng có chút không thoải mái, nhưng có Lâm Nha ở đây nên cũng an tâm, An Tiểu Yêu vội vàng chạy vào phòng rửa tay. Nhưng cũng thật trở trêu, đúng lúc An Tiểu Yêu đi khuất thì ở chỗ không xa Long Viêm Dạ đang vội vàng chạy lại, trán lấm tấm mồ hôi, đúng lúc anh đến cổng sân bay thì nghe thấy trên loa gọi tên mình, ôm hi vọng chạy lại phòng chờ.

Nếu người tìm anh là An Tiểu Yêu thì thật tốt, chỉ cần cô ấy nói tha thứ thì nhất định anh sẽ ở lại, dù phải từ bỏ tất cả anh cũng muốn cho An Tiểu Yêu hạnh phúc. Long Viêm Dạ ôm hi vọng bước thật nhanh đến phòng chờ, khi nhìn thấy Lâm Nha, Long Viêm Dạ mừng như điên, Lâm Nha tới đây thì chắc An Tiểu Yêu cũng đến.

68. Chương 68: Bỏ Qua

Long Viêm Dạ bước thật nhanh tới chỗ Lâm Nha, trong mắt anh có ánh sáng hi vọng.

“Lâm Nha, Tiểu Yêu đâu? Có phải cô ấy tới đây tìm tôi không? Sức khỏe cô ấy không được tốt mà chạy tới đây có sao không? Đúng rồi, có phải cô ấy có điều gì muốn nói với tôi, đúng không?”

Long Viêm Dạ đột nhiên xuất hiện trước mặt làm Lâm Nha sợ hết hồn, nghe Long Viêm Dạ hỏi một hồi, trong lòng cô nổi lên chua xót khó tả. Anh ta đang làm trò gì vậy? Sau khi gây chuyện, bây giờ lại còn đứng đây mà hỏi những vấn đề này ư? Lâm Nha đang định trả lời thì trong đầu hiện ra một ý tưởng, Lâm Nha nhìn ngó xung quanh rồi mỉm cười.

Bây giờ cả Tiểu Yêu và Long Quân An đều không có mặt ở đây, đó không phải là cơ hội tốt nhất mà ông trời ban cho cô sao? Long Viêm Dạ đi chuyến này thì e rằng trong một thời gian ngắn cũng chưa trở về nhà, chờ đến lúc anh ta quay về thì An Tiểu Yêu đã có hạnh phúc mới rồi cũng nên. Lâm Nha suy tính một chút rồi nói ra những điều trái sự thật.

“Tôi là người yêu cầu gặp anh. Tiểu Yêu không tới, chỉ có mình tôi tới đây thôi, là Tiểu Yêu nhờ tôi tới giúp truyền đạt lại ý nó, giờ Tiểu Yêu vẫn còn đang nằm trong bệnh viện kia.”

“Cô ấy muốn nói gì? Giờ Tiểu Yêu khá hơn chút nào chưa?”

Long Viêm Dạ có chút khản trương, mặc dù trong lòng anh đã quyết tâm ra đi nhưng ở một nơi sâu thẳm trong tim vẫn hi vọng được Tiểu Yêu giữ anh lại, chỉ cần một câu thôi, anh nhất định sẽ chấp nhận. Đáng tiếc, Lâm Nha không biến hi vọng của Viêm Dạ thành sự thật, giọng nói của Lâm Nha có chút lạnh lùng.

“Tiểu Yêu bảo tôi nói lại với anh, hi vọng anh đi càng xa càng tốt ——”

“Thực sự cô ấy đã nói thế ư?”

Long Viêm Dạ rơi xuống đáy vực thẳm, không dám tin vào điều mình nghe thấy nên hỏi lại lần nữa.

“Đúng thế. Cả đời này cô ấy hi vọng không phải gặp lại anh nữa, cho nên muốn anh đi càng xa càng tốt.”

Trong lòng Long Viêm Dạ trở nên lạnh cóng, thì ra từ đầu đến cuối An Tiểu Yêu cũng không muốn tha thứ ừnh, nhưng cũng đâu cần phải bảo Lâm Nha tới tận đây để nói điều này với mình chứ? Đây không phải là một hành động quá thừa sao? Long Viêm Dạ rất đau lòng, nụ cười chua chát trên gương mặt anh.

“Cảm ơn cô, hãy nói lại với cô ấy. Tôi vốn đã quyết định ra đi rồi, cả đời này sẽ không tới làm phiền cô ấy đâu. Chúc cô ấy hạnh phúc ——”

“Anh yên tâm, nhất định Tiểu Yêu sẽ hạnh phúc bên Mị Âm Tuyết, dù sao đó cũng là cha Bảo Bảo. Hẹn gặp lại nha ——”

Lời nói của Lâm Nha làm Long Viêm Dạ im lặng, trong ánh mắt Lâm Nha có chút thoả mãn, Long Viêm Dạ xoay lưng từ từ đi vào cửa lên máy bay. Hoá ra chỉ có anh là đau khổ thôi, tại sao An Tiểu Yêu lại đối xử quá tàn nhẫn với anh như vậy? Lại còn nhờ Lâm Nha đến nói những lời đó, giống như đâm thêm cho anh một nhát dao vào tim. Long Viêm Dạ biết không còn chút hi vọng nào nữa, anh cho rằng An Tiểu Yêu rất hận anh, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh.

Lâm Nha nói đúng, Mị Âm Tuyết là cha đứa bé trong bụng Tiểu Yêu, hẳn ta mới đủ tư cách làm người một nhà với Tiểu Yêu. Anh có tư cách gì nào? Trong hoàn cảnh này, anh chẳng còn là gì nữa, có lẽ đây là cách đối xử nhân từ nhất đối với anh. Long Viêm Dạ không còn chút do dự nào nữa, anh đi thẳng không quay đầu lại.

Nhìn bóng dáng Long Viêm Dạ khuất sau cửa vào, Lâm Nha liền nở nụ cười hả hê, chỉ cần một câu nói đơn giản như vậy có thể đem hạnh phúc đến cho An Tiểu Yêu, đúng là một việc thật dễ dàng. Tiểu Yêu không nhất thiết phải sống cùng Mị Âm Tuyết, nhưng tuyệt đối sẽ không cùng Long Viêm Dạ bên nhau, chỉ cần không phải ở bên Long Viêm Dạ thì An Tiểu Yêu sẽ có cuộc sống hạnh phúc.

An Tiểu Yêu từ phòng rửa tay đi ra, nhìn thấy vẫn chỉ có Lâm Nha đứng đó thì trong lòng Tiểu Yêu càng sốt ruột hơn.

“Anh ta đã tới chưa?”

“Chưa, tớ đợi ở đây một lúc rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Long Viêm Dạ đâu hết. Thôi, giờ cậu đứng đây chờ nha, tớ vào phòng rửa tay chút ——”

Lúc nói chuyện cùng An Tiểu Yêu, trên mặt Lâm Nha không có chút biểu hiện nói dối, không ai biết tại sao Lâm Nha phải làm thế, chỉ có cô ta mới hiểu cô ta làm vậy vì cái gì. An Tiểu Yêu gật đầu, tiếp tục chờ đợi, nửa giờ trôi qua rất nhanh, trước khi máy bay cất cánh vài phút thì Long Quân An mới chạy đến.

“Tiểu Yêu, anh em đến chưa? Em có gọi nhưng anh ấy tắt máy, phải làm sao bây giờ?”

“Chưa thấy đâu, bọn tôi đứng chờ ở đây suốt nhưng Long Viêm Dạ vẫn chưa thấy đâu. Sắp đến giờ máy bay cất cánh rồi, tôi qua kia hỏi lại xem anh ta đã lên chưa.”

Nói xong An Tiểu Yêu vội vàng đến quầy soát vé, nhân viên kiểm tra xong nói cho An Tiểu Yêu biết, nửa giờ trước Long Viêm Dạ đã lên máy bay. Nghe tin này, tim Tiểu Yêu tan vỡ, đúng lúc này loa lại vang lên giống như châm chọc người ta. Cô thật buồn cười, Long Viêm Dạ đã lên máy bay từ lâu rồi, anh ta cũng đã nghe thấy nhưng căn bản là không thèm quan tâm, có lẽ tất cả đều là do cô tự mình đa tình thôi.

An Tiểu Yêu ôm hi vọng, chạy từ bệnh viện tới đây, chỉ vì muốn giữ anh ta ở lại. Nhưng Long Viêm Dạ có nghe thấy trên loa gọi tên mình nhưng cũng giả điếc, ngay cả mặt cô anh cũng không muốn nhìn thấy, đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Cô còn tưởng mình có vị trí quan trọng trong lòng Long Viêm Dạ chứ, hoá ra cũng chỉ là một tên hề mà thôi.

Lần này An Tiểu Yêu thật sự rất đau lòng, cô đã bỏ đi tôn nghiêm, sĩ diện, bỏ mọi thứ để đến đây giữ anh ta lại nhưng vẫn bị từ chối. Thì ra mọi thứ đều là do cô tự biên tự diễn mà thôi. An Tiểu Yêu nhớ lại cảnh hai người lần đầu gặp nhau, đúng là cái đêm hoang đường, gặp nhau chỉ vì lon coca, sau đó giam cầm nhau bởi bản hợp đồng, đúng là hiếm thấy ——

Mọi chuyện đã rõ rồi, trái tim cũng vỡ vụn rồi, ông trời cho cô gặp Long Viêm Dạ, còn trêu đùa trên tình cảm chân thật của cô. Từ bỏ mọi thứ, vì cái gì mà cô lại chạy đến đây, đúng là công dã tràng, anh ta nghe thấy nhưng không đáp lại. An Tiểu Yêu hận, hận Long Viêm Dạ quá vô tình, hận Long Viêm Dạ im lặng với cô.

69. Chương 69: Bước Ngoặt Trong Tình Yêu

Lâm Nha thấy An Tiểu Yêu bước đi uể oải thì cô đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Lâm Nha vừa định chạy lại thì Long Quân An đã nhanh hơn một bước, anh vội vàng kéo An Tiểu Yêu lại.

“Sao rồi? Anh ấy đã đến chưa?”

“Từ nay về sau, đừng có nhắc đến cái tên Long Viêm Dạ trước mặt tôi. Từ giờ, tôi và anh ta cắt đứt quan hệ, sống hay chết không quan tâm nữa ————”

Tuy An Tiểu Yêu nói ra lời thề mà trong lòng cô không muốn nhưng Tiểu Yêu đã quyết tâm cả đời này sẽ thực hiện lời thề.

Long Quân An không hiểu gì hết, còn Lâm Nha nghe xong trong lòng hết sức vui sướng, cuối cùng thì cũng có kết quả này. Suýt chút nữa Lâm Nha cười phá lên.

“Tiểu Yêu, không nên tức giận. Chúng ta đi về thôi, dù kết cục không như mong muốn nhưng việc cậu nên làm thì đã làm hết sức rồi, còn người nào đó có tiếp nhận hay không thì không phụ thuộc vào ý muốn cậu nữa rồi.”

Lâm Nha cười híp mắt kéo An Tiểu Yêu ra khỏi sân bay. Tuy Long Quân An vẫn còn điều muốn nói nhưng anh không có cơ hội mà chen vào. Sắc mặt khó coi của An Tiểu Yêu, còn Lâm Nha thì ung dung tạo thành bức tranh đối lập. Trong lòng Long Quân An thầm thắc mắc, tại sao lại có thể xảy ra chuyện này chứ?

Nhìn phản ứng của An Tiểu Yêu thì nhất định anh trai mình đã ở trên máy bay nhưng tại sao lại không ra gặp mặt An Tiểu Yêu nhỉ? Chuyện này không thể xảy ra trừ khi trong lòng anh ấy không có An Tiểu Yêu nhưng điều này càng không có khả năng. Long Quân An này có thể tin con heo biết trèo cây nhưng nhất định không tin điều này là sự thật. Trong đầu Long Quân An treo đầu dấu chấm hỏi.

Mặc dù bây giờ anh trai tắt máy nhưng nhất định sẽ có lúc bật máy lên, nhất định đến lúc đó mình sẽ hỏi cho rõ ràng, tại sao An Tiểu Yêu đã đến sân bay muốn giữ anh ấy lại, thế mà anh ấy lại không chịu ra gặp. Trong lòng Long Quân An đã có biện pháp nhưng sẽ không nói cho An Tiểu Yêu biết, chỉ nhẹ nhàng đưa An Tiểu Yêu ra xe.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Tôi muốn về nhà ————”

An Tiểu Yêu dựa đầu vào ghế, khuôn mặt mệt mỏi. Có lẽ chỉ có nhà mình mới là nơi quay về tốt nhất, dù Mị Âm Tuyết đối với mình rất tốt nhưng tình cảm của anh ta hơi phức tạp. Trải qua chuyện này, Tiểu Yêu coi Long Quân An là bạn bè, còn về Long Viêm Dạ ————

An Tiểu Yêu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, có một vài đám mây trắng trôi lững lờ, một chiếc máy bay màu bạc đang bay lên không trung, Tiểu Yêu khẽ nhếch mép tự cười mình. Về phần Long Viêm Dạ, e rằng cả đời này cũng không có cơ hội gặp nhau nữa rồi, châu Âu, có lẽ quyết định bỏ đi của anh ta là đúng, mình đã quá mệt mỏi rồi không thể chịu được nữa. Cuối cùng An Tiểu Yêu nhìn chiếc máy bay đó một lần rồi từ từ nhắm mắt lại.

“Cái gì? Cậu nói Tiểu Yêu muốn về đây ư, tại sao? Mị Âm Tuyết, hấn chết ở xó xỉnh nào rồi hử, ta đi lôi cổ hấn về ————”

An Ba tức giận đập bàn, đôi mắt mở lớn hết cỡ, nhìn ông lúc này như muốn ăn tươi nuốt sống Mị Âm Tuyết vậy. Long Quân An sợ toát mồ hôi hột, cha của Tiểu Yêu đúng không phải người thường, thật kinh khủng, đúng là khí thế bức người của người đứng đầu. Long Quân An biết thân biết phận xin phép về, bấp chân cũng như nhũn ra, vội vàng phóng xe đi mất.

Trong phòng khách giờ chỉ còn An Tiểu Yêu và Lâm Nha, An Tiểu Yêu nằm trên ghế có chút mệt mỏi. An Tiểu Yêu nhìn cha mình, trong lòng liền cảm thấy ấm áp vô cùng, đây là cách mà cha bảo vệ cô, An Tiểu Yêu ngồi dậy, ôm chầm lấy An Ba.

An Ba chưa từng được con gái ôm như thế bao giờ nên mặt liền đỏ ửng.

“Tiểu Yêu, con có ầm ỨC gì thì nói cho cha nghe, cha sẽ bảo người đi chặt đứt chân Mị Âm Tuyết ngay.”

An Ba vỗ nhẹ nhẹ lên lưng Tiểu Yêu, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. An Tiểu Yêu nghe vậy liền khóc òa lên, có người cha quan tâm đến cô như thế thì cô còn đau khổ gì chứ.

“Cha ——— nếu con muốn ở đây, cha có chấp nhận không? Mị Âm Tuyết không phải cha Bảo Bảo, anh ta không phải, nên con muốn quay về nhà mình ở, có được không cha?”

“Được, được, chỉ cần con muốn, ở đâu cũng được ———”

Lâm Nha nhìn cảnh hai cha con Tiểu Yêu ôm nhau, không chịu được bèn quay lưng lại. Dù sao thì Tiểu Yêu cũng còn có một người cha yêu thương quan tâm như thế, còn cô thì làm gì có, vẫn chỉ có mỗi một mình.

Long Quân An nắm chặt điện thoại trong tay, đây là lần thứ n anh gọi cho anh trai mình, cuối cùng thì cũng có người nghe máy, anh không thêm đợi Long Viêm Dạ lên tiếng, Quân An điên cuồng hét lên.

“Anh làm cái quái gì trên máy bay vậy hả? Em phải dùng mọi cách, vất vả lắm mới đưa được Tiểu Yêu từ bệnh viện ra sân bay tìm anh, loa của sân bay cũng kêu bao nhiêu lần như thế, lỗi tại anh điếc rồi hay đầu óc có vấn đề thế hả? Tại sao nghe thấy mà không thêm ra ngoài gặp bọn em hả? Anh có biết Tiểu Yêu chờ anh bao nhiêu lâu không? Lần này cô ấy bị anh làm cho tổn thương quá lớn rồi, anh thật có bản lĩnh nha, đi châu Âu hay đi ra ngoài sao Hỏa cũng được, cả đời này anh không cần phải quay về đây làm gì nữa ———”

Long Quân An không khách sáo, phát tiết toàn bộ tức giận trong lòng ra, lời châm chọc của Lâm Nha, anh cũng bẽ vào mà nói anh trai mình. Nếu không phải vì muốn nghe câu trả lời của Viêm Dạ thì Long Quân An đã ném điện thoại đi rồi.

“Quân An, em vừa nói cái gì?”

Long Viêm Dạ tay cầm điện thoại, mặt thì ghệt ra, thắc mắc không biết vừa rồi anh có nghe nhầm không? Sao Quân An thì nói Tiểu Yêu đến sân bay, còn Lâm Nha thì nói không đến? Long Viêm Dạ đành mở miệng hỏi lại em trai mình.

“Em biết ngay là tại anh có vấn đề mà, em cùng Tiểu Yêu đến sân bay tìm anh nhưng anh lại không dám ra gặp. Người nhà họ Long chúng ta lại sợ ra gặp người sao, không ngờ anh lại là kẻ hèn nhát đến thế, anh ———”

“Em nói Tiểu Yêu có ra sân bay?”

Long Viêm Dạ xúc động, tim đập loạn lên, Tiểu Yêu có đến sân bay, nghĩ là cô ấy chịu tha thứ cho anh ư? Vậy là anh còn có cơ hội để ở cạnh Tiểu Yêu sao? Long Viêm Dạ không còn nghe thấy Long Quân An nói gì nữa, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Tiểu Yêu thôi.

“Anh về ngay đây ———”

Không còn nghe thấy Long Quân An nói gì nữa, Long Viêm Dạ vội tắt máy, anh như phát điên vậy. Trời ơi, Tiểu Yêu tới sân bay tìm mình, còn cái gì có thể làm mình hưng phấn hơn tin này chứ? Trong đầu Viêm Dạ lúc này không nghĩ được gì nữa, trong lòng vô cùng vui sướng, anh vẫn còn cơ hội tìm Tiểu Yêu, chỉ cần có thể ở bên che chở cho Tiểu Yêu, chỉ cần Tiểu Yêu chịu tha thứ cho anh thì không chuyện gì là không giải quyết được cả.

A A a a a ———

Long Viêm Dạ phấn khích quá ném luôn điện thoại lên giường, đặt vé chuyến sớm nhất để quay về, nói cho Tiểu Yêu biết, cả đời này anh muốn chăm sóc cho cô ấy.

70. Chương 70: Chờ Anh, Anh Về Rồi Đây

Ngồi trên máy bay, Long Viêm Dạ vẫn cảm giác như mình đang nằm mơ vậy, bây giờ thì bộ não cũng hoạt động trở lại. Lúc ở sân bay, những lời Lâm Nha nói đều là nói dối, Long Viêm Dạ thật muốn chém một nhát vào cổ Lâm Nha, tuy anh không biết vì sao Lâm Nha lại nói dối anh nhưng vì lời nói dối đó mà anh và Tiểu Yêu mới không gặp được nhau, nghĩ đến điều này thì cơn giận trong lòng Viêm Dạ lại trở dậy.

Trước khi lên máy bay, anh đã gọi cho Quân An, biết An Tiểu Yêu đã quay về nhà cô, lúc đó Long Viêm Dạ mới thấy yên tâm. Dù gia đình An Tiểu Yêu có phức tạp thế nào thì anh cũng sẽ đến gặp ông An Ba để nói rõ ý định của mình, phải nói cho Tiểu Yêu biết anh quyết tâm cả đời này sẽ chăm sóc cho cô ấy, dù sau này có xảy ra chuyện gì thì anh sẽ không buông tay nữa.

Khóe miệng cong lên thành nụ cười, Long Viêm Dạ đã vứt hết lo lắng ưu phiền trong mấy ngày nay ra khỏi vũ trụ rồi, giờ Viêm Dạ nhìn ra ô cửa thấy đám mây cũng trở nên đáng yêu ghê. Quân An cũng nói, An Tiểu Yêu không muốn sống chung với Mị Âm Tuyết nữa, có lẽ đây là tin tức hữu ích cho anh, đó là cơ hội mà ông trời ban cho anh, nếu anh còn không biết nắm lấy thì đầu óc anh đúng như Quân An đã nói, có vấn đề thật.

Lãng phí ba ngày vô ích, không biết ba ngày qua Tiểu Yêu thế nào rồi, có còn hận anh không? Trong đầu Long Viêm Dạ giờ chỉ toàn là về Tiểu Yêu mà thôi.

Tiểu Yêu, em nhất định phải chờ anh nha, anh về rồi, về để làm em hạnh phúc suốt đời này ————

Mà lúc này, An Ba đang chỉ huy người làm mang đồ ra xe. Hai ngày nay An Tiểu Yêu tự giam mình trong phòng không buồn không vui, An Ba không còn cách nào khác ngoài việc dẫn Tiểu Yêu ra ngoài một chuyến cho khuây khỏa.. Ở Canada, An Ba có một biệt thự, dẫn Tiểu Yêu qua đó sống một thời gian là biện pháp tốt nhất cho Tiểu Yêu.

An Ba cũng không muốn đứa cháu ngoại chưa được sinh ra có chuyện nên lại gần Tiểu Yêu còn đang đứng gần người ra, ông vừa cười vừa vỗ nhẹ lên vai con gái.

“Tiểu Yêu, sao thế? Không muốn rời xa nó à?”

“Không ạ, cha ———— là con đang nghĩ sau này có quay về đây nữa hay không, dù sao đây cũng là nơi con lớn lên, giờ phải rời xa nói, có cảm giác không nói thành lời———”

“Đứa ngốc này, chỉ cần con muốn thì về đây lúc nào chẳng được. Nhưng nếu con không muốn về thì không ai kéo con được, chỉ cần cha còn sống ngày nào thì ngày đó con sẽ có một cuộc sống vui vẻ, nhớ chưa? !”

“Dạ ————”

An Tiểu Yêu có chút khó chịu, thật ra nơi đây đã không còn có ý nghĩa gì với cô nữa. Người cô yêu đã không còn ở đây rồi, thì cô còn sống ở đây sẽ chỉ đau lòng thêm thôi, sau khi cô quay về đây, điện thoại cũng tắt máy luôn, giờ ra đi hơi vội, chưa kịp thông báo với ai cả, ngay cả Lâm Nha cũng không biết chuyến đi này của cô.

An Tiểu Yêu không nói với ai, cứ thế lẳng lặng bỏ đi, có thể đó là cách tốt nhất. Quay đầu nhìn lại ngôi nhà của mình lần cuối rồi Tiểu Yêu vào xe, cảnh vật thân quen dần dần lùi về sau.

Chuyến bay của Long Viêm Dạ hạ cánh, anh vừa xuống xe là gọi cho Long Quân An đã ra sân bay chờ anh từ lâu, ngồi vào trong xe, Long Viêm Dạ mới lau mồ hôi trên trán.

“Đến thẳng nhà Tiểu Yêu ————”

“Giờ anh biết lo rồi à? Sao lúc ấy không biết dùng não mà suy nghĩ, em biết ngay Lâm Nha có vấn đề rồi mà. Cô ta làm ọi chuyện rồi tung lên rồi, anh không biết cha Tiểu Yêu đáng sợ thế nào đâu, giống như muốn ăn thịt người vậy, thật đáng sợ, lát nữa đến nhà Tiểu Yêu, anh tự đi mà nói, em chỉ đứng bên cạnh ủng hộ tinh thần anh thôi.”

Long Quân An vừa lái xe vừa kêu ca, Long Viêm Dạ chỉ biết gật đầu đồng ý, hai người lại tiếp tục trò chuyện vui vẻ, nghĩ xem động cơ của Lâm Nha là gì. Lúc này không có ai trong xe chú ý phía sau xe Quân An có một đoàn xe, mà trong đó có người mà hai người đang vội vàng đi tìm, Tiểu Yêu.

Cuộc sống luôn trêu chọc mọi người, biệt thự trước mắt Long Viêm Dạ và Quân An trống trơn. Cảnh vật nơi đây không có gì thay đổi nhưng đáng lẽ ra phía tập nập người ra vào trong biệt thự này thì giờ đây không có một bóng người nào, Long Viêm Dạ tay gõ cửa, miệng thì gọi tên Tiểu Yêu.

“Anh, có khi bọn họ đi ra ngoài rồi?”

Long Quân An kéo Long Viêm Dạ, có lẽ An Tiểu Yêu cùng cha ra ngoài rồi. Long Viêm Dạ có dự cảm không tốt, không thể giải thích được cảm giác này, tim đập nhanh, lo lắng.

“Dù có ra ngoài thì sao đến người giúp việc cũng không thấy đâu. Em nhìn này, đồ đạc vẫn còn đủ nhưng không có một bóng người nào———”

Đúng lúc Long Viêm Dạ nói thì có một ông lão giúp việc run rẩy từ vườn hoa đi ra, Long Quân An vui sướng chỉ tay về phía ông già đó.

“Thấy không, sao lại nói là không có người chứ? Đây không phải là người sao? Này, ông có thể qua mở cửa giúp bọn cháu được không? ———”

Long Viêm Dạ đang dần mất hi vọng thì nhìn thấy ông lão đó, có lẽ mọi chuyện như Quân An nói, Tiểu Yêu chỉ là ra ngoài chơi thôi. Ông lão tập tễnh đến cổng sắt, nhìn hai anh em trước mặt.

“Các cậu tìm ai?”

“Chúng cháu đến tìm An Tiểu Yêu, mau mở cửa ra giúp cháu với.”

“Tìm ai cơ?”

Ông lão bị ngẫnh ngẫng rồi, áp sát tai mình gần Long Viêm Dạ, Viêm Dạ đành phải nói to hơn.

“Chúng cháu đến tìm An Tiểu Yêu ———”

“À, các cậu đến tìm cô chủ à. Không có, đến muộn rồi, cô chủ không có ở đây———”

Tim Long Viêm Dạ như bị ném xuống vực sâu, sao lại không có, sao lại không ở đây chứ, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì với Tiểu Yêu ư? Long Viêm Dạ không khống chế nổi mình, xuyên qua cổng sắt túm lấy cổ áo ông lão giúp việc.

“Ông nói gì? Tại sao Tiểu Yêu không có ở đây, ông nói đến muộn rồi là có ý gì, rốt cuộc Tiểu Yêu xảy ra chuyện gì rồi, ông nói mau ———”

“Anh, đừng như vậy ———”

Long Quân An dùng sức kéo tay Long Viêm Dạ ra khỏi cổ áo ông già, liên tục nói câu xin lỗi ông, Long Quân An thay anh trai hỏi ông lão giúp việc.

“Ông ơi, cho hỏi An Tiểu Yêu đi đâu rồi ạ?”

“Không biết, cô chủ đi cùng ông chủ rồi, tôi không biết họ đi đâu cả———”

71. Chương 71: Trả Thù

Tâm trạng của Long Viêm Dạ tụt xuống đáy, giờ đây chỉ còn cảm giác tuyệt vọng, chẳng lẽ An Tiểu Yêu cứ vậy mà rời xa anh ư? Đúng lúc mình biết được sự thật thì một cơ hội cô ấy cũng không muốn inh chứ? Long Viêm Dạ không nói gì, kéo Long Quân An lên xe.

“Đi, chúng ta tìm Lâm Nha ———”

Long Quân An lập tức hiểu được ý định của Viêm Dạ, không dám chậm trễ, lập tức lái xe đến nhà Lâm Nha. Trong hai ngày qua, Long Quân An cũng không có nhàn rỗi chút nào, anh đã đến gặp Lâm Nha để hỏi rõ mọi chuyện, cả chuyện Lâm Nha nhận tiền hối lộ của Mị Âm Tuyết cũng bị Long Quân An lôi ra.

Suốt đường đi Long Viêm Dạ không ngừng gọi điện, anh muốn dùng toàn bộ thể lực nhà họ Long để tìm An Tiểu Yêu, đáng tiếc chỉ phí công mà thôi. Long Quân An nhìn khuôn mặt u ám của Viêm Dạ, anh phải suy nghĩ kỹ rồi mới mở miệng.

“Anh đến gặp Lâm Nha rồi thì định làm gì?”

“Làm gì à? ! Anh muốn cho cô ta chết không có chỗ chôn.”

Giọng nói lạnh lùng làm Long Quân An nghe xong phải rùng mình, xem ra anh trai anh đã nổi giận thật rồi. Long Quân An thương cho Lâm Nha, mặc dù anh cũng không có thiện cảm gì với cô ta nhưng một khi anh trai đã ra tay thì thủ đoạn rất kinh khủng, e rằng những ngày tới đây cô ta sẽ không có một ngày sống yên.

Không mất nhiều thời gian, hai người đã dừng trước cổng nhà Lâm Nha, vừa lên đến chỗ ngoặt của cầu thang thì gặp ngay Lâm Nha đang chuẩn bị ra ngoài. Long Viêm Dạ thì lạnh lùng vô cảm còn Long Quân An thì tỏ ra bất cần đời, hai người chặn Lâm Nha ở hành lang.

Lâm Nha nhìn thấy vẻ mặt hai người họ thì biết lời nói dối của mình đã bị vạch trần nhưng cô cũng không buồn quan tâm nữa, vì từ lúc nói dối cô đã biết sẽ có kết cục như bây giờ rồi, cô chỉ hi vọng An Tiểu Yêu được hạnh phúc, còn người khác nghĩ sao cũng được, cô không quản. Lâm Nha vốn đã không ưa Long Viêm Dạ rồi nên tuy có chút chột dạ song khi Viêm Dạ chặn đường cô, Lâm Nha hơi bĩu môi.

“Có chuyện gì không? Nếu không có việc gì thì tránh ra, tôi còn phải đi làm.”

Long Quân An toát mồ hôi, nói thật anh chưa từng thấy cô gái nào dám lớn tiếng như Lâm Nha, rõ ràng cô ta nói dối mà vẫn dám dùng thái độ này nói chuyện với anh trai anh. Long Viêm Dạ không quan tâm đến thái độ hung hăng của Lâm Nha, anh chỉ khẽ cười lạnh một cái, trong đôi mắt như có một đốm lửa rực sáng.

“Đi làm? ! Bắt đầu từ giờ cô không cần phải đi làm nữa. Quân An, em tìm hiểu xem cô ta làm việc ở đâu, sau đó mua lại. Lâm Nha, từ bây giờ cô bị sa thải———”

“Long Viêm Dạ, sao anh có thể———”

Lâm Nha tức đỏ mặt, không ngờ Long Viêm Dạ lại đối xử như vậy với cô. Tuy đó là một công việc nhỏ thôi nhưng nó cũng giúp cô có thể duy trì cuộc sống hiện tại. Lâm Nha tức giận nhìn chằm chằm Long Viêm Dạ, người có tiền quả nhiên không nên đụng vào, chỉ cần một câu nói có thể tước mất công việc của cô, nhưng cũng chẳng sao, không có công việc này thì cô đi tìm việc ở chỗ khác. Lâm Nha nhất quyết không chịu thua, trong lòng càng cảm thấy mình không có lỗi với Viêm Dạ.

Long Viêm Dạ đẩy Lâm Nha vào tường, một tay chống trên tường, đôi mắt lạnh lùng.

“Tại sao lại không thể? ! Tôi nói cho cô biết, chỉ cần là điều Long Viêm Dạ muốn thì không có gì là không thể. Nói cho tôi biết, Tiểu Yêu đang ở đâu?”

“Làm sao mà tôi biết chứ, không phải anh yêu cô ấy sao? Không phải nhà họ Long rất có thể lực sao? Anh không đi mà tìm còn đến đây hỏi tôi làm gì, tôi không có nghĩa vụ trông chừng Tiểu Yêu cho anh, cô ấy có tự do của mình. Còn nữa, tôi khuyên anh một câu, anh không xứng với Tiểu Yêu.”

Lâm Nha không sợ chết gân cổ lên nói, trong mắt Long Viêm Dạ như bắn ra tia lửa, nếu Lâm Nha không phải phụ nữ thì e rằng anh đã bóp chết cô rồi. Long Viêm Dạ không chế lại tâm trạng của mình, khẽ cười lạnh lùng.

“Được, được lắm! Lâm Nha cô thật không biết sợ là gì, nhưng nhất định tôi sẽ làm cho cô phải khóc lóc mà đến cầu xin———”

Long Viêm Dạ buông tay ra, xoay người bỏ đi. Long Quân An vội đuổi theo, có chút không hài lòng.

“Anh cứ thế mà bỏ đi sao? Còn chưa hỏi được chỗ ở của Tiểu Yêu mà, mà cô ta thật đáng ghét, chẳng lẽ cứ để kệ thế sao?”

“Dù cô ta có đáng hận thế nào thì chúng ta cũng không thể đánh được đúng không? Nhưng dù không đánh thì anh cũng sẽ cho cô ta một bài học thích đáng thôi. Cho người của mình đến thăm sát Lâm Nha, ai dám

tuyển dụng cô ta thì liền mua ngay công ty đó, truyền tin ra ngoài, ai dám thuê cô ta làm việc nghĩa là đối đầu với nhà họ Long. Anh sẽ làm cho cô ta tự mình đến nói chỗ ở của Tiểu Yêu———”

Long Viêm Dạ nghiêng răng. Anh rất hận Lâm Nha, hận số phận, nếu không thì anh đã được ở bên Tiểu Yêu, hạnh phúc đã mỉm cười rồi chứ không phải chỉ lướt qua như bây giờ.

Long Viêm Dạ dồn toàn bộ lực lượng của nhà mình truy tìm chỗ ở của Tiểu Yêu, đồng thời gây áp lực cho Lâm Nha. Nhưng đáng tiếc, dù anh có cố gắng thế nào thì cũng không tìm được dù chỉ là một chút tin tức về Tiểu Yêu, giống như Tiểu Yêu đã bốc hơi khỏi Trái Đất vậy.

Đối với Lâm Nha, Long Viêm Dạ cũng không nương tay, anh làm cho Lâm Nha không có việc làm, nhưng dù anh có dùng cách gì để trả thù Lâm Nha đi nữa thì Lâm Nha cũng không thể nói cho anh biết chỗ ở hiện nay của Tiểu Yêu được. Bởi vì thực sự Lâm Nha không biết Tiểu Yêu đang ở đâu, từ khi cô ấy đi đã không có liên lạc với Lâm Nha.

Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt một cái đã trôi qua tám tháng. Long Viêm Dạ từ hi vọng dần dần chuyển sang tuyệt vọng, hối hận, áy náy, đau lòng, mỗi ngày chúng gặm nhấm con tim anh, An Tiểu Yêu hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của anh. Long Viêm Dạ thường đến ngồi trước cổng biệt thự của Tiểu Yêu, hi vọng một ngày nào đó có thể thấy bóng dáng Tiểu Yêu, nhưng chờ đợi chỉ làm cho anh càng thêm thất vọng.

Trả thù Lâm Nha cũng không làm cho An Tiểu Yêu quay về, mỗi lần Long Viêm Dạ nhớ đến cảnh ở sân bay hôm đó, tim anh thất lại. Nếu anh không tin lời Lâm Nha thì tốt, nếu anh chờ thêm vài phút nữa có lẽ có thể gặp được Tiểu Yêu rồi, tất cả chỉ là giả thiết trong đầu Long Viêm Dạ mà thôi.

Long Viêm Dạ không cam lòng, anh càng ngày càng trở nên lạnh lùng và khó đoán hơn. Long Quân An cũng đã thay đổi, từ người bất cần đời đã chính thức gia nhập công ty Long Thị, trở thành cánh tay đắc lực cho Long Viêm Dạ, sự nghiệp nhà họ Long dưới sự điều hành của hai anh em càng ngày càng phát triển.

Long Viêm Dạ cũng không bỏ qua cho Mị Âm Tuyết, dù Mị Âm Tuyết có phải là cha Bảo Bảo hay không cũng mặc kệ, việc Tiểu Yêu bỏ đi nhất định có liên quan tới Mị Âm Tuyết. Nếu như Mị Âm Tuyết đối xử tốt với Tiểu Yêu, không có lừa gạt Tiểu Yêu, không thông đồng với Lâm Nha thì có lẽ An Tiểu Yêu và anh cũng không có kết cục như bây giờ. Dưới áp lực của Long Viêm Dạ, một ngôi sao nổi tiếng cũng dần dần biến mất, Mị Âm Tuyết không chịu nổi nên đã ra nước ngoài sinh sống.

Từng ngày trôi qua, những nỗi đau cũng bớt đi, nhưng trong lòng Long Viêm Dạ dường như chưa từng quên dù chỉ là một giây, một phút. Long Quân An đã thành thạo trong việc điều hành công ty, sau khi An Tiểu Yêu ra đi được nửa năm thì anh cũng tìm được một nửa dành cho mình, nhưng mỗi lần nhìn thấy Long Viêm Dạ đơn độc một mình thì chỉ biết thở dài.

Anh trai anh cũng đã thay đổi rất nhiều, trước kia Long Viêm Dạ luôn có ong bướm vây quanh, nhưng giờ đây không có một bóng người, nếu không phải biết được quá khứ oanh liệt của anh trai thì có lẽ Long Quân An cũng nghi ngờ giới tính Viêm Dạ. Xem ra trong lòng Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu chiếm một vị trí không nhỏ nha, nói đến An Tiểu Yêu, ai có thể đảm bảo lúc quay về cô còn độc thân chứ, điều này làm Long Quân An lo lắng.

Lúc này, ở bên kia trái đất, trong vườn hoa trời xanh trong nắng ấm áp, An Tiểu Yêu đang sút đầu mề trán vì chuyện khác.

“Trời ơi, mau qua xem, Bảo Bảo lại khóc nữa rồi ———”

“Cha, đây là cái gì ạ? Cha nhìn này, thứ Bảo Bảo muốn không phải cái này ———”

Trước đó không lâu, An Tiểu Yêu đã sinh được một bé trai bụ bẫm kháukhinh, vì kỷ niệm mối tình đầu không thành của mình, cô đặt tên cho đứa bé là An Niệm Dạ, An Ba nghe tên này xong chỉ biết thở dài.

Nhìn đứa bé kháukhinh trong lòng Tiểu Yêu, An Ba không an tâm lắm, giờ ông đã lui khỏi cuộc sống trước đây, giờ chỉ ở nhà nghỉ ngơi, chăm sóc cháu ngoại, nhưng trong lòng An Ba vẫn còn nghĩ đến hôn sự của Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, con không thích Mike thật à? Thăng bé là người tốt, đối với con không tệ chút nào, mà lại quan tâm đến Tiểu Dạ nữa, con cũng nên suy nghĩ xem. Con còn trẻ như vậy ————”

“Không muốn nghĩ. Cha, cha còn nói đến chuyện này nữa là con ôm Bảo Bảo đi luôn nha ————”

An Tiểu Yêu quay lại bắt nạt An Ba, nói về tương lai, không phải cô chưa nghĩ đến nhưng trong lòng vẫn còn hình bóng người kia. Cho đến khi cô vẫn còn nhớ người đó thì sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn, bất kể đối tượng là ai, đối với Tiểu Yêu, cha của Tiểu Dạ chỉ có một, chỉ có thể là Long Viêm Dạ.

72. Chương 72: Bảo Bảo Đáng Yêu

An Ba nhìn An Tiểu Yêu lại đang ngồi ngẩn ra, ông chỉ biết lắc đầu, đón lấy An Niệm Dạ, nhìn đứa bé kháu khỉnh đáng yêu mới làm An Ba an tâm. Tiểu Dạ toét miệng ra cười với An Ba, nụ cười ngây thơ đó như thổi bay những lo lắng trong lòng ông.

An Tiểu Yêu có con đường riêng để đi, dù mình có sốt ruột thì cũng vô dụng. An Ba nâng đứa bé lên.

“Nào, Tiểu Dạ, ông ngoại dẫn con đi xem hoa nha ————”

An Ba để lại không gian yên tĩnh cho An Tiểu Yêu, mặc kệ cảnh vật xung quanh tươi đẹp thế nào, tâm hồn Tiểu Yêu đã bay về phía Long Viêm Dạ rồi. Lúc trước cô đã muốn níu kéo nhưng anh ta không quan tâm, có lẽ cô và anh không còn cơ hội quay lại với nhau nữa rồi, cơn gió thổi bay mái tóc Tiểu Yêu.

Dù thế nào thì nhất định phải quên sự tồn tại của Long Viêm Dạ đi, giờ mình đã có Niệm Dạ rồi, người đó cũng chỉ là người xa lạ mà thôi, nhất định phải quên đi. An Tiểu Yêu hạ quyết tâm, cô muốn có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Bốn năm sau ————

“Mẹ, cha con đâu? Tại sao những bạn khác đều có cha mà con thì không?”

Đang chơi đồ chơi vui vẻ, chợt An Niệm Dạ ngẩng mặt lên nhìn An Tiểu Yêu đang ngồi cạnh uống trà, khuôn mặt Tiểu Dạ nhỏ nhắn, mắt mở to, mũi thẳng, miệng nhỏ đỏ mọng cong lên, nhìn mặt Tiểu Dạ lúc này vô cùng đáng yêu.

Phì ————

Ngậm trà trong miệng Tiểu Yêu phun ra, sao tự dưng Tiểu Dạ lại hỏi điều này? An Tiểu Yêu lau khóe miệng, nhìn Tiểu Dạ mới phát hiện ra ánh mắt giảo hoạt của con trai, An Tiểu Yêu biết chắc chắn là nó cố tình hỏi. Từ nhỏ Tiểu Dạ đã thông minh hơn những đứa trẻ cùng tuổi khác, hơn nữa còn rất hiểu chuyện, nó nói chuyện luôn giăng bẫy để người khác rơi vào, Tiểu Yêu không còn bị mắc mưu con trai nữa.

Ngồi xổm xuống, nhìn An Niệm Dạ, An Tiểu Yêu cười có chút gian xảo. Trải qua bốn năm, bây giờ An Tiểu Yêu càng trở nên xinh đẹp, năm tháng quá ưu ái cô, đã không lưu lại chút dấu vết nào trên gương mặt, hai mươi hai tuổi nhưng nhìn Tiểu Yêu vẫn giống cô gái mười tám. Vài sợi tóc chạm lên trán An Niệm Dạ, An Tiểu Yêu cầm con vệt nhỏ trong tay Tiểu Dạ.

“Tại sao lại hỏi điều này? Bảo Bảo không phải từng nói là không cần cha sao?”

“Đúng là con không cần cha. Nhưng mà con thấy mẹ cần nha, mỗi ngày mẹ đều cau mày, hình như không được vui, cho nên con cảm thấy mẹ nên tìm cha, như thế mẹ sẽ vui lên.”

An Tiểu Yêu nghe xong đầu óc choáng váng, đúng là Tiểu Dạ muốn nói đến điều này. An Tiểu Yêu không quên năm An Niệm Dạ lên hai tuổi, có một hôm đột nhiên nói, để mẹ đi lập gia đình, xem ra Bảo Bảo muốn nhắc lại chuyện này. An Tiểu Yêu cười gượng, ôm lấy Tiểu Dạ, cười híp mắt nhìn bảo bối của mình.

Càng lớn An Niệm Dạ càng giống Long Viêm Dạ, lông mày và mắt chính là bản sao hoàn chỉnh từ Viêm Dạ, chỉ cần nhìn con trai là Tiểu Yêu lại nhớ đến Viêm Dạ. Không biết mấy năm qua, anh sống có tốt không? Chắc đã sớm lập gia đình rồi, An Tiểu Yêu không muốn nghĩ thêm nữa, nhìn An Niệm Dạ.

“Bảo Bảo, mẹ không cần cha, chỉ cần con là tốt rồi. Hơn nữa, nếu mẹ tìm cha rồi thì ai sẽ chăm sóc cho Bảo Bảo đây———”

“Không sao, con sẽ tìm ông ngoại chơi với con. Hơn nữa, nếu tìm thấy cha thì nhất định cha sẽ lo cho con, đúng không? !”

An Niệm Dạ đâu dễ gì bị mẹ mình lừa, An Tiểu Yêu thật đau đầu với tên tiểu quỷ này, sao mình lại có thể sinh ra một đứa tinh quái như vậy nhỉ, chắc phải đi hỏi lại bác sĩ xem có đứa nhầm con cho cô không, nhưng nhìn An Niệm Dạ giống hệt ai đó thì cô tin chắc chuyện đó không thể xảy ra.

Không còn cách nào khác, An Tiểu Yêu chỉ có thể dụ dỗ tiểu quỷ này, đáng tiếc nói không bị cô dụ. Nhìn thấy An Ba đang đến gần, An Niệm Dạ thoát khỏi vòng tay mẹ, đôi chân mập mạp chạy trên đất tiến lại gần An Ba.

“Ông ngoại ———”

“Ha ha ha, lại đây để ông ngoại ôm nào. Tiểu Dạ có ngoan không?”

An Ba ôm lấy An Niệm Dạ, đứa bé này là cốt nhục của ông, là bảo bối trong tay ông, nhưng nó quá thông minh không giống Tiểu Yêu ngày bé chút nào. An Niệm Dạ gật đầu một cái, hôn lên má An Ba.

“Ông ngoại, Bảo Bảo rất ngoan nha. Nhưng mà mẹ con thì không ngoan chút nào, mẹ không chịu ăn cơm, còn nói dối con, không cho con đi tìm ba ba———”

“Cha, cha đừng nghe lời Bảo Bảo nói. Hôm nay con có ăn cơm mà, Bảo Bảo lại trêu cha rồi.”

An Tiểu Yêu liếc nhìn An Niệm Dạ đang làm mặt quỷ với cô, An Ba không để ý đến lời nói của Tiểu Yêu, ôm đứa cháu cưng của mình vào lòng, cười híp mắt với cháu.

“Tiểu Dạ, bảo mẹ dẫn con về nước được không? Nơi đó có chứa rất nhiều điều thú vị nha.”

An Niệm Dạ nhún mày suy nghĩ, ông ngoại bảo mình về nước là có ý gì, mình vẫn chưa hiểu. Nhưng An Tiểu Yêu thì đã cuống lên, sao lúc này lại bảo mình về.

“Cha, tại sao giờ lại muốn con về nước? Chúng ta ở đây không phải vẫn tốt sao, con không muốn về đó đâu.”

“Tiểu Yêu à, em họ con kết hôn, cha già rồi không thể về được. Con dẫn Tiểu Dạ về tham dự hôn lễ nha, tiện thể thay cha hỏi thăm sức khỏe nó. Tiểu Dạ đã lớn rồi, nếu không mang nó về, e rằng Tiểu Dạ không biết nguồn cội của mình là ở đâu mất.”

An Ba chặn ngay ý định từ chối của Tiểu Yêu, cô đang định lên tiếng thì lại bị An Niệm Dạ ngắt lời.

“Ở đó có ba ba ạ?”

An Ba sững sờ một chút, không khỏi há mồm cười lớn, đứa bé này rất muốn có cha. Thật ra lần này bảo An Tiểu Yêu quay về, vì bốn năm qua An Ba biết Tiểu Yêu vẫn chưa quên được người kia, chỉ là cố giấu tâm sự vào sâu trong lòng thôi. An Ba cũng biết được tin, Long Viêm Dạ vẫn chưa kết hôn.

Chuyện năm đó, An Ba không biết rõ lắm nhưng nhìn Tiểu Dạ thì không thể lừa được ai. An Ba cũng mơ hồ nhìn ra được Tiểu Dạ giống ai. Mặc dù không biết sao Tiểu Dạ lại giống Long Viêm Dạ đến thế nhưng An Ba mong chuyện đi này, chỉ cần Tiểu Yêu chịu về nước, ông sẽ có cách sắp xếp ổn thỏa, khiến Long Viêm Dạ gặp được Tiểu Yêu, còn giờ thì phụ thuộc vào quyết định của Tiểu Yêu.

An Ba chỉ cần nghĩ tới tương lai, không nhịn được cười vui vẻ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt đầu An Niệm Dạ khi Tiểu Dạ hôn lên má ông.

“Có cha, Tiểu Dạ ạ, chỉ cần con và mẹ quay về, con có thể nhìn thấy cha.”

“Mẹ, con muốn về, con muốn nhìn mặt cha. Nếu cha đối xử không tốt với mẹ thì Tiểu Dạ sẽ bảo vệ mẹ, mẹ dẫn con về nha, được không? ———”

“Cha —————”

An Tiểu Yêu không biết phải làm thế nào, rõ ràng là cha cô đang gạt Bảo Bảo mà, ai biết được giờ Long Viêm Dạ ra sao. Nhưng trong sâu thẳm cô cũng muốn trở về, đã đi khá lâu rồi, cô cũng muốn biết chút tin tức ở nhà, quan trọng nhất là Tiểu Yêu muốn gặp lại Long Viêm Dạ.

An Ba và An Niệm Dạ người tung kẻ hứng làm An Tiểu Yêu phải xách hành lý về nước, đứng trước biệt thự, An Tiểu Yêu hơi xúc động. Đã bao lâu chưa về đây? Hình ảnh xưa lại ùa về trong đầu Tiểu Yêu

An Niệm Dạ đâu biết những chuyện đó, chỉ biết hưng phấn thích thú, cậu cũng không quan tâm nhiều, chỉ cần mẹ có thể đi tìm được cha, mẹ trở nên vui vẻ một chút thì cậu cũng thất vui. An Niệm Dạ kéo tay An Tiểu Yêu vào trong biệt thự, miệng còn cần nhẩn.

“Mẹ vào thôi, chúng ta mau vào trong đi. Mai mẹ dẫn con đi tìm cha nha, à không đúng, là dẫn con tham dự hôn lễ —————”

An Niệm Dạ không quên lời dặn của ông ngoại trước lúc lên máy bay, ông nói chỉ cần kéo được mẹ đến hôn lễ đó thì có thể gặp cha. Nhưng không biết người cha này có tốt với cậu và mẹ không? Trong lòng An Niệm Dạ có chút lo lắng, cậu chưa từng có cha, giờ lại có thể gặp mặt, An Niệm Dạ vừa mừng vừa sợ.

Ăn cơm tối xong, An Tiểu Yêu suy nghĩ rồi quyết định gọi cho Lâm Nha, dù sao mấy năm qua cô đã không liên lạc với Lâm Nha rồi, không biết cô ấy có sống tốt không? Nhưng thật tiếc, An Tiểu Yêu gọi mấy cuộc đều không thấy Lâm Nha nghe máy, cô đành phải gọi cho cha Lâm Nha, nhấn lại cô đã về nước rồi, hi vọng Lâm Nha sau khi biết tin này có thể tìm gặp cô.

Hôm nay là ngày đầu cô trở về, An Tiểu Yêu nhìn mình trong gương, đúng là có chút chán nản, nếu như năm đó mình không có hành động ngu ngốc thì có lẽ sẽ không phải đau lòng như bây giờ. Đang ngồi suy nghĩ, An Niệm Dạ bưng một bát tô đi vào, trước ngực còn có một bộ quần áo, An Tiểu Yêu thấy thế vội vàng cầm bát tô, dờ khóc dờ cười nhìn An Niệm Dạ.

“Bảo Bảo, con lại định làm gì vậy?”

“Mẹ, cơm tối mẹ ăn không ngon nên con mang cái này vào ẹ ăn, nếu không mẹ sẽ bị đau bụng đấy. À, bộ quần áo xinh xắn này là ông ngoại bảo con đưa ẹ, dặn mẹ ngày mai đi dự hôn lễ thì mặc nó —————”

An Niệm Dạ vừa nói vừa trèo lên chân Tiểu Yêu, hoàn toàn không biết bộ đồ xinh xắn kia đã bị cái móng của cậu làm cho nhăn nhúm thành một đồng rồi. An Tiểu Yêu nhìn Bảo Bảo đáng yêu, trong lòng xúc động, cô cần gì phải nghĩ quá nhiều chứ, chỉ cần có Tiểu Dạ thì cô là người hạnh phúc nhất trên đời này rồi.

An Tiểu Yêu ôm chặt An Niệm Dạ vào lòng —————

73. Chương 73: Cha Con Gặp Nhau

Nói thật, nếu An Ba không nói thì An Tiểu Yêu cũng không biết mình có một cô em họ. Phía trước toàn người là người làm An Tiểu Yêu cảm thấy đau đầu kinh khủng.

Nhạc cưới vang lên, trên mặt mọi người đều là nụ cười, nói lời chúc mừng đôi vợ chồng trẻ, An Tiểu Yêu dẫn An Niệm Dạ đi lên trên rồi lại đi xuống mấy vòng mà không tìm thấy người mà An Ba nói. An Tiểu Yêu nghi ngờ có phải cô lại bị cha lừa không.

“Mẹ, mẹ đang tìm gì vậy?”

An Niệm Dạ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên nhìn mẹ mình, ông ngoại chỉ dặn cậu đi cùng mẹ đến đây là có thể gặp được cha, nhưng nhiều người thế này, ai mới là cha cậu đây, An Niệm Dạ lại không dám mở miệng hỏi mẹ nên đành mở to đôi mắt quan sát mọi người ở đây.

An Tiểu Yêu xoa xoa đầu con trai, cười như không cười hỏi Tiểu Dạ.

“Có phải ông ngoại dặn con cái gì phải không? Mau nói ẹ biết. Ở đây không có người mà mẹ con mình quen biết nha, em họ gì chứ, cho tới giờ mẹ chưa có gặp qua nha.”

An Tiểu Yêu chỉ về phía cô dâu đang cười vui vẻ, đầy hạnh phúc. An Niệm Dạ chỉ biết là lừa, xem ra mẹ cậu không đến nỗi ngốc lắm nhưng nhất định mình sẽ không nói ra, Tiểu Dạ nở nụ cười ‘ngây thơ’, bắt đầu làm nũng.

“Mẹ, con đói. Ông ngoại chẳng nói gì cho con biết cả, con muốn ăn bánh ngọt, mẹ đi lấy cho con một miếng, được không?”

“Được rồi, nhưng con không được đi lung tung khỏi chỗ này nha, mẹ sẽ quay lại nhanh thôi.”

An Tiểu Yêu nào có biết trong đầu con trai mình đang chứa gì chứ. Đến lúc cô hòa mình vào đám đông, An Niệm Dạ liền chạy đi chỗ khác. Bây giờ không chạy, sau này mẹ dẫn mình về nhà, sao còn được gặp cha chứ. An Niệm Dạ đầu cúi xuống chen vào đám đông, cậu chưa gặp được cha thì không cam lòng mà bị lôi cổ về nhà.

Tại cửa phòng khách, Long Viêm Dạ cùng Long Quân An đi vào, Long Quân An ôm bạn gái xinh đẹp trong lòng, không tự chủ liếc nhìn Long Viêm Dạ oán trách.

“Tại sao anh lại muốn tới tham dự cái đám cưới buồn tẻ này vậy? Chúng ta đâu có quen biết gì họ, sao lại muốn tới chứ?”

“Im, bảo em đến thì em phải đến ————”

Khuôn mặt Long Viêm Dạ lạnh lùng, không biết người nào để lại một tờ giấy trên bàn của anh, nói chỉ cần anh tham dự hôn lễ này thì sẽ có được một món quà vô cùng lớn. Nhưng Long Viêm Dạ nhìn một lượt toàn bộ hôn lễ, cũng không thấy món quà đó ở đâu, Long Viêm Dạ khẽ hừ một tiếng, xem ra có người muốn bắt quàng làm họ đây.

Bây giờ anh đã có quyền thế trong tay, vô số cô gái muốn có được con rùa vàng như anh, chắc kẻ nào đó đã phải bỏ nhiều tâm tư để lừa anh đến đây. Long Viêm Dạ cười khẩy, chuẩn bị lên tầng hai thì nghe thấy tiếng Long Quân An.

“Cái thằng nhóc này, đi mà không chịu nhìn đường gì cả?”

“Nếu chú chịu nhìn đường thì cũng không đụng vào cháu nha. Cái chú này thật là không có tẹo phong độ gì hết, cháu chỉ là một đứa bé con thôi nha ————”

Giọng nói trẻ con vang lên, Long Viêm Dạ nhìn sang thấy Long Quân An đang cúi đầu chuẩn bị mắng chú bé kia thì lại lập tức im tịt. Long Viêm Dạ khẽ cong môi lên, không biết đó là con cái nhà ai mà có thể chặn họng Long Quân An lại, đứa bé đó thật lợi hại.

Long Viêm Dạ tò mò lại gần Long Quân An, lúc này anh mới biết vì sao Long Quân An không nói câu gì. Bởi vì Long Viêm Dạ mới chỉ liếc qua đã ngẩn ra, khuôn mặt đứa bé này sao lại quen thế, giống như đã gặp ở đâu rồi.

“Anh, anh nhìn đứa bé này đi ————”

Long Quân An giống như nói mê, chỉ vào An Niệm Dạ. Đáng tiếc An Niệm Dạ không có tâm tình nào mà để ý đến mấy người này, nếu giờ cậu không chạy đi, lát nữa mẹ tóm được thì xong, An Niệm Dạ muốn chen qua Long Quân An và Long Viêm Dạ để chạy ra ngoài.

Long Viêm Dạ gật đầu, ngồi xổm xuống kéo An Niệm Dạ lại.

“Người bạn nhỏ, nhìn cháu rất quen. Cha cháu là ai?”

“Ồ, chú mau thả cháu ra đi, cháu không có cha ————”

An Niệm Dạ rất sốt ruột, còn Long Quân An cuối cùng cũng hồi phục tinh thần.

“Anh, đứa bé này giống anh như đúc vậy ————”

Nghe được lời nói của Long Quân An, Long Viêm Dạ mới biết tại sao nhìn đứa bé này lại quen vậy, hóa ra đứa bé này giống hệt khuôn mặt lúc còn bé của anh. Long Viêm Dạ chợt cảm thấy tình hình nghiêm trọng rồi, trong mấy năm gần đây anh chưa hề chạm vào phụ nữ, mà nhìn đứa bé này thì chắc là chuyện xảy trước kia rồi, nhưng anh rất cẩn thận, không thể có khả năng có đứa bé này mà anh lại không biết.

Long Viêm Dạ cảm thấy đau đầu, còn Long Quân An đứng cạnh thì vui sướng khi anh trai mình gặp họa.

“Ha ha ——— anh, có phải có chuyện anh không biết không? Em đánh cược đứa bé này có quan hệ với anh, em đánh cược một trăm vạn, trên thế giới này không thể có chuyện người giống người đến thế ———”

Long Viêm Dạ chỉ muốn đập một phát lên cái mặt nhăn nhó của Long Quân An, anh chưa bao giờ bắt cả, chỉ duy nhất một lần không dùng biện pháp là trong đêm cùng An An, chẳng lẽ đứa bé này là con của An An ư? Trong đầu Long Viêm Dạ hiện lên bóng dáng mờ mờ với một câu hỏi to đùng, Long Viêm Dạ dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất để hỏi Tiểu Dạ.

“Người bạn nhỏ, cháu không có cha nhưng chắc có mẹ chứ? Mẹ cháu là ai?”

“Mẹ, mẹ đây rồi ———”

An Niệm Dạ gọi to về phía một cô gái mái tóc dài đang trên tầng đi xuống, bỏ lại Long Viêm Dạ ngồi đó mà chạy về phía mẹ mình. Long Viêm Dạ bàng hoàng, đứng lên nhìn cô gái xa lạ trước mặt, khuôn mặt thanh tú, mái tóc dài bóng mượt giống như trong trí nhớ anh. Long Viêm Dạ cảm thấy khó xử, không biết phải mở lời thế nào.

Cô gái kia nghi ngờ nhìn An Niệm Dạ đang kéo góc váy mình, rồi lại nhìn Long Viêm Dạ. Cô gái này mỉm cười dịu dàng với Viêm Dạ.

“Ông Long, xin hỏi có chuyện gì à?”

Giọng nói ngọt ngào làm cho Long Viêm Dạ ngẩn ra, hình ảnh mơ hồ gần như đã bị lãng quên giống với cô gái trước mặt, hơn nữa cô gái này còn biết anh, lần đầu tiên Long Viêm Dạ cảm thấy ngỡ ngàng. Anh không hiểu tại sao cái cô ‘An An’ này biết rõ anh là ai, sao lại không đến tìm anh, còn lên lút sinh ra một đứa bé đáng yêu nữa, nếu nói Long Viêm Dạ không cảm động thì là nói dối.

Long Viêm Dạ hơi kích động, tiến lại gần cô gái này thêm hai bước, cô ấy lại xấu hổ cúi đầu. Long Quân An giật mình khi thấy anh trai nắm lấy tay cô gái này.

“An An, tại sao nhiều năm như vậy em không đến tìm anh. Anh không biết em lại vì anh mà sinh ra một đứa bé đáng yêu như vậy, mấy năm qua em phải chịu khổ rồi, cảm ơn ———”

Không đợi Long Viêm Dạ nói hết câu, mặt cô gái kia liền đổi sắc, lúc trắng lúc xanh, rút tay mình khỏi tay Long Viêm Dạ.

“Ông Long, mặc dù là người nổi tiếng nhưng cũng không nên đùa như vậy. Tôi còn chưa kết hôn, sao lại có thể sinh con cho ông chứ, xin ông tôn trọng tôi một chút, nếu không tôi sẽ kiện ông———”

Cô gái này tức giận, Long Viêm Dạ không biết phải nói gì lúc này. Long Viêm Dạ định kéo An Niệm Dạ ra mới phát hiện không thấy đứa bé đó đâu, lần này Viêm Dạ thực sự lo lắng, cô gái vừa rồi còn đứng trước mặt mình cũng quay lưng bỏ lên tầng trên, Long Viêm Dạ còn nghe thấy cô gái đó chửi thề một câu.

“Thần kinh ———”

Long Viêm Dạ cảm thấy choáng váng, đầu sỗ gây chuyện cũng bỏ đi rồi, mà điều quan trọng cũng chưa hỏi cho rõ ràng. Long Quân An đứng bên cạnh cười trên nỗi đau của anh trai, sau đó quay lưng bỏ về. Nếu như đây là món quà bất ngờ thì Long Viêm Dạ cảm thấy đó là món quà đáng sợ.

“Quân An, lập tức tìm hiểu cho anh về đứa bé đó, anh muốn biết tên đứa bé đó, và mẹ nó là ai ———”

Đợi đến lúc Long Viêm Dạ và Long Quân An ra khỏi cửa, An Niệm Dạ mới bò từ dưới gầm bàn ra, trong lòng thầm nghĩ chú đó thật đáng sợ. An Niệm Dạ vừa vỗ vỗ ngực mình, còn chưa kịp thở thì đã bị tóm vào trong đôi tay quen thuộc, cậu vừa ngẩng đầu thì thấy An Tiểu Yêu đang đằng đằng sát khí nhìn mình.

“Ý, mẹ, con vừa đi toilet về.”

“Đi vệ sinh dưới gầm bàn ư? Con thật đáng bị ăn đòn, giờ về nhà với mẹ, nếu con còn chạy lung tung nữa thì mẹ sẽ chặt chân con ————”

74. Chương 74: Trùng Hợp

An Tiểu Yêu không muốn nghe lời giải thích của Tiểu Dạ nữa, bé An Niệm Dạ đi đến cửa sau ra xe. Vừa rồi chớp mắt cái không thấy con trai đâu, An Tiểu Yêu thực sự rất lo, may lúc cô đi xuống dưới phát hiện ra An Niệm Dạ đang bò ra khỏi gầm bàn, lúc đó An Tiểu Yêu mới thở phào nhẹ nhõm.

An Tiểu Yêu lái xe về thẳng biệt thự của mình. Nhìn An Niệm Dạ ngồi ghế sau chơi một mình, An Tiểu Yêu thì không bao giờ dẫn con trai đến những chỗ như thế này nữa, ở đây vừa chán vừa không thú vị..

Nhưng An Tiểu Yêu đâu có biết sau này có một bàn tay vô hình đẩy cô và Long Viêm Dạ xích lại gần nhau. Râm ————

Long Viêm Dạ đập tay lên mặt bàn, đôi mắt mở to, gân xanh trên trán nổi lên. Long Viêm Dạ sao có thể nuốt cơn tức này chứ, giao ấy người này làm có chút chuyện mà cũng không làm nổi!

“Mấy người làm việc kiểu gì vậy hả? Đến một đứa trẻ cũng không điều tra ra được, chẳng lẽ nó có thể bốc hơi hả? !”

Mấy người bị Long Viêm Dạ mắng chỉ biết cúi đầu nhận lỗi, không phải họ kém cỏi mà vị nhiệm vụ Long Viêm Dạ giao cho hơi vô lý, chẳng lẽ bảo họ cứ cầm tấm ảnh hồi bé của Long Viêm Dạ đi khắp thế giới tìm đứa bé giống thế ư? Nếu Long Viêm Dạ không phải ông chủ của họ thì e rằng họ sẽ nghĩ đầu óc người này có vấn đề, rõ ràng đây là tấm hình hồi bé của Long Viêm Dạ, bảo họ đi đâu tìm được Long Viêm Dạ khi còn bé đây?

Long Quân An nhìn Long Viêm Dạ đang nổi giận thì không nhìn được hắng giọng, phát tay ý bảo mấy người kia lui ra ngoài.

“Mấy người đi ra ngoài tìm lại lần nữa đi, nhất định có đứa bé như thế này trên đời———”

Mấy người này giống như nghe được lệnh ân xá vậy, vội vàng chạy ra ngoài, nhưng trong lòng họ thầm nghi ngờ lời nói của Long Quân An. Đúng là có đứa bé này, chính là người vừa rồi đứng trước mặt mắng họ. Nhưng giờ đứa bé đó đã trưởng thành rồi, giờ bắt họ đi tìm Long Viêm Dạ hồi bé, quả thật là việc không thể. Nhìn mặt ai cũng nhăn nhó như quả mướp đắng.

Sau khi mọi người ra khỏi phòng, Long Quân An mới phá lên cười, tay cầm tách trà, ngồi xuống ghế sofa.

“Có lẽ anh đã làm mọi người tưởng anh bị bệnh rồi cũng nên vì đây là hình anh lúc còn nhỏ mà. Chắc giờ toàn bộ công ty đều nghĩ đầu óc anh có vấn đề đấy, em đoán chỉ mấy ngày nữa thôi tin tức này sẽ có trên các mặt báo đó. Tại sao anh lại đưa ấy người đó tấm hình đã được đăng trên báo khi họ viết bài về anh vậy?”

“Đó là tấm hình ngày bé duy nhất anh còn giữ đến giờ. Em cũng nhìn thấy đứa bé đó rồi còn gì, nhìn nó giống anh hồi bé như được đúc từ một khuôn ra sao?”

Long Viêm Dạ cũng không có tâm tình mà đùa với em trai, từ khi gặp An Niệm Dạ, toàn bộ tâm trí anh đều là Tiểu Dạ. Vì muốn tìm được đứa bé đó mà Long Viêm Dạ đã không tiếc bỏ ra một khoản tiền lớn để thuê người tìm, anh không thể giải thích được vì sao đứa bé đó lại giống anh đến thế, như là một bản sao thu nhỏ của anh vậy.

“Em biết điều đó nhưng anh nghĩ chỉ dựa vào tấm hình đó có thể tìm được đứa bé đó ư?”

“Vậy em có cách gì tốt hơn không? Cách gì cũng được, chỉ cần có chút hi vọng anh liền nghe theo.”

“Anh trai à, có phải anh quá hồ đồ rồi không, đứa bé đó không thể tự nhiên xuất hiện được đúng không? Hôm đó nhất định có người dẫn nó đến đó, chúng ta chỉ cần tra danh sách khách mời tìm ra cha mẹ đứa bé đó thì sợ gì không tìm ra được đứa bé đó chứ. Mà đứa bé đó nói nó không có cha, vậy thì chỉ cần tra tên tuổi khách mời là nữ thôi, sau đó cho người điều tra về họ thì sẽ dễ dàng tìm ra người chúng ta cần hơn nhiều ư.”

Long Viêm Dạ giống như được đánh thức khỏi cơn mơ vậy, tự nhiên anh cảm thấy Long Quân An rất thông minh nha. Long Viêm Dạ nuốt nửa nhảy qua ôm lấy Long Quân An.

“Sao tự nhiên anh cảm thấy em trở nên thông minh vậy nhỉ? Chỉ cần em nói ra yêu cầu, nhất định anh sẽ đồng ý. Coi như đó là phần thưởng cho em vì đã nghĩ ra cách làm này.”

“Được, sau khi em kết hôn với Nguyệt Nguyệt, anh tặng cho em một biệt thự lớn lớn một chút là được rồi. À, còn nữa, chi phí đi du lịch tuần trăng mật cũng nhờ anh nha ————”

“—————”

Long Viêm Dạ thật đáng thương, trong lúc không đề phòng bị em trai đâm cho một nhát, nhưng anh lại cảm thấy dễ chịu vô cùng. Ít nhất đây cũng là cách tốt nhất để tìm ra đứa bé kia, cuối cùng thì Long Viêm Dạ cũng có thể mỉm cười.

Mặc dù chưa gặp mẹ đứa bé đó nhưng Long Viêm Dạ gần như chắc chắn, mẹ nó chính là An An, còn chuyện sau khi tìm được An An rồi không biết phải thế nào với cô ấy, Long Viêm Dạ không nghĩ ra cách gì để ổn thỏa mọi việc. Nếu như là bốn năm về trước thì Long Viêm Dạ sẽ không chút do dự mà cưới An An, nhưng anh đã gặp được An Tiểu Yêu, và đã quyết định người phụ nữ anh lấy chỉ có thể là An Tiểu Yêu thôi. Long Viêm Dạ khề thờ dài một cái, bây giờ phải tìm ra An An trước đã rồi mọi chuyện từ từ giải quyết.

“Mẹ, tại sao chúng ta phải chuyển nhà ạ? Ở nơi này không tốt sao.”

Nằm trên giường, tay ôm một con gấu mèo to bự, mặt An Niệm Dạ hiện rõ nghi ngờ, nơi này rất tốt mà, sao mẹ lại không muốn sống ở đây? ! An Tiểu Yêu vừa cười vừa ngồi xuống cạnh con trai, xoa xoa đầu bảo bối của mình.

“Bảo Bảo, vì tạm thời mẹ không muốn về bên kia với ông ngoại con, ở lại đây con cũng phải đến trường đi học nữa mà chỗ này cách xa trường quá. Mẹ tìm được một phòng gần trường con học rồi, chỗ đó cũng đầy đủ mọi thứ, hiểu chưa, Bảo Bảo”

“A, con hiểu rồi, mẹ là trốn nhà đi ————”

Bịch ————

An Tiểu Yêu ngã bịch xuống đất, không biết trong đầu An Niệm Dạ chứa cái gì nữa, cô cố nặn ra một nụ cười thật tự nhiên. An Tiểu Yêu không thể không kiên nhẫn mà giải thích cho An Niệm Dạ được.

“Bảo Bảo, đây không phải là bỏ nhà trốn đi, đây là, đây là tự lực cánh sinh nha.”

“A, hiểu rồi, vậy khi nào con tròn năm tuổi thì con sẽ tự lực cánh sinh nha.”

“—————”

Hiện tại, An Tiểu Yêu không muốn quay về Canada, bốn năm ở bên kia cô cũng học được vài thứ, cũng cảm của cha ít tiền nên cô quyết định sẽ ở lại đây mở cửa hàng cây cảnh. Biệt thự này vừa xa trường lại rộng nữa, cần phải thuê mấy người giúp việc, nên Tiểu Yêu đã quyết định tìm một căn phòng gần trường thuê ở chứ không ở biệt thự này nữa.

Còn biệt thự này thì An Tiểu Yêu cũng không để không mà cho người đi du lịch thuê ở, tiền cho thuê cũng đủ cho hai mẹ con sống. Dù sao đây cũng là lần đầu Tiểu Yêu tự mình kiếm tiền, cho nên cô đã tính toán đầu ra đấy, hơn nữa để thuận tiện cho việc đi học của An Niệm Dạ, cô sẽ mở cửa hàng gần đó.

Dưới sự chỉ huy của An Tiểu Yêu, đồ đạc gần như đã thu dọn xong, bốn năm trước đồ đạc trong nhà vẫn được An Ba để lại, chỉ cần An Tiểu Yêu thấy thích là đều mang đi. Mà cái gì An Tiểu Yêu cũng thích, chỉ có mỗi cống thoát nước là không mang đi được nên để lại. Nhìn thành quả của mình, An Tiểu Yêu vui vẻ bế An Niệm Dạ vào trong xe.

Bắt đầu cuộc sống độc lập của Tiểu Yêu. Dù thế nào thì chỉ cần Bảo Bảo ở bên cạnh, An Tiểu Yêu sẽ thấy tương lai tươi sáng hơn. An Niệm Dạ mặc kệ mọi thứ xung quanh, ôm con gấu mèo nằm ngủ ngon lành, sau khi phòng trọ được dọn dẹp gọn gàng, Tiểu Dạ mới mở mắt dậy.

“Mẹ, sao chỗ này nhỏ vậy?”

“Không nhỏ, con xem, nơi này rất tốt nha. Chỉ có Bảo Bảo và mẹ sống thôi, nên dù đứng ở đâu trong nhà cũng có thể nhìn thấy người kia.”

“Nhưng mà sao phòng của con lại là màu hồng, con là con trai nha.”

An Niệm Dạ phản đối, An Tiểu Yêu kệ con trai phản đối, lấy một cái gối ôm rồi nằm xuống ghế.

“Bởi vì mẹ là phụ nữ, thích màu hồng. Không phải con nói sẽ bảo vệ mẹ ư, sao có chút ý thích này con cũng không chiều theo ý mẹ được à? !”

An Tiểu Yêu nhũn mày, làm bộ đáng thương nhìn An Niệm Dạ. Thật ra thì là do Tiểu Yêu lười không muốn sơn lại phòng thôi, cho nên giả vờ đáng thương để lừa An Niệm Dạ, dưới đợt tấn công mạnh mẽ của Tiểu Yêu, An Niệm Dạ đã phải gờ cờ trắng đầu hàng, ai bảo cậu là đàn ông chứ, cứ theo ý mẹ đi!

“Được rồi, nhưng mẹ phải ngoan ngoãn ăn cơm nha, giờ chỉ có hai mẹ con mình thôi, nên con sẽ quản việc ăn uống của mẹ.”

An Tiểu Yêu cảm thấy thật đau đầu, con trai cô có phải hiểu chuyện quá mức cần thiết không vậy, từ lúc ba tuổi đã bắt đầu quản chuyện ăn uống của cô rồi, giờ không có người giúp việc chắc hai mẹ con chỉ có thể ăn mì gói sống qua ngày thôi. An Tiểu Yêu chỉ biết lắc đầu, cầm hai gói mì vào bếp, nói thật, ở phòng nhỏ cũng không tệ lắm, mặc dù diện tích không lớn lắm nhưng như thế là đủ cho cô và Bảo Bảo rồi, quan trọng nhất là nó rất tiện cho việc đi lại, tiền thuê rẻ mà lại đầy đủ tiện nghi.

“Đúng rồi, Bảo Bảo, con chuẩn bị đi, mai mẹ đưa con đến trường học.”

Từ trong bếp An Tiểu Yêu nói vọng ra dặn An Niệm Dạ, An Niệm Dạ giả vờ như đang chăm chú xem tivi không quan tâm tới lời nói của mẹ, khi thấy mẹ đi vào bếp là cậu đã biết mình lại phải ăn mì rồi, mà An Niệm Dạ ghét nhất phải ăn mì gói.

Tuy ngôi nhà nhỏ nhưng trong đó lại rất ấm cúng ————

75. Chương 75: Đi Mòn Giày Sắt Tìm Không Thấy

Chỉ cần có An Niệm Dạ bên cạnh thì An Tiểu Yêu cảm thấy mọi việc mình làm đều có ý nghĩa, cô quyết định giữ lại Bảo Bảo có lẽ không phải là một chuyện không tốt, An Tiểu Yêu nhìn An Niệm Dạ đang ăn mì, bất giác môi khẽ cong lên nụ cười hạnh phúc.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt đường, Long Viêm Dạ ngồi trong xe trên tay cầm điều thuốc. Hôm nay Long Quân An nhờ anh đến đón cháu gái của Nguyệt Nguyệt, Long Viêm Dạ gạt tàn thuốc trên tay, thầm nghĩ, không biết từ lúc nào mà anh lại biến thành bảo mẫu nhỉ? Nhìn cánh cổng của nhà trẻ Tiểu Hồng vẫn đóng kín, Long Viêm Dạ chán nản ngáp ngáp dài.

Cuối cùng thì tiếng chuông tan học cũng vang lên, Long Viêm Dạ mang bộ mặt mệt mỏi nhìn từ trong xe ra bên ngoài. Cháu gái của Nguyệt Nguyệt, Tiểu Mễ đang nhảy nhót chạy đến chỗ anh, Long Viêm Dạ mỉm cười xuống xe đợi Tiểu Mễ chạy tới, nhưng Tiểu Mễ lại dừng lại rồi vẫy tay với một bóng dáng nho nhỏ ở chỗ khác.

“Tiểu Dạ, tạm biệt, ngày mai gặp nha ————”

Long Viêm Dạ nhất thời không thể tin vào mắt mình, ha ha ha ———— đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công sức nào cả, đứa bé đang vẫy tay tạm biệt Tiểu Mễ không phải

chính là đứa bé mà anh đã vất vả tìm kiếm mấy ngày qua ư? Mặt Long Viêm Dạ như nhìn thấy vàng, ba chân bốn cẳng chạy tới chỗ An Niệm Dạ đang đứng.

An Niệm Dạ còn đang chìm đắm trong tình bạn mới nên lúc này mới nhìn thấy người chú đáng sợ cậu gặp hôm ở hôn lễ đang chạy tới chỗ cậu. Mặt Long Viêm Dạ lúc này rất đáng sợ làm An Niệm Dạ không quan tâm tới người bạn nhỏ của mình nữa mà vội vàng quay lưng định bỏ chạy.

Mẹ ơi, mau tới cứu con đi, cái chú kia nhìn thật đáng sợ nha —————

An Niệm Dạ mới chạy được vài bước đã nằm gọn trong tay Long Viêm Dạ, An Niệm Dạ chẳng nghĩ nhiều liền há miệng dùng sức cắn vào tay của Long Viêm Dạ.

A ui —————

Đau quá, sao tay chú này lại cứng thế, An Niệm Dạ đau lòng nhìn Long Viêm Dạ. Cái chú này định bắt mình làm gì nhỉ? Sao mẹ còn chưa đến đón mình, An Niệm Dạ ngo xung quanh, chỉ cầu mong An Tiểu Yêu từ chỗ nào đó mà nhảy ra bảo vệ mình.

Tiếc là lúc này An Tiểu Yêu mới giật mình nhớ ra đến giờ đón cậu con trai, vội vàng chạy đến trường, cô đâu có thể nghĩ đến chuyện con trai bảo bối của mình đang nằm trong tay Long Viêm Dạ chứ. Long Viêm Dạ cố gắng để mình trở nên dễ gần, sợ sẽ dọa đứa bé mà anh phải vất vả lắm mới gặp được, khuôn mặt này chính là khuôn mặt hồi anh còn bé, nếu nói đứa bé này không có quan hệ gì với anh thì đánh chết anh cũng không tin.

“Người bạn nhỏ, cháu đừng sợ. Cháu nói cho chú biết, mẹ cháu tên gì được không?”

Long Viêm Dạ vẫn chưa quên lần trước An Niệm Dạ đã làm mình xấu hổ thế nào, nên lần này anh đã nhìn thật cẩn thận xung quanh, khi chắc chắn không có ai giống mẹ đứa bé này quanh đây, anh mới nhẹ nhàng hỏi An Niệm Dạ. An Niệm Dạ không bị dụ dỗ, dùng toàn bộ sức lực há thật to miệng và hét âm lên.

“Bắt cóc ————— giết người ————— cứu —————”

An Niệm Dạ dùng toàn bộ những từ đã được xem trên tivi mà nói, ánh mắt sắc như dao của những người qua đường nhìn Long Viêm Dạ, lúc này toàn thân Long Viêm Dạ đều toát mồ hôi. Tiểu Mễ giờ mới chạy tới nơi, lấy tay bịt tai mình lại, nhìn An Niệm Dạ vẫn còn đang la hét, Tiểu Mễ mới từ tốn nói.

“Tiểu Dạ, đây là bác tớ —————”

“—————”

An Niệm Dạ nghe xong lập tức im lặng, ở trước mặt bạn nữ cậu phải mạnh mẽ, An Niệm Dạ không kêu cứu nữa, quay qua nhìn Long Viêm Dạ rồi lại nhìn Tiểu Mễ.

“Có thật đây là bác của cậu không?”

“Đúng mà, mặc dù nhìn bác ấy hơi đáng sợ chút nhưng bác ấy không hung dữ đâu, còn thường hay mua kẹo cho tớ ăn nữa mà.”

“Được, vậy tớ tìm cậu, nhưng nhìn chú ấy dữ quá đi —————”

Hai đứa bé này hoàn toàn không để ý thấy mặt Long Viêm Dạ đã đen thui rồi, mỗi người một câu đánh giá mặt mũi Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ không chịu được nữa, đành phải lên tiếng để chấm dứt cái đề tài về mình.

“Cháu tên Tiểu Dạ phải không? Nghe chú hỏi này, mẹ cháu tên gì vậy?”

“Mẹ cháu ạ, mẹ, con ở đây này —————”

An Niệm Dạ giơ tay nhỏ bé của mình lên, Long Viêm Dạ nghĩ cậu nhóc này lại dùng chiêu cũ, mặt xanh như lá, đang định dạy bảo An Niệm Dạ từ nay về sau không được nói dối nữa thì nghe thấy phía sau mình là giọng nói trong trẻo, giọng nói này cả đời Long Viêm Dạ cũng không bao giờ quên được.

“Bảo Bảo, sao lại đứng ở đây? Qua đây với mẹ nào —————”

An Tiểu Yêu lau mồ hôi trên trán, cô còn tưởng con trai sẽ đứng một mình chờ cô đến đón, ai ngờ nhanh như vậy đã kết được bạn mới. An Niệm Dạ kéo Tiểu Mẹ chạy lại gần An Tiểu Yêu, rất tự nhiên giới thiệu về cô bạn này của mình.

“Mẹ, đây là bạn gái con———”

“Hả ———”

Trước mặt An Tiểu Yêu có vô số con quạ bay qua, bạn gái con? Con trai cô thật tài giỏi nha, ngày đầu đi học đã giới thiệu con dâu cho cô, An Tiểu Yêu không biết nên khóc hay cười đây. Đang chuẩn bị giải thích cho An Niệm Dạ biết thế nào là bạn gái thì nghe thấy một giọng nói trầm ấm gọi tên cô, giọng nói này có chút run run.

“Tiểu Yêu ——— là em thật sao?”

Tay An Tiểu Yêu ôm Tiểu Dạ khẽ run, giọng nói này, không phải là của người đó ư? Ngẩng đầu lên, An Tiểu Yêu nhìn thẳng vào đôi mắt đen đang nhìn cô. Thời gian như ngừng lại, ánh mặt trời chiếu lên lưng Long Viêm Dạ, làm cho anh giống như đang tỏa ánh hào quang, đang cúi xuống nhìn An Tiểu Yêu.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc dài của An Tiểu Yêu, sau bốn năm, con người đã già đi, những đau đớn trong quá khứ cũng vơi dần, nhưng chắc không ai đoán được họ sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh này. Cô gái xinh đẹp năm đó giờ đã thành một người phụ nữ quyến rũ, chàng trai năm đó giờ cũng đã đàn ông hơn, trưởng thành hơn, bao nhiêu đau đớn lại trỗi dậy, đôi mắt An Tiểu Yêu đỏ lên, mà Long Viêm Dạ cũng không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này.

Long Viêm Dạ dù thông minh đến đâu cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện An Tiểu Yêu chính là mẹ của Tiểu Dạ, giờ phút này anh không quan tâm đến chuyện gì khác nữa, vì giờ anh đã được gặp người anh yêu, được nhìn thấy gương mặt mà ngày đêm anh nhung nhớ. Hai người cứ thế nhìn nhau, trong mắt anh có em, trong mắt em có anh, tất cả những thứ xung quanh như biến mất, chỉ còn lại hình ảnh của đối phương.

Tiểu Mẹ kéo kéo An Niệm Dạ.

“Tiểu Dạ, cậu xem bác tớ và mẹ cậu bị làm sao vậy? Sao họ cứ nhìn nhau hoài mà không hề nhúc nhích thế?”

“Haizzz, cậu không hiểu ư, đó là bác cậu để ý mẹ tớ rồi. Nhưng mẹ và tớ tới đây là tìm cha tớ, còn về phần chú này thì phải xem thái độ thế nào đã, tớ vẫn thấy chú ấy đáng sợ, chuyện của người lớn chúng ta không cần quan tâm làm gì ———”

An Niệm Dạ rung đùi đắc ý, dáng điệu giống kẻ bề trên. Nhưng ngay giây sau cậu lại quên mất điều mình vừa nói, khẽ kéo kéo tay áo An Tiểu Yêu, cố gắng để An Tiểu Yêu chú ý đến mình.

“Mẹ, về nhà thôi, con đói bụng rồi ———”

Lời nói của An Niệm Dạ đã kéo được tâm trí An Tiểu Yêu quay về, An Tiểu Yêu vội vàng thu ánh mắt mình lại, dắt An Niệm Dạ định về nhà. Nhưng Long Viêm Dạ đâu dễ dàng để cô đi như thế, anh vội kéo tay An Tiểu Yêu lại.

“Tiểu Yêu, đừng đi ———”

“Bỏ tay ra, xin anh bỏ tay ra đi.”

An Tiểu Yêu chưa quên những chuyện xảy ra trong quá khứ, vì chưa quên nên nỗi đau trong lòng vẫn như cũ, tim như thắt lại. An Tiểu Yêu không muốn mình lại phải đau lòng thêm lần nào nữa, nên giờ cô rất dứt khoát. Tuy Long Viêm Dạ không biết tại sao An Tiểu Yêu lại là mẹ của Tiểu Dạ nhưng giờ anh không muốn lại mất cô lần nữa, Long Viêm Dạ nóng lòng muốn giải thích nên không quan tâm tình huống bây giờ như thế nào, chỉ biết nắm chặt lấy tay An Tiểu Yêu không muốn buông.

“Tiểu Yêu, em hãy nghe anh giải thích, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, thật sự chỉ là hiểu lầm. Vì Lâm Nha nói dối nên chúng ta mới phải ly biệt mấy năm qua.”

“Lâm Nha nói dối? ! Long Viêm Dạ, tổng giám đốc Long, anh thả tay ra được không? Dù Lâm Nha có nói dối để chúng ta hiểu lầm nhau đi nữa, nhưng chuyện xảy ra trong phòng anh thì do chính mắt tôi nhìn thấy

không phải do Lâm Nha đặt điều, trừ khi tôi bị mù hoặc đầu óc có vấn đề nên sinh ra ảo giác, có phải anh vẫn định nói đó là giả ư? Bỏ tay ra đi, quá khứ đã là quá khứ rồi, tôi không còn chút tình cảm nào với anh nữa.”

An Tiểu Yêu cố gắng gỡ tay Long Viêm Dạ ra, ôm An Niệm Dạ vội vàng bỏ đi. Long Viêm Dạ chỉ biết đứng im nhìn An Tiểu Yêu càng ngày càng cách xa anh. Đã mấy năm rồi mà An Tiểu Yêu vẫn không quên được quá khứ, dù anh có nói gì thì cũng vô ích thôi, nếu đã không tha thứ cho anh vậy sao còn xuất hiện trước mặt anh làm gì? Trái tim Long Viêm Dạ như bị bóp chặt lại.

76. Chương 76: Tổn Thương

An Tiểu Yêu ôm An Niệm Dạ vội vàng bỏ đi. An Tiểu Yêu lái xe, nước mắt không thể kìm được nữa lần dài trên má cô, trước mắt đều mờ hồ, An Tiểu Yêu không thể nhìn rõ mọi thứ phía trước nên đạp chân dừng xe lại, đầu gục lên vô lăng mà khóc.

Sao còn để cho cô gặp lại anh ấy chứ, tại sao? Bốn năm rồi, nhưng sao mình vẫn không thể xóa đi hình ảnh anh ấy ra khỏi đầu chứ, vừa nhìn thấy anh ấy tim mình thất lại, Long Viêm Dạ, đã bốn năm, sao anh vẫn không chịu buông tha em, sao còn xuất hiện trước mặt em làm gì? !

Lúc trước muốn giữ anh lại thì anh không thèm để ý đến, em đã phải bỏ đi lòng tự trọng, bỏ đi cái tôi của mình, tất cả chỉ vì em yêu anh. Nhưng anh đã báo đáp em như thế nào? Ôm một người phụ nữ khác, thờ ơ trước việc em níu giữ anh, hôm nay gặp lại anh lại còn đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Lâm Nha, sao anh lại ích kỷ như vậy, Long Viêm Dạ, chẳng lẽ em đã nhìn nhầm anh sao!

An Tiểu Yêu khóc thật thương tâm, thật uất ức quá đi. Một mình mang nặng gần mười tháng, chịu bao đau đớn để sinh con cho anh; trong lúc mình ở phòng sinh khổ sở vì khó sinh thì không biết Long Viêm Dạ đang ăn chơi đàn đúm ở đâu nữa; khi Tiểu Dạ phải vào bệnh viện, mình cần có người ở cạnh an ủi thì anh đang làm gì chứ? An Tiểu Yêu càng nghĩ càng tủi thân, cuối cùng bật khóc nức nở.

Nhớ lại những chuyện đã qua, Tiểu Yêu đã phải chịu bao tủi nhục, trong lòng thầm oán hận mình vì đến giờ vẫn còn yêu thương Long Viêm Dạ. An Niệm Dạ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, đôi mắt mở to nhìn An Tiểu Yêu, từ trước đến giờ chưa từng thấy mẹ đau lòng thế này, nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Yêu, An Niệm Dạ vòng tay ôm lấy Tiểu Yêu.

“Mẹ đừng khóc nữa, mẹ đừng đau lòng, Tiểu Dạ sẽ ngoan, sẽ nghe lời mẹ. Có phải mẹ không thích cái chú kia phải không, vậy thì sau này con sẽ không nói chuyện với chú ấy nữa, mẹ đừng khóc nữa nha ——”

An Niệm Dạ không biết vì sao mẹ mình lại khóc, cậu còn nhỏ tâm hồn vẫn ngây thơ, chỉ hi vọng dùng cách này để an ủi mẹ. An Tiểu Yêu ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ ôm chặt lấy con trai đáng yêu và hiểu chuyện của mình, đây là hi vọng duy nhất của Tiểu Yêu.

“Bảo Bảo ——”

Đôi bàn tay bụ bẫm đáng yêu lau đi những giọt nước mắt không ngừng chảy ra trên mặt An Tiểu Yêu. An Niệm Dạ cong môi lên, trong lòng thầm nghĩ sẽ không bao giờ nói chuyện với cái chú đáng ghét đã làm mẹ cậu đau lòng nữa, An Niệm Dạ nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực An Tiểu Yêu.

Long Viêm Dạ như hóa đá đứng nhìn An Tiểu Yêu bỏ đi, khẽ mỉm cười, phải đến lúc Tiểu Mễ không chịu được lên tiếng nhắc nhở Long Viêm Dạ thì anh mới bình tâm lại.

“Bác ơi, có phải bác để ý mẹ Tiểu Dạ à?”

Khẽ kéo tay áo Long Viêm Dạ, Tiểu Mễ nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu được ý Tiểu Dạ nên đành phải hỏi người bác này, mở to đôi mắt vô tội nhìn Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ cúi đầu, xoa xoa đầu Tiểu Mễ, cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Ai nói với con?”

“Là Tiểu Dạ nói, cậu ấy nói bác để ý đến mẹ cậu ấy, cháu cũng thích Tiểu Dạ nữa ——”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán Long Viêm Dạ, không biết phải nói thế nào nên chỉ dặt tay Tiểu Mễ, trong lòng tự nhiên thấy thoải mái. Nếu trong lòng Tiểu Yêu không còn có mình thì sao đã nhiều năm rồi vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện kia, chỉ có thể là vì trong lòng cô ấy vẫn còn có anh, cho nên mới không quên được chuyện kia. Long Viêm Dạ lại tràn đầy hi vọng vào tương lai.

Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là Long Viêm Dạ phải tìm ra chỗ ở của Tiểu Yêu, và tại sao Tiểu Yêu lại là mẹ của Tiểu Dạ nữa? Anh dám dùng tính mạng mà thề, anh chưa từng chạm qua Tiểu Yêu, nhưng sao con của cô ấy lại giống mình đến thế, hay nói đúng ra là bản sao y bản chính vậy.

Long Viêm Dạ ngốc nghếch nên không nghĩ đến chuyện An Tiểu Yêu và An An là một, không thể kéo An An xinh đẹp quyến rũ đêm đó ghép vào An Tiểu Yêu tinh nghịch dám đánh anh mấy lần. Hai cô gái đó khác nhau một trời một vực, chẳng ai nghĩ đến hai người họ hóa ra chỉ là một người cả, cho dù có một bằng chứng sống là An Niệm Dạ thì Long Viêm Dạ vẫn thể nghĩ đến điều này.

Đúng rồi, Tiểu Dạ! Long Viêm Dạ chợt nhớ đến đứa bé này, khoe miệng khê cong lên, cười vui vẻ, có lẽ Tiểu Dạ có thể giúp anh kéo An Tiểu Yêu quay đầu lại, đã lâu rồi Long Viêm Dạ không có vui sướng như vậy, vừa lái xe còn vừa ngâm nga một bài hát.

Chỉ cần có Tiểu Dạ ở đây, cả đời này An Tiểu Yêu cũng đừng mong thoát khỏi tay anh, ông trời đúng là quá tốt với Long Viêm Dạ——

Tâm trạng phấn khích của Long Viêm Dạ kéo dài đến bữa tối. Long Quân An ăn cơm nhưng thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc sau Long Viêm Dạ cũng phát hiện ra hành động hơi điên rồ này của em trai, cũng tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Quân An, em đang nhìn cái gì đấy?”

“À, không có gì, em nhìn xem có phải hôm nay mặt trời lặn ở đằng đông không, mà anh lại có thái độ kỳ lạ thế, cảm giác rất đáng sợ nha.”

Liếc nhìn Long Quân An một cái, Long Viêm Dạ không nể nang gì thưởng cho Long Quân An một roi. Chớp mắt cái, nụ cười trên môi đã biến mất, thái độ trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

“Tiểu Yêu về rồi ——”

Phì ——

Một ngụm canh phun thẳng vào mặt Long Viêm Dạ, không lãng phí dù chỉ một giọt. Long Quân An nhìn mặt Long Viêm Dạ đã chuyển sang màu trắng, sợ quá vội vàng lấy khăn giấy vừa lau miệng mình lên lau mặt cho Long Viêm Dạ.

“Xấu hổ quá, xấu hổ quá —— không ngắm đúng đối tượng rồi, ha ha ——”

Long Viêm Dạ rất bình tĩnh tránh thoát khỏi cái vũ khí hóa học của Quân An, giơ tay ra nhận khăn bông nhỏ của người giúp việc mang tới. Quả nhiên người này vẫn còn tình cảm với Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ nhìn Nguyệt Nguyệt đang ngồi cạnh Quân An, chớp mắt liền nở nụ cười gian.

“Anh nói chuyện chị dâu em trở về rồi, sao em lại kích động thế hả? Trước kia, khi chưa có Nguyệt Nguyệt, em có ý gì với Tiểu Yêu anh đều biết, giờ anh nghiêm túc cảnh cáo em, đừng có ý gì với Tiểu Yêu nha ——”

Đúng như tính toán của mình, Long Viêm Dạ vừa dứt lời thì tiếng kêu thảm thiết của Long Quân An vang lên, sau đó là tiếng quát như sấm sét của Nguyệt Nguyệt.

“Long Quân An, anh đúng là lưu manh mà, xem em xử anh thế nào ——”

“Ai ui, anh không có mà, oan uổng quá, cứu mạng ——”

Long Viêm Dạ hài lòng với những gì đang diễn ra, cầm bát cơm lên, từ từ hưởng thụ bữa tối ngon lành. Cuối cùng sau bốn năm nay anh cũng báo thù được rồi, Long Viêm Dạ hả lòng hả dạ khi thấy Nguyệt Nguyệt trừng phạt kẻ dám có ý đồ xấu với chị dâu mình,

Ngày hôm sau, Long Viêm Dạ ngồi trong phòng làm việc được thiết kế sang trọng, lo lắng chờ tin tức của Tiểu Yêu, tuy trong phòng có điều hòa nhưng anh vẫn thấy mồ hôi ròng ròng. Hôm qua anh đã cho người đi điều tra về chỗ ở và cuộc sống bây giờ của Tiểu Yêu nhưng Long Viêm Dạ vẫn không yên tâm, anh sợ vì sự xuất hiện của anh mà Tiểu Yêu lại trốn đi lần nữa.

Long Viêm Dạ đang đứng ngồi không yên thì Long Quân An đẩy cửa đi vào, trên mặt còn mất vết máu khô, trên tay vung vẩy một tập hồ sơ, cười híp mắt rồi kéo ghế ngồi đối diện Long Viêm Dạ.

“Nhìn mặt em đi.”

“Có gì đẹp đâu mà phải nhìn? !”

Long Viêm Dạ không buồn để ý đến em trai. Long Quân An bèn cầm hồ sơ trên tay giơ trước mặt Viêm Dạ, rồi cười rất gian.

“Đây là hồ sơ về An Tiểu Yêu, anh có nên quay lại nhìn mặt em trai anh một cái không nhỉ?”

“Trời ơi, Quân An, sao mặt em lại thành thế này? Để anh gọi người đi mua thuốc cho em nha, thật là, sao lại bị thương thành ra như vậy, là ai gây nên vậy?”

Long Quân An hơi sốc, không ngờ anh trai anh lại trở mặt nhanh như vậy. Rõ ràng là do anh ấy hại anh, làm cho Nguyệt Nguyệt hiểu lầm mà đánh anh một trận nên thân thế này, vậy mà giờ lại còn ngồi đây giả vờ mình vô can mới sợ chứ. Long Quân An không chịu lép vế, vung vẩy túi hồ sơ, một tay xòe ra trước mặt Long Viêm Dạ.

“Tiền thuốc men cộng thêm bồi thường tâm lý của em nữa, tổng cộng là năm trăm vạn, có chịu chi không?”

“Được, đồng ý ————”

Long Viêm Dạ không hề suy nghĩ giật lấy túi hồ sơ trên tay Long Quân An, chỉ là năm trăm vạn thôi mà. Vì Tiểu Yêu, mình chấp nhận bỏ số tiền đó. Không để ý đến Long Quân An đứng bên cạnh đang cười khẩy, Long Viêm Dạ chỉ chăm chăm rút tài liệu trong hồ sơ ra, nhưng trong đó chỉ có một tờ giấy mỏng manh, phía trên chỉ viết một dòng chữ.

“Long Quân An, em thật quá đáng nha, có mỗi cái địa chỉ mà đòi những năm trăm vạn, sao em không cướp ngân hàng luôn đi ————”

Trong nháy mắt, Long Viêm Dạ nổi điên hét lên.

“Không phải em đang cướp ở đây sao? !”

“—————”

Cắt tờ giấy ghi địa chỉ mà Long Quân An đưa, Long Viêm Dạ đi như bay ra khỏi phòng làm việc, sáng sớm nay anh đến nhà trẻ và biết Tiểu Dạ không có đến trường. E rằng giờ Tiểu Yêu đang nghĩ làm thế nào để trốn khỏi anh, anh không thể chờ thêm nữa, trước tiên anh phải trời Tiểu Yêu lại rồi từ từ nói chuyện.

Đứng trước cửa nhà trọ, Long Viêm Dạ không dám tin là An Tiểu Yêu đang ở chỗ này, nơi đây rất tệ, An Tiểu Yêu làm sao sống được ở chỗ này chứ, chẳng lẽ tài chính của cô ấy có vấn đề? Long Viêm Dạ liên tục suy đoán, trong lòng có chút ảm ức, sao Long Quân An chỉ đưa cho anh mỗi cái địa chỉ thôi.

77. Chương 77: Yêu Thương Mình Em

Trong tay ngoài địa chỉ ra thì không có bất cứ thông tin gì nên Long Viêm Dạ cứ đứng đó suy đoán lung tung hết cả lên. Bốn năm qua Tiểu Yêu ở đâu, sống có tốt không? Những gì Tiểu Yêu đã trải qua trong bốn năm qua thì hầu như anh không biết chút gì hết. Nhưng những thứ đó bây giờ không còn quan trọng nữa, việc quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để Tiểu Yêu tha thứ cho anh đây? Chấp nhận anh đây? Đó mới là vấn đề Long Viêm Dạ quan tâm nhất vào lúc này.

Long Viêm Dạ cố gắng lấy thêm dũng khí, nhưng dù Tiểu Yêu có chịu tha thứ cho anh hay không cũng không sao, ông trời đã cho anh thêm một cơ hội nữa, thì dù thế nào anh nhất định sẽ không buông tay Tiểu Yêu thêm lần nữa. Sự quyết tâm hiện rõ trên gương mặt tuấn tú của Long Viêm Dạ, trong lòng tự nhiên lại nổi lên phần khích, Long Viêm Dạ đứng ở trước ngoài đường hô to.

“An Tiểu Yêu, cả đời Long Viêm Dạ sẽ chỉ yêu thương mình em ——”

Hết xong, Long Viêm Dạ cảm thấy rất thoải mái, bóng dáng cao lớn chạy thẳng vào thang máy, để lại bảo vệ khu nhà này ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Đứng trước cửa nhà An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ lấy hết can đảm, tay run run bấm chuông cửa.

Linh —— linh ——

Chuông cửa vang lên rất lâu nhưng không ai ra mở, chẳng lẽ An Tiểu Yêu biết anh đến đây? Long Viêm Dạ chán nản, hơi nghiêng người ghé tai áp sát vào cánh cửa nhà An Tiểu Yêu để nghe động tĩnh bên trong.

Nhìn Long Viêm Dạ lúc này rất buồn cười, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Long Thị thế mà giờ như một đứa trẻ con, cả người dán chặt vào cánh cửa.

Bên trong không có một tiếng động nào, Long Viêm Dạ càng cuống lên, lo lắng bấm chuông cửa thêm lần nữa. Rất lâu sau cũng có người ra mở cửa nhưng là cánh cửa nhà đối diện, một người phụ nữ mặc đồ ngủ, chìa cái mặt tức tối ra, tay chống nạnh nhìn chằm chằm vào Long Viêm Dạ đang đứng trước mặt.

“Bấm cái gì mà bấm lảm thế? Người nhà đó đã ra ngoài rồi, anh không thể im lặng chút được à?”

Long Viêm Dạ sợ hết hồn, cô ta vẫn còn chưa tháo mặt nạ dưỡng da ra đã chạy ra ngoài, đúng là muốn hù chết anh mà. Long Viêm Dạ có chút xấu hổ nên cười cười với cô gái kia, kết quả cô ta không thèm liếc nhìn Long Viêm Dạ thêm lần nào nữa, đóng rầm cửa nhà mình lại. Long Viêm Dạ chỉ có thể tròn mắt miệng há hốc kinh ngạc, đây là lần đầu tiên trong đời anh được ‘đối xử’ như vậy, haizzz!

Để có thể gặp được Tiểu Yêu, chuyện gì anh cũng có thể nhận được, Long Viêm Dạ khẽ mỉm cười, dựa người vào cánh cửa.

Nhưng sáng sớm nay anh đã đến trường học của Tiểu Dạ nhưng Tiểu Dạ đâu có đến trường, có khi nào sáng sớm nay An Tiểu Yêu đã mang đứa bé đó đi sống chỗ khác rồi? Không phải lại bỏ trốn nữa chứ? Trong lòng Long Viêm Dạ có chút lo lắng, móc điện thoại ra nhờ Long Quân An kiểm tra danh sách ra vào ở sân bay, ai ngờ vừa nói xong lại bị Long Quân An cười nhạo.

“Anh —— anh đừng thần hồn nát thần tính thế có được không? Có khi Tiểu Yêu không quan tâm đến việc anh còn sống hay chết đâu, sao có thể vừa gặp anh thì hôm sau liền bỏ trốn được, em nghĩ người làm sai sợ người khác biết nên bỏ trốn phải là anh ý? !”

“Rốt cuộc em có tra cho anh không? !”

“Có, có, em tra ngay đây, được chưa ——”

Long Quân An còn muốn nói thêm nhưng Long Viêm Dạ đã nhanh tay tắt máy rồi. Có thật là Tiểu Yêu không lại bỏ trốn chứ? Chỉ cần cô ấy còn ở đây thì không phải lo nữa, bây giờ mình phải làm gì nhỉ? Long Viêm Dạ không biết mình nên làm thế nào mới đúng. Suy nghĩ một lúc, Long Viêm Dạ quyết định đặt mông ngồi xuống trước cửa nhà Tiểu Yêu, nếu cô ấy không có nhà thì mình cứ ngồi đây chờ, chờ đến lúc Tiểu Yêu về thì thôi.

Lần này Long Viêm Dạ đã hạ quyết tâm phải tóm được An Tiểu Yêu về.

An Tiểu Yêu vừa bước chân ra khỏi thang máy thì giật mình khi nhìn thấy trước cửa nhà cô có một bóng dáng thân quen đang ngồi ở đó. Trái tim cô liền đập lỡ một nhịp, An Tiểu Yêu vội vàng lùi ra sau vài bước, núp ở góc khuất, chỉ thò mỗi đầu ra nhìn cái dáng người quen thuộc kia. Long Viêm Dạ đến đây làm gì vậy? Mình và anh ta đâu còn có quan hệ gì nữa đâu, chẳng lẽ ——

An Tiểu Yêu nhú mày, bây giờ cô và Long Viêm Dạ chỉ dính dáng với nhau bởi Tiểu Dạ, chẳng lẽ Long Viêm Dạ tới đây để thương lượng với mình chuyện Tiểu Dạ sao. Cũng đúng thôi, Tiểu Dạ giống Long Viêm

Dạ thế cơ mà, sao có thể lừa được Long Viêm Dạ chứ, nhưng Tiểu Dạ chỉ là một đứa bé con, cô nhất quyết sẽ không để cho Viêm Dạ nuôi đâu.

Cách duy nhất là mình không thừa nhận Long Viêm Dạ là cha Tiểu Dạ là được, An Tiểu Yêu hạ quyết tâm, ngẩng đầu đi ra khỏi chỗ nấp, cố gắng tạo ra vẻ mặt vô tình.

Nhìn thấy Long Viêm Dạ đang ngồi ngủ gật, trong lòng cảm thấy mình thật may mắn, nên rón rén mở cửa rồi chạy vào trong nhà. Nhưng vì tay An Tiểu Yêu run quá nên chìa khóa trên tay cô cũng rung lên, phát ra âm thanh làm cho người nào đó đang ngồi ngủ gật dưới đất giật mình, mở mắt ra, hành động đầu tiên của Long Viêm Dạ là túm lấy ống quần Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, em về rồi ————”

Keng ————

Chùm chìa khóa trong tay An Tiểu Yêu rơi xuống đất, An Tiểu Yêu quay lưng về phía Long Viêm Dạ không dám quay đầu lại, cúi xuống nhặt chìa khóa đang nằm dưới đất lên.

“Anh tới đây làm gì? Không phải đã nói rõ rồi sao, chúng ta không còn quan hệ gì nữa. Xin mời anh đi về, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ lên.”

An Tiểu Yêu rất quyết tâm, đáng tiếc là tay cô run lên bán đứng nỗi lòng của cô. Lúc này Long Viêm Dạ lại rất tinh mắt, phát hiện ra động tác rất nhỏ này. Trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, Long Viêm Dạ quyết định thay đổi chiến thuật, tính của Tiểu Yêu khá bướng bỉnh nên anh chỉ có thể lấy nhu thắng cương, nhẹ nhàng từ từ giải thích với Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, em xem anh ở chỗ này lâu lắm rồi, có thể cho anh vào trong nhà ngồi một chút không?”

“Trong nhà chỉ có ghế sofa bằng gỗ rất cứng thôi, nên anh về nhà mà ngồi sofa bằng da thật sẽ tốt hơn ————”

“Tiểu Yêu, anh khát, muốn uống nước ————”

“Nhà tôi không có nước ————”

“Không có nước? !”

“À, không phải, ý tôi là chỉ có nước máy thôi.”

An Tiểu Yêu bị Long Viêm Dạ quay đến mức không biết mình nên nói gì, nếu Long Viêm Dạ cứ nói chuyện nhỏ nhẹ thế này thì An Tiểu Yêu không thể hạ quyết tâm mà đuổi anh về được. Chỉ cần Long Viêm Dạ dùng thái độ này đối xử với cô thì An Tiểu Yêu sẽ nhớ lại những chuyện trước kia, hồi đó anh cũng rất dịu dàng với Tiểu Yêu, nhưng cuối cùng thì Long Viêm Dạ đã gây cho cô những tổn thương thế nào chứ? An Tiểu Yêu nhớ lại chuyện xưa, vừa định quay lại đuổi Long Viêm Dạ đi thì chìa khóa trong tay cô bị một bàn tay to cướp mất.

“Nước máy anh cũng uống được, cảm ơn nha ————”

Long Viêm Dạ đứng ở sau lưng An Tiểu Yêu, tra chìa khóa vào ổ, khí nóng thổi vào cổ An Tiểu Yêu, trái tim cô không yên phận cứ nhảy loạn lên, quên mất việc phải ngăn Long Viêm Dạ lại.

Long Viêm Dạ tự mình mở cửa, rồi lách qua Tiểu Yêu, trên mặt anh còn hiện rõ phần khích, bước vào nhà Tiểu Yêu. Long Viêm Dạ ngang nhiên đi vào trong nhà, trước mặt là một không gian nhỏ hẹp, Long Viêm Dạ không ghét bỏ, ngồi xuống ghế sofa, nhìn An Tiểu Yêu vẫn còn đang đứng ngăn người trước cửa, Long Viêm Dạ tốt bụng mời cô vào.

“Tiểu Yêu, vào nhà đi, khách sáo thế làm gì? Tự anh biết chăm sóc mình, em yên tâm đi.”

Chăm sóc mình? ! An Tiểu Yêu tức giận, sao lại có người mặt dày thế kia chứ, anh ta nghĩ đây là nhà mình chắc. An Tiểu Yêu bước hai bước vào nhà, hét vào mặt Long Viêm Dạ, tay chỉ cửa ra vào.

“Đi ra ngoài, anh lập tức ra ngoài cho tôi ———— ai mời anh vào chứ ————”

“—————”

Long Viêm Dạ đứng dậy, đi thẳng tới cửa, An Tiểu Yêu thấy thế lại càng tức giận. Mình bảo anh ta đi thì anh ta liền đi sao, chẳng có chút thành ý nào cả, An Tiểu Yêu càng sốt ruột, nghẹn ngào, cúi đầu xuống không muốn nhìn thấy Long Viêm Dạ nữa.

Rầm —————

Cửa bị đóng rồi, lúc sau An Tiểu Yêu cũng không nghe thấy tiếng động nào nữa. Trong lòng cảm thấy uất ức, không ngờ sau bốn năm, Long Viêm Dạ vẫn vô tình như thế, bên ngoài thì tỏ ra dịu dàng nhưng hóa ra chỉ là giả tạo, An Tiểu Yêu không ngăn nổi những giọt nước mắt, cứ thế từng giọt từng giọt rơi xuống đất, những giọt nước trong suốt rơi xuống vỡ tan.

Một bàn tay to nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt An Tiểu Yêu, trong lòng Long Viêm Dạ đau đớn, Tiểu Yêu rất kiên cường, dù chịu áp lực trong lòng cũng không chịu cho anh biết. An Tiểu Yêu ngẩng đầu lên, trước mắt cô không phải là Long Viêm Dạ sao? Đôi mắt đen chứa bao nhiêu yêu thương đang nhìn mình ư?

“Tiểu Yêu, đừng khóc, anh không đi đâu cả. Anh chỉ đi ra đóng cửa lại mà thôi —————”

“Ai nói tôi vì anh mà khóc chứ? Đừng có ra oai, tôi là, tôi là bị hạt cát bay vào mắt thôi.”

An Tiểu Yêu vẫn còn ngang bướng, nhìn Long Viêm Dạ vẫn còn đứng trước mặt mình, trong lòng An Tiểu Yêu cảm thấy rất vui. Dù cô có nói rằng anh và cô không còn quan hệ gì với nhau nữa, nhưng tình cảm sao có thể nói quên là quên ngay được. An Tiểu Yêu phụng phịu, ngồi trên sofa, không thèm quan tâm tới Long Viêm Dạ đang đứng bên cạnh.

78. Chương 78: Cường Hôn

Long Viêm Dạ độ lượng không chấp nhặt nhiều, dù sao giờ An Tiểu Yêu cũng không còn muốn đuổi anh đi, Long Viêm Dạ cười thầm trong bụng, giờ có nói gì thì Long Viêm Dạ cũng thuận lợi tiến được một bước đầu tiên trong việc chinh phục Tiểu Yêu rồi. Long Viêm Dạ ở trong nhà Tiểu Yêu mà như đang ở nhà mình, vào trong bếp lục tìm trà rồi tự pha ỉnh, sau đó ngồi xuống cạnh An Tiểu Yêu.

“Tiểu Dạ đâu? Không phải hôm nay Tiểu Dạ không đến trường sao?”

Câu hỏi quan tâm này của Long Viêm Dạ làm An Tiểu Yêu khó chịu, hóa ra anh ta đến đây đúng là vì Tiểu Dạ, Tiểu Yêu cảm thấy rất hồi hộp. Mình đã suy nghĩ kỹ rồi, dù Long Viêm Dạ có dùng cách gì thì mình sẽ không đem Tiểu Dạ cho anh ta đâu. An Tiểu Yêu khẽ hừ một tiếng, không dám nhìn thẳng vào Long Viêm Dạ.

“Tiểu Dạ có đến trường học hay không thì liên quan gì tới anh. Anh còn chuyện gì không, nếu không thì xin mời về.”

Vừa nhắc tới con trai bảo bối của mình, An Tiểu Yêu liền không muốn ở chung với Long Viêm Dạ dù chỉ thêm vài giây. Long Viêm Dạ cười khổ, nhún nhún vai, tỏ ra mình không quan tâm.

“Đừng vậy mà, Tiểu Yêu. Được rồi, em không thích nói thì anh sẽ không hỏi đến nữa —————”

“Vậy anh không hỏi thì chắc không còn việc gì nữa, anh có thể về rồi.”

“Anh, anh đói bụng rồi, có thể để anh ăn no rồi mới đuổi anh về, được không?”

Dưới tình thế cấp bách Long Viêm Dạ liền nghĩ ra một cách đối phó, An Tiểu Yêu nhìn chằm chằm vào Long Viêm Dạ, phải mất mấy phút mới chậm rãi đứng lên, cúi người nhìn Long Viêm Dạ.

“Anh bỏ ra bao nhiêu công sức tìm chỗ ở của tôi, chỉ vì muốn ăn một bữa cơm à?”

“À, cũng không hẳn là thế. Chỉ cần em cho anh ăn no thì anh sẽ đi ngay —————”

Đôi mắt Long Viêm Dạ lay động làm An Tiểu Yêu không biết lúc này anh đang nói thật hay nói dối nữa. Cuối cùng thì An Tiểu Yêu cũng nhận thua, mím môi, tức giận xoay người bỏ vào bếp.

“Được, anh muốn ăn thì tôi sẽ nấu cho anh ăn. Nhưng đừng quên điều mình nói, ăn xong là phải về ngay đây ————”

Đến lúc bóng dáng An Tiểu Yêu biến mất trong bếp, Long Viêm Dạ mới lộ ra bộ mặt thật, đầy gian xảo. Mình vừa được vào trong nhà, lại còn được ăn một bữa cơm nữa chứ, bước tiếp theo phải nghĩ xem làm thế nào để phá được bức tường trong trái tim Tiểu Yêu. Nhưng Long Viêm Dạ thật đáng thương nha, anh đã quên mất một điều quan trọng, đó là An Tiểu Yêu không biết nấu cơm.

Nhìn cái bát tô trước mặt, Long Viêm Dạ rất tò mò. Đây là cái gì vậy? Đây là thứ mà An Tiểu Yêu làm ỉn ăn ư, là bữa cơm để đuổi mình đi sao? Long Viêm Dạ toát mồ hôi, không biết trong cái bát này chứa cái gì nữa. Long Viêm Dạ phải uốn lưỡi bảy lần mới dám lên tiếng hỏi.

“Đây là cái gì vậy?”

“Mỳ ăn liền ————”

An Tiểu Yêu trả lời ngắn gọn về vấn đề mà Long Viêm Dạ hỏi, thật ra qua mấy năm nay, không phải đến món mỳ cô cũng không biết nấu. Cô là cố tình làm thế, toàn bộ đau thương trong lòng Tiểu Yêu dồn hết vào bát mỳ này, cô rất muốn biết Long Viêm Dạ có dám ăn cái thứ này không, và để bát mỳ này hấp dẫn hơn, An Tiểu Yêu đã cố ý cho thêm gia vị nhiều hơn một chút, đó là cách tiếp đại nồng nhiệt đối với Long Viêm Dạ.

Nghe câu trả lời của An Tiểu Yêu và biểu hiện trên mặt của cô, Long Viêm Dạ cũng đoán được ít nhiều. Không nói gì thêm, Long Viêm Dạ cúi đầu, cầm bát mỳ lên, cô gắng nuốt một miếng thật to vào miệng.

Ặc ————

Mùi vị gì thế này? Vừa quá ngọt, vừa quá chua mà không đúng, nếm thử chút nước thì trong bát mỳ này còn được thêm không ít muối nha. Thật khổ thân Long Viêm Dạ, e rằng từ nhỏ đến giờ tổng giám đốc Long cũng chưa từng được nếm qua món nào đặc biệt như thế này, khê liếc trộm An Tiểu Yêu đang ngồi đối diện, Long Viêm Dạ đành cắn răng, nhắm mắt nhắm mũi, nuốt vội nuốt vàng đồng mỳ ăn liền có hương vị đặc biệt này vào miệng.

Nhìn Long Viêm Dạ từng thìa từng thìa ỳ vào miệng, tự dưng An Tiểu Yêu cảm thấy đau lòng, cô không cần nếm qua cũng biết cái bát mỳ này có vị kinh khủng thế nào. Nhưng Long Viêm Dạ cứ nuốt miếng to vào miệng mà ăn, sao anh ta phải làm như vậy chứ, nếu chỉ vì Tiểu Dạ thì Long Viêm Dạ đâu phải chịu đựng như thế làm gì.

“Đừng ăn nữa ————”

An Tiểu Yêu hất bát mỳ trong tay Long Viêm Dạ đi, nước mắt cũng không kiềm lại được nữa, cứ thế tuôn ra như vỡ đê. Sau bốn năm, người đàn ông này vẫn có thể dễ dàng làm cô xúc động, An Tiểu Yêu hận mình quá yêu đuối, hận mình không kiên định, đôi tay ôm lấy mặt khóc nức nở.

“Tiểu Yêu, Tiểu Yêu, em làm sao thế? ————”

Long Viêm Dạ hơi bối rối, không quan tâm tới trên người anh toàn là nước mỳ, vội vàng chạy lại ôm An Tiểu Yêu. Nhưng An Tiểu Yêu hất tay, đẩy Long Viêm Dạ ra.

“Tại sao anh còn xuất hiện trước mặt tôi làm gì? Chúng ta cứ sống cuộc sống của mình, không liên quan tới người kia không phải tốt hơn sao? Tại sao còn đến quấy rầy cuộc sống của tôi làm gì?”

“Tiểu Yêu, không phải anh cố ý tới quấy rầy cuộc sống của em. Em đừng khóc nữa, anh, anh là ————”

“Anh đi đi, tôi không muốn gặp lại anh nữa, tôi nhìn thấy anh lần nào tôi liền ———— ưm ————”

Không đợi An Tiểu Yêu nói hết câu, Long Viêm Dạ không chịu nổi nữa, túm lấy tay An Tiểu Yêu kéo cô vào ngực mình. Không suy nghĩ gì, liền áp đôi môi mình lên môi An Tiểu Yêu, không cho cô nói hết câu.

Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt Tiểu Yêu, đôi môi áp vào môi Tiểu Yêu, cọ xát tìm đường vào trong miệng cô. Đôi tay Long Viêm Dạ ôm Tiểu Yêu thật chặt. Tại sao anh ta lại có thể hôn mình, tại sao chưa hỏi ý kiến mình đã hôn rồi, anh ta dám cưỡng hôn mình sao?

Giờ phút này, An Tiểu Yêu bị Long Viêm Dạ hôn làm cho đầu óc trở nên ngốc nghếch, không biết tại sao đột nhiên Long Viêm Dạ lại hôn cô. An Tiểu Yêu cuống quýt lên, tròn mắt mình, sau khi An Tiểu Yêu trở lại bình thường mới giơ tay đánh Long Viêm Dạ, dùng hết sức thoát khỏi nụ hôn của Viêm Dạ mới biết anh ta ôm rất chặt, không thể nào thoát khỏi tay Viêm Dạ.

An Tiểu Yêu khẽ run lên, lần đầu tiên cô hiểu dần ông đáng sợ thế nào. Lúc sau, An Tiểu Yêu đành phải bỏ cuộc, không giãy giụa nữa, khuất phục trong tay Long Viêm Dạ. Cảm giác quen thuộc ủa về, An Tiểu Yêu ngất ngây trong đó, không biết từ lúc nào An Tiểu Yêu đã đáp trả nụ hôn của Long Viêm Dạ.

79. Chương 79: Ông Chú Đáng Ghét

Long Viêm Dạ ôm An Tiểu Yêu chặt hơn, môi lưỡi quấn quýt lấy nhau, người An Tiểu Yêu dần dần nóng lên. Thời gian như dừng lại, nụ hôn này vừa kích thích lại nóng bỏng, An Tiểu Yêu càng ngày càng khó thở, hai người giống như hai kẻ thù, không ngừng dây dưa, không ngừng dùng sức.

Phải mất một lúc, Long Viêm Dạ mới chịu buông tha cho đôi môi ngọt ngào của Tiểu Yêu, đôi mắt đen quỳn rử nhìn An Tiểu Yêu, cả hai người đều thở dốc. Cuối cùng cũng có thể hít thở thoải mái, An Tiểu Yêu cố gắng hít lấy không khí trong lành xung quanh, cúi đầu để tránh đôi mắt rực lửa của Long Viêm Dạ.

Sao mình có thể làm như vậy? An Tiểu Yêu tự hỏi mình không biết vì sao lại đáp trả nụ hôn của Long Viêm Dạ nữa, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu chỉ biết cúi đầu. Hai người không ai lên tiếng, bầu không khí trở nên lặng im, tìm An Tiểu Yêu nhảy loạn xạ, còn Long Viêm Dạ cũng không khá hơn cô là bao.

Chỉ một nụ hôn nhưng nó lại khơi dậy chuyện xưa, gợi nên tình cảm đã bị sâu trong lòng. Long Viêm Dạ lặng lẽ ngắm nhìn An Tiểu Yêu, đè nén tình cảm lại, định nói lời xin lỗi thì tiếng chuông cửa lại vang lên.

Hai má An Tiểu Yêu ửng hồng, cô chạy nhanh ra cửa, một bóng dáng nhỏ bé nhào vào lòng An Tiểu Yêu.

“Mẹ, con về rồi ——”

“Cô An, tôi giao Tiểu Dạ lại cho cô. Sáng mai cô có thể đến lấy kết quả kiểm tra sức khỏe, nếu không có vấn đề gì thì bé có thể quay lại trường học ——”

An Tiểu Yêu mỉm cười, vội vàng chào hỏi rồi mời cô gái có mái tóc dài đang đứng ngoài cửa vào nhà, nhưng cô ấy lại nhìn thấy Long Viêm Dạ đang đứng trong nhà thì cười đầy mờ ám, sau đó xoay người rời đi. Chắc chắn cô gái đó đã hiểu nhầm một vài chuyện, cô tưởng An Tiểu Yêu không đến đón Tiểu Dạ là vì còn đang bận hẹn hò. An Tiểu Yêu nghĩ rất có khả năng này nên lờm Long Viêm Dạ vẫn còn đứng im tại chỗ.

“Ồ, sao chú này lại đến nhà mình vậy? Đây không phải cái chú hôm trước sao mẹ?”

Thị lực của An Niệm Dạ rất tốt, nhìn lướt qua cũng có thể nhận ra người đứng trong nhà mình là Long Viêm Dạ, thật ra thì anh ta cao lớn như thế kia, không muốn nhìn thấy e rằng rất khó nha, An Niệm Dạ nghi ngờ nhìn mẹ. Không phải mẹ không thích cái chú kia sao? Sao chú ấy còn đến nhà cậu, cậu cũng không thích cái người này, mẹ nhìn thấy chú ấy lại buồn cho xem.

An Niệm Dạ suy nghĩ một chút rồi di chuyển đôi chân mập mạp của mình chạy tới trước mặt Long Viêm Dạ, trợn mắt nhìn Viêm Dạ, trong lòng muốn bảo vệ An Tiểu Yêu.

“Cái ông chú đáng ghét này, sao ông lại tới nhà chúng cháu? Mẹ không thích ông, cháu cũng không thích ông, ông đi về nhanh đi. Có phải ông tranh thủ lúc cháu không có nhà mà đến đây ăn hiếp mẹ cháu phải không?”

Ông chú đáng ghét? Suýt nữa Long Viêm Dạ ngất đi. Nhìn anh già lắm sao? Bị Tiểu Dạ với gương mặt giống mình nói như vậy, Long Viêm Dạ rất đau lòng. Nhưng lúc này Long Viêm Dạ đang muốn lấy lòng An Niệm Dạ nên cố gắng cười dịu dàng nhất có thể.

“Tiểu Dạ à, chú là bạn mẹ cháu nha, không phải đến đây để ức hiếp mẹ cháu đâu. Chú tới đây để xem mẹ con cháu sống như thế nào, có tốt không thôi ——”

“Lúc sói ăn thịt bà ngoại cô bé quàng khăn đỏ cũng nói giống như vậy. Chú đi đi, mẹ con cháu không thích chú ——”

Mặc dù An Niệm Dạ còn nhỏ nhưng rất thông minh, chỉ cần nhớ tới hình ảnh mẹ cậu khóc tức tưởi hôm trước thì cậu chỉ muốn đuổi cái ông chú này ra khỏi nhà càng nhanh càng tốt.

“Tiểu Dạ ngoan, không nên nói như vậy, bắt đầu từ hôm nay, chú sẽ sống ở đây với mẹ con cháu.”

Bịch ——

An Tiểu Yêu ngã ngựa ngay trước cửa nhà, cô không có nghe nhầm chứ? Vừa rồi Long Viêm Dạ nói gì? Từ hôm nay sẽ sống ở đây ư? Mặt An Tiểu Yêu xanh ngắt, ôm lấy An Niệm Dạ đang đứng trước mặt Long Viêm Dạ, nhìn chằm chằm vào Viêm Dạ.

“Anh vừa nói cái gì? Ai cho anh ở lại đây hả? Không được, tôi với Tiểu Dạ không đón chào anh, anh đi đi cho, đừng tưởng vì chuyện vừa rồi mà tôi đã tha thứ cho anh nha.”

Hai má An Tiểu Yêu lại ửng hồng, tìm cô bây giờ nhảy loạn lên, nếu nói cô không còn tình cảm với Long Viêm Dạ thì đó là nói dối. Nhưng dù cô còn tình cảm với anh ta thì cũng không muốn Viêm Dạ sống ở đây, đây là nhà của cô và Tiểu Dạ, không có chỗ cho Long Viêm Dạ chen chân vào.

Long Viêm Dạ không thèm quan tâm, đứng thẳng người còn cười tủm tỉm nữa.

“Tiểu Yêu, bắt đầu từ hôm nay anh sẽ dọn tới đây ở.”

“Không được ——”

“Nè, nếu anh nhớ không nhầm thì người nào đó còn thiếu nợ anh nha ——”

Tay ngoáy ngoáy lỗ tai, Long Viêm Dạ nhắc lại chuyện cũ. Thiếu chút nữa An Tiểu Yêu chết vì tức, lại còn dám nhắc lại chuyện này à, năm xưa vì mình không có tiền sống nên bị sập bẫy, bây giờ mình đâu còn ngu ngốc như xưa nữa. An Tiểu Yêu tức giận lườm Long Viêm Dạ, rồi rút một tấm séc ra.

“Nói đi, tôi cần phải trả anh bao nhiêu đây?”

“Không cần em trả tiền, chỉ cần em thực hiện giao kèo trước đây thôi.”

An Tiểu Yêu thực sự nổi giận rồi, nhẹ nhàng xoa đầu An Niệm Dạ, dịu dàng nói với con trai bảo bối.

“Bảo Bảo, con vào trong phòng nha, đóng cửa lại không được nghe lén đâu. Mẹ có chuyện muốn nói với chú này, được không?”

“Dạ ——”

An Niệm Dạ rất ngoan ngoãn đi vào phòng mình rồi đóng cửa lại. Sau khi chắc chắn An Niệm Dạ đã đóng cửa lại, An Tiểu Yêu liền thay đổi thái độ, đáng vẻ hung hăng nhìn thẳng Long Viêm Dạ.

“Đừng có dùng cách này để dọa tôi, hợp đồng đó đã mất hiệu lực từ lâu rồi. Long Viêm Dạ, tôi hỏi lại anh lần cuối, anh có đi về không? Đừng để tôi nổi điên lên thì anh đừng trách tôi ——”

Ồ, An Tiểu Yêu đã lộ ra bản tính thật của mình rồi đây. Long Viêm Dạ khoanh tay đứng nhìn, giống như chuẩn bị xem phim hài vậy. Thời gian làm thay đổi rất nhiều thứ nhưng không thể làm thay đổi được tính tình của An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, phải ra dáng làm mẹ chứ, nếu không sẽ dạy hư trẻ con đấy. Tình tình của em không nên làm ảnh hưởng đến sự phát triển nhân cách của con trai anh nha, em nghĩ xem anh có nên mang Tiểu Dạ đi không nhỉ?”

Long Viêm Dạ đã ra một đòn chí mạng, anh có thể chắc chắn một trăm phần trăm, Tiểu Dạ là con trai anh. Bởi vì trên thế giới này không thể có chuyện trùng hợp như vậy, cho dù có cùng khuôn đúc ra cũng không thể tạo ra hai người giống nhau đến thế. Long Viêm Dạ chỉ thử thôi nhưng đã làm cho An Tiểu Yêu hoảng sợ rồi.

80. Chương 80: Anh Muốn Em Cho Anh Ở Lại

Thật ra Long Viêm Dạ vẫn chưa biết Tiểu Dạ là con của anh và Tiểu Yêu, trong thâm tâm anh vẫn nghĩ Tiểu Dạ là con của anh với An An, An Tiểu Yêu chỉ là vô tình trở thành người chăm sóc cho Tiểu Dạ thôi. Long Viêm Dạ tự nghĩ ra một lý do, chính là An An trở thành bà mẹ đơn thân, không có khả năng nuôi dưỡng Tiểu Dạ nên do duyên phận mà Tiểu Dạ được An Tiểu Yêu đưa về nuôi.

Vì Long Viêm Dạ vẫn cho rằng An An làm nghề bán hoa nên kinh tế không được tốt lắm, nhưng Long Viêm Dạ không ngờ, trên đời này có cái gọi là duyên phận ý trời. Nhưng khi anh nói Tiểu Dạ là con trai anh thì sao An Tiểu Yêu lại lo lắng đến thế, An Tiểu Yêu đâu biết chuyện tình một đêm của anh với An An chứ, sao lại có thể lo lắng như vậy được, Long Viêm Dạ bắt đầu nghi ngờ rằng An Tiểu Yêu biết chuyện gì đó.

“Em đã biết Tiểu Dạ là con trai anh từ lâu rồi, phải không?”

“Không phải! Tiểu Dạ không phải con anh. Sao có thể có chuyện đó chứ, Long Viêm Dạ, anh đừng có đứng đây mà nói lung tung nha———”

An Tiểu Yêu vội vàng phủ nhận, chuyện gì chứ chuyện này nhất quyết cô không nhận đâu. Tiểu Dạ do cô vất vả mà sinh ra, mang thai chín tháng mười ngày mới sinh được, sao có thể dễ dàng để cho Long Viêm Dạ nhận con được.

Dường như mọi chuyện đã trở nên rõ ràng rồi, Long Viêm Dạ cũng không suy nghĩ sâu thêm, chỉ khẽ gật đầu.

“Được, nếu như em cho anh ở lại đây thì anh sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Nếu không thì anh sẽ đưa Tiểu Dạ đi giám định ADN.”

Long Viêm Dạ không cần suy nghĩ thêm, chỉ cần được ở cạnh An Tiểu Yêu thì anh có thể nhượng bộ một chút. Long Viêm Dạ xuất thân từ nhà kinh doanh, sớm đã tính toán thiệt hơn rồi, Tiểu Dạ có phải con trai anh không cũng không quan trọng nữa, chỉ cần anh được ở bên Tiểu Yêu thì Tiểu Dạ chạy đâu cho thoát.

Hơn nữa, chỉ cần là con trai anh, muốn ngăn cản máu mủ ruột già cũng khó lắm. Trong vài giây Long Viêm Dạ đã có lựa chọn của mình, lùi một bước tiến hai bước, tung ra lời nói uy hiếp Tiểu Yêu.

Tại sao có như vậy? Giây phút này An Tiểu Yêu có chút hận Long Viêm Dạ, năm xưa cũng vậy, bắt cô ký vào hợp đồng phải ở bên cạnh Viêm Dạ, bây giờ cũng lại như vậy, dùng Tiểu Dạ để ép cô đồng ý yêu cầu của anh.

Tim An Tiểu Yêu như vỡ nát, vết thương đang từ từ khép miệng giờ lại bung ra, Long Viêm Dạ chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào để được ở cạnh Tiểu Yêu mà vô tình không nghĩ đến cảm nhận của cô. Chỉ vì câu nói này của Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu không thể không đồng ý, nếu như thực sự đi giám định huyết thống thì e rằng có vài chuyện không thể nói rõ được, nghĩ tới nghĩ lui, An Tiểu Yêu chỉ có thể gờ cờ trắng đầu hàng.

“Tôi đồng ý, nhưng anh không được đưa Tiểu Dạ đi giám định ADN. Tiểu Dạ là con trai tôi, chuyện này không bao giờ thay đổi ———”

Giọng nói Tiểu Yêu khàn khàn làm Long Viêm Dạ đau lòng, anh một lần nữa lại làm tổn thương Tiểu Yêu. Nhưng không còn cách nào khác, An Tiểu Yêu rất cố chấp, bướng bỉnh, để anh được ở lại thì không thể làm cách nào khác cả. Long Viêm Dạ định ôm Tiểu Yêu vào lòng an ủi nhưng An Tiểu Yêu lại né tránh kịp.

“Anh có thể ở lại đây nhưng tôi không muốn chuyện như hôm nay lại xảy ra thêm lần nào nữa. Hãy xác định rõ ranh giới giữa hai chúng ta, ở đây có hai phòng, tôi và Tiểu Dạ ở một phòng, phòng kia dành cho anh.”

An Tiểu Yêu rất bình tĩnh nói chuyện, giống như chuyện này không liên quan gì tới cô vậy, cô càng như thế, Long Viêm Dạ lại càng đau lòng. Khi thấy An Tiểu Yêu không buồn nhìn anh lấy một lần thì Long Viêm Dạ rất muốn rút lại lời vừa nói, nhưng lời đã nói ra giống như bát nước đổ đi không thể thay đổi được nữa, lại một lần nữa anh làm tổn thương An Tiểu Yêu, sau này nhất định sẽ bù đắp lại.

Khi An Tiểu Yêu vào phòng, Long Viêm Dạ liền tát mình hai cái vào má. Sao mình lại có thể đồn chuyện này đến bước này chứ? Đây không phải kết quả mà anh muốn, còn tưởng rằng chuyện giữa anh và Tiểu Yêu đã có chuyển biến nhưng xem ra chỉ là do anh tự tưởng tượng mà thôi.

Nhưng giờ anh có thể ở lại đây thì phải dùng toàn lực mà cứu vãn tình hình. Long Viêm Dạ lấy điện thoại ra, sai Long Quân An mang cho anh vài bộ quần áo tới đây, nhân tiện bàn giao lại vài việc ở công ty cho em trai. Long Viêm Dạ đã quyết tâm rồi, trong thời gian này anh sẽ không đến công ty làm việc nữa, ngoan ngoãn ở lại đây, dùng mọi cách để bù đắp cho Tiểu Yêu.

Đưa cho Long Viêm Dạ túi hành lý xong nhưng Long Quân An vẫn lo lắng nhìn lại khu nhà anh trai đang ở.

“Anh không muốn em lên trên đó thật à, rất lâu rồi em chưa gặp lại Tiểu Yêu.”

“Không cần đâu, nếu em không muốn trên mặt mình có thêm vài vết sẹo thì hãy ngoan ngoãn về đi, và quản lý công ty cho tốt vào.”

Long Viêm Dạ nhất quyết từ chối yêu cầu của Long Quân An, An Tiểu Yêu là của anh, không muốn cô dây dưa với bất cứ người nào, dù đó là em trai anh. Hiện tại anh chưa chiếm được trái tim cô nên chỉ có thể bảo vệ cô tránh xa mấy người này thôi, Long Viêm Dạ cương quyết đuổi Long Quân An về rồi về phòng trọ.

An Niệm Dạ đang ăn mỳ, vừa thấy Long Viêm Dạ vào nhà thì liền bĩu môi, nhìn chằm chằm Long Viêm Dạ.

“Sao chú lại về đây? Lần nào chú cũng làm ẹ cháu đau lòng, chú nhìn kìa, mẹ cháu không thềm ăn gì hết, nếu mẹ không ăn gì thì sẽ đau bụng đó.”

Long Viêm Dạ im lặng nghe An Niệm Dạ trách mình, nhưng vừa nghe thấy An Tiểu Yêu không chịu ăn gì thì Long Viêm Dạ liền lo lắng. Long Viêm Dạ nhìn cánh cửa đóng kín trước mặt, anh vội vàng ngồi xuống cạnh An Niệm Dạ, cố gắng lấy lòng con trai.

“Tiểu Dạ, đừng ăn mỳ nữa được không? Chú dẫn cháu và mẹ ra ngoài ăn cơm, chú sẽ cố gắng làm ẹ cháu vui lên mà ăn cơm, tin chú đi———”

Tiểu Dạ khá hiểu chuyện, tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh tinh ý, nên dễ dàng nhìn ra An Tiểu Yêu không vui. Tiểu Dạ nghi ngờ nhìn Long Viêm Dạ một lúc rồi mới ngoan ngoan gật đầu, không còn tiếp tục xua đuổi Long Viêm Dạ nữa, có lẽ ông chú này có thể làm mẹ vui lên mà chịu ăn cơm. An Niệm Dạ ngồi trên sofa ôm chút hi vọng nhỏ nhoi, chờ Long Viêm Dạ gọi mẹ cùng ra ngoài ăn cơm.

Long Viêm Dạ gõ cửa rất lâu nhưng An Tiểu Yêu không chịu ra mở cửa, không còn cách nào Viêm Dạ đành phải nhờ đến sự trợ giúp của An Niệm Dạ. Chỉ có nhờ Tiểu Dạ, anh mới có thể vào trong phòng An Tiểu Yêu. Long Viêm Dạ nghĩ là làm, quay đầu nhìn Tiểu Dạ đang ngồi một mình trên sofa, đây là hi vọng duy nhất của anh.

81. Chương 81: Da Mặt Dày

Long Viêm Dạ đi đến bên An Niệm Dạ, ghé vào tai Tiểu Dạ nói nhỏ, không biết anh nói gì chỉ thấy Tiểu Dạ gật đầu liên tục, ra hiệu OK với Long Viêm Dạ, rồi Tiểu Dạ nhảy xuống sofa, chạy đến trước cửa phòng Tiểu Yêu.

“Mẹ, mở cửa đi. Con là Tiểu Dạ mà, mẹ mở cửa đi ————”

“Tiểu Dạ, đừng làm ồn, mẹ muốn ngủ một lát.”

Giọng nói của An Tiểu Yêu chẳng có chút sức nào, thấy đến con trai bảo mở cửa mà Tiểu Yêu cũng không chịu, trong lòng Long Viêm Dạ càng sốt ruột hơn. Tiểu Dạ vẫn gõ cửa, Long Viêm Dạ nhẹ nhàng đi đến gần, hai người đàn ông một lớn một nhỏ đứng ở ngoài cửa nháy mắt ra hiệu với nhau.

An Niệm Dạ hiểu ý Long Viêm Dạ, gật đầu một cái rồi tiếp tục gõ cửa.

“Mẹ ơi, mau mở cửa đi——— bụng con khó chịu lắm ————”

Giọng nói nũng nịu của An Niệm Dạ phát ra, lần này hiệu quả trông thấy, đứng chờ một lát liền nghe thấy tiếng bước chân của An Tiểu Yêu ra mở cửa. An Tiểu Yêu mặc bộ đồ ngủ, tóc phủ ngang vai, vừa mở cửa liền ôm lấy An Niệm Dạ.

“Bảo Bảo, bụng con khó chịu ở đâu, để mẹ xem nào———”

“———”

An Niệm Dạ còn chưa kịp lên tiếng, Long Viêm Dạ liền nháy mắt với con trai. Giống như một cơn gió thổi qua, Long Viêm Dạ ôm lấy An Tiểu Yêu vào phòng, dùng chân đóng sập cửa lại. An Tiểu Yêu không ngờ, con trai cô lại thông đồng với Long Viêm Dạ để lừa cô, trong lòng vừa giận vừa hờn.

“Anh buông tôi ra đi, anh mới tới đây có nửa ngày mà đã dạy hư Tiểu Dạ rồi. Đây chính là mục đích mà anh đòi ở lại sao? Anh mau thả tôi ra ————”

An Tiểu Yêu rất tức giận nhưng đánh không lại Long Viêm Dạ, tình thế cấp bách nên cô bèn há miệng cắn vào ngực Long Viêm Dạ một cái. Long Viêm Dạ chỉ khẽ nhíu mày, mặc kệ An Tiểu Yêu thích cắn thì cắn, nhưng Tiểu Yêu đúng là xuống tay không nhẹ nha. Cô cắn đến lúc cảm thấy mùi tanh của máu trong miệng mình mới chịu thả ra.

Lấy tay chịu khoe miệng mình, An Tiểu Yêu nhìn xuống tay mình thấy một vệt máu hồng, liền cảm thấy lo lắng. Cô ngẩng đầu lên, đập thẳng vào mắt Tiểu Yêu là một khoảng đỏ của máu loang lổ trên chiếc áo sơ mi màu xanh dương của Long Viêm Dạ, nhưng anh chỉ mỉm cười nhìn cô mà không oán trách dù chỉ một câu.

An Tiểu Yêu cảm thấy đau xót, sao cô lại đi cắn anh thành ra thế này chứ, sao anh ta lại không phản kháng vậy? An Tiểu Yêu nghi ngờ, rốt cuộc Long Viêm Dạ là người thế nào, sao giờ cô thấy anh như người khác vậy? Lau vết máu trên miệng mình, An Tiểu Yêu ngẩn người nhìn Long Viêm Dạ mà quên mất điều cô muốn nói là gì rồi.

“Tiểu Yêu, chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm đi. Tiểu Dạ chỉ là đứa bé, suốt ngày ăn mỳ không tốt cho sức khỏe nó đâu, mà em cũng thế, phải ăn cơm đoàn hoàng chứ, nếu không sẽ lại bị đau dạ dày đấy.”

Giọng nói dịu dàng, Long Viêm Dạ thậm chí không thèm liếc mắt nhìn vết thương của mình, chỉ nhẹ nhàng đưa ra yêu cầu của mình. An Tiểu Yêu không thể khống chế tình cảm của mình được nữa. Tại sao Long Viêm Dạ cứ muốn hành hạ cô vậy, giọng nói dịu dàng này giống như nói chuyện với người yêu nhau vậy, lại còn ép mình làm chuyện mình không muốn nữa, anh ta ở lại là để hành hạ mình sao, nhưng sao vẫn cảm thấy đau lòng thế này. An Tiểu Yêu quay lưng lại, tay chân luống cuống hết cả lên mở ngăn kéo ra.

“Tiểu Yêu, em đang tìm gì vậy? Thôi nào, chúng ta cùng đi ăn cơm nha.”

Long Viêm Dạ nắm lấy tay An Tiểu Yêu, hơi ẩm từ tay anh truyền đến cô, An Tiểu Yêu không hề có ý định rút tay ra, đây là hơi ẩm mà cô muốn tìm. Cuối cùng thì miếng dán cá nhân cũng xuất hiện trước mặt An Tiểu Yêu, Tiểu Yêu quay người lại xé áo sơ mi của Long Viêm Dạ ra, vết thương vẫn đang rỉ máu đập thẳng vào mắt An Tiểu Yêu.

Từ hai hàng dấu răng lên, máu tươi vẫn chảy ra, xung quanh vết thương giờ đã sưng lên. An Tiểu Yêu vừa băng vết thương lại, nước mắt cũng không cầm nổi chảy ra, sao cô vẫn còn cảm thấy đau lòng thế này? Không thể nào quên được quá khứ, An Tiểu Yêu cảm thấy hận mình sao lại tàn nhẫn như vậy, nhưng cô càng hận Long Viêm Dạ hơn vì đã tiến vào trái tim cô quá sâu rồi.

“Xin lỗi, thật lòng xin lỗi ————”

Nước mắt rơi xuống tay Long Viêm Dạ, Long Viêm Dạ cầm tay An Tiểu Yêu đang run lên, ôm chặt lấy cô vào lòng.

“Tiểu Yêu, anh không sao, thật đấy, anh không sao mà. Chúng ta đi ăn cơm đã được không? Nếu như em nghĩ muốn bồi thường cho anh thì anh có cách khác để em bồi thường đó ——”

Giọng nói như thôi miên người khác từ miệng Long Viêm Dạ nói ra. Tiểu Yêu vẫn rất quan tâm đến anh, dù bị thương thế nào mà được ở cạnh Tiểu Yêu thì anh vẫn cam tâm tình nguyện chấp nhận. An Tiểu Yêu ngược mắt lên, giọng nói run run hỏi ra suy nghĩ trong lòng cô.

“Tại sao anh không tránh, anh có thể tránh được mà. Tôi sẽ bồi thường, anh nói đi, tôi sẽ bồi thường cho anh ——”

“Được, đây là em tự nguyện đồng ý nha. Cách bồi thường anh bây giờ là, em lau sạch nước mắt đi, rồi thay quần áo để cùng anh và Tiểu Dạ ra ngoài ăn cơm, anh sẽ đưa hai người đi ăn những món ngon nhất, chịu không?”

Khó khăn lắm An Tiểu Yêu mới có thể gạt đầu, lúc này cô có quyền từ chối sao? Không thể từ chối lời mời của Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu nhẹ nhàng lau nước mắt, rồi đến tủ đồ thay quần áo. Nhất định kiếp trước cô thiếu nợ Long Viêm Dạ nên ông trời mới để anh đến đây hành hạ cô, không thì vì sao chỉ sau một đêm với nhau, ông trời lại đẩy hai người gặp lại nhau, đã thế lại còn sinh Bảo Bảo cho anh ta nữa chứ, chuyện này thật ly kỳ.

“Tiểu Yêu, ăn chút thịt bò bít tết đi ——”

“Tiểu Dạ, cà rốt này phải ăn nhiều một chút nha, còn nhỏ đừng có kén ăn quá ——”

Trong phòng ăn sang trọng, Long Viêm Dạ chăm sóc từng ly từng tý cho con trai và Tiểu Yêu. Trong vài giây, An Tiểu Yêu có cảm giác như cô và Long Viêm Dạ chưa từng xa nhau, anh cứ thế bước vào cuộc sống của cô và Tiểu Dạ, nhưng những vết thương trong quá khứ vẫn luôn nhắc nhở cô, đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Tay len lén đưa xuống dưới gầm bàn, lặng lẽ vuốt ve vết sẹo, lúc cô cần anh nhất thì anh lại đang ở đâu chứ? Nếu như lúc cô đến giữ anh lại mà anh chấp nhận thì chuyện đáng sợ kia sẽ không xảy ra. Chỉ cần nghĩ đến đây, oán hận và uất ức trong lòng lại trỗi dậy, ủa về trong tâm trí Tiểu Yêu, bữa ăn này dù ngon đến đâu nhưng đối với An Tiểu Yêu thì không có chút mùi vị nào.

82. Chương 82: Tắm

Long Viêm Dạ không biết An Tiểu Yêu đã phải chịu bao nhiêu uất ức, cũng không biết Tiểu Yêu đã phải trải qua những chuyện gì, trong lòng Long Viêm Dạ chỉ nghĩ đơn giản là làm mọi cách để bù đắp cho Tiểu Yêu, hi vọng dùng hành động để thuyết phục An Tiểu Yêu chấp nhận anh.

Sau khi ăn trưa xong, Long Viêm Dạ lại đưa ra đề nghị, muốn dẫn An Niệm Dạ đi dạo trong công viên. An Tiểu Yêu định không đi nhưng khi nhìn thấy gương mặt vui sướng của Tiểu Dạ thì lại không đành lòng để con trai bảo bối của mình thất vọng, đành miễn cưỡng đồng ý đề nghị của Long Viêm Dạ.

“Chú ơi, chú nhìn kìa, con voi này trông thật đáng yêu nha ——”

“Chú ơi, cháu muốn ăn kem ——”

Dù sao An Niệm Dạ cũng chỉ là một cậu nhóc, bị sự dịu dàng ân cần của Long Viêm Dạ mà quên mất việc mình phải bảo vệ mẹ, quên luôn cả việc cậu ghét người chú này. Bây giờ mọi thứ đều bị quên lãng, cậu cứ hồn nhiên vui vẻ, nụ cười ngây thơ đáng yêu luôn hiện trên gương mặt nhỏ bé của Tiểu Dạ.

Ánh mặt trời chiếu lên mỗi người, Long Viêm Dạ một tay dắt An Tiểu Yêu, một tay nắm lấy tay An Niệm Dạ, nụ cười luôn hiện rõ trên gương mặt Long Viêm Dạ và Tiểu Dạ, An Tiểu Yêu đi bên cạnh trong lòng cảm nhận hơi ấm của một gia đình. Nhưng ngay lập tức An Tiểu Yêu ý thức được đó là suy nghĩ sai lầm,

tất cả mọi chuyện đều chỉ là ảo giác mà thôi, có thể ngày mai khi tỉnh dậy, tất cả chỉ là một giấc mộng đẹp. An Tiểu Yêu liên tục nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo.

Long Viêm Dạ đang bế Tiểu Dạ ngẩng hươu cao cổ thì vẻ mặt liền trở nên trắng bệch, khẽ nhíu mày, mồ hôi chảy ra trên trán. An Tiểu Yêu còn đang mải nhìn về một nơi vô định, nên không chú ý đến vẻ mặt của Long Viêm Dạ, ngược lại An Niệm Dạ lại rất tinh mắt phát hiện ra những thay đổi nhỏ này của Long Viêm Dạ, đôi tay nhỏ bé lau đi những giọt mồ hôi trên mặt Long Viêm Dạ.

“Chú ơi, chú làm sao vậy? Có phải chú bị đau bụng à?”

Giọng nói trẻ con vang lên kéo An Tiểu Yêu quay về hiện thực, cô quan sát Long Viêm Dạ thấy có gì đó không ổn. An Tiểu Yêu liền cảm thấy lo lắng, nắm chặt lấy tay Viêm Dạ, do dự một hồi, An Tiểu Yêu mới dám lên tiếng hỏi thăm.

“Anh làm sao vậy?”

“Không sao đâu, anh không sao hết, chỉ là hơi đau đầu chút thôi.”

Long Viêm Dạ cố gắng mỉm cười, vết thương trên ngực tự nhiên đau buốt, giống như có vô số mũi kim đang đâm vào ngực anh vậy, nhưng anh không thể nói cho An Tiểu Yêu biết được vì sẽ chỉ làm Tiểu Yêu cảm thấy áy náy thêm thôi. Long Viêm Dạ cố gắng giấu giếm không để An Tiểu Yêu phát hiện ra. Khi Tiểu Yêu đón lấy Tiểu Dạ từ tay Long Viêm Dạ cô mới phát hiện ra trên áo anh có một khoảng màu đỏ của máu, chỗ đó chính là chỗ mà sáng nay bị cô cắn.

Trong lòng càng cảm thấy áy náy, Tiểu Yêu không ngờ vết cắn của mình lại có thể nặng đến thế.

“Tôi đưa anh đến bệnh viện nha, vết thương lại chảy máu rồi, tôi xin lỗi ————”

“Không sao đâu, Tiểu Yêu, thật sự không việc gì mà. Cùng lắm thì chúng ta về nhà thôi ————”

“Hay là đến bệnh viện xem thế nào ————”

An Tiểu Yêu khẽ lắc đầu, khẳng khái muốn Long Viêm Dạ cùng mình đến bệnh viện kiểm tra. Nhưng Long Viêm Dạ nhất quyết không đi, hai người cứ cãi qua cãi lại làm Tiểu Dạ ở giữa chỉ biết tròn mắt nhìn hai người họ, cuối cùng không chịu nổi âm thanh ồn ào nữa liền lên tiếng.

“Mẹ, chú muốn về nhà thì chúng ta cùng về nha. Không phải mẹ từng nói, không nên ép người khác làm việc mà người khác không thích sao? Nhất định là chú ấy sợ tiêm nên không dám đến bệnh viện, mẹ cũng đừng bắt chú ấy đi nữa vì tiêm đau lắm.”

Lời An Niệm Dạ nói làm Long Viêm Dạ không biết nên khóc hay cười đây. Anh sợ bị tiêm sao? Haizzz, cái thằng nhóc này. Anh nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Dạ, ít nhất thì Tiểu Dạ cũng lên tiếng đứng về phía anh, Long Viêm Dạ cảm thấy rất vui. Nghe An Niệm Dạ nói vậy, An Tiểu Yêu chỉ có thể gật đầu đồng ý quay về nhà thôi.

Vừa về đến căn nhà nhỏ, Long Viêm Dạ liền lao đầu vào phòng, cởi bỏ áo trên người ra, cúi đầu nhìn vết thương trên người mình. Vết thương giờ đã sưng đỏ lên rồi, Long Viêm Dạ chỉ biết cười khổ, chắc Tiểu Yêu rất hận anh nên mới cố gắng mà cắn anh thành ra thế này.

“Anh không sao chứ? !”

An Tiểu Yêu vừa nói vừa đẩy cửa vào thì nhìn thấy cảnh tượng đáng kinh ngạc, mặt cô đỏ lên, chân chừ đứng ở cửa phòng không biết có nên vào trong hay không. Long Viêm Dạ vội vàng cầm lấy áo che đi vết thương trên ngực mình, phát hiện ra An Tiểu Yêu đang đỏ mặt, trong đầu liền nghĩ ra một ý tưởng để trừu Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, anh muốn tắm!”

“Tắm? ! Bây giờ làm sao anh có thể tắm được, không được đâu.”

An Tiểu Yêu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cô đang nói đến vấn đề vết thương của anh nhưng sao nói lại chuyển sang vấn đề tắm táp nhỉ? Mà trên người còn bị thương thế kia, sao có thể tắm được.

Nhìn phản ứng của An Tiểu Yêu làm Long Viêm Dạ bật cười, xem ra Tiểu Yêu vẫn còn rất ngây thơ nha. Long Viêm Dạ cố gắng che dấu ý xấu trong đầu mình, sau đó đưa ra yêu cầu của mình.

“Tiểu Yêu, nếu em cảm thấy áy náy thì em giúp anh tắm nha ——”

“Cái gì, sao lại bảo tôi giúp anh tắm chứ? !”

An Tiểu Yêu nói to quá làm An Niệm Dạ đang xem tivi bên ngoài phải chú ý, phát hiện ra hành động lỗ mãng của mình, An Tiểu Yêu vội vàng ngậm miệng lại. Nhưng cô lại không nhịn được lại lên tiếng nhưng giọng nói đã nhỏ đi nhiều.

“Long Viêm Dạ, trong đầu anh chứa cái gì vậy? Đừng tưởng rằng tôi cần anh mà anh lại có thể có cái ý nghĩ điên rồ đó nha. Nói cho anh biết, anh chỉ là người ở chung nhà với tôi và Tiểu Dạ thôi nha, đừng có đưa ra những yêu cầu quá đáng với tôi.”

“Quá đáng sao? Tiểu Yêu, vết thương này không được dính nước nha, chẳng lẽ em bắt anh tự làm, nhưng anh tự tắm thì không thể bảo đảm vết thương không bị dính nước đâu. Đến lúc đó vết thương bị nhiễm trùng, mà đen đui lại bị uốn ván thì em phải làm sao ——”

Giọng nói của Long Viêm Dạ càng ngày càng nhỏ, ánh mắt buồn bã, oán thán. An Tiểu Yêu cảm thấy đau lòng, nếu như Long Viêm Dạ bị thế thật thì cô chính là đầu sỏ gây nên chuyện đó rồi. Nhìn Long Viêm Dạ đang cúi đầu, An Tiểu Yêu khẽ cắn răng, ngậm chấp nhận yêu cầu của Long Viêm Dạ.

“Tôi nói cho anh biết, mặc dù tôi đồng ý nhưng tốt nhất là anh đừng có ý đồ gì khác. Vì tôi cần anh bị thương nên cảm thấy áy náy, không có nghĩa là tôi đã tha thứ cho anh.”

“Anh biết rồi, anh biết rồi ——”

Mặc kệ An Tiểu Yêu nói gì, Long Viêm Dạ không thể không vui mừng khi mình đã đạt được mục đích.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên làm mọi thứ trở nên mờ ảo, nước ấm đã được xả đầy bồn tắm. Long Viêm Dạ cởi hết mọi thứ trên người mới bước vào bồn tắm, hai mắt từ từ nhắm lại, làn nước ấm ngấm vào cơ thể, trong đầu Long Viêm Dạ lại tiếp tục suy nghĩ xem bước tiếp theo phải làm gì, không chút kiêng dè mở miệng gọi An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, anh chuẩn bị xong rồi, em mau vào giúp anh tắm đi ——”

“Gọi lớn thế làm gì? Để Tiểu Dạ nghe thấy không hay đâu!”

An Tiểu Yêu tức giận vừa mắng Long Viêm Dạ vừa đi vào. Tiểu Yêu vất vả lắm mới đỡ cho Tiểu Dạ ngủ, thế mà anh ta còn gọi to như thế, nếu Tiểu Dạ nghe thấy lại tưởng rằng cô thích anh! Long Viêm Dạ thật là phiền toái nha, An Tiểu Yêu đỏ mặt, ngượng ngùng bước vào phòng tắm.

Long Viêm Dạ tủm tỉm cười, chỉ tay vào người mình, tay kia đưa cho Tiểu Yêu một chiếc khăn tắm.

“Anh nhớ rồi, sẽ không nói to nữa. Anh chuẩn bị xong hết rồi, em mau tắm cho anh đi nha.”

An Tiểu Yêu cầm lấy khăn tắm, nhìn cơ thể Long Viêm Dạ đang ngâm mình trong bồn tắm, suýt chút nữa thì hét lên may mà cô kịp lấy tay bịt miệng lại, nói khẽ.

“Tại sao anh lại cởi hết ra thế? !”

“Thì anh tắm mà. Em đã thấy ai tắm mà vẫn mặt quần áo bản trên người chưa?”

Long Viêm Dạ cười thâm trên sự xấu hổ của Tiểu Yêu, bản thân anh chấp nhận mạo hiểm có thể bị nhiễm trùng mà lừa An Tiểu Yêu tắm ỉnh. Nếu thực sự chỉ muốn Tiểu Yêu tắm cho thì anh đúng là thẳng ngốc nha. Thực ra anh muốn nắm lấy cơ hội này để xem Tiểu Yêu có còn tình cảm với anh không thôi.

An Tiểu Yêu di chuyển hướng nhìn của mình, nhìn thẳng vào góc phòng tắm, giọng nói có chút khàn khàn. Đây là lần đầu tiên Tiểu Yêu nhìn thấy cơ thể một người đàn ông không che đậy gì, mặc gì là dưới nước nhưng cái gì cần thấy vẫn có thể thấy rõ.

“Thế thì ít nhất anh cũng nên hòa xà phòng để tạo bọt bên trên chứ, anh như thế này thì tôi nhìn thấy hết à?”

“Ồ, vậy thì em được lợi rồi, anh chịu thiệt một chút cũng được mà ——”

“Long Viêm Dạ ——”

“Được rồi, được rồi, anh không nói nữa. Anh coi như em không nhìn thấy gì, em nhanh lên một chút, nước sắp hết ấm rồi.”

Long Viêm Dạ biết dừng lại đúng lúc, còn cố tình nói kệ cho An Tiểu Yêu được lợi, dù sao Tiểu Yêu cũng là người, điều này sẽ không bao giờ thay đổi. An Tiểu Yêu tức giận nhưng không thể phát tiết được, đúng là bây giờ cô giống như đang chiếm tiện nghi của Long Viêm Dạ mà, trong lòng tức giận, tay cầm khăn tắm kỳ cọ lưng Long Viêm Dạ, Tiểu Yêu cũng không dám nhìn lung tung.

“Tiểu Yêu, nhẹ tay một chút được không? Lưng anh làm bằng thịt nha, không phải cái bàn đâu, đau lắm đấy ——”

Long Viêm Dạ nghiêng răng chịu đau mà kêu than, An Tiểu Yêu không buồn phản ứng, nhưng tay còn chà lên lưng Viêm Dạ mạnh hơn. Long Viêm Dạ biết lời nói của mình chỉ vô ích nên xoay người lại, giặt khăn tắm trong tay An Tiểu Yêu lại.

83. Chương 83: Hàn Gắn Mỗi Quan Hệ

Long Viêm Dạ khép hờ đôi mắt, lông mi dài khê run run, không biết trong đầu lại đang suy tính điều gì chỉ thấy Viêm Dạ cười tủm tỉm, chắc lại nghĩ ra điều gì đó thú vị đây. Tiểu Yêu càng xấu hổ thì anh lại càng muốn trêu cô, đôi môi cong lên, Long Viêm Dạ khê lên tiếng, giọng nói trầm ấm vang lên làm An Tiểu Yêu lo lắng.

“Ha ha —— Tiểu Yêu, phía trước còn chưa được kỳ cọ đâu, đừng chỉ lo kỳ cọ mỗi lưng nha. Mà vết thương của anh cũng không ở trên lưng, em nên chăm sóc phía trước ngực anh nè. Đúng rồi, lúc tắm cho anh em phải nhìn cho kỹ nha, nếu để nước dính vào vết thương của anh thì sẽ bị nhiễm trùng đó, sẽ ——”

“Biết rồi, im đi ——”

An Tiểu Yêu phải chặn ngay lại mấy lời Long Viêm Dạ định nói, tay hơi run run. Nếu cô muốn lau phía trước thì chắc chắn phải nhìn cái mà không nên nhìn rồi. Thật khó xử, mà cô cũng không muốn chịu thua dễ dàng như vậy.

Thôi, không phải chỉ là tắm thôi sao? Mình sợ cái gì chứ, nếu phải nhìn thì cứ coi như đang nhìn hình nộm là được rồi. An Tiểu Yêu tự an ủi mình, lấy hết dũng khí, lau phía trước ngực Long Viêm Dạ.

Nước ấm chỉ đến thất lưng Long Viêm Dạ, mà nước thì lại trong suốt thỉnh thoảng lại gợn sóng, tất cả những gì đang ẩn dưới nước thì An Tiểu Yêu đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Tim cô đột nhiên đập lộn một nhịp, mặt Tiểu Yêu đỏ lên, hơi bối rối, khăn tắm trên tay Tiểu Yêu không biết thương hoa tiếc ngọc là gì ấn thẳng vào vết thương trên ngực Long Viêm Dạ.

Ai ui ——

Long Viêm Dạ hét lên thảm thiết, An Tiểu Yêu sợ quá vội vàng nhìn Long Viêm Dạ. Viêm Dạ đau khổ chỉ chỉ vào vết thương của mình, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi ——”

Lúc này An Tiểu Yêu mới phát hiện ra việc mình vừa làm nghiêm trọng đến thế nào, vội vàng thả tay ra. Tự hận mình thật kém cỏi, đã nói sẽ phải quên anh đi, không được để tâm trạng của anh ảnh hưởng đến mình cơ mà. Tại sao vừa gặp phải chuyện này thì liền cuống lên chứ. An Tiểu Yêu cắn cắn môi dưới, nhất thời không biết phải làm gì lúc này.

Không để An Tiểu Yêu bình tĩnh lại, Long Viêm Dạ liền dang tay ra ôm trọn lấy An Tiểu Yêu, nhiệt độ trong phòng tắm tăng lên, hai má lại đỏ lên, bàn tay Viêm Dạ thật ấm áp, tất cả làm cho An Tiểu Yêu

không thể thở nổi. Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, An Tiểu Yêu cố gắng thoát khỏi vòng tay Long Viêm Dạ nhưng lại bị Viêm Dạ ôm chặt hơn.

“Tiểu Yêu, đừng cử động. Để anh ôm em một chút có được không, anh thực sự rất nhớ em, rất nhớ, rất nhớ _____”

Giọng nói ấm áp đó mê hoặc An Tiểu Yêu làm cô từ bỏ việc chống cự, tim lại đập nhanh hơn. An Tiểu Yêu giống như bị bỏ bùa, không tiếp tục giãy giụa nữa, nhiệt độ từ người Long Viêm Dạ truyền sang người cô, làm Tiểu Yêu không thể khống chế mình.

Cô yêu Long Viêm Dạ, từ trước đến giờ vẫn luôn yêu, dù anh có làm gì thì cô cũng chưa từng quên đi những khoảnh khắc hai người bên nhau, cả khi cô chịu uất ức chỉ nghĩ đến Long Viêm Dạ. Chỉ đơn giản là ôm thôi nhưng lại làm ọi sự kháng cự, để phòng trong lòng An Tiểu Yêu đều biến mất.

Thời gian chậm chậm trôi, không biết sau bao lâu, An Tiểu Yêu mới phát hiện tay Long Viêm Dạ chạm vào người cô trở nên lạnh lạnh. Vừa ngẩng đầu lên Tiểu Yêu nhìn thấy hai hàng nước mắt chảy ra từ đôi mắt của Long Viêm Dạ. An Tiểu Yêu vô thức đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt trên má Long Viêm Dạ, trong lòng đau xót.

“Anh khóc? !”

“Không có, anh không có khóc, là hơi nước _____”

Vội vàng lau đi nước mắt trên khóe mắt, Long Viêm Dạ cố gắng che giấu cảm xúc trong lòng. Có thể không khóc sao? Anh đã nghĩ rất nhiều, không ngờ có thể lại được ôm An Tiểu Yêu vào lòng, anh đã tìm cô nhưng lần nào điều nhận được cũng chỉ là nỗi thất vọng, đúng là một sự trừng phạt đau đớn. Thậm chí Long Viêm Dạ không muốn nghĩ đến bất kỳ chuyện gì nữa, cũng không biết làm thế nào mà anh có thể sống đến bây giờ.

Cả ngày lẫn đêm anh tự gặm nhấm nỗi đau, mỗi ngày đều chỉ nghĩ đến An Tiểu Yêu đến khi anh kiệt sức mới thôi, con tim cũng như chết dần từng ngày. Nhưng bây giờ mọi chuyện đều thay đổi, ông trời đã cho anh gặp lại An Tiểu Yêu thêm một lần nữa, đây là ông trời đang giúp anh, vùi đầu vào ngực An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ chặt vật mới có thể mở miệng.

“Tiểu Yêu, chúng ta hãy cùng quên đi quá khứ nha. Chúng ta làm lại lần nữa, được không? Lần này anh sẽ đối xử với em thật tốt, anh bảo đảm, anh Long Viêm Dạ sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với An Tiểu Yêu nữa, một đời một kiếp chỉ yêu thương mình Tiểu Yêu_____”

Nghe Long Viêm Dạ nói vậy, An Tiểu Yêu không biết nói gì, anh ấy đang hứa hẹn với cô ư? Bốn năm trước cô không nhận được lời hứa nào, vậy mà bây giờ lại có thể được nghe. Hạnh phúc tới quá nhanh làm An Tiểu Yêu chưa thích ứng kịp, tất cả vũ khí, sự kháng cự đều buông xuống. An Tiểu Yêu không kìm lòng nổi, vòng tay ôm lấy Long Viêm Dạ mà khóc.

Tất cả uất ức, đau lòng, tất cả nỗi đau cùng oán hận, giờ phút này biến thành nước mắt mà tuôn trào ra ngoài. Khăn tắm trong tay An Tiểu Yêu rơi xuống bồn tắm, từ từ chìm xuống đáy, An Tiểu Yêu nắm tay lại rồi ra sức đánh vào người Long Viêm Dạ, mọi cảm xúc đè nén bao năm qua đều truyền vào những cú đánh cùng nước mắt, từ từ vơi đi.

Long Viêm Dạ không tránh cứ để mặc cho An Tiểu Yêu trút hết cảm xúc lên người mình, mặc dù thỉnh thoảng vết thương ở ngực lại nhói lên nhưng Long Viêm Dạ vẫn cắn răng chịu đựng không kêu lên dù chỉ là một tiếng. Sau khi An Tiểu Yêu đánh xong Long Viêm Dạ thì lại cảm thấy đau lòng, ôm lấy Long Viêm Dạ khóc thật to, tiếng khóc hòa cùng tiếng nước chảy trong bồn tắm, không ai biết trong khoảnh khắc này, An Tiểu Yêu đã buông xuống thù hận trong lòng.

Chờ đến khi An Tiểu Yêu trong ngực bình tĩnh lại, Long Viêm Dạ nâng cầm An Tiểu Yêu lên giống như nâng niu bảo vật vậy, sau đó nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô. Lần này thì An Tiểu Yêu không giãy nữa, cũng không cự tuyệt, đây là giây phút mà cô đã chờ đợi rất lâu rồi, khẽ nhắm mắt lại, An Tiểu Yêu nhẹ nhàng đáp trả lại nụ hôn của Long Viêm Dạ.

Nước trong bồn tắm đang lạnh dần, từ hơi nước trong phòng hiện ra hình bóng, ở trong gương giữa phòng tắm là hình ảnh hai người đang ôm chặt lấy nhau. Hai người đó ôm hôn say đắm mà không biết rằng cửa

tắm đã hé mở một chút, từ khe hở đó có một đôi mắt đen lầy đang tò mò nhòm vào bên trong.

84. Chương 84: Sao Chú Lại Bắt Nạt Mẹ Cháu?

Long Viêm Dạ ôm thật chặt An Tiểu Yêu vào lòng, mặc dù nhiệt độ bên trong phòng tắm đang từ từ hạ nhiệt nhưng toàn thân anh vẫn rất nóng, ngọn lửa âm ỉ cháy trong ngực anh. Long Viêm Dạ thở hắt ra, lần này không ai có thể đẩy anh và Tiểu Yêu ra khỏi nhau.

Lúc này đầu óc An Tiểu Yêu trống rỗng, dựa vào cánh tay Long Viêm Dạ, không ngừng đáp trả nhiệt tình của Long Viêm Dạ. An Tiểu Yêu phát ra tiếng thở gấp, Long Viêm Dạ cũng không thể khống chế nổi mình nữa, bàn tay tiến về phía ngực An Tiểu Yêu tìm kiếm ————

“Cái ông chú đáng ghét kia. Sao chú lại bắt nạt mẹ cháu ————”

Giọng nói trẻ con vang lên giống như chậu nước lạnh dập tắt ngọn lửa trong hai người, nó cũng kịp thời ngăn cản động tác tiếp theo của Long Viêm Dạ, anh vội vàng rút tay ra khỏi ngực An Tiểu Yêu. Long Viêm Dạ ngồi bịch xuống bồn tắm. Tim Long Viêm Dạ vẫn còn đập liên hồi, chưa thể về trạng thái bình thường được, anh không biết phải làm gì lúc này. Còn An Tiểu Yêu thì đỏ mặt, rồi nhìn về phía cửa phòng tắm mới phát hiện ra An Niệm Dạ đang đứng đó, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Long Viêm Dạ.

An Tiểu Yêu nhìn thấy An Niệm Dạ như muốn xông vào xé Long Viêm Dạ thành trăm mảnh, làm cô càng xấu hổ, mặt càng đỏ thêm. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Vừa rồi Tiểu Dạ đã nhìn thấy hết ư, An Tiểu Yêu vội vàng chạy tới trước mặt An Niệm Dạ, ngồi xổm xuống.

“Tiểu Dạ, chú ấy không bắt nạt mẹ.”

“Không, chú ấy bắt nạt mẹ, con nghe thấy mẹ kêu mà ————”

Tiểu Dạ đúng là một đứa bé cố chấp, cậu từng nói sẽ bảo vệ mẹ, bây giờ thấy mẹ kêu như thế nhất định là chú ấy đang bắt nạt mẹ. Lời nói của An Niệm Dạ làm cho Tiểu Yêu không nói được gì. Còn Long Viêm Dạ thì cười sung sướng, xem ra tính cách con trai đúng là rất giống anh nha, đều rất cố chấp như nhau.

“Tiểu Dạ à, thất sự là chú không bắt nạt mẹ cháu mà. Cháu không tin chú nhưng chẳng lẽ cũng không tin lời mẹ mình sao? Tiểu Dạ ngoan, mẹ cháu chỉ muốn tắm cho chú thôi, giống như mẹ cháu tắm cho cháu vậy, cháu hiểu chưa ————”

Là thật sao? An Niệm Dạ có vẻ vẫn chưa tin. An Tiểu Yêu đành phải bế An Niệm Dạ chạy ra xa phòng tắm, tiếng cười của Long Viêm Dạ vẫn vang lên phía sau. Lần này, công sức anh bỏ ra đã không uổng phí rồi, vừa ôm được vợ về, vừa chiếm lại được con tim cô ấy, giờ anh và Tiểu Yêu sẽ bắt đầu lại từ đầu, Long Viêm Dạ biết hai người sẽ không thể tách nhau ra nữa.

Ở trong phòng ngủ, An Tiểu Yêu cố gắng dỗ dành An Niệm Dạ, vì chuyện vừa rồi mà tâm trí cô vẫn chưa trở về. Bản thân cô càng ngày càng yêu Long Viêm Dạ hơn, dù Long Viêm Dạ đã làm gì thì cô vẫn chỉ nghĩ đến anh, chỉ cần anh làm một chút chuyện cho cô thì cô liền không kháng cự.

Gác đầu lên tay, trong lòng An Tiểu Yêu cảm thấy rất ngọt ngào, nhiều năm trôi qua, cuối cùng Long Viêm Dạ vẫn muốn quay lại với cô. Chỉ vì chuyện này mà cô có thể dễ dàng tha thứ cho những sai lầm trước kia của Viêm Dạ, An Tiểu Yêu đang cười thầm thì điện thoại trên đầu giường vang lên, làm An Tiểu Yêu giật mình.

Linh ———— linh ————

Chắc lại là cha cô gọi để kiểm tra đây, An Tiểu Yêu ôm Tiểu Dạ rồi mới nghe điện thoại.

“Alo ————”

“Tiểu Yêu, là cậu thật ư? Tốt quá rồi, cuối cùng tớ cũng tìm được cậu ————”

Trong điện thoại là giọng nói của một người phụ nữ, làm An Tiểu Yêu vui sướng.

“Lâm Nha? !”

“Là mình, Tiểu Yêu, tớ là Lâm Nha đây.”

Nghe giọng Lâm Nha có vẻ rất vui, nhiều năm rồi không có chút tin tức nào của Tiểu Yêu, đột nhiên giờ liên lạc tìm cô, Lâm Nha thật sự rất xúc động. Vừa biết tin An Tiểu Yêu để lại số điện thoại ở nhà cô, Lâm Nha liền bấm số gọi cho Tiểu Yêu luôn, bởi vì Lâm Nha có một bí mật, vì bí mật này mà Lâm Nha luôn cảm thấy đau khổ.

An Tiểu Yêu cũng giống Lâm Nha đều xúc động, dù sao cũng lớn lên từ nhỏ bên nhau, là bạn tốt của nhau, Lâm Nha còn là người bạn thân duy nhất của Tiểu Yêu nữa, làm sao mà không xúc động chứ. Khi còn đi học, Tiểu Yêu luôn bị cô lập, mọi người đều sợ gia cảnh nhà cô, chỉ có Lâm Nha là không, mặc dù Lâm Nha cũng sợ nhưng vẫn đồng ý chơi với Tiểu Yêu, trong lòng Tiểu Yêu luôn có một chỗ dành cho Lâm Nha.

Nếu không phải vì cô chịu tổn thương quá lớn thì chắc chắn Tiểu Yêu đã liên lạc với Lâm Nha rồi, lần này có thể liên lạc lại với nhau, An Tiểu Yêu rất vui. Kể cho Lâm Nha một vài chuyện rồi hai người quyết định thời gian mai gặp nhau, sau khi tắt máy, An Tiểu Yêu hưng phấn ôm chầm lấy Tiểu Dạ, bẹo lên má Tiểu Dạ.

“Tốt quá, Bảo Bảo, dì Lâm Nha sẽ tới thăm chúng ta.”

“Dì Lâm Nha nào ạ? !”

“Đúng rồi, là dì xinh đẹp mà mẹ thường kể cho con ý. Nếu cô ấy gặp con rồi, nhất định sẽ thích con, ha ha _____”

Tâm trạng lúc này của An Tiểu Yêu rất tốt, đặt An Niệm Dạ xuống giường, rồi mở cửa đi ra thì bắt gặp Long Viêm Dạ đang ngồi trong phòng khách. Long Viêm Dạ đã mặc quần áo chỉnh tề rồi, đôi chân dài đặt lên bàn, dựa người vào sofa xem tivi, vừa thấy bóng dáng An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ liền bật dậy, kéo Tiểu Yêu ngồi cạnh mình.

“Tiểu Yêu, Tiểu Dạ không có vấn đề gì chứ?”

“Có thể có vấn đề gì? Em đi nấu mỳ đây _____”

An Tiểu Yêu nhìn lướt qua Long Viêm Dạ Nhất, cơn tức trong lòng đã sớm tiêu tan, cộng thêm việc bạn thân liên lạc với cô, An Tiểu Yêu không thể tiếp tục mặt lạnh với Long Viêm Dạ được. Nhìn thấy vẻ mặt An Tiểu Yêu đã trở nên dịu dàng hơi, Long Viêm Dạ mặt dày bám lấy.

“Tốt nhất là mua đồ ăn bên ngoài _____”

“Long Viêm Dạ _____”

Dám xem thường tài nấu nướng của mình, An Tiểu Yêu đang định xử lý Long Viêm Dạ nhưng mặt Long Viêm Dạ càng ngày càng sát lại mặt cô thì Tiểu Dạ không thể xuống tay được. Long Viêm Dạ thở ra hơi nóng vào tai Tiểu Yêu, giọng nói trầm ấm như có ma lực vang lên.

“Buổi tối tới phòng anh nha, anh chờ em _____”

85. Chương 85: Vợ Chồng Hoan Ái

Long Viêm Dạ ghé vào An Tiểu Yêu nói ra câu này, sau đó còn cười ám muội nữa rồi mới đứng lên, gọi điện đặt đồ ăn bên ngoài. An Tiểu Yêu ngồi im trên ghế, ngẩn người ra sau khi Long Viêm Dạ dội ột quả bom.

Long Viêm Dạ có ý gì? Gọi cô đến phòng lúc nửa đêm, An Tiểu Yêu dù có ngốc đến mức nào cũng biết câu nói của Viêm Dạ nghĩ là gì, chỉ vừa mới nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra thôi mà mặt An Tiểu Yêu đã đỏ đến tận mang tai rồi. Mặc dù Tiểu Yêu đã là mẹ của một đứa nhóc nhưng về phương diện này thì cô không có

kinh nghiệm gì, sau đêm năm đó thì Tiểu Yêu chưa từng trải qua tình huống như vậy nữa, giờ Long Viêm Dạ nhắc đến vấn đề này làm sao mà Tiểu Yêu không hoảng sợ chứ.

Khi An Tiểu Yêu đang chìm đắm trong những suy nghĩ không trong sáng cho lắm thì Long Viêm Dạ đã đặt xong đồ ăn và ngồi xuống bên cạnh Tiểu Yêu rồi. Nhưng Viêm Dạ vẫn bình thường như chưa xảy ra chuyện gì vậy, cầm điều khiển tivi liên tục đổi kênh, làm An Tiểu Yêu thực sự nghĩ rằng vừa rồi cô gặp ảo giác.

“Vừa rồi anh nói gì vậy?”

“Nói gì? Vừa rồi anh nói gì à, hình như là không có nói nha. Tiểu Dạ, mau lại đây, ngồi cạnh chú này, cho chú ôm một cái ——”

Nhìn thấy An Niệm Dạ đang đi từ trong phòng ngủ ra, Long Viêm Dạ chuyển ngay đề tài, cười tươi chào hỏi Tiểu Dạ. Sau khi nghe An Tiểu Yêu giải thích, An Niệm Dạ đã không còn thái độ thù địch với Long Viêm Dạ nhưng cũng không muốn để anh ôm, chỉ bình thản đến bên An Tiểu Yêu rồi ngồi xuống.

“Mẹ, con đói bụng.”

“Ừ, mẹ biết rồi, chú đã gọi đồ ăn rồi. Bảo Bảo ngoan nha, lát nữa sẽ có người mang đồ ăn tới cho chúng ta, sẽ nhanh thôi.”

An Tiểu Yêu dịu dàng dỗ dành Tiểu Dạ, Long Viêm Dạ ngơ ngẩn nhìn hai mẹ con Tiểu Yêu. Nhìn cách dỗ của Tiểu Yêu thì không giống như nhận nuôi Tiểu Dạ lắm. Long Viêm Dạ bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, chẳng lẽ An An và An Tiểu Yêu có quan hệ gì với nhau sao, trong đầu Long Viêm Dạ lóe ra một suy nghĩ nhưng sau đó liền quên mất đó là điều gì.

“Tiểu Yêu, anh có thể hỏi em một chuyện được không?”

Long Viêm Dạ háng giọng một cái, vẫn là hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình. An Tiểu Yêu không buồn ngắt đầu lên, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dạ, rồi trả lời rất tự nhiên.

“Ừm, anh định hỏi điều gì?”

“Tiểu Yêu, em có biết một người phụ nữ tên An An không?”

Bộp ——

An An? ! Khăn mặt trên tay An Tiểu Yêu rơi xuống đùi Tiểu Dạ, giống như muốn giấu điếm một điều gì đó, An Tiểu Yêu vội nhặt khăn mặt lên, có chút chột dạ.

“Không biết, không biết. Em không biết và chưa từng biết người nào tên An An cả ——”

Tại sao Long Viêm Dạ lại hỏi đến cái tên này chứ, cái tên này đã được chôn sâu trong quá khứ, đó là cái tên mà Tiểu Yêu đã dùng một lần duy nhất. Cái tên này Tiểu Yêu đã dùng khi lần đầu tiên gặp Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu không quên điều này, chẳng lẽ Long Viêm Dạ đã phát hiện ra điều gì rồi ư? An Tiểu Yêu hơi lo lắng, thái độ do dự và tránh né của Tiểu Yêu càng làm tăng nghi ngờ trong lòng Long Viêm Dạ.

Long Viêm Dạ vẫn tỏ ra bình thường, nhìn vào phản ứng của An Tiểu Yêu thì chắc chắn cô ấy biết An An, Tiểu Dạ ở cùng cô ấy cũng không có gì lạ nữa rồi. Tốt nhất bây giờ không nên hỏi tiếp, sau một thời gian nữa sẽ hỏi lại, chỉ cần anh cưới được Tiểu Yêu, thì sợ gì mà cô ấy không nói sự thật cho anh biết chứ.

Cưới Tiểu Yêu? ! Điều này vừa xuất hiện trong đầu Long Viêm Dạ, làm cho anh ta hơi xúc động. Đúng rồi, chỉ cần mình kết hôn với Tiểu Yêu thì không cần phải lo lắng đến vấn đề giữa mình và Tiểu Yêu nữa, chỉ cần Tiểu Yêu trở thành phụ nhân nhà họ Long thì tất cả mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Long Viêm Dạ càng nghĩ càng hứng thú, thậm chí còn cảm thấy không thể chờ đợi thêm.

Nhưng mà hoàn cảnh lúc này không thích hợp cho việc cầu hôn lắm nên Long Viêm Dạ đành phải đè nén cảm xúc mình lại, trong đầu lại nghĩ phải cầu hôn Tiểu Yêu như thế nào? Buổi tối Tiểu Yêu đến phòng mình, đây chính là cơ hội tuyệt vời nhất để cầu hôn, Long Viêm Dạ nhìn Tiểu Yêu, toét miệng ra cười.

“Mẹ ơi, mẹ nhìn chú kia. Chú ấy cười cái gì vậy, có phải vì đói quá không ——”

An Niệm Dạ chỉ vào Long Viêm Dạ đang thần kinh bất bình thường, ánh mắt gian xảo kèm theo chút chế nhạo. An Tiểu Yêu quay đầu lại nhìn Viêm Dạ, lập tức cúi đầu xuống, không biết vì sao, khi cô vừa nhìn thấy Long Viêm Dạ thì lại nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tối nay.

Màn đêm buông xuống, gió mát thổi qua cửa sổ vào phòng, An Tiểu Yêu nhẹ nhàng đứng dậy đóng cửa sổ vào. Chỉnh lại áo ngủ ngay ngắn, rồi đắp chăn tử tế lại cho An Niệm Dạ rồi Tiểu Yêu mới rón rén ra khỏi phòng. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng khách, vào ban đêm mọi thứ đều trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức An Tiểu Yêu nghe thấy cả tiếng tim mình đập.

Nhìn cánh cửa gần đó, An Tiểu Yêu ôm ngực mình, cánh cửa đó giống như có thể há miệng ra nuốt chửng cô vào bụng. Hai mươi hai tuổi, An Tiểu Yêu vẫn còn mơ mộng giống như học sinh cấp ba, tim cô nhảy loạn xạ lên, đôi chân nhẹ nhàng bước đến trước cánh cửa phòng đó.

Chuyến đi này dù có xảy ra chuyện gì thì An Tiểu Yêu cũng chấp nhận. Lấy hết dũng khí, tay An Tiểu Yêu run run, đẩy cánh cửa phòng mới phát hiện ra nó không khóa, thì ra Long Viêm Dạ đã sớm tính toán chờ cô nhảy vào.

Lúc này Long Viêm Dạ đang quay lưng lại phía An Tiểu Yêu, ngồi trên cửa sổ ngắm người ngắm cảnh đêm. An Tiểu Yêu không muốn quấy rầy việc ngắm trăng của Long Viêm Dạ nên bước đi thật nhẹ, nhưng Tiểu Yêu còn chưa kịp đến sau lưng Long Viêm Dạ thì anh đã quay đầu lại mỉm cười với cô.

“Tiểu Yêu, anh chờ em rất lâu rồi ——”

Giọng nói ấm áp mê hoặc lòng người vang lên làm An Tiểu Yêu đang căng thẳng thì càng khẩn trương hơn. Đứng im tại chỗ, An Tiểu Yêu có chút xấu hổ xoa xoa tay vào nhau, sợi lông tơ trên người cũng dựng đứng lên.

Long Viêm Dạ khẽ mỉm cười, đứng lên. Duỗi tay ra kéo An Tiểu Yêu vào lòng mình, vuốt ve mái tóc An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ khẽ nhắm mắt lại, hài lòng, khẽ than thở.

“Thật sự anh sợ em không đến, Tiểu Yêu, em có biết anh lo lắng thế nào không? !”

An Tiểu Yêu càng cúi thấp hơn, không nói gì cả, chỉ khẽ gật đầu. Thật ra dù Long Viêm Dạ không nói thì cô cũng biết anh đang chờ cô, chặn gối trên giường vẫn còn gọn gàng chứng tỏ Long Viêm Dạ chưa ngủ, anh vẫn kiên nhẫn chờ cô. Vì thế khi vào phòng, An Tiểu Yêu cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Tiểu Yêu lên, trong đôi mắt Long Viêm Dạ chứa đầy sự dịu dàng và tình cảm sâu đậm.

“Tiểu Yêu, anh bảo em tới đây là vì một chuyện, em có đoán được là chuyện gì không?”

“Em, em hiểu——”

An Tiểu Yêu càng thêm xấu hổ, Long Viêm Dạ thật là, sao lại đi hỏi cô chuyện tế nhị thế chứ. Nửa đêm gọi cô vào phòng anh thì ai mà chẳng đoán ra là vì chuyện gì, An Tiểu Yêu quyết định đến đây, nghĩa là cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, lần này nhất định cô phải làm một người phụ nữ thực sự.

Long Viêm Dạ thấy An Tiểu Yêu gật đầu thì hơi bất ngờ. Chẳng lẽ cô ấy đã biết được kế hoạch cầu hôn của anh rồi sao? Anh còn định cho Tiểu Yêu bất ngờ, Long Viêm Dạ hơi thất vọng chút nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại, điều này chứng tỏ giữa anh và Tiểu Yêu quá hiểu nhau.

Long Viêm Dạ đang định mở lời cầu hôn thì đột nhiên An Tiểu Yêu dùng môi mình ngăn lại, đôi môi ấm áp đó dính chặt lấy môi Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ giật mình, mặc dù không biết vì sao An Tiểu Yêu lại chủ động đến thế, nhưng được người mình yêu ôm ấp yêu thương thì anh mà không đáp lại thì thật sự sẽ làm An Tiểu Yêu chê cười.

Long Viêm Dạ ôm chặt lấy An Tiểu Yêu, chuyển từ thế bị động sang chủ động, dùng sức đòi lấy. Hương thơm trên người An Tiểu Yêu bay vào mũi Long Viêm, giống như tiếp thêm sức mạnh cho ngọn lửa trong lòng Long Viêm Dạ bùng cháy.

An Tiểu Yêu nhắm mắt lại, trên mặt hiện ra vẻ say đắm, giờ phút này cô đã phải đợi rất lâu rồi. Ôm lấy eo Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu đáp trả lại nụ hôn của Long Viêm Dạ, môi lưỡi quện vào nhau, say đắm.

Long Viêm Dạ quên mất điều mình muốn nói, An Tiểu Yêu cũng quên đi mọi chuyện, lúc này trong phòng chỉ còn khao khát tình yêu, mặt trắng bên ngoài cửa sổ cũng phải đỏ mặt, xấu hổ trốn vào mây.

Long Viêm Dạ đối xử với An Tiểu Yêu thật dịu dàng, ôm chặt lấy An Tiểu Yêu, bước đến giường, nhẹ nhàng đặt Tiểu Yêu xuống.

“Tiểu Yêu, Tiểu Yêu của anh!”

Giọng nói nỉ non, dịu dàng của Long Viêm Dạ thổi vào tai An Tiểu Yêu, đầu Long Viêm Dạ cúi xuống giống như một đóa hoa màu đen trên gối. Long Viêm Dạ đề lên người An Tiểu Yêu, nhẹ nhàng hôn cô, nâng niu cô như bảo bối.

Vừa hôn, tay Long Viêm Dạ từ từ di chuyển đến xương quai xanh của Tiểu Yêu, rồi vuốt ve nó —————

86. Chương 86: Cầu Hôn

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng tăng lên, An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đều thở gấp. An Tiểu Yêu vòng tay ôm lấy cổ Long Viêm Dạ, từ từ nhắm mắt lại. Long Viêm Dạ cúi xuống ngậm lấy vành tai An Tiểu Yêu, hơi nóng phả vào tai Tiểu Yêu làm cả người cô không kiềm chế nổi mà run lên.

Đôi tay Long Viêm Dạ chậm chậm động vào trong áo ngủ mỏng manh của An Tiểu Yêu, đem từng thứ một trên người Tiểu Yêu bỏ xuống, làn da trắng nõn nà của Tiểu Yêu dần hiện ra trước mắt Long Viêm Dạ.

Long Viêm Dạ liền đứng dậy cởi bỏ đồ trên người mình ra, làn da màu đồng, cơ bắp săn chắc làm mê lòng người, mồ hôi lấm tấm trên trán anh, cô gái trước mặt anh là người mà anh yêu nhất nên anh mới có phản ứng mãnh liệt đến thế. An Tiểu Yêu lén nhìn Long Viêm Dạ đang đứng cách giường, trái tim liền đập lờ một nhịp, Tiểu Yêu vội vàng nhắm mắt lại, thì ra cơ thể đàn ông là như vậy. An Tiểu Yêu cảm thấy vô cùng thẹn thùng xấu hổ.

Long Viêm Dạ nhẹ nhàng nằm bên An Tiểu Yêu, đôi môi từ từ thám hiểm mọi nơi trên cơ thể Tiểu Yêu, từng chút từng chút một nếm hương vị ngọt ngào. Long Viêm Dạ cố đè nén ham muốn của mình lại, anh muốn đợi đến lúc An Tiểu Yêu sẵn sàng đón nhận anh.

An Tiểu Yêu nhắm mắt, từ từ hưởng thụ cảm giác do Long Viêm Dạ đem lại, trong người bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa. Cuối cùng thì ước muốn bao lâu nay của Tiểu Yêu cũng được toại nguyện, cô được ở bên cạnh Long Viêm Dạ rồi. Giờ phút này tâm nguyện đã trở thành hiện thực, An Tiểu Yêu hơi xúc động và có chút sợ hãi, có nhiều chuyện cô vẫn chưa muốn đối mặt —————

Dưới bàn tay của Long Viêm Dạ cơ thể An Tiểu Yêu đã bùng cháy, Tiểu Yêu bắt đầu đáp lại những kích thích của Long Viêm Dạ, đôi môi mấp máy, đôi má thì ửng hồng. Tiểu Yêu vòng tay ôm lấy Long Viêm Dạ, hơi thở trở nên nặng nề hơn, từ đôi môi phát ra những âm thanh ái muội, An Tiểu Yêu sợ hãi liền mím môi lại nhưng không không chế được bản thân.

“Tiểu Yêu, kêu lên đi —————”

Long Viêm Dạ dịu dàng ngậm lấy vành tai An Tiểu Yêu, giọng nói thủ thủ dẫn dụ An Tiểu Yêu từng bước thả lỏng người ra, hòa vào làm một với Long Viêm Dạ.

An Tiểu Yêu muốn đẩy Long Viêm Dạ ra nhưng giờ cô không còn chút sức lực nào, cả người xụi lơ trong vòng tay Long Viêm Dạ. Đây chính là sự thăng hoa trong tình yêu sao? Cảm giác thật thú vị, nhưng An Tiểu Yêu chợt lóe lên tia sợ hãi, vừa hi vọng Long Viêm Dạ buông tay nhưng lại sợ anh buông tay ngay lúc này.

Đôi mắt Long Viêm Dạ trở nên đen như mực, cười gian, anh cúi đầu xuống ngậm lấy hạt ô mai quyền rũ, nhẹ nhàng mút, đôi tay bắt đầu không yên phận di chuyển vào giữa hai chân An Tiểu Yêu. Khi đôi bàn tay bắt đầu mò mẫm khám phá vùng đất mới, nhiệt độ của nó truyền sang cơ thể An Tiểu Yêu làm cô run rẩy,

Tiểu Yêu cũng không biết cơ thể mình bị làm sao mà tự nhiên lại cảm thấy khó chịu, trống rỗng, chỉ muốn có cái gì đó lấp đầy khoảng trống thôi.

An Tiểu Yêu dưới sự khiêu khích của Long Viêm Dạ, toàn thân cô trở nên mềm nhũn như người không xương, đôi chân không tự chủ mà vòng lấy hông Viêm Dạ. Mối Long Viêm Dạ tiếp tục nhằm thẳng vào nguyên, An Tiểu Yêu cảm thấy xấu hổ vội lấy tay cản lại.

“Đừng!”

Mặc kệ lời phản đối của An Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ đặt nụ hôn xuống nơi đó. An Tiểu Yêu không còn chút sức nào phản kháng lại, chỉ có thể để mặc cho Long Viêm Dạ hoành hành. Long Viêm Dạ nhìn thấy bộ dạng này của An Tiểu Yêu, tay anh cũng đã dính chút mật của Tiểu Yêu thì biết An Tiểu Yêu đã sẵn sàng đón chào anh. Cố gắng dần lòng xuống, Long Viêm Dạ nhẹ nhàng hỏi ý kiến An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, đã sẵn sàng chưa? Anh vào nha.”

Sau câu hỏi của Long Viêm Dạ, cuối cùng hai người cũng hòa thành một thể. Long Viêm Dạ toát hết mồ hôi, chờ cho đến khi An Tiểu Yêu thích ứng kịp mới bắt đầu chuyển động. Động tác của Long Viêm Dạ càng ngày càng kịch liệt, làm cho An Tiểu Yêu cũng bắt đầu đáp lại kích tình của Long Viêm Dạ, đôi tay cô ôm lấy lưng Viêm Dạ, tiếng thở gấp cùng tiếng rên khe khẽ cũng phát ra từ miệng Tiểu Yêu.

Bên trong căn phòng tràn ngập cảnh xuân, hơi thở mờ ám lan khắp phòng ngủ, âm thanh nũng nịu hấp dẫn của một cô gái cùng tiếng thở gấp của đàn ông hòa quyện vào nhau không khỏi làm cho nàng gió thổi qua căn phòng này cũng phải đỏ mặt e thẹn, bay đi thật nhanh, vội vã rời khỏi nơi đây.

Đêm nay thật dài nhưng đối với An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ mà nói thì nó thật ngắn ngủi làm sao. Cả đêm, Long Viêm Dạ không ngừng đòi hỏi An Tiểu Yêu, cho đến khi Tiểu Yêu mệt mỏi thiếp đi thì Long Viêm Dạ mới buông tha cho Tiểu Yêu.

Nằm trong ngực Long Viêm Dạ, lần đầu tiên An Tiểu Yêu cảm thấy an tâm, dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực Viêm Dạ, đôi má ửng hồng thẹn thùng. Long Viêm Dạ ôm chặt lấy An Tiểu Yêu, cảm của anh cọ nhẹ vào mái tóc Tiểu Yêu, đôi mắt dịu dàng nồng nàn vô cùng.

Mùi thơm trên mái tóc An Tiểu Yêu tỏa ra làm say lòng người, Long Viêm Dạ anh cũng có được An Tiểu Yêu rồi, giờ đây cô ấy đang nằm trong vòng tay anh, không phải là giấc mơ nữa mà là sự thật rồi. Long Viêm Dạ vui sướng ôm chặt lấy An Tiểu Yêu. Trong lòng An Tiểu Yêu vừa thẹn thùng vừa hạnh phúc, cảm giác được Long Viêm Dạ ôm trong lòng thật thoải mái, giống như lồng ngực anh chính là bến đỗ tốt nhất của cô.

“Viêm Dạ, cả đời này anh đối xử với em như lúc này, được không?”

An Tiểu Yêu thở thê hởi, chỉ muốn được nghe một câu khẳng định của Long Viêm Dạ để cô yên tâm. Tay Long Viêm Dạ nắm chặt bàn tay trắng nõn của Tiểu Yêu, điều anh muốn không chỉ có như thế này.

“Tiểu Yêu, lấy anh nha ———— cả đời này anh sẽ chỉ đối xử tốt với một mình em thôi ————”

Đây mới chính là mục đích chính mà Long Viêm Dạ gọi An Tiểu Yêu đến phòng anh tối nay, nếu không phải An Tiểu Yêu chủ động hiến thân thì lúc Tiểu Yêu vào phòng anh đã nói ra lời cầu hôn rồi. Nhưng tình hình bây giờ lại thành như vậy, lại càng thích hợp cho việc cầu hôn. Mối Long Viêm Dạ khẽ cong lên thành nụ cười sung sướng, nhất định An Tiểu Yêu sẽ không từ chối lời cầu hôn của anh, sau chuyện vừa rồi Long Viêm Dạ càng chắc chắn về điều này.

Quả nhiên, cơ thể An Tiểu Yêu trong lòng Long Viêm Dạ cứng đờ, nhưng rất nhanh hồi phục lại. Kết hôn với Long Viêm Dạ thì Tiểu Yêu sẽ có được một gia đình hoàn chỉnh, đây là điều mà cô vẫn mong chờ, An Tiểu Yêu không cần suy nghĩ nhiều, liền gật đầu đồng ý, rồi vùi đầu vào trong ngực Long Viêm Dạ.

87. Chương 87: Gặp Lại Lâm Nha

Ánh nắng mặt trời rực rỡ tỏa sáng mọi nơi trên hành tinh, từ trong vòng tay Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu vẫn còn mỉm cười hạnh phúc cũng dần dần tỉnh giấc. Người ngủ bên cạnh Tiểu Yêu vẫn còn đang ngủ say, An Tiểu Yêu ngẩng nhìn Long Viêm Dạ, hàng lông mi của anh thật dài. Trong lòng Tiểu Yêu cảm thấy thật ngọt ngào, cuối cùng thì Tiểu Yêu cũng thực sự trở thành người phụ nữ của Long Viêm Dạ rồi.

An Tiểu Yêu khẽ đặt lên môi Long Viêm Dạ một nụ hôn rồi nhẹ nhàng quay về phòng mình. Cảm ơn trời đất, Tiểu Dạ vẫn còn ngủ, chắc không biết tối qua mình không có ngủ ở phòng. An Tiểu Yêu thầm nghĩ, thử phào nhẹ nhõm, kéo tủ quần áo lấy đồ để thay, thì đúng lúc này An Niệm Dạ đang nằm trên giường mở tròn mắt.

“Mẹ, tối hôm qua mẹ đã ngủ ở đâu hả?”

“_____”

Đôi tay đang định lấy quần áo lập tức dừng lại trong không trung, An Tiểu Yêu không được tự nhiên, không biết phải nói thế nào về chuyện của cô cho Tiểu Dạ nữa? An Tiểu Yêu suy nghĩ một chút rồi quyết định chưa nói vội cho Tiểu Dạ biết. An Tiểu Yêu bước đến giường, ngồi xuống cạnh An Niệm Dạ, Tiểu Yêu nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Dạ.

“Tối hôm qua mẹ ra ngoài có chút chuyện, con không cần phải lo lắng. Đúng rồi, Bảo Bảo, mau dậy thôi mẹ sẽ đưa con đến trường rồi qua gặp dì Lâm Nha của con nữa _____”

An Tiểu Yêu chợt nhớ ra cuộc hẹn của cô với Lâm Nha nên vội vàng mặc quần áo cho Tiểu Dạ. Chuyện của cô với Long Viêm Dạ nhất định sẽ nói cho Lâm Nha biết, nếu cô ấy biết bây giờ mình đang hạnh phúc thì chắc sẽ rất vui mừng cho xem. An Tiểu Yêu mới nghĩ thế đã cảm thấy hạnh phúc rồi, đôi môi khẽ cong lên thành nụ cười ngọt ngào.

Sau khi nói một tiếng với Long Viêm Dạ, An Tiểu Yêu dẫn Tiểu Dạ ra cửa. Đến khi Tiểu Dạ vào trường, không còn thấy bóng dáng con trai nữa, Tiểu Yêu mới đi đến chỗ hẹn. Không biết mấy năm qua Lâm Nha sống thế nào, dựa vào năng lực của Lâm Nha chắc cuộc sống cũng khá ổn, cuộc sống chắc đã khá hơn ngày xưa rồi, An Tiểu Yêu tin vào điều đó.

Âm nhạc nhẹ nhàng trong quán cafe vang lên từ bài này sang bài khác, An Tiểu Yêu ngồi cạnh cửa sổ sốt ruột chờ Lâm Nha. Dù sao cũng đã bốn năm không gặp mặt, trong lòng An Tiểu Yêu có chút sốt ruột. Cuối cùng thì bóng dáng kiều diễm quen thuộc cũng hiện ra trước mắt An Tiểu Yêu, Lâm Nha cũng nhìn thấy An Tiểu Yêu nên bước nhanh tới chỗ cô đang ngồi.

Nhìn Lâm Nha đang ngồi đối diện mình, An Tiểu Yêu có chút không dám tin vào mắt mình nữa, đây là Lâm Nha ư? Mặt được đánh phấn trắng bốp, trang điểm cực đậm, mái tóc xoăn khô cứng phủ trên vai, sắc màu thật ảm đạm, vấy ngấn màu đỏ rực lên thân ôm sát vào người hiện ra toàn bộ đường cong trên cơ thể. Người này so với Lâm Nha của bốn năm về trước thì hoàn toàn là hai người khác nhau vậy, An Tiểu Yêu có chút bất người, tròn mắt nhìn Lâm Nha.

Lâm Nha chỉ biết nhìn An Tiểu Yêu cười trừ, lấy từ trong ví ra gói thuốc lá, rút một điếu ra, đôi tay được sơn màu đỏ kẹp điếu thuốc đưa lên môi hút. Lâm Nha bị làm sao vậy? Tại sao lại mặc kiểu đồ này, rồi còn hút thuốc nữa. Lâm Nha nhìn thấy ánh mắt An Tiểu Yêu chứa đầy nghi ngờ, cô chỉ biết cười trừ.

“Cuộc sống bây giờ bắt buộc phải vậy, tớ không thể không thay đổi để phù hợp với nó. Tiểu Yêu à, mấy năm nay cậu sống như thế nào, cậu thật độc ác nha, ra đi những bốn năm liền, cũng không thèm gọi cho tớ lấy một cuộc gì cả.”

“Lâm Nha, tớ _____”

“Đúng rồi, không nói chuyện này nữa, cậu đã sinh Bảo Bảo rồi ư? Con trai hay con gái, thiệt là, tớ nhớ muốn chết mất.”

Lâm Nha hút thuốc rất thành thạo, chuyển sáng chủ đề khác, đã là quá khứ, trong lòng cả hai đều không thể xóa tan đi đau đớn trong lòng, đặc biệt là Lâm Nha. Mấy năm nay cuộc sống đã hành hạ cô, biến cô thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Nếu không phải vì cô vẫn còn chút hi vọng sống thì e rằng

Lâm Nha đã không còn sống ở thế giới này nữa rồi. Long Viêm Dạ đã trả thù rất mạnh tay, anh không cho Lâm Nha một con đường sống nào hết.

“Là con trai, Lâm Nha ạ. Bây giờ tớ sống cùng với Long Viêm Dạ rồi ——”

Cạch ——

Cốc cafe trước mặt Lâm Nha bị đổ, màu nâu của cafe thấm đẫm trên khăn trải bàn, từng giọt từng giọt chảy xuống đất. Lâm Nha không còn quan tâm tới những thứ xung quanh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào An Tiểu Yêu.

“Cậu vừa nói cái gì?”

“Tớ nói là tớ sống cùng với Long Viêm Dạ, Lâm Nha, cậu không sao chứ?”

An Tiểu Yêu chỉ biết ngồi nhìn Lâm Nha mà không hiểu chuyện gì xảy ra, Lâm Nha làm sao vậy? Không đợi An Tiểu Yêu phản ứng lại, Lâm Nha giả bộ giống như không có việc gì vẫy tay gọi nhân viên đến quét dọn.

“Tiểu Yêu, sao cậu lại về sống cùng với Long Viêm Dạ vậy? Nói cho tớ nghe một chút đi ——”

Lâm Nha không thay đổi sắc mặt, thậm chí còn cười tươi rói. Nhưng thật ra trong lòng cô đang đau đớn như đang bị dao khứa vào lòng, cuối cùng thì cô vẫn thua cuộc, lập bao nhiêu mưu kế vẫn bị thua dưới tay Long Viêm Dạ. Lâm Nha càng thêm hận Long Viêm Dạ, từ bốn năm qua, Lâm Nha càng khắc sâu lòng thù hận với Long Viêm Dạ, nếu không phải vì anh ta thì cả đời cô cũng không bị hủy hoại như bây giờ, nếu không có anh ta thì An Tiểu Yêu đã không rời xa cô lâu như vậy. Đôi bàn tay của Lâm Nha ở dưới bàn nắm thật chặt lại, cố kìm nén tâm sự trong lòng mình.

An Tiểu Yêu kể lại mọi chuyện từ khi cô về nước, thậm chí ngay cả chuyện tối qua cũng kể cho Lâm Nha nghe, sau khi kể xong, trên môi An Tiểu Yêu còn nở ra nụ cười ngượng ngùng hạnh phúc. Nụ cười này là cho Lâm Nha đau đớn, cô cố gắng sống đến giờ để được cái gì chứ? Không, nhất định mình sẽ không bỏ cuộc, nhất quyết sẽ không nhường người mình yêu cho người khác. Lâm Nha đau đớn nhắm mắt lại, trầm nghĩ.

Đúng vậy, bí mật bao lâu nay Lâm Nha vẫn giữ kín, đó chính là cô yêu An Tiểu Yêu! Từ nhỏ cô đã bắt đầu yêu Tiểu Yêu, yêu rất sâu đậm, yêu trong đau khổ cho đến giờ.

Lâm Nha chưa từng có vọng tưởng gì về thứ tình cảm của mình sẽ được đáp lại cả, nhưng cũng không dám nói cho An Tiểu Yêu biết về tình cảm của mình đối với cô ấy. Điều duy nhất Lâm Nha muốn là địa vị của mình trong lòng An Tiểu Yêu sẽ không bị thay thế, cho nên nhiều năm qua, cô yên lặng ở bên An Tiểu Yêu. Chính vì thế khi mọi người xung quanh sợ hãi không dám lại gần An Tiểu Yêu vì hoàn cảnh gia đình Tiểu Yêu thì Lâm Nha đã lấy hết dũng khí để ở cạnh cô ấy.

88. Chương 88: Vũ Nữ

Ban đầu Lâm Nha nhất trí tán thành để An Tiểu Yêu ở chung một chỗ với Mị Âm Tuyết cũng bởi vì nguyên nhân này, cô biết An Tiểu Yêu thích Long Viêm Dạ cho nên nhất quyết phản đối hai người bên nhau. Thật ra thì điều cô muốn cũng không cao xa lắm, chỉ hi vọng cô trong lòng An Tiểu Yêu là quan trọng nhất nhưng ai biết trước được trong tim An Tiểu Yêu thì Long Viêm Dạ đã chiếm một vị trí quan trọng hơn cô chứ, Lâm Nha cảm thấy không cam lòng.

Nhưng mọi suy nghĩ trong đầu Lâm Nha được giấu kín trong lòng không biểu hiện ra bên ngoài, thậm chí cô còn có thể cười tươi với An Tiểu Yêu nữa.

“Chúc mừng cậu, Tiểu Yêu. Lúc nào rảnh cho tớ đến nhà cậu chơi chút nha ——”

Trong tim Lâm Nha đang rỉ máu, cô muốn đến gặp Long Viêm Dạ, muốn ở trước mặt An Tiểu Yêu kể về những chuyện Long Viêm Dạ đã làm với cô, muốn để cho An Tiểu Yêu biết con người thật của Long Viêm Dạ độc ác tới mức nào. An Tiểu Yêu ngây thơ đâu thể biết được âm mưu trong đầu Lâm Nha, vì được gặp lại Lâm Nha mà vẫn cảm thấy thích thú, cô cũng muốn dẫn Lâm Nha về nhà giới thiệu với Tiểu Dạ và Long Viêm Dạ biết mặt nhau.

“Cần gì phải đợi lúc nào chứ, đi ngay bây giờ đến nhà tớ luôn, được không? !”

An Tiểu Yêu mỉm cười làm Lâm Nha phân vân. Lúc này cô không muốn phá vỡ hạnh phúc và yên bình của Tiểu Yêu. Nhưng cứ nghĩ đến quãng thời gian cô phải chịu đau khổ thì Lâm Nha lại quyết tâm trả thù. Tình yêu luôn là ích kỷ, dù đối tượng là ai, khi đã phải chịu nhiều đau khổ thì càng không cam lòng để người khác được hạnh phúc, Lâm Nha chính là muốn cho Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ không thể được hạnh phúc. Lâm Nha gượng cười, sau đó cùng An Tiểu Yêu hàn huyên lại chuyện xưa.

Lúc này, Long Viêm Dạ cũng không ở nhà chờ An Tiểu Yêu mà là đang hí hửng tỉ mỉ chọn nhẫn trong tiệm trang sức của tập đoàn Long Thị. Hương vị ngọt ngào vẫn còn thoang thoảng xung quanh anh, Long Viêm Dạ cười hạnh phúc, tâm trạng của anh cũng khá tốt lấy sang cả nhân viên bán hàng quanh đó, tất cả họ đều cười rồi suy đoán xem hôm nay tổng giám đốc của họ bị làm sao? Long Viêm Dạ cẩn thận nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tủ kính, tâm trí thì bay đến chỗ An Tiểu Yêu rồi.

Tối hôm qua Tiểu Yêu đã nhận lời cầu hôn của anh rồi, vậy là tâm nguyện bao năm qua của anh cũng thành hiện thực rồi. Có thể sống với An Tiểu Yêu cả đời này đúng là chuyện hạnh phúc nhất, rất nhiều thứ mất đi rồi mới biết trân trọng nó, Long Viêm Dạ sẽ dùng hết sức để trân trọng mỗi duyên phận mà khó khăn lắm anh mới có được này.

“Tổng giám đốc Long, ngài xem chiếc này có được không ạ?”

Nhân viên bán hàng đưa cho Long Viêm Dạ xem một chiếc nhẫn kim cương được thiết kế tinh xảo đẹp mắt, viên kim cương tuy không lớn nhưng nó vẫn tỏa ra ánh sáng lấp lánh lại rất đặc biệt. Long Viêm Dạ vừa nhìn đã thích nó rồi, anh còn tưởng tượng ra chiếc nhẫn này được đeo trên tay An Tiểu Yêu sẽ như thế nào rồi. Long Viêm Dạ quyết định lấy chiếc nhẫn này tặng cho An Tiểu Yêu.

“Được, tôi lấy nó, cô cho vào hộp giúp tôi ——”

Để chiếc nhẫn trong túi áo trước ngực, trên đường về Long Viêm Dạ còn mua vài thứ cho Tiểu Dạ nữa. Giờ Long Viêm Dạ càng chắc chắn Tiểu Dạ là con trai của anh, dù sao sớm muộn gì Tiểu Dạ cũng sẽ nhận tổ quy tông nên Long Viêm Dạ không vội vàng trong chuyện của Tiểu Dạ. Dù sao anh cũng đã có tính toán riêng, đến lúc cưới An Tiểu Yêu về rồi lại nhận con trai nữa thì đúng là vui càng thêm vui, chắc sẽ rất náo nhiệt cho xem. Long Viêm Dạ nở nụ cười hạnh phúc.

Thoáng cái đã đến giờ tan học của An Niệm Dạ rồi, An Tiểu Yêu và Lâm Nha cùng đến trường đón An Niệm Dạ, vừa thấy bóng dáng Tiểu Dạ chạy ra, An Tiểu Yêu đã kéo tay chỉ cho Lâm Nha biết.

“Nhìn kia, đó chính là Tiểu Dạ ——”

Lâm Nha vừa nhìn thấy khuôn mặt đứa bé đó giống hệt Long Viêm Dạ thì có chút sững sờ, trong lòng có cảm giác khó nói. Nhưng Lâm Nha lập tức che giấu tâm sự của mình lại, chuyện đứa bé đó là con của Long Viêm Dạ cô đã sớm biết, giờ nhìn Tiểu Dạ lại có gì đó kỳ quái nhưng điều làm Lâm Nha khó hiểu đó chính là tên của Tiểu Dạ.

An Niệm Dạ, đó không phải ý là An Tiểu Yêu vẫn chưa quên được Long Viêm Dạ sao? Trong lòng Lâm Nha chợt cảm thấy đau đớn. Khẽ cúi người xuống, Lâm Nha cố tạo ra nụ cười dịu dàng nhất có thể.

“Tiểu Dạ, dì là dì Lâm Nha, qua đây cho dì ôm một cái được không?”

“Không muốn ——”

Tiểu Dạ núp vào sau lưng An Tiểu Yêu, đôi mắt to tròn chứa đầy tính cảnh giác nhìn đôi tay Lâm Nha đang đưa về phía cậu. An Tiểu Yêu hơi khó xử, Tiểu Dạ làm sao vậy nhỉ? Tiểu Yêu nhẹ nhàng kéo Tiểu Dạ ra trước, vừa cười vừa xin lỗi.

“Tiểu Dạ, đây chính là dì Lâm Nha mà mẹ thường xuyên kể cho con nghe đó, Bảo Bảo ngoan nha. Để dì ôm Bảo Bảo một chút. Xấu hổ quá, đứa bé này bình thường không như vậy đâu.”

Lâm Nha thờ ơ buông tay ra, tỏ vẻ như không có chuyện gì cả. Thật ra thì vừa nhìn thấy Tiểu Dạ giống hệt Long Viêm Dạ thì Lâm Nha đã không có cách nào để thích Tiểu Dạ được rồi, cô chỉ giả vờ thân thiện với nó thôi. Lâm Nha nói vài câu dụ dỗ Tiểu Dạ rồi cùng An Tiểu Yêu dắt tay Tiểu Dạ về nhà, nhìn ba người thật vui vẻ.

Cửa vừa mở ra thì giọng nói của Long Viêm Dạ từ trong bếp vọng ra.

“Tiểu Yêu à, mọi người đã về rồi à? Chờ anh một chút nha, hôm nay cho hai người biết tài năng của anh nha _____”

“Vâng _____”

An Tiểu Yêu vui vẻ trả lời, không khí gia đình ấm cúng tỏa ra khắp căn phòng nhỏ. Nụ cười ngọt ngào của An Tiểu Yêu làm Lâm Nha càng thấy chua xót, bây giờ thì Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ sống với nhau thật hạnh phúc nhưng còn cô sẽ phải sống những ngày tới như thế nào đây? Giọng nói của Long Viêm Dạ thật dịu dàng cưng chiều, còn mình thì sao? Vì sự tồn tại của Long Viêm Dạ mà cuộc sống của mình trôi qua đau đớn sống không bằng chết, Lâm Nha nghĩ thầm trong bụng. Lâm Nha mỉm cười rồi ngồi xuống ghế sofa.

Vốn là Lâm Nha định vạch trần sự độc ác của Long Viêm Dạ với mình cho An Tiểu Yêu biết nhưng giờ cô đã thay đổi kế hoạch. Vì nếu có nói ra chuyện Long Viêm Dạ chặn đường sống của cô thì e rằng cũng sẽ không làm được gì Long Viêm Dạ, cùng lắm thì sẽ nhận được sự áy náy của An Tiểu Yêu và cho cô chút bồi thường nho nhỏ mà thôi. Nhưng cô không phải ăn mày nha, quan tâm một chút tới cô cũng không thể bồi thường được những đau đớn mấy năm qua cô phải trải qua, điều cô muốn là cái khác cơ. Trong đầu Lâm Nha đã tính toán xong thiệt hơn.

“Lâm Nha, qua đây uống trà _____”

An Tiểu Yêu rót cho Lâm Nha cốc trà, cô đâu biết được những toan tính trong đầu Lâm Nha. Đang định nói gì đó thì Long Viêm Dạ đã mang các món ăn nóng hổi đi ra.

“Tiểu Yêu, em xem anh _____”

Long Viêm Dạ đang nói một nửa thì im lặng, trên ghế sofa Lâm Nha đang ngồi đó nhìn anh với ánh mắt rất phức tạp. Ẩn đằng sau khuôn mặt được trang điểm kỹ càng kia là hận thù, ánh mắt Lâm Nha như mũi dao đâm thẳng vào xương cốt Long Viêm Dạ, làm Long Viêm Dạ hơi hoảng hốt. Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ cô ta lại định phá đám mình với Tiểu Yêu à? Long Viêm Dạ liếc nhìn Lâm Nha một cái, tinh thần cảnh giác nâng cao.

“Tiểu Yêu, sao có khách đến chơi mà không nói một tiếng với anh? Em ngồi đó đi, anh đi nấu cơm _____”

Nhìn Long Viêm Dạ khuất trong bếp, mất một lúc thì ánh mắt Lâm Nha mới dời đi chỗ khác, nghiêng răng nói.

“Tiểu Yêu, cậu có biết bây giờ tớ đang làm nghề gì không?”

“Đúng rồi, tớ quên mất không hỏi cậu, giờ cậu đang làm gì?”

“Vũ nữ _____”

Choang _____

An Tiểu Yêu không quan tâm đến chiếc cốc vỡ trên đất, sững sờ nhìn lưng Lâm Nha, vừa rồi cô có nghe nhầm không? Lâm Nha nói cái gì vậy, vũ nữ, sao có thể làm nghề này chứ.

89. Chương 89: Lâm Nha Ở Lại

Lâm Nha không cần quay đầu lại cũng có thể đoán được phản ứng của An Tiểu Yêu khi nghe tin này, giọng nói cay đắng từ miệng cô thoát ra.

“Cậu không có nghe nhầm đâu, đúng là giờ tớ đang làm vũ nữ. Nhưng Tiểu Yêu à, cậu có biết vì cái gì mà tớ lại phải làm nghề này không? Vì không có nơi nào chịu thuê tớ cả, vì để sinh tồn tớ mới phải đưa chân vào nghề này, tớ ——”

“Lâm Nha, đừng nói nữa ——”

An Tiểu Yêu ôm lấy Lâm Nha, cắt đứt lời nói của Lâm Nha. mấy năm qua Lâm Nha đã gặp chuyện gì? Tại sao phải đến bước đường cùng này, nếu trước đây mình không cắt đứt liên lạc với cô ấy thì liệu rằng cô ấy có rơi vào bước đường như hôm nay không. An Tiểu Yêu càng nghĩ càng thấy áy náy.

Cơ thể Lâm Nha cứng nhắc, đối với cái ôm này của An Tiểu Yêu có chút bài xích, sao lại như vậy, không phải bản thân thích An Tiểu Yêu sao? Tại sao lại ghét bỏ cái ôm này. Lâm Nha không hiểu bản thân mình đang bị sao nữa.

“Tiểu yêu, cậu có khinh rẻ tớ không?”

“Không, tớ sẽ không khinh rẻ cậu đâu, Lâm Nha ạ. Vì sao cậu lại như vậy? Bắt đầu từ hôm nay cậu không phải đi đâu hết, đến làm cùng tớ ở cửa hàng nha ——”

Sau khi nghe lời nói của An Tiểu Yêu thì Lâm Nha đã hiểu vì sao cô lại ghét bỏ cái ôm của Tiểu Yêu. Bởi vì An Tiểu Yêu đang thương hại cô, mặc dù bốn năm trước cô và Tiểu Yêu đã từng chơi chung với nhau, gia đình cô không giàu có gì, cũng không có quyền lực gì nhưng khi đó cô là một cô gái thuần khiết trong sáng. Còn bây giờ khi cô và An Tiểu Yêu gặp lại nhau thì mọi thứ đã khác xưa rồi, cô ấy vẫn là một cô chủ sống trong nhung lụa, còn cô đã đi lầm đường lỡ bước rồi, chỉ là An Tiểu Yêu không biết nguyên nhân vì sao cô phải đi đến bước đường này.

Lâm Nha tự cười mình, khẽ đẩy An Tiểu Yêu ra, thứ tình cảm chân thành trước đây giờ đã bị biến chất rồi. Lâm Nha không còn tình cảm thuần khiết với An Tiểu Yêu nữa mà giờ cô chỉ muốn trả thù thôi.

“Ừ, từ giờ tớ cùng cậu mở cửa hàng, tớ cũng không đi đâu nữa. Nhưng mà cậu hỏi qua Long Viêm Dạ xem anh ấy có đồng ý hay không đã, tớ nghĩ chắc Long Viêm Dạ sẽ không ngăn cản việc chúng ta ở cùng nhau đâu nhỉ? !”

Lâm Nha nhìn thấy Long Viêm Dạ đang từ bếp đi ra, giọng nói rõ ràng chứa sự khiêu khích. Sự hiểu nhầm giữa An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đã được hóa giải rồi thì không có nghĩa là cô sẽ không thể làm gì nữa. Trong đầu Lâm Nha đã lập xong kế hoạch trả thù rồi, Long Viêm Dạ yêu An Tiểu Yêu như thế, vậy thì chỉ cần làm cho hắn ta cả đời này không thể ở cạnh Tiểu Yêu được thì đó chính là sự trả thù tàn nhẫn nhất dành cho hắn ta.

Long Viêm Dạ nghe được lời nói của Lâm Nha nhưng anh chỉ hơi bĩu môi, trong mắt anh Lâm Nha sẽ không thể làm tổn thương mối quan hệ giữa anh và Tiểu Yêu nữa rồi.

“Không sao, chỉ cần Tiểu Yêu thích thì tôi sẽ không phản đối. Không phải chỉ là muốn mở cửa hàng sao? Cô ấy thích là tốt rồi.”

“Ha ha —— cảm ơn anh, Viêm Dạ.”

An Tiểu Yêu cười hạnh phúc, nụ cười này suýt làm cho Lâm Nha ghen tỵ mà ức chết. Lâm Nha cố đè nén tức giận cùng oán hận xuống, cố gắng lắm mới nói lên lời.

“Tiểu Yêu, giờ tớ không có chỗ ở, cậu có thể cho tớ ở tạm đây vài ngày được không? !”

“Không thành vấn đề, cậu muốn ở đây bao lâu cũng được ——”

“Không được ——”

An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ cùng nói nhưng đáp án lại hoàn toàn trái ngược nhau. Lâm Nha giả vờ đáng thương nhìn An Tiểu Yêu. An Tiểu Yêu tay nhéo một cái vào đùi Long Viêm Dạ, còn lườm anh nữa.

“Lâm Nha là bạn tốt của em, sao không thể ở lại đây được? Em mặc kệ, anh đem phòng anh dọn đi để cô ấy vào đây ngủ, còn anh thì quay về nhà nha.”

“Anh không về, anh ngủ ở phòng khách là được chứ gì? Nhưng Tiểu Yêu, em thực lòng muốn để Lâm Nha ở lại đây sao?”

“Thôi, Tiểu Yêu ạ, nếu không tiện thì thôi.”

Nhìn Long Viêm Dạ vẫn còn chưa từ bỏ ý định đuổi cô đi nên Lâm Nha lấy lui làm tiến, giả bộ buồn bã nói. An Tiểu Yêu ngây thơ như thế sao có thể chịu được bộ dạng đáng thương của Lâm Nha chứ, Tiểu Yêu sao có thể không đồng ý mà để Lâm Nha ở lại chứ, vậy sao có thể nói là bạn bè được, cô ta đi bước này thật đúng là cao tay. Sau khi nói xong Lâm Nha khẽ cúi đầu xuống, An Tiểu Yêu thấy thế liền quay sang nhìn Long Viêm Dạ.

“Cái gì mà thật với giả, em nói Lâm Nha ở lại đây thì nghĩa là ở lại đây. Anh thích ngủ ở phòng khách như thế thì anh đi mà nằm, em sẽ không cản anh, nhưng thái độ của anh với Lâm Nha nên tốt hơn một chút nha———”

Mặc kệ An Tiểu Yêu nói gì thì Long Viêm Dạ vẫn im lặng nhưng không phản đối, song trong lòng anh vẫn luôn đề phòng Lâm Nha. Mọi chuyện năm đó, Long Viêm Dạ đã biết rõ, mặc dù Lâm Nha không nói gì nhưng nhất định cô ta sẽ không từ bỏ ý định chia rẽ anh và Tiểu Yêu đâu. Dù xảy ra chuyện gì nhất định anh sẽ bảo vệ Tiểu Yêu thật tốt.

Buổi tối Tiểu Yêu dẫn Tiểu Dạ xuống dưới nhà đi bộ, Lâm Nha ở trong phòng dọn dẹp đồ, cô không ngờ lại có thể ở lại dễ dàng đến thế, An Tiểu Yêu đúng là vẫn ngây thơ như năm xưa. Bây giờ mục đích của cô chỉ là trả thù mà thôi, chỉ cần Long Viêm Dạ chịu đau khổ thì những đau đớn mà trong bốn năm qua cô phải chịu đựng đều xứng đáng. Ngày nào cô cũng nuôi ý định trả thù Long Viêm Dạ nhưng chưa có cơ hội, thật may là An Tiểu Yêu đã trở về mang cơ hội này đến cho cô, nhất định cô sẽ phải trả thù. Mới nghĩ thế Lâm Nha đã thấy vui vẻ rồi.

Sau khi đưa An Tiểu Yêu và Tiểu Dạ xuống dưới nhà, Long Viêm Dạ tìm mọi lý do để lên lên nhà. Long Viêm Dạ tựa người vào cửa phòng Lâm Nha, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Cô có mục đích gì? Tôi biết quá rõ cô muốn ở lại đây không phải vì bất đắc dĩ, tôi nghe nói người đàn ông kia đối xử với cô không tệ, giờ cô muốn ở lại đây để làm gì? Nếu như chỉ vì muốn được bồi thường thì cô ra giá đi, bao nhiêu đây? ———”

Bịch ———

Bộ đồ trên tay Lâm Nha rơi xuống đất, đôi mắt cô không còn sự dịu dàng vui vẻ nữa mà là tức giận cùng oán hận. Lâm Nha xoay người nhìn thẳng vào mặt Long Viêm Dạ.

“Ha ha ha ——— Long Viêm Dạ, không phải khi An Tiểu Yêu biến mất, anh khẳng khẳng là tôi biết chỗ của cô ấy sao? Chỉ vì tôi không biết, cho nên anh liền dẫn tôi vào đường cùng ư, đến mức tôi phải bán mình đi, anh còn biết người đó rất tốt với tôi sao, nhưng anh có biết lão ta biến thái đến mức nào không? Anh có biết bốn năm qua tôi sống như thế nào không? Những nỗi đau ấy tôi đều khắc trong lòng, đừng có dùng chút tiền của anh mà đòi mua chuộc tôi, tôi phải chịu khổ thế nào, đau đớn thế nào, bao nhiêu tiền cũng không thể xoa dịu được đâu.”

Lâm Nha không nể mặt Long Viêm Dạ mà mắng anh, nước mắt cũng không kìm nén được mà chảy ra, nỗi đau bốn năm qua mà cô phải nếm trải có thể dùng tiền xóa bỏ được sao? Thật là chuyện nực cười.

“Vậy cô muốn thế nào đây?”

“Tôi ———”

A ———

Âm thanh từ cửa truyền đến, Lâm Nha và Long Viêm Dạ cùng quay đầu lại nhìn, đang đứng ở phòng khách là An Tiểu Yêu. An Tiểu Yêu lấy tay che miệng để kìm lại tiếng thét, khuôn mặt đầy nghi ngờ, cô vừa nghe thấy chuyện gì? Lâm Nha làm vũ nữ là do Long Viêm Dạ ép sao, tại sao lại như vậy? Tại sao chứ? !

90. Chương 90: Giả Tạo

Khi thấy An Tiểu Yêu đứng ở phòng khách, mặt Long Viêm Dạ tối lại, anh định chạy lại ôm Tiểu Yêu nhưng cô đã lùi lại phía sau vài bước tránh khỏi vòng tay anh. An Tiểu Yêu chỉ tay về phía Long Viêm Dạ, không dám tin vào những điều mình vừa nghe được, Tiểu Yêu lên tiếng hỏi, giọng nói hơi run run.

“Anh hãy nói cho em biết, những điều vừa rồi Lâm Nha nói có đúng sự thật không? Cô ấy rơi vào bước đường này đều là do anh ép sao?”

“Tiểu Yêu, anh ——”

“Nói cho em biết đi, có không phải là do anh không, có phải anh làm vậy không? Tại sao anh lại làm như vậy chứ, tại sao chứ ——”

Từ khóe mắt An Tiểu Yêu chảy ra hàng lệ, An Tiểu Yêu không còn chút sức nào ngồi bịch xuống đất, trong đầu mọi thứ thật hỗn loạn. Cô đã nghe thấy điều gì đây? Vì để ép Lâm Nha nói ra nơi mình trốn mà Long Viêm Dạ đã chặt đứt mọi đường sống của Lâm Nha sao? Một cô gái tốt như vậy lại bị anh ấy ép đến bước đường cùng phải bán thân sao, tại sao anh ấy lại có thể làm thế chứ?

Đôi tay che đi khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, An Tiểu Yêu thực sự không chịu nổi đả kích này, giọng nói nghẹn ngào chứa đựng đầy sự áy náy.

“Đi đi, Long Viêm Dạ, anh đi đi. Giờ anh đi ra khỏi đây đi, em không muốn gặp lại anh nữa ——”

“Tiểu Yêu, anh ——”

“Anh đi đi ——”

An Tiểu Yêu điên cuồng hét lên, Long Viêm Dạ chỉ biết đứng chết chân ở đó, nhìn Lâm Nha với ánh mắt cảnh cáo rồi mới đi ra khỏi cửa. Long Viêm Dạ chấp nhận đi ra ngoài chỉ là để cho An Tiểu Yêu có một khoảng không yên tĩnh, anh sẽ không đi đâu cả, sẽ đứng chờ ở đây, chỉ cần anh không làm cho An Tiểu Yêu khó chịu thêm nữa, chỉ cần Lâm Nha kia không nói lung tung gì thì mọi chuyện sẽ ổn, giữa anh và An Tiểu Yêu sẽ không có vấn đề gì cả.

Long Viêm Dạ không có đi xa mà chỉ lặng lẽ dựa lưng vào tường bên ngoài cửa. Long Viêm Dạ rút ra một điều thuốc rồi châm lửa hút, trong lòng vẫn còn chưa yên tâm lắm. Thời gian qua anh đã phải vất vả lắm mới có thể nối lại quan hệ với An Tiểu Yêu nên anh sẽ không từ bỏ dễ dàng đâu.

Trong nhà, An Tiểu Yêu vẫn còn khóc, Lâm Nha định ngoảnh mặt làm ngơ nhưng rồi vẫn nhẹ nhàng đến bên rồi ngồi xuống cạnh An Tiểu Yêu. Nước mắt của An Tiểu Yêu lúc này là vì cô mà chảy xuống ư? Lâm Nha vươn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, đừng khóc nữa. Tổ không sao, không ngờ lại để cậu nghe được, tổ thật sự không sao mà. Cậu nhìn tổ bây giờ không phải vẫn rất ổn sao, đừng khóc nữa mà ——”

Thật lòng cô cũng không ngờ mọi chuyện lại bị An Tiểu Yêu nghe thấy, nhưng điều mà cô muốn không đơn giản chỉ là chút ghét bỏ này giữa An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ. Mặc dù Long Viêm Dạ đã bị An Tiểu Yêu đuổi đi nhưng sớm muộn gì thì cô ấy cũng tha thứ cho anh ta thôi. Mình muốn chính là cả đời này An Tiểu Yêu không tha thứ cho Long Viêm Dạ, chứ không muốn nhẹ nhàng như thế này. Sau khi biết rõ mình muốn gì, Lâm Nha không ngừng an ủi An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, tổ thực sự vẫn tốt mà, giờ có thể ở cùng một chỗ với cậu không phải là rất tốt sao? Mà Long Viêm Dạ chỉ là muốn tìm ra chỗ ở của cậu mà thôi, cho nên mới đối xử với tổ như vậy, nhưng điều đó không quan trọng, tất cả đã là quá khứ rồi. Thật ra thì Long Viêm Dạ rất yêu cậu, nếu không yêu đã không làm những chuyện như vậy, đúng không? Cậu nín đi, đi tìm anh ta về, dù sao khó khăn lắm hai người mới có thể sống chung với nhau mà.”

“Nhưng anh ấy đối xử với cậu thật quá đáng nha. Lâm Nha, là do tổ không tốt, là do tổ hại cậu ——”

An Tiểu Yêu dựa đầu vào vai Lâm Nha, lúc này Lâm Nha cảm thấy rất xúc động, trong lòng đột nhiên muốn dừng việc trả thù lại. Nhưng chỉ cần nghĩ đến Long Viêm Dạ là cơn tức trong lòng lại trỗi dậy, anh ta không những trả thù cô mà còn trả thù cả Mị Âm Tuyết nữa, chỉ cần người có dính dáng quan hệ với An Tiểu Yêu thì đều có kết cục giống nhau. Cô rất muốn biết, Long Viêm Dạ có thể che trời đến lúc nào, cô sẽ làm cho anh ta phải hối hận vì những gì anh ta đã làm.

Lâm Nha khẽ cười khẩy, tay vỗ vỗ lên vai An Tiểu Yêu, trong lòng thầm nghĩ, bây giờ chưa phải lúc để An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ trở mặt nhau.

“Tiểu Yêu, đừng như vậy nữa. Cậu không làm gì có lỗi cả, đây là số phận đã an bài như vậy, chỉ cần cậu hạnh phúc thì chúng ta lại có thể vui vẻ như xưa rồi. Nào, giờ thì đi tìm anh ta về thôi, thật ra anh ta không phải không tốt, chỉ vì quá quan tâm tới cậu, có lẽ cách quan tâm của Long Viêm Dạ không giống với người khác thôi, cậu đừng để bụng chuyện này nữa.”

“Không đi, tớ không đi ————”

An Tiểu Yêu lắc đầu, tại sao cô phải gọi Long Viêm Dạ quay về chứ. Anh ta đối xử quá đáng với Lâm Nha như vậy mà còn không thêm mở miệng xin lỗi cô ấy lấy một câu, lại còn định dùng tiền để chuộc lỗi nữa. Tại sao mình lại quen anh ta chứ, lại còn làm cho người bạn tốt của mình phải chịu khổ theo nữa. An Tiểu Yêu không tha thứ cho chính mình, lại càng không tha thứ cho Long Viêm Dạ.

Lâm Nha khẽ lắc đầu, nâng mặt An Tiểu Yêu lên nhìn thẳng vào mặt cô.

“Tớ nói lại lần cuối cùng nha, đi gọi anh ta về. Nếu không đi thì tớ sẽ nổi giận đó, tớ chỉ hi vọng cậu có thể sống vui vẻ thôi, nếu cậu không đi thì tớ sẽ rời khỏi đây ngay lập tức đó.”

Lâm Nha nửa uy hiếp, nửa an ủi An Tiểu Yêu, cuối cùng thì cũng làm cho Tiểu Yêu chịu gật đầu. An Tiểu Yêu thầm nghĩ, cô thật may vì có người bạn tốt như vậy, Tiểu Yêu lại càng thấy áy náy, khóc òa lên lần nữa. Lâm Nha kéo An Tiểu Yêu đứng dậy, nếu như cô không đoán sai thì chắc chắn Long Viêm Dạ vẫn chưa bỏ đi.

Kéo An Tiểu Yêu ra đến cửa, mở cửa ra thì đúng như Lâm Nha đoán, Long Viêm Dạ vẫn đang đứng ngoài cửa hút thuốc. Sau đó, Lâm Nha đẩy nhẹ An Tiểu Yêu về phía Long Viêm Dạ rồi nhẹ nhàng nói.

“Chăm sóc cho cô ấy thật tốt, chuyện đã qua thì cho qua luôn đi. Hi vọng từ nay về sau anh hãy đối xử thật tốt với Tiểu Yêu, anh hãy chịu trách nhiệm với hạnh phúc của cô ấy, chúng ta hãy quên hết chuyện trước kia đi.”

Long Viêm Dạ nghe xong hơi bất ngờ, Lâm Nha có thật sự tốt bụng đến thế không, chẳng lẽ anh đã hiểu nhầm cô ấy? Long Viêm Dạ hơi xấu hổ, trong lòng có chút áy náy đối với Lâm Nha.

“Lâm Nha, cảm ơn cô. Hãy cho tôi cơ hội để bồi thường cho việc làm trước kia của mình nha———”

Thật ra thì những lời khuyên giải của Lâm Nha nói với An Tiểu Yêu thì anh đều nghe không sót một từ nào, vì những việc đã làm trước kia nên trong lòng Long Viêm Dạ thực sự áy náy. Trên khuôn mặt trát đầy son phấn kia Lâm Nha đã phải ép mình mỉm cười rồi quay lưng đi vào phòng.

“Mau vào trong đi, đừng đứng ở ngoài hành lang nữa. Chuyện đã qua không cần nhắc lại nữa, bắt đầu từ giờ, chúng ta hãy sống với nhau thật vui vẻ là được rồi.”

Vào giờ phút này Long Viêm Dạ đã có suy nghĩ khác về Lâm Nha, đúng là một cô gái rộng lượng. Long Viêm Dạ thầm cảm ơn Lâm Nha đã giúp đỡ, và anh cũng quyết tâm sẽ đối xử với Lâm Nha thật tốt bù đắp lại những gì mà anh đã gây ra cho cô.

91. Chương 91: Chuộc Tội

Màn đêm buông xuống, đèn đường cũng được bật lên, không khí trong nhà An Tiểu Yêu thì lại ngọt ngào. Sau khi ru Tiểu Dạ ngủ, An Tiểu Yêu mới đi ra ngoài phòng khách. Ánh đèn chiếu sáng phòng khách, mỗi người ở đây đều đang theo đuổi suy nghĩ riêng, Lâm Nha và Long Viêm Dạ mỗi người ngồi một đầu ghế.

Tuy Lâm Nha nói không sao, không cần phải suy nghĩ nhiều nhưng trong lòng An Tiểu Yêu vẫn còn thấy áy náy.

Long Viêm Dạ cầm điều khiển TV, mắt nhìn chương trình truyền hình đang phát trên TV nhưng thực ra tâm trí anh đã bay đến nơi nào rồi. Đằng sau khuôn mặt bình thản của Lâm Nha là sự hài lòng vì mọi thứ vẫn đang diễn ra theo đúng suy đoán của cô. An Tiểu Yêu lặng lẽ nhìn hai người rồi vào trong bếp rót trà mang ra, sau đó ngồi xuống cạnh Lâm Nha.

“Viêm Dạ, Lâm Nha đã khuyên em, mặc dù cô ấy nói không quan tâm mọi thứ trước kia nữa nhưng thật lòng em không thể không để ý. Mặc dù em biết anh làm vậy là vì em nhưng vì thế mà em lại càng cảm thấy khó chịu. Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, em hi vọng từ nay về sau anh không còn thành kiến với Lâm Nha nữa, đối xử tốt với cô ấy. Lâm Nha không những là bạn của em mà giờ còn là người sống chung với chúng ta nên mong anh coi cô ấy như một người bạn của mình. Đây là yêu cầu duy nhất của em, hi vọng anh chấp nhận.”

“Anh biết rồi ————”

Long Viêm Dạ thật lòng suy nghĩ lại, đối với việc mình đã làm với Lâm Nha anh cũng đã xem xét lại, cảm thấy mình đúng là hơi mạnh tay quá, quyết định từ nay sẽ bồi thường dần dần cho Lâm Nha. An Tiểu Yêu hài lòng, gạt đầu một cái, nắm lấy tay Lâm Nha, chân thành nói.

“Lâm Nha, tớ thay mặt Long Viêm Dạ xin lỗi cậu, hi vọng cậu có thể tha thứ cho chúng tớ vì những hành động làm tổn thương cậu trong mấy năm qua ————”

“Không sao, không phải tớ đã nói hãy quên hết mọi chuyện không vui đi sao? Đừng để mãi chuyện này trong lòng nữa, tớ thực sự vẫn ổn mà.”

Tuy ngoài miệng Lâm Nha nói như vậy nhưng trong lòng lại đổ kị vô cùng, giờ An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ thực sự trở thành người một nhà rồi, còn dùng từ ‘chúng tớ’ nữa chứ. Khẽ cười khẩy trong lòng, Lâm Nha đưa cầm cốc trà của mình đưa về phía trước mặt Long Viêm Dạ, cố gắng cười tươi như hoa.

“Quên hết mọi chuyện đi, tôi đã không còn nhớ chuyện cũ nữa rồi, hi vọng anh cũng vậy. Mấy ngày tới chúng ta tạm thời sống chung dưới một mái nhà mà ————”

Lâm Nha còn cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘tạm thời’, đúng vậy, mọi thứ đều chỉ là tạm thời mà thôi. Cô nhất định sẽ không dễ dàng quên mọi chuyện đâu. Long Viêm Dạ cũng cầm cốc trà lên, uống một hơi cạn sạch nước trà trong cốc. Mọi chuyện giống như tới đây là kết thúc nhưng thật ra thì nó mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Từ ngày đó, Long Viêm Dạ cũng đã thay đổi thái độ với Lâm Nha, không còn dùng thái độ như giám thị với phạm nhân nữa, sự phòng bị đối với Lâm Nha cũng tự nhiên buông lỏng dần. Lâm Nha thì hành động rất cẩn thận làm cho An Tiểu Yêu và Tiểu Dạ đều không có chút nghi ngờ gì, trong ngôi nhà nhỏ luôn tràn đầy tiếng cười nói vui nhộn.

An Tiểu Yêu càng ngày càng bận, tuy nói cửa hàng này là cùng Lâm Nha mở ra nhưng thật chất thì chỉ có mình Tiểu Yêu quản lý. Lâm Nha phụ trách việc đưa đón Tiểu Dạ, rồi nấu cơm và làm vài việc trong nhà thôi. Tuy so với các bạn cùng tuổi, Tiểu Dạ có vẻ chừng chặc và hiểu chuyện hơn nhưng cũng dần dần không còn ghét Lâm Nha nữa, chấp nhận Lâm Nha là một người dì trong nhà.

Long Viêm Dạ cũng phải đến công ty làm việc nhưng ngày ngày vẫn sống ở căn nhà của An Tiểu Yêu thuê, mà cũng không biết bắt đầu từ lúc nào mà có sự thay đổi về cách phân chia phòng, Lâm Nha và Tiểu Dạ ở chung một phòng, còn An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ thì ở phòng còn lại. An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đã công khai sống chung, giờ chỉ còn chờ tổ chức hôn lễ nữa thôi.

Phần lớn thời gian ban ngày chỉ có Lâm Nha và Tiểu Dạ ở nhà, đặc biệt là vào chủ nhật sẽ không thấy bóng dáng Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ đâu cả. Oán hận trong lòng Lâm Nha ngày càng tăng lên, cuối cùng khi đạt đến giới hạn thì Tiểu Dạ lại là người phải hứng chịu.

Vào một ngày tươi đẹp của mùa xuân, Lâm Nha đang nấu cơm trong bếp, Tiểu Dạ thì đang chơi đồ chơi trong phòng khách, mọi chuyện có vẻ diễn ra vẫn như bình thường. Lâm Nha dồn tức giận vào việc thái cà

rốt, trong lòng vô cùng tức giận, An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ thật đáng giận, cái gì mà muốn bồi thường cho cô chứ? Kết quả thì biến cô trở thành người trông trẻ miễn phí cho bọn họ.

Choang —————

Tiếng cốc rơi xuống đất vang lên trong phòng khách, Lâm Nha vội vàng từ bếp chạy ra nhìn thấy Tiểu Dạ đang đứng lúng ta lúng túng không biết phải làm gì. Dưới chân Tiểu Dạ là những mảnh vụn của cốc nước, cơn tức giận trong lòng Lâm Nha bùng cháy, vừa nhìn thấy mặt Tiểu Dạ, Lâm Nha lại nhớ đến những tủi nhục mà cô phải hứng chịu. Cơn tức giận lấn áp lý trí, Lâm Nha đi đến trước mặt Tiểu Dạ, bế cậu lên.

Bốp —— bốp —— bốp ——

Bàn tay Lâm Nha ra sức đánh lên mông Tiểu Dạ, toàn bộ tức giận phát tiết lên người Tiểu Dạ, Lâm Nha không biết mình ra tay mạnh thế nào, chỉ biết lòng bàn tay bắt đầu cảm thấy rất rát. Mà lúc này Tiểu Dạ vô cùng hoảng sợ, từ bé đến giờ cậu chưa từng bị ai đánh như vậy, mãi cậu mới cảm thấy đau đớn, bắt đầu gào khóc.

“Mày khóc hả? Tao đánh chết mày bây giờ —————”

Sự tức giận đã che mất lý trí, tay Lâm Nha vẫn tiếp tục đánh lên mông Tiểu Dạ, ánh mắt hung ác nhìn Tiểu Dạ. Tiểu Dạ đang khóc nhưng bị ánh mắt của Lâm Nha làm cho cậu càng sợ hãi nên lập tức im lặng, chỉ dám ầm ức trong lòng không dám kêu lên, nước mắt cũng không kìm nén nổi mà chảy ra như vỡ đê, bộ dạng lúc này của Tiểu Dạ vô cùng đáng thương nhìn Lâm Nha.

“Nói ày biết, tao chịu mày đủ rồi, mày nghĩ mày là ai hả? Mày chẳng là cái thá gì, sớm muộn gì tao cũng lột da mày để mày biết thế nào là đau đớn nha. Tao hận mày vô cùng, vừa nhìn mặt mày thôi tao đã căm hận mày rồi, cả mày và cha mày nữa đều là thứ chẳng ra gì, một ngày nào đó tao sẽ xử lý cả hai —————”

Lâm Nha vừa đánh Tiểu Dạ, vừa mắng chửi cậu nhóc. Tiểu Dạ đáng thương chưa bao giờ bị đối xử như vậy, những lời mắng chửi của Lâm Nha cậu cũng không hiểu hết, chỉ có thể để nước mắt chảy ra mà không dám kêu ca một tiếng nào. Người đi này trong nháy mắt đã thay đổi đáng sợ như vậy làm Tiểu Dạ càng cảm thấy sợ hãi.

Lâm Nha đánh cũng đã tay rồi, mắng cũng sướng mồm rồi nên cuối cùng cũng dừng tay lại, ngồi xuống ghé thở. Lâm Nha kéo Tiểu Dạ còn đang đứng khóc thầm một bên lại, kéo quần cậu xuống, trên làn da trắng nõn là dấu tay màu đỏ và tím do tụ máu mà thành. Trong lòng Lâm Nha cảm thấy hơi lo lắng, nếu mà Tiểu Yêu nhìn thấy cái này thì cô tiêu đời mất.

92. Chương 92: Cơ Hội Đã Đến

Lâm Nha ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn thẳng vào An Niệm Dạ đang đứng một bên không dám cử động, trong lòng cô cũng cảm thấy hơi hơi buồn. Chuyện hôm nay tuyệt đối không thể để cho An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ biết được, nếu không thì kế hoạch trả thù của cô sẽ tan tành mất. Trên gương mặt trẻ con của Tiểu Dạ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống nhưng không hề có tiếng kêu ca nào cả.

Lâm Nha suy nghĩ một chút liền nghĩ ra cách, trước tiên phải dỗ ngọt Tiểu Dạ đã, nếu không biết lúc nào thì cái đứa bé bốn tuổi này sẽ đi mách tội mình cho An Tiểu Yêu biết.

Nhẹ nhàng kéo Tiểu Dạ vào lòng, tay xoa xoa lên đầu Tiểu Dạ, tuy ngoài mặt Lâm Nha giả vờ cười dịu dàng nhưng trong lòng thì lo lắng.

“Tiểu Dạ ngoan, vừa rồi không phải dì cố ý đánh con đâu, chuyện này con đừng nói với mẹ con nha, được không?”

“—————”

Tiểu Dạ rần rở nhìn chăm chăm Lâm Nha, cậu không tin vào lời nói của người dì này chút nào. Khi nào ba và mẹ về thì cậu sẽ nói cho họ biết chuyện bà dì này tranh thủ lúc ba mẹ đi vắng đánh mình đau thế nào. Nước mắt vẫn còn lặn trên má nhưng đôi mắt Tiểu Dạ lại chứa đầy uất ức. Khi thấy ánh mắt đó của Tiểu Dạ, Lâm Nha lại nổi giận, xem ra không thể dùng phương pháp nhẹ nhàng để trị thằng bé được.

Bốp —————

Lâm Nha giơ tay lên tát vào má Tiểu Dạ, ngay lập tức trên khuôn mặt nhỏ bé đó in hằn năm ngón tay đỏ ửng. Lâm Nha trừng mắt lên, tay túm lấy cổ áo Tiểu Dạ, vì cô đã dùng hơi nhiều sức nên Tiểu Dạ bị khó thở mặt đỏ gay lên, tay chân mồm mím của cậu giãy giụa muốn thoát ra.

Lâm Nha lại càng túm mạnh hơn, tên nhóc con này qua gan lì, nếu như cô không dọa cho nó sợ thì e rằng giấy không gói được lửa mất. Lâm Nha trợn mắt lên nhìn Tiểu Dạ, nghiêng răng nghiêng lợi rằn từng chữ một, giọng nói uy hiếp Tiểu Dạ.

“Mày mà dám nói chuyện này ra với ai thì tao liền giết chết mày rồi đến giết luôn cả mẹ mày nữa, mày hiểu chưa? Tốt nhất là mày hãy im lặng, nếu mẹ mày có hỏi đến mà mày dám hé răng một lời thì nhất định mày sẽ chết —————”

Tiểu Dạ đã không còn không khí để thở nữa rồi, dù cậu không biết vì sao bà dì này đánh mình nhưng khi thấy khuôn mặt đáng sợ cùng lời nói kinh khủng này thì đã làm cho Tiểu Dạ thực sự thấy sợ Lâm Nha. Khuôn mặt vì thiếu oxy nên chuyển sang tím, Tiểu Dạ chỉ biết gật đầu liên tục, sao dám cãi lại Lâm Nha chứ.

Nhìn thấy bộ dạng này của Tiểu Dạ, Lâm Nha mới cảm thấy hài lòng. Thả tay mình ra khỏi cổ Tiểu Dạ, Lâm Nha cũng không thèm quan tâm đến Tiểu Dạ đang ngồi trên đất ra sức hít thở.

“Giờ thì mày đi quét dọn đồng cốc vỡ trên sàn nhà đi, đừng có mà ngồi đấy khóc lóc mè nheo nữa. Vừa nhìn thấy mày tao đã ghét rồi, nếu mày dám nói nửa lời thì tao sẽ xử lý mày —————”

Lâm Nha thỏa mãn vì xả được tức giận trong lòng, thần nhiên đi vào bếp để lại Tiểu Dạ ngồi khóc một mình. Nhưng chuyện lần này làm Lâm Nha có chút hối hận, cô rất sợ Tiểu Dạ sẽ mách với Tiểu Yêu chuyện cô đánh nó, cô đã qua mạnh động rồi. Nhưng cứ nhìn thấy cái khuôn mặt giống Long Viêm Dạ là cô lại không kiềm chế nổi mình. Lâm Nha khẽ thở dài rồi tiếp tục việc nấu cơm.

Trong phòng khách lúc này An Niệm Dạ cầm cái chổi còn cao hơn cả cậu, cố gắng quét hết mảnh cốc vỡ trên sàn nhà. Trên người cảm thấy đau đớn nhưng Tiểu Dạ không dám khóc thành tiếng, nếu mà để cho người dì ác ma đang trong bếp nghe được thì kiểu gì cũng lại bị đánh trận nữa.

Ánh hoàng hôn phía cuối chân trời tỏa ra ánh sáng màu đỏ. Sau một ngày bận rộn, An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ quay về với mái ấm nhỏ của họ, ra đón hai người là khuôn mặt tươi cười của Lâm Nha cùng một bàn thức ăn nóng hổi. Cất túi xách đi, An Tiểu Yêu chạy lại ôm chầm lấy Lâm Nha.

Kể từ ngày Lâm Nha đến đây ở, cô đã có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn. Lâm Nha đối với cô và Tiểu Dạ rất tốt, An Tiểu Yêu vẫn luôn cảm kích Lâm Nha.

“Cám ơn cậu, nếu không có cậu không biết mình sẽ phải làm thế nào nữa.”

“Nè, sao phải khách sáo với mình thế làm gì? Tổ còn muốn cảm ơn cậu nữa ý chứ. Thôi đi rửa tay rồi ra ăn cơm đi —————”

Nụ cười dối trá che đậy tội ác xấu xa của mình, Lâm Nha liên tục giục An Tiểu Yêu đi rửa tay ra ăn cơm. Long Viêm Dạ nhìn quanh nhà một lượt thấy có chút kỳ lạ, anh không thấy Tiểu Dạ đâu cả.

“Tiểu Dạ đâu?”

“À, hôm nay thằng bé thấy hơi khó chịu trong người. Tôi đã cho Tiểu Dạ uống thuốc và ăn cơm rồi, chắc bây giờ đã ngủ rồi.”

Lâm Nha cảm thấy lo lắng, quả nhiên Long Viêm Dạ vẫn còn quan tâm đến Tiểu Dạ, cũng may cô đã chuẩn bị tốt rồi. Lâm Nha khẽ mỉm cười, giải thích qua loa với Long Viêm Dạ.

Nghe Lâm Nha nói thế, An Tiểu Yêu cảm thấy sốt ruột. Cô cũng không quan tâm đến ăn uống gì nữa, vội vàng chạy vào trong phòng Tiểu Dạ, sáng nay nó vẫn còn bình thường mà, sao giờ lại thấy khó chịu rồi.

“Tớ vào xem Tiểu Dạ thế nào đã ———”

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, An Tiểu Yêu nhìn thấy Tiểu Dạ đang chui trong chăn, cô cảm thấy rất áy náy với con. Thời gian này cô chỉ lo công việc mà không có thời gian trò chuyện với Tiểu Dạ. An Tiểu Yêu ngồi ở đầu giường, định kéo chăn ra nhưng lại bị Tiểu Dạ kéo lại.

“Tiểu Dạ, là mẹ mà. Con cảm thấy khó chịu ở đâu? Để mẹ xem một chút nha.”

“Không cần đâu mẹ, giờ con chỉ muốn ngủ thôi, mẹ đi ra đi ———”

Giọng nói ồm ồm của Tiểu Dạ, Tiểu Yêu nói gì cũng không làm cho Tiểu Dạ chui đầu ra. Thấy Tiểu Dạ kiên quyết thế, An Tiểu Yêu chỉ có thể lắc đầu rồi đi ra ngoài.

An Tiểu Yêu không có nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Dạ đang chui trong chăn, lúc này nước mắt đã rơi đầy trên mặt, cậu rất muốn nói ẹ biết chuyện hôm nay nhưng rồi lại không dám, vừa rồi Lâm Nha lại cảnh cáo cậu thêm lần nữa, không cho phép mình được nói với mẹ. Tiểu Dạ đáng thương phải ôm bụng đói meo đi ngủ, nước mắt vẫn chảy ra. Một đứa bé mới có bốn tuổi, vì ân oán của người lớn mà bị kéo vào, phải chịu bao đau đớn đầu đời.

Trên bàn cơm, ba người nói chuyện vui vẻ. An Tiểu Yêu chợt nhớ đến chuyện gì nên buông bát cơm xuống, nhìn Lâm Nha.

“Lâm Nha nè, tớ muốn nhờ cậu một chuyện. Ngày mai tớ phải đi Canada, Tiểu Dạ đành phải nhờ cậu chăm sóc mấy ngày, tớ sẽ cố gắng về thật sớm.”

“Có chuyện gì vậy?”

Không đợi Lâm Nha lên tiếng, Long Viêm Dạ đã hỏi trước. An Tiểu Yêu liếc anh một cái rồi tiếp tục nói với Lâm Nha.

“Không biết vì chuyện gì mà hôm nay ba tớ gọi cho tớ. Tớ định dẫn cả Tiểu Dạ đi cùng nhưng giờ nó còn đang đi học nên chỉ mình tớ qua đó thôi. Nhưng cậu yên tâm đi, tớ sẽ về nhanh thôi.”

“Tớ biết rồi, cậu cứ lo việc của mình trước đi. Tiểu Dạ cứ giao cho tớ lo, tớ sẽ chăm sóc cho nó thật tốt. Chuyện này mình cũng quen rồi mà, sẽ không phiền đâu.”

Lâm Nha cười híp mắt, vừa nghe đến chuyện An Tiểu Yêu sẽ về Canada thì Lâm Nha cảm thấy rất vui sướng. Trong lúc này, cô rất lo An Tiểu Yêu ở nhà. Đây đúng là chuyện tốt, ông trời đang giúp mình nha. Long Viêm Dạ nghe thấy An Tiểu Yêu không ở đây mấy ngày thì cũng bỏ bát cơm xuống, ánh mắt gian tà nhìn An Tiểu Yêu.

“Được, anh cùng đi với em. Dù sao hôn lễ của chúng ta cũng cần có sự đồng ý của ba em nữa. Lần này qua đó anh sẽ xin phép ba em, đem chuyện của chúng ta nói cho ba em biết.”

“Không được, để lần sau đi ———”

An Tiểu Yêu ngay lập tức từ chối lời đề nghị của Long Viêm Dạ, điều này làm Long Viêm Dạ bất mãn. Không đợi Long Viêm Dạ lên tiếng, An Tiểu Yêu đã chặn anh lại.

“Đúng rồi, mấy ngày nay em không ở đây, anh cũng đừng ở đây nữa. Mấy ngày này anh về nhà anh ở đi, dù sao Lâm Nha cũng là cô gái chưa chồng, anh ở lại không có tiện lắm.”

“Anh nhớ rồi, vợ yêu ạ ———”

Long Viêm Dạ cười đùa An Tiểu Yêu, một tiếng ‘vợ yêu’ đã làm cho trái tim Lâm Nha như bị bóp nát. Trong lòng Tiểu Yêu, cô đã không còn vị trí quan trọng nữa rồi, nhưng cô không cam tâm, Long Viêm Dạ không ở đây thì càng tốt, cô sẽ từ từ dạy bảo An Niệm Dạ thật tốt. Lâm Nha nắm chặt đôi tay lại.

Ngày hôm sau, Long Viêm Dạ đưa An Tiểu Yêu ra sân bay, anh cũng tạm thời về nhà mình. Căn phòng giờ trở nên trống rỗng, chỉ còn Lâm Nha và Tiểu Dạ, Lâm Nha ngày càng quá đáng, không ngừng sai bảo Tiểu Dạ làm việc này việc kia, mà cô cũng không thèm nấu cơm nữa.

Tiểu Dạ mới bốn tuổi mà đã phải chịu cảnh bữa no bữa đói, cũng không dám kêu than lấy một lời, Tiểu Dạ thật đáng thương. Mấy ngày qua Lâm Nha không ngừng đánh Tiểu Dạ, chỉ cần cô cảm thấy khó chịu là lại trút lên người Tiểu Dạ cho hả giận.

Thoáng cái đã đến ngày An Tiểu Yêu trở về, Lâm Nha cắt điện thoại đi, trong đầu lại bắt đầu nghĩ cách hại người, đây đúng là cơ hội hiếm có để cô trả thù. Rạng sáng Tiểu Yêu mới về, nếu đúng lúc đó Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh không nên nhìn thì chắc sẽ tan nát cõi lòng, sẽ đau đớn lắm đây.

Lâm Nha suy tính một chút, nụ cười thâm hiểm hiện ra. Ngoài cửa sổ, màu trời đã bắt đầu dần tối, Lâm Nha bước vào trong phòng. Tiểu Dạ đang ngồi chơi đồ chơi, vừa thấy mặt Lâm Nha, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

93. Chương 93: Vắt Ốc Tính Kế

An Niệm Dạ ôm đồ chơi, không dám nhìn vào mắt Lâm Nha, chỉ dám nói thật nhỏ.

“Dì ——”

“Giờ mày đi vệ sinh sau đó lên giường đi ngủ. Tối hôm nay dù xảy ra chuyện gì, mày cũng không được bước ra khỏi phòng nửa bước, nếu không tao đánh chết, nhớ chưa? Còn nữa, tối nay chú Viêm Dạ của mày qua đây, mày có gặp thì chỉ được nói là nhớ chú thôi, cấm được nói điều gì khác, biết chưa?”

Lâm Nha khoanh tay đứng dựa người vào cửa, cậu nhóc này thật là dễ dạy bảo. Cũng vì vậy nên cô mới có cơ hội để trả thù, Lâm Nha bảo An Niệm Dạ làm gì thì cậu bé sẽ răm rắp làm theo, không dám cãi một câu.

“Dạ ——”

Tiểu Dạ cúi đầu, ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh, không dám cãi lời Lâm Nha. Tiểu Dạ rất tội nghiệp, càng ngày cậu càng trở nên ít nói, một đứa trẻ tinh nghịch đáng yêu ngày nào giờ đã không còn nữa, nụ cười hồn nhiên cũng không còn thấy nữa.

Thấy Tiểu Dạ nghe lời như vậy, Lâm Nha hài lòng ngồi trên giường rồi bấm số điện thoại gọi cho Long Viêm Dạ. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, bây giờ chỉ cần làm cho Long Viêm Dạ đến đây nữa, nếu trò chơi này thiếu đi hần ta thì thật mất hay đi. Chuông vang lên vài tiếng mới có người nghe máy. Giọng nói trầm ấm của Long Viêm Dạ vang lên trong điện thoại.

“Ai vậy?”

“À, là tôi, Lâm Nha. Long Viêm Dạ, Tiểu Dạ đột nhiên thấy khó chịu, cứ la hét đòi gặp anh, nếu có thời gian thì anh có thể đến đây gặp Tiểu Dạ một chút được không?”

Khóe môi Lâm Nha cong lên, cô đã sớm chuẩn bị cái bẫy này rồi. Chỉ cần Long Viêm Dạ đến thì cô có thể hoàn thành công việc trả thù của mình.

Đúng như dự đoán, vừa nghe thấy Lâm Nha nói Tiểu Dạ khó chịu thì Long Viêm Dạ liền đồng ý đến đó ngay. Sau khi cúp máy, Lâm Nha hài lòng cười sung sướng, đúng là tình cha con nha, e rằng Long Viêm Dạ đã đoán được thân phận thật sự của Tiểu Dạ rồi. Cô đào cái bẫy này là muốn nhìn xem Long Viêm Dạ phải chịu đau khổ đến mức nào.

Lâm Nha ngồi trước bàn trang điểm, muốn hóa trang xinh tươi hơn. Lâm Nha cố gắng lục lại trí nhớ, tỉ mỉ từng đường nét một trên mặt mình, cho đến khi nhìn vào gương thấy hài lòng mới thôi. Cơ hội tối nay có thể là cơ hội để cô đổi trắng thay đen, đòi lại công bằng mình. Lâm Nha cười gian xảo.

Long Viêm Dạ dùng tốc độ nhanh nhất đến nhà Tiểu Dạ, vừa vào cửa đã gặp ngay gương mặt được trang điểm cẩn thận của Lâm Nha, Long Viêm Dạ hơi sững lại nhưng không chú ý nhiều lắm. Lâm Nha không nói gì chỉ chỉ vào phòng, ý bảo anh tự mình vào xem Tiểu Dạ. Long Viêm Dạ hiểu ý, gật đầu rồi đi vào.

Lâm Nha rót hai ly rượu đỏ, nhìn thứ chất lỏng màu đỏ trong ly, Lâm Nha rất hưng phấn. Cô và Tiểu Yêu là bạn chơi với nhau khá lâu rồi nên mọi chuyện năm xưa cô đều biết rõ, không ngờ giờ nó lại trở thành vũ khí để cô trả thù.

Một lát sau, Long Viêm Dạ đi ra, Tiểu Dạ ngoài nói nhớ anh ra thì không nói gì nữa. Long Viêm Dạ chỉ biết an ủi Tiểu Dạ vài câu, anh vẫn có chút nghi ngờ không rõ lý do.

Mới có vài ngày thôi mà đứa bé này đã trở nên ít nói đi rất nhiều. Chẳng lẽ vì Tiểu Dạ khó chịu, thôi thì hôm nào anh sẽ bỏ thời gian ra đưa Tiểu Dạ đi bệnh viện khám tổng thể xem sao.

An Tiểu Yêu không có nhà nên Long Viêm Dạ cũng không muốn ở lại lâu, đang chuẩn bị về thì nhìn thấy Lâm Nha đang ngồi trên sofa, quyến rũ vô cùng. Khuôn mặt được trát một lớp phấn dày cộp, mái tóc dài được uốn xoắn thả ra trông thật quyến rũ, ánh đèn phòng khách mờ ảo. Nhìn thấy Lâm Nha như vậy, Long Viêm Dạ chợt thấy kinh ngạc, hình ảnh trong trí nhớ tràn về.

“Lâm Nha, cô sao thế?”

“Không có gì, chỉ là thấy hơi buồn thôi. Tôi mời anh uống một ly với tôi, anh có thể nể mặt được không _____”

Lâm Nha mỉm cười, đưa ly rượu lên. Cô biết, An Tiểu Yêu muốn cho Long Viêm Dạ bất ngờ nên không nói cho anh ta biết giờ mình về, nếu điều này mà cô không biết lợi dụng thì cô đúng là con ngốc.

Long Viêm Dạ hơi do dự một chút nhưng rồi vẫn ngồi xuống. Sau một khoảng thời gian sống chung, Long Viêm Dạ không còn ghét Lâm Nha nữa, vẫn còn cảm thấy áy náy với Lâm Nha. Lâm Nha nâng ly rượu lên, cạn chén với Long Viêm Dạ, nụ cười có chút buồn buồn.

“Tôi chúc phúc cho anh và Tiểu Yêu, chúc hai người mãi mãi hạnh phúc _____”

“Lâm Nha, tôi _____”

“Đừng nói lời xin lỗi với tôi, thật ra thì anh chẳng có lỗi gì cả. Chỉ vì trong lòng tôi có quá nhiều chuyện nên mới có kết cục như ngày hôm nay thôi.”

Lâm Nha khẽ cup đôi mắt xuống, bộ dạng đáng yêu dịu dàng. Khuôn mặt, động tác của cô đều bắt chước một người, đây chính là mục đích cuối cùng của cô.

“Lâm Nha, có tâm sự gì thì cứ nói với tôi. Đừng giấu mãi trong lòng như vậy, sẽ không tốt cho bản thân đâu.”

Nhấp một chút rượu, Long Viêm Dạ chậm chậm nói. Nếu như Lâm Nha có khó khăn gì, nhất định anh sẽ cố gắng giải quyết giúp, đây là món nợ mà anh thiếu cô, cho nên đây là cơ hội để anh trả nợ.

Lâm Nha chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút trong sáng, lại có chút mơ màng.

“Có một số chuyện, chỉ sợ cả đời không thể nói ra. Nếu đã lựa chọn giữ im lặng thì vĩnh viễn không thể nói ra, anh thấy đúng không?”

“Lâm Nha, rốt cuộc là có chuyện gì, cô nói đi.”

Long Viêm Dạ là người nóng tính, làm việc luôn dứt khoát nên sợ nhất là gặp người cứ ấp a ấp úng. Mặc dù cảm thấy áy náy nhưng khi thấy Lâm Nha cứ định nói rồi lại thôi, thực sự là cho Long Viêm Dạ khó chịu vô cùng. Lâm Nha thấy điều mình muốn đã đạt được khẽ cười trộm nhưng ngoài mặt thì vẫn giả bộ đáng thương.

“Là anh ép em nói nha. Long Viêm Dạ, anh còn nhớ sau một đêm tình, đã có một cô gái trả tiền cho anh chứ? Anh có biết cô gái đó giờ đang ở đâu không?”

“An An _____”

Long Viêm Dạ ghen ngào gọi tên cô gái đêm đó mà anh vẫn giấu kín trong lòng, anh cũng đã bỏ không ít công sức ra tìm An An. Nhưng sao Lâm Nha lại biết tất cả mọi chuyện đêm đó? Chẳng lẽ cô ấy chính là _____

Hình ảnh cô gái đó hiện ra trong đầu Long Viêm Dạ giờ phút này hòa vào làm một với Lâm Nha.

Choang —————

Long Viêm Dạ không dám tin vào điều mình thấy, chiếc ly rơi xuống đất, chất lỏng màu đỏ giống như máu bắn ra mọi nơi. Từng chút từng chút chuyện cũ trong quá khứ hiện lên trong đầu Long Viêm Dạ.

Nếu như Lâm Nha không phải An An thì làm sao cô ta biết được chuyện này chứ? Cảm xúc trong lòng Long Viêm Dạ rất hỗn loạn. Nếu Lâm Nha là An An, vậy thì anh phải làm sao, tại sao ngay từ đầu không nói cho anh biết, nếu cô nói ra thì anh đã không đối xử với cô như vậy. Long Viêm Dạ nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Mỗi lời nói, mỗi hành động của anh đều được Lâm Nha quan sát thật kỹ.

Lâm Nha vô cùng thông minh và giáo hoạt, cô lập tức nhận ra trong lòng Long Viêm Dạ, An An chiếm một vị trí không nhỏ nha, chắc sẽ không có người nào thay thế được. Đây đúng là một lợi thế quan trọng, chuyện đã qua lâu như vậy rồi nên chắc Long Viêm Dạ không còn nhớ rõ mặt An An nữa rồi, nếu không anh đã không do dự như bây giờ.

“Đây là nguyên nhân mà ngay từ đầu em phản đối chuyện giữa anh và Tiểu Yêu, cũng vì Tiểu Yêu nên em đã không nói ra. Vì chịu không nổi nữa nên em mới nói cho anh biết, anh không cần phải để ý đến đâu ————”

Khẽ cúi đầu mình xuống, tuy Lâm Nha nói không cần để ý nhưng cũng chính là ngầm thừa nhận cô chính là An An, chính là người mà Long Viêm Dạ đã mất rất nhiều công sức tìm kiếm. Long Viêm Dạ không dám tin vào tai mình nữa, những chuyện tưởng chừng như vô lý thì giờ nói lại được giải thích vô cùng hợp lý.

Lâm Nha nói không sai, nếu như cô ấy chính là An An, khi biết anh và An Tiểu Yêu ở bên nhau nên đã ra sức ngăn cản. Hơn nữa vì Tiểu Yêu nên cô đã không nói rõ mọi chuyện ra, còn về Tiểu Dạ, Long Viêm Dạ chợt nhớ đến chuyện của Tiểu Dạ.

“An An, Tiểu Dạ là con của em sao?”

Trong thâm tâm Long Viêm Dạ vẫn luôn nghĩ là An Tiểu Yêu nhận nuôi Tiểu Dạ, nếu như Tiểu Dạ là con của Lâm Nha và được Tiểu Yêu nuôi dưỡng thì sẽ rất hợp lý. Về vấn đề mà Long Viêm Dạ hỏi, Lâm Nha đột nhiên thắc mắc không hiểu sao Viêm Dạ lại hỏi vậy? Nhưng Lâm Nha lập tức che giấu kinh ngạc vào trong, cô không thừa nhận và cũng không phủ nhận. (hoang_lien: LVD đại đại ngốc luôn, không nhớ rằng ATY mang thai sao???)

“Anh nghĩ đứa bé Tiểu Yêu nuôi là của ai? !”

Long Viêm Dạ thở dài, anh lại càng cảm thấy áy náy hơn.

“An An, xin lỗi. Lúc đầu thật sự anh không biết đó là em, nếu biết anh sẽ không làm vậy ————”

“Sẽ không đối xử với em như vậy thật sao? Thật ra thì em đã nói là không sao mà. Mọi chuyện đã qua thì cho qua luôn đi, giờ chỉ vì em quá cô đơn thôi, anh có thể ở bên em như thế này thì những gì em phải chịu bao năm qua cũng rất đáng giá ————”

Lâm Nha càng nói càng nhỏ dần, người cũng nhích dần gần bên Long Viêm Dạ. Tất cả mới chỉ là tiết mục mở màn thôi, để có được điều này Lâm Nha đã phải dồn hết tâm trí vào nó.

Từ mái tóc của Lâm Nha tỏa ra mùi thơm, Long Viêm Dạ muốn tránh nhưng không có cách nào. Từ giây phút biết Lâm Nha là An An thì Long Viêm Dạ đã có chút cảm giác với Lâm Nha, ngoài trừ áy náy còn có chút đau lòng nữa. Lâm Nha đi đến bước đường này đều là do anh làm hại, nếu bốn năm trước anh không ép cô ấy đến bước đường cùng thì chưa chắc cô ấy đã phải chịu nỗi cô đơn như bây giờ, lại còn phải ngả vào lòng một lão già biến thái nữa.

Chỉ cần nghĩ đến những điều anh làm với Lâm Nha, Long Viêm Dạ thậm chí chửi chính mình. Lâm Nha đâu phải ngốc nghếch, điều cô muốn đâu chỉ có thế này, Lâm Nha đã hiểu quá rõ tâm tư của Long Viêm Dạ rồi, cô hơi nhích ra một chút.

94. Chương 94: Quyển Rũ

Lâm Nha lấy lui làm tiến, hiệu quả thấy ngay lập tức, Long Viêm Dạ suy nghĩ một chút rồi chủ động ngồi dịch gần Lâm Nha hơn một chút. Long Viêm Dạ hơi đau lòng, trong thâm tâm vẫn cho rằng Lâm Nha là An An, cô đã vì anh mà sinh đứa bé ra.

“An An, nếu em không cần lời xin lỗi của anh thì anh sẽ không nói nữa. Nhưng anh hi vọng em cho anh một cơ hội để bù đắp lại, chỉ cần em mở lời, cái gì anh cũng đồng ý hết.”

“Anh nói có thật không?”

Lâm Nha nhẹ nhàng hỏi, giọng nói của cô lọt vào tai Long Viêm Dạ thì như đang làm nũng, hơi thở ấm áp của cô làm cho Long Viêm Dạ khẽ rùng mình. Long Viêm Dạ thật lòng muốn bù đắp nên trước câu hỏi của Lâm Nha, anh không nghĩ ngợi gì liền gật đầu một cái.

“Nói đi, chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ đồng ý.”

“Vậy thì tốt, em muốn chúng ta thân mật một lần nữa, chỉ một lần thôi ————”

Giọng nói nhẹ nhàng của Lâm Nha nói ra những lời này giống như một trái bom nổ tung giữa hồ vậy. Long Viêm Dạ đang ngồi trên ghế cũng phải đứng bật dậy, anh không ngờ Lâm Nha lại đưa ra yêu cầu này với anh. Long Viêm Dạ rất khó xử, trong đầu lập tức xuất hiện ý muốn phản đối yêu cầu này.

“Không được ————”

“Vậy sao vừa rồi anh còn nói, cái gì mà chỉ cần em nói ra anh cũng đồng ý? !”

Lâm Nha cong môi lên, ánh mắt đầy uất ức. Quả nhiên chỉ nói thôi không đủ, xem ra cô cần phải thêm chút xúc tác vào nữa. Tay Lâm Nha nhẹ nhàng đặt lên vai Long Viêm Dạ, ánh mắt dịu dàng nhưng chứa đựng chút ảm ức.

“Thật ra thì em biết anh đang lo lắng điều gì. Em cũng không muốn làm tổn thương Tiểu Yêu đâu, nhưng mọi chuyện đến hôm nay sẽ kết thúc, chẳng lẽ anh vẫn từ chối lời đề nghị của em sao? Em chỉ xin anh đêm nay thôi, còn những cái khác đều không quan trọng, em sẽ không nói cho Tiểu Yêu biết, và sẽ không dây dưa với anh nữa. Nếu em muốn quần lấy anh thì cũng đâu phải chờ đến tận hôm nay, đúng không nào? Em đều nghĩ cho anh, cũng hi vọng anh có thể nghĩ cho em một chút, em đã cô đơn quá lâu rồi, chỉ muốn có một chút hơi ấm thôi, chẳng lẽ yêu cầu nhỏ này của em anh cũng không thể thỏa mãn em sao?”

Lâm Nha giả bộ đáng thương, khép mắt lại, nhìn cô lúc này rất động lòng người. Đôi tay Lâm Nha trên vai Long Viêm Dạ bắt đầu di chuyển, giống như vuốt ve, cũng giống như nắn nỉ khiến Long Viêm Dạ có chút dao động.

Lâm Nha nói không sai, cô ấy đã quá cô đơn. Nhưng hơi ấm của anh không thể cho ai nữa, nếu làm như vậy mà để An Tiểu Yêu biết được thì cô ấy sẽ nghĩ mình là loại người gì đây? Nhưng anh đã mất công tìm kiếm An An rất lâu, giờ gặp lại cảm thấy áy náy và đau lòng, cô ấy trở nên thế này là do anh gây ra.

Tất cả cảm xúc đan xen vào nhau, bao quanh lấy Long Viêm Dạ làm anh không thể mở miệng để từ chối yêu cầu của Lâm Nha. Lâm Nha thấy Long Viêm Dạ bắt đầu dao động, trong lòng cảm thấy vui sướng, chỉ cần thêm một bước, một bước nữa thôi thì cô sẽ thành công. Lâm Nha quyết định rèn sắt lúc còn nóng nên cả người dựa vào Long Viêm Dạ.

“Chỉ đêm nay thôi, sau đó anh vẫn là anh, em vẫn là Lâm Nha, giữa hai chúng ta sẽ không còn quan hệ nào khác nữa. Em sẽ đứng bên ngoài chúc phúc cho anh, còn Tiểu Dạ thì giao lại cho anh chăm sóc ————”

Lâm Nha rất láu cá, cô chưa từng thừa nhận mình là mẹ đẻ của Tiểu Dạ, nhưng lời nói này của cô đã làm cho đầu óc Long Viêm Dạ hỗn loạn. Long Viêm Dạ nghĩ Lâm Nha đã vì anh mà sinh ra Tiểu Dạ, vừa nghĩ đến điều này Long Viêm Dạ muốn chấp nhận yêu cầu của Lâm Nha nhưng chút lý trí còn lại vẫn còn đủ mạnh để ngăn anh lại.

Hai cơ thể cọ xát vào nhau nhưng Long Viêm Dạ vẫn chưa có ý định đầu hàng. Lâm Nha không nói gì nữa, vòng tay ôm lấy lưng Long Viêm Dạ, đôi môi cô cũng tiến lại bên tai anh, đột nhiên cô ngậm lấy vành tai Long Viêm Dạ. Cả người Long Viêm Dạ run lên, ngọn lửa trong lòng anh bùng cháy. Long Viêm Dạ không

có đẩy Lâm Nha đang như con rắn quấn quanh người anh. Long Viêm Dạ không kiềm chế nổi dục vọng trong người mình, vòng tay ôm lấy Lâm Nha.

Lâm Nha là một cao thủ tình trường, biết rất rõ những chỗ nhạy cảm trên người đàn ông, tay cô di chuyển trên người Long Viêm Dạ, từng chút thiêu đốt con người Long Viêm Dạ. Long Viêm Dạ không còn khả năng để chống lại phản ứng sinh lý của mình, đôi môi áp lên môi Lâm Nha.

Răng môi giao nhau, hô hấp của hai người cũng dồn dập hơn, Lâm Nha ôm chặt lấy cổ Long Viêm Dạ, đem cơ thể mình dán sát vào anh.

Hơi thở đầy mập mờ bay khắp căn phòng, chiếc ly rượu trên bàn cũng rơi xuống vỡ tan lúc nào không ai hay biết. Cũng không biết bây giờ ai mới là người quyến rũ ai, ai dụ dỗ ai nữa, tất cả đều rất tự nhiên, thuận nước đẩy thuyền, ngọn lửa dục vọng thiêu đốt Long Viêm Dạ và Lâm Nha.

Long Viêm Dạ ôm Lâm Nha vào phòng ngủ, căn phòng này trước đây là nơi vui vẻ giữa anh và Tiểu Yêu, cái giường này là nơi Long Viêm Dạ và Tiểu Yêu ân ái mặn nồng. Mọi thứ vẫn còn nguyên nhưng người đã thay đổi, lý trí của Long Viêm Dạ đã bị dục vọng thiêu đốt, hành động của anh chỉ là thỏa mãn nhu cầu sinh lý mà thôi.

Nằm trên giường mềm mại, Lâm Nha không để Long Viêm Dạ cởi đồ mình ra, cô chủ động nằm lên người Long Viêm Dạ, hôn mọi nơi trên cơ thể anh. Quần áo trên người Long Viêm Dạ, từng cái một bị Lâm Nha cùng miệng cởi ra, kỹ thuật này làm sao Tiểu Yêu có thể đạt được cơ chứ, Lâm Nha đã làm cho Long Viêm Dạ chìm trong dục vọng.

Từng giây trôi qua, Lâm Nha tính toán thời gian. Bây giờ chắc máy bay đã hạ cánh rồi, An Tiểu Yêu đã lên xe về nhà, và giờ thì chắc chắn đang ở dưới nhà rồi ————

Lâm Nha bắt đầu cởi đồ mình ra, từng thứ một được bung ra, lộ ra cơ thể mà Long Viêm Dạ đang khao khát. Làn da mịn màng, trắng trẻo, còn tỏa ra mùi thơm mê lòng người, Long Viêm Dạ không thể nhịn nổi nữa, lật Lâm Nha nằm xuống người anh ————

An Tiểu Yêu vừa vào cửa, hành lý còn chưa kịp đặt xuống đất thì nghe thấy những âm thanh kỳ quái từ phòng ngủ của cô phát ra. Âm thanh này đã không còn xa lạ với cô, nhưng sao lại làm chuyện đó trong phòng ngủ của cô chứ? Chẳng lẽ Lâm Nha dẫn trai về nhà ư? An Tiểu Yêu đặt ra hàng loạt câu hỏi.

Nghĩ đến khả năng này, mặt An Tiểu Yêu đỏ lên. Lâm Nha đã một mình quá lâu rồi, nếu cô ấy có đưa bạn trai về thì cô cũng sẽ không trách, nhưng mà Tiểu Dạ còn đang ngủ ở phòng bên cạnh mà hai người bọn họ lại có thể phát ra những âm thanh lớn như thế, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sinh lý sau này của Tiểu Dạ mất thôi.

95. Chương 95: Nổi Giận

Tiểu Yêu bỏ hành lý xuống, đi vào phòng của Tiểu Dạ. Nhưng vừa mới đi đến cửa phòng thì An Tiểu Yêu nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô sao có thể quên đi âm thanh này chứ, vĩnh viễn không thể nào quên, đó chính là người mà cô mới xa có mấy ngày, âm thanh của Long Viêm Dạ phát ra. An Tiểu Yêu không dám tin vào tai của mình nữa.

Tại sao Long Viêm Dạ lại có mặt ở đây vào đêm hôm thế này? Không phải anh đã đồng ý quay về nhà họ Long sống rồi sao? Trái tim đập thình thịch, An Tiểu Yêu thả tay mình đang nắm lên chốt cửa phòng Tiểu Dạ ra, bước đi thật nhẹ nhàng về phòng ngủ của cô. An Tiểu Yêu trong lòng thầm cầu nguyện. Ngàn vạn lần sự thật đừng như cô đang nghĩ.

Nhưng khi An Tiểu Yêu đẩy cửa vào thì hoàn toàn tuyệt vọng. Dưới ánh sáng mờ ảo, một đôi nam nữ đang dây dưa với nhau trên giường, lưng người nam chảy đầy mồ hôi, trên vai trái có một vết bớt màu đỏ, dù An Tiểu Yêu muốn quên nó cũng không có cách nào loại ra khỏi đầu.

Đây không phải là Long Viêm Dạ thì còn có thể là ai chứ?

An Tiểu Yêu cảm thấy mọi thứ quay cuồng, không biết lần này người con gái nằm dưới Long Viêm Dạ là ai đây? Nhìn cảnh này làm An Tiểu Yêu nhớ lại chuyện bốn năm về trước, trái tim như bị ai bóp chặt lấy, sự tức giận trong lòng An Tiểu Yêu đã đạt đến cực hạn rồi. Không nhắc lại chuyện trước đây, nhưng giờ Long Viêm Dạ luôn miệng nói sẽ đối xử tốt với cô cả đời, vậy mà mới vắng mặt có mấy ngày anh đã dính lấy cô gái khác, lại còn làm chuyện đó trên chính chiếc giường của cô, đây đúng là nỗi nhục lớn nhất mà cô phải hứng chịu.

An Tiểu Yêu nhìn thấy cái ô ở cạnh cửa, không nghĩ ngợi gì, An Tiểu Yêu liền cầm ô rồi tiến về phía giường——

Bốp bốp ——

Chiếc ô cứ vung lên rồi hạ xuống, An Tiểu Yêu điên cuồng mà đánh, dùng toàn bộ sức lực mà đập ô xuống hai người trên giường. Đây chính là hận ư? Bị người mình yêu thương nhất phản bội, sự tin tưởng vào người mình yêu bị anh ta giẫm đạp lên, ở trên chính chiếc giường ngủ của mình ôm ấp cô gái khác. An Tiểu Yêu hận Long Viêm Dạ, chỉ muốn đánh cho anh ta chết đi mới hả giận.

Toàn bộ tức giận bao lâu nay trút ra hết, sau khi bị An Tiểu Yêu đánh, Long Viêm Dạ từ trên người Lâm Nha nhảy xuống. Sao tình huống này lại bị An Tiểu Yêu bắt gặp chứ, Long Viêm Dạ che đầu mình, lo sợ tránh né cái ô trên tay An Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, em đừng đánh nữa, hãy nghe anh giải thích, được không ——”

Long Viêm Dạ vừa ôm đầu vừa xin tha thứ, nhưng lời nói của Long Viêm Dạ gần như không lọt vào tai An Tiểu Yêu một chữ nào. Vào lúc này, An Tiểu Yêu không muốn nghe thấy điều gì cả, trong đầu chỉ chứa tức giận và trái tim rỉ máu thôi.

Long Viêm Dạ thì tránh né còn Lâm Nha chỉ kéo chăn che người, chờ đợi kết quả cuối cùng. Đã sớm tính toán từ trước, nếu An Tiểu Yêu không xuất hiện thì không phải cô đã hi sinh vô ích ư? Nhưng Lâm Nha không lộ sự đắc thắng của mình ra bên ngoài, cô giả vờ hoảng sợ khi thấy An Tiểu Yêu.

Có người vào trong chăn, Lâm Nha lặng lẽ nhìn trận chiến giữa An Tiểu Yêu và Long Viêm Dạ. Lâm Nha làm như vậy, An Tiểu Yêu sẽ hết tình cảm với Long Viêm Dạ, và cô cũng trả thù được những gì mà Long Viêm Dạ đã làm với cô trong suốt bốn năm qua.

An Tiểu Yêu đã hết sức nên ném chiếc ô đi, ngồi thụp xuống sàn nhà mà khóc. Rốt cuộc Long Viêm Dạ là người đàn ông như thế nào đây, tại sao có thể đùa dỡn với tình yêu của cô, hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô? Long Viêm Dạ là một tên đàn ông vô liêm sỉ, không đáng để mình yêu, lại càng không đáng để mình hi sinh.

Chuyện cũ cùng với chuyện hôm nay, An Tiểu Yêu sao không đau lòng chứ. Dùng mọi cách để dỗ dành cô, vì cái gì mà lại tiếp tục làm tổn thương cô chứ? Long Viêm Dạ, anh xuất hiện thêm nữa làm gì, để cuối cùng làm cho An Tiểu Yêu tôi phải đau đớn thế này, trái tim như vỡ nát ——

“Tiểu Yêu, em hãy nghe anh giải thích đi mà ——”

Thấy An Tiểu Yêu ngồi khóc, Long Viêm Dạ vội vàng mặc quần vào. Long Viêm Dạ rất muốn an ủi An Tiểu Yêu nhưng tay anh vừa chạm vào người cô thì An Tiểu Yêu liền hất tay anh ra.

“Long Viêm Dạ, đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của anh động vào người tôi ——”

“Tiểu Yêu, tớ xin lỗi ——”

Lâm Nha không cho Long Viêm Dạ tiếp tục nói thêm gì nữa, cô nhẹ nhàng mở miệng. An Tiểu Yêu ngược đời mắt ngập tràn nước lên, lúc này cô mới phát hiện ra người nằm trên giường lại chính là người bạn tốt của cô, cơn tức giận trong lòng lại trở dậy, suýt nữa thì cô không chống đỡ nổi mà ngất đi.

Ngón tay run run chỉ vào Lâm Nha, An Tiểu Yêu không thể tin vào điều trước mắt.

“Lâm, Lâm Nha? ! Làm sao có thể? Tại sao có thể là cậu chứ ——”

Thực sự không thể chịu nổi đả kích lớn như vậy, An Tiểu Yêu lại gục đầu vào đầu gối mà khóc. Một người là người đàn ông cô yêu sâu đậm, một người là bạn tốt duy nhất của cô, làm sao cô có thể chịu nổi sự thật này? Cô còn có thể làm gì, còn có thể làm gì nữa đây? !

Đầu óc An Tiểu Yêu hỗn loạn, chỉ biết khóc thật to. Không khí như không còn đủ để thở nữa, An Tiểu Yêu cảm giác như mình sắp ngạt thở đến nơi rồi. Lâm Nha và Long Viêm Dạ? ! Dù có thông minh đến mấy thì An Tiểu Yêu cũng không thể nghĩ đến chuyện Long Viêm Dạ lại ở cùng với Lâm Nha, đây đúng là một nỗi nhục lớn.

“Mấy người, có phải mấy người coi tôi như con ngốc không hả? Có phải không? Các người đi cho tôi, ra khỏi đây cho tôi ngay ————”

An Tiểu Yêu không chịu nổi nữa, không còn muốn gặp lại hai con người này nữa. Không còn nghĩ đến chuyện Tiểu Dạ ở phòng bên cạnh có nghe thấy hay không, An Tiểu Yêu chỉ muốn đuổi họ đi. An Tiểu Yêu đứng dậy, kéo chăn Lâm Nha ra, chỉ tay vào Long Viêm Dạ và Lâm Nha, muốn bọn họ lập tức cút khỏi nhà mình.

“Tiểu Yêu, xin lỗi ————”

Lâm Nha cúi đầu xuống, nhưng không có giải thích bất kỳ điều gì với An Tiểu Yêu cả. Đây là kết quả mà cô muốn, không nói gì cả, Lâm Nha lặng lẽ mặc quần áo vào. Lần này thì Long Viêm Dạ không có cách nào mà cứu vãn nữa rồi. Nếu trong lòng anh ta chỉ có mình An Tiểu Yêu thì đã không bị mắc bẫy của cô.

Chuyện đã xảy ra như vậy, chỉ có thể nói, Long Viêm Dạ không xứng đang với An Tiểu Yêu mà thôi!

Lâm Nha sau khi kết luận điều đó, lên nhìn Long Viêm Dạ đang đứng chết chân ở bên cạnh. Cả người Long Viêm Dạ cứng đờ giống như pho tượng, mắt nhìn An Tiểu Yêu đang khóc. Lâm Nha khẽ cười trộm

Sau khi Lâm Nha xuống giường, An Tiểu Yêu như nổi điên mà chạy tới, đem mọi thứ trên giường vứt đi. Những thứ này đều bẩn rồi, An Tiểu Yêu không muốn nhìn thấy chúng nữa.

96. Chương 96: Hết Hi Vọng

An Tiểu Yêu xé rách mọi thứ trên giường, tóc tai rối bù, đôi mắt đỏ ngầu, nước mắt rơi đầy trên gương mặt. Long Viêm Dạ nhìn thấy An Tiểu Yêu như vậy cảm thấy rất đau lòng.

“Tiểu Yêu, em đừng như vậy mà———”

Bốp ————

An Tiểu Yêu không hề báo trước giơ tay tát thẳng vào mặt Long Viêm Dạ. Bây giờ An Tiểu Yêu đang rất hận, không biết phải làm thế nào mới tốt thì Long Viêm Dạ lại cố tình chường cái mặt ra làm gì chứ. An Tiểu Yêu chỉ muốn làm cho hai người bọn họ lập tức biến khỏi tầm mắt cô mà thôi.

Lần phả bội này so với trước kia làm cho An Tiểu Yêu càng khó chịu hơn, cô không chịu nổi nữa rồi, phải rời khỏi nơi này, ở lại đây cô sẽ không thể thở nổi. An Tiểu Yêu nhìn hai người vẫn đang đứng im trong phòng, cuối cùng cảm thấy không khí quá ngột ngạt không thở nổi nên quay lưng bỏ ra ngoài.

Bọn họ không đi, vậy thì cô đi!

Long Viêm Dạ nhìn thấy An Tiểu Yêu như vậy, cũng không còn quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa, nhanh tay kéo An Tiểu Yêu lại. Lúc này Lâm Nha mới nhẹ nhàng đến bên cạnh An Tiểu Yêu, cô biết rất rõ bây giờ An Tiểu Yêu đang rất tức giận nhưng không phải tức cô mà là đang giận Long Viêm Dạ kia cơ.

“Tiểu Yêu, chúng tớ sẽ đi. Cậu ở lại chăm sóc cho Tiểu Dạ thật tốt nha ————”

“Không cần phải lo!”

An Tiểu Yêu chẳng buồn liếc mắt nhìn Lâm Nha lấy một cái, dù sao đây cũng đã từng là người bạn của cô, vậy thì chỉ có thể tự trách mình có mắt như mù mà thôi. Lâm Nha ở đây là ý định của cô, cô đã dẫn sói vào nhà của chính mình rồi, nếu lúc đó Long Viêm Dạ kiên định một chút thì có lẽ cô đã không bị rơi vào cảnh này!

An Tiểu Yêu cố gắng hắt hay Long Viêm Dạ ra, tay lau đi nước mắt trên khóe mi của chính mình. Đủ rồi, cô đã chịu quá đủ rồi! Nếu như những chuyện của bốn năm chỉ là hiểu nhầm thì bây giờ thấy cảnh này An Tiểu Yêu đã hoàn toàn mất hết hi vọng rồi. An Tiểu Yêu chỉ tay về phía cánh cửa, lý trí cũng đã quay về.

“Long Viêm Dạ, lập tức đi đi cho khuất mắt tôi. Nếu như anh còn có chút tự trọng thì đừng để tôi phải nói những lời khó nghe mới chịu đi ——”

An Tiểu Yêu cố gắng gỡ chiếc nhẫn cầu hôn của Long Viêm Dạ trên ngón áp út của mình. Chiếc nhẫn lạnh lẽo nằm trên tay An Tiểu Yêu, cô đưa ném nó lên người Long Viêm Dạ. Chiếc nhẫn đập vào người Long Viêm Dạ rồi rơi xuống sàn nhà tạo ra âm thanh chói tai, nó lăn mấy vòng rồi nằm im dưới gầm giường.

Trái tim Long Viêm Dạ gần như chết lặng, hành động này của Tiểu Yêu đã nói rõ quyết tâm của An Tiểu Yêu. Bao nhiêu lời muốn nói Long Viêm Dạ đành nuốt vào trong, chỉ biết cắn chặt răng, lặng lẽ rời khỏi căn nhà ——

Lâm Nha khẽ mỉm cười, với tay lấy hành lý của mình đi theo sau Long Viêm Dạ. Thật ra thì không nhất định cô phải đến sống chung với Long Viêm Dạ nhưng chỉ cần cô đi cùng Long Viêm Dạ ra khỏi đây thì chắc chắn sẽ làm cho An Tiểu Yêu hiểu lầm, cơ hội tốt như vậy sao Lâm Nha lại có thể bỏ qua vô ích chứ.

Đôi cậu nam nữ này cuối cùng thì cũng đi! Căn phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, An Tiểu Yêu dựa vào tường rồi từ từ ngồi xuống. Không kìm nổi nước mắt nữa, nó chảy ra như vỡ đê, úp mặt vào đầu gối mà khóc, toàn thân An Tiểu Yêu không còn chút sức nào nữa. An Tiểu Yêu thảm thán số phận không công bằng, than thở cảnh ngộ của mình ——

Một đôi tay bé nhỏ xoa nhẹ lên mái tóc An Tiểu Yêu, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy An Niệm Dạ đang mở tròn mắt nhìn mình, đôi mắt ngây thơ nhưng chất chứa sự chín chắn của người lớn và u buồn. Về mặt Tiểu Dạ đầy lo lắng.

“Mẹ, mẹ đừng khóc nữa được không? Tiểu Dạ sẽ ngoan ngoãn, mẹ nín đi nha ——”

Đôi tay mũm mĩm nhỏ nhắn không ngừng lau nước mắt trên mặt An Tiểu Yêu, Tiểu Dạ không nói cho An Tiểu Yêu biết chuyện mình bị Lâm Nha đánh đập, giờ cậu rất lo lắng ẹ và muốn biết vì sao mẹ lại khóc? Thật ra vừa nãy ở trong phòng ngủ bên cạnh, Tiểu Dạ cũng có nghe được cuộc cãi vã nhưng vì Lâm Nha vẫn còn trong đó nên cậu không dám ra khỏi phòng. Sau khi biết chỉ còn cậu với mẹ trong nhà, Tiểu Dạ mới dám rón rén ra khỏi phòng, chạy đến bên mẹ.

“Tiểu Dạ ——”

Mắt An Tiểu Yêu ngấn lệ, hình ảnh Tiểu Dạ trước mặt bị nước mắt làm nhòe đi nhưng cô vẫn nhận ra Tiểu Dạ đã gầy hơn trước rất nhiều. Tiểu Yêu tự trách mình không xứng đáng làm mẹ, không thể cho Tiểu Dạ một gia đình hoàn chỉnh, cô cũng đã không quan tâm nhiều tới Tiểu Dạ.

An Tiểu Yêu càng nghĩ càng đau lòng, ôm chặt lấy Tiểu Dạ, khóc thật to ——

Những giọt nước mắt chảy ra như rửa trôi đi những ám ức, thổi bay đi tất cả hèn yếu trong lòng. Giờ cô không có Long Viêm Dạ nhưng không phải vẫn còn có Tiểu Dạ bên cạnh sao? Cô không có tình yêu nhưng còn có tình thân mà. An Tiểu Yêu vẫn nhớ lần trở về Canada ba cô đã nói những gì, cô chợt thấy hạnh phúc, khuôn mặt dịu dàng của An Ba,

Mặc kệ bây giờ trời có sập xuống thì chỉ cần có Tiểu Dạ ở bên cạnh thì cô sẽ có đủ dũng khí bước tiếp. An Tiểu Yêu suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, bế Tiểu Dạ đi thu dọn đồ đạc lại. Dù sao Tiểu Dạ vẫn chỉ là đứa bé bốn tuổi nên không thể hiểu hết mọi chuyện nên khi thấy mẹ cậu vội vàng thu dọn hành lý thì Tiểu Dạ cảm thấy tò mò.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

“Bảo Bảo ngoan! Mẹ sẽ dẫn con đi khỏi đây nha. Chúng ta sẽ về với ông ngoại, sau này mẹ sẽ chăm sóc cho con thật tốt!”

An Tiểu Yêu xoa xoa đầu Tiểu Dạ, đã không còn hi vọng nữa thì cô rời khỏi đây thôi. Cứ nghĩ rằng có thể hạnh phúc nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi, chỉ là cô tự mình tưởng tượng thôi. Thì ra bản tính con người không thể thay đổi được, vì tương lai Tiểu Dạ, An Tiểu Yêu không thể không rời khỏi nơi đau khổ này.

Khóc thì cũng khóc rồi, cãi nhau cũng đã cãi rồi, mọi chuyện cũng đã chấm hết. Không còn muốn truy cứu chuyện này nữa, mọi thứ ở đây đã không còn điều gì quan trọng với An Tiểu Yêu nữa ————

Dưới cầu thang tối om có một bóng người lặng lẽ ngồi đó. Hết điều này lại đến điều thuốc khác được rút ra, mọi chuyện đều là tự bản thân gây ra nhưng anh, Long Viêm Dạ sẽ không để mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn đâu.

Long Viêm Dạ không có đi đâu cả, sau khi ra khỏi căn hộ của Tiểu Yêu, Long Viêm Dạ liền trốn trong dưới cầu thang này. Không biết vì sao nhưng Long Viêm Dạ luôn cảm thấy lo sợ, khi thấy Lâm Nha rời đi, Long Viêm Dạ liền cảm thấy có điều gì đó khó hiểu nhưng giờ anh không có tâm trạng mà nghĩ đến điều này, mọi tâm tư của anh giờ chỉ có An Tiểu Yêu mà thôi.

97. Chương 97: Xin Em Tha Thứ

An Tiểu Yêu vừa lau nước mắt, vừa thu dọn hành lý, còn An Niệm Dạ thì ngồi ngoan ngoãn một bên nhìn mẹ dọn dẹp, trong cái đầu nhỏ bé đang suy nghĩ xem có nên nói sự thật ẹ biết không, dù sao trong lòng cậu Lâm Nha là người vô cùng đáng sợ. Phải mất một lúc, Tiểu Dạ mới nhẹ nhàng đến sau lưng An Tiểu Yêu, giờ tay kéo kéo áo An Tiểu Yêu.

“Mẹ, Tiểu Dạ có chuyện muốn nói.”

“Bảo Bảo ngoan, con chờ mẹ một chút nữa nha, mẹ dọn sắp xong rồi.”

Trong đầu An Tiểu Yêu giờ chỉ nghĩ đến sự phản bội của Long Viêm Dạ, vì vậy không có tâm tư mà nghe Tiểu Dạ nói. Đối với An Tiểu Yêu thì một đứa bé sẽ không có chuyện gì quá quan trọng để nói cả. An Niệm Dạ chép miệng, đứng sau lưng An Tiểu Yêu nói ra hết những oan ức của mình mấy ngày qua.

“Mẹ, chúng ta không dọn đi có được không? Tiểu Dạ thấy, chú không làm gì sai cả, dì Lâm Nha mới là người xấu. Dì ấy cố tình làm thế ————”

“Tiểu Dạ chưa thể hiểu hết được chuyện người lớn đâu, thôi con đừng nói lung tung nữa nha?”

“Sao con lại không hiểu chứ? Mẹ, mẹ không biết đâu, dì Lâm Nha là người xấu. Mỗi khi mẹ không ở nhà là dì ấy lại lôi con ra mà đánh mắng, không cho con ra khỏi phòng, còn không cho con ăn cơm để con bị đói bụng nữa, nếu mẹ không tin thì nhìn đi ————”

Tiểu Dạ vừa kể vừa khóc, kéo tay áo lên để cho An Tiểu Yêu xem những vết thương trên người mình. Nhìn những vết thương trước mắt, An Tiểu Yêu choáng váng đầu óc, trên người đứa con bảo bối của cô đầy vết tím bầm trên làn da trắng, chúng đều do bàn tay Lâm Nha tạo ra sao?

An Tiểu Yêu không dám tin, quần áo trên tay Tiểu Yêu rơi xuống sàn nhà, cảm giác đau như chính mình bị đánh vậy. An Tiểu Yêu ôm chặt lấy Tiểu Dạ, khóc nức nở. An Tiểu Yêu không bao giờ có thể nghĩ đến chuyện này, Lâm Nha là con người độc ác đến thế, nếu cô ta lên giường với Long Viêm Dạ thì An Tiểu Yêu chỉ hận mình đã dẫn sói về nhà mà thôi, nhưng giờ nhìn những vết thương đầy trên người Tiểu Dạ, cô thực sự không biết phải nói gì.

Tại sao Lâm Nha lại có thể làm thế với Tiểu Dạ? Từ trước tới giờ cô luôn thật lòng đối tốt với Lâm Nha, tại sao cô ta có thể thừa lúc cô không có ở nhà mà đánh con trai bảo bối của cô chứ? An Tiểu Yêu rất đau

lòng. Với tay lấy điện thoại bên cạnh, bấm số của Lâm Nha nhưng chuông vang lên một lúc mà không ai nghe máy.

An Tiểu Yêu đành phải cất điện thoại đi, ôm Tiểu Dạ vào lòng. Cô không phải là một người mẹ tốt, sao có thể để cho Tiểu Dạ bị đánh ra nông nổi này mà không hề biết gì, lần đầu tiên trong đời An Tiểu Yêu biết hận thù ai đó đến tận xương tủy là như thế nào. Điều này so với chuyện của Long Viêm Dạ hoàn toàn khác nhau, đây là cảm giác đau đớn và lo lắng.

“Bảo Bảo, mẹ đưa con đi đến nơi khác sống nha? Chúng ta không cần phải ở lại nơi này nữa. Về sống với ông ngoại, ông sẽ bảo vệ mẹ con mình ——”

“Mẹ, chú không xấu, chú là người tốt ——”

An Niệm Dạ ôm lấy cổ An Tiểu Yêu, trên khuôn mặt trẻ con vẫn còn hai hàng nước mắt. Nhưng nói gì thì nói Tiểu Dạ cũng không muốn cùng An Tiểu Yêu bỏ đi được, trong trái tim cậu đã lưu luyến không muốn rời xa Long Viêm Dạ mất rồi.

An Tiểu Yêu khẽ nhủ mày, cô không thể tiếp tục ở lại đây được. Có lẽ Long Viêm Dạ bị oan, nhưng chuyện anh và Lâm Nha lên giường với nhau là sự thật không thể thay đổi được, cô không muốn lại phải đau lòng vì người đàn ông này nữa, đây là cơ hội cuối cùng cô cho anh nhưng anh không biết trân trọng thì cô cần gì phải lưu luyến nữa? !

Qua bao nhiêu năm trải qua sóng gió, An Tiểu Yêu đã không còn ngây thơ như xưa nữa, bây giờ cô đã trưởng thành suy nghĩ thấu đáo hơn rồi. An Tiểu Yêu không nói gì thêm nữa, một tay kéo vali hành lý một tay bế Tiểu Dạ đi xuống dưới nhà.

Bụp ——

Trong bóng tối tại một chỗ rẽ, một bàn tay to cùng mùi hương quen thuộc túm lấy tay An Tiểu Yêu. Đôi mắt Long Viêm Dạ đỏ ngầu, khuôn mặt mệt mỏi, tay kéo An Tiểu Yêu lại, trong mắt chứa đầy hối hận và áy náy.

“Tiểu Dạ, anh sai rồi. Em hãy tha thứ cho anh lần này được không, anh xin em ——”

“Tha thứ? ! Hừ hừ, Long Viêm Dạ, sao anh còn không biết xấu hổ mà làm tổn thương tôi hết lần này đến lần khác hả? Chẳng lẽ anh không có tim sao? Nếu đổi lại anh là tôi, anh có thể tha thứ được không? Buông tay đi, tôi đã nói rõ rồi, không bao giờ muốn gặp lại anh nữa, mau buông tay ra ——”

An Tiểu Yêu lạnh lùng nói, mỗi một câu như con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim Long Viêm Dạ. Nỗi đau này không thể nói thành lời, Long Viêm Dạ biết lần này An Tiểu Yêu đã rất quyết tâm nên càng lo sợ.

Rụp ——

Người đàn ông ột mét bảy đã quỳ gối trước mặt An Tiểu Yêu, ngoài cách này ra Long Viêm Dạ không biết dùng cách nào để xin lỗi An Tiểu Yêu cả. An Tiểu Yêu giật mình, cô không thể ngờ được Long Viêm Dạ lại làm vậy, nhưng An Tiểu Yêu vẫn tỏ ra cứng cỏi không chút mềm lòng.

“Tránh ra ——”

“Tiểu Yêu, anh cầu xin em. Là anh có nỗi khổ trong lòng nên không thể không làm vậy, cầu xin em hãy tha thứ cho anh ——”

“Không thể không làm? ! Long Viêm Dạ, anh có nỗi khổ gì, anh nói ra đi. Nếu như tôi cũng lên giường với người đàn ông khác rồi cũng nói không thể không làm vậy nha, tôi rất muốn biết vì cái gì mà anh không thể không làm.”

An Tiểu Yêu cười khẩy một cái, chỉ vài câu nói này của Long Viêm Dạ mà cô đang mềm lòng vì hành động của anh trở nên cứng rắn hơn.

“Anh biết Tiểu Dạ không phải con ruột của em, nhưng em yên tâm, nó là con trai anh nên dù thế nào thì anh cũng sẽ đối tốt với hai mẹ con em.”

“Nói láo! Anh đang nói cái quái gì vậy, anh nói lại lần nữa xem nào ——”

Đã lâu rồi An Tiểu Yêu chưa có ý nghĩ muốn đánh ai cả, nhưng lúc này bị Long Viêm Dạ làm cho trời dậy rồi. Đúng là nói xằng nói bậy, cô đã phải ngậm đắng nuốt cay, mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra Tiểu Dạ, vậy mà Long Viêm Dạ dám mở miệng nói Tiểu Dạ không phải con ruột của cô sao? !

Tiểu Dạ không phải do cô sinh ra, chẳng lẽ giống Tôn Ngộ Không chui từ đá mà ra sao? An Tiểu Yêu càng nghĩ càng tức điên lên, cầm vali trong tay đập vào người Long Viêm Dạ, anh không tránh cũng không đỡ mà cứ rầm rập chịu trận.

“Tiểu Yêu, em hãy tha thứ cho anh đi mà. Dù sao Lâm Nha cũng là mẹ ruột của Tiểu Dạ, anh biết em có điều khó nói nhưng xin em hãy tin anh, anh rất chân thành.”

“Lâm Nha? Lại là Lâm Nha. Long Viêm Dạ, anh đi mà tìm Lâm Nha nhà anh đi, nhưng tôi muốn nói cho anh điều này. Tiểu Dạ là con ruột tôi, con là do tôi trải qua đau đớn mà sinh ra, những lời vô liêm sỉ của anh hãy giữ lại mà đi nói với Lâm Nha ý, đừng có mà làm phiền tôi ——”

An Tiểu Yêu chịu hết nổi Long Viêm Dạ rồi, không muốn dòi co dài dòng với anh ta nữa. An Tiểu Yêu cũng không thèm nhặt va li hành lý nằm trên đất lên, cứ thế bế Tiểu Dạ đi qua Long Viêm Dạ đến thang máy ——

98. Chương 98: Tìm Lâm Nha

Điên rồi! Mọi người trên thế giới này điên hết rồi!

An Tiểu Yêu dựa lưng vào thang máy, không cầm nổi nước mắt mà chảy ra. Rốt cuộc là vì cái gì, vì người như Long Viêm Dạ mà khóc, có đáng không? An Tiểu Yêu tự hỏi mình, nước mắt chảy đầy trên mặt.

“Mẹ đừng khóc nữa mà. Tiểu Dạ sẽ ngoan, sẽ cùng mẹ về với ông ngoại, mẹ nín đi ——”

An Niệm Dạ cố gắng an ủi An Tiểu Yêu. Tiểu Yêu chỉ biết ôm lấy Tiểu Dạ vào lòng, nỗi đau trong tim càng nhức nhối. Mình không thể cứ bỏ đi như vậy, chuyện của Lâm Nha và Long Viêm Dạ cô có thể bỏ qua nhưng Lâm Nha dám đánh con trai bảo bối của cô thì cô sẽ không để yên. Cô muốn đứng trước mặt Lâm Nha hỏi một câu, rằng cô ta còn có trái tim không?

An Tiểu Yêu vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối, nếu không thì sau chuyện năm đó cô đã không trốn đi. Tiểu Yêu bế Tiểu Dạ vào khách sạn, sau khi dỗ cho cậu bé ngủ say mới lấy điện thoại gọi cho Lâm Nha. Nhưng dù Tiểu Yêu gọi bao nhiêu lần thì bên kia vẫn không ai nghe máy, một lúc sau gọi lại thì bên kia đã tắt máy.

An Tiểu Yêu tức giận ném điện thoại lên giường, lửa giận trong lòng bùng lên.

Lâm Nha, cô đã nhẫn tâm như vậy thì đừng trách tôi quá đáng!

An Tiểu Yêu lại cầm điện thoại lên nhưng lần này là gọi cho cha cô. An Ba còn đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, vừa nghe nói cháu trai bảo bối của mình bị người ta đánh, tóc An Ba dựng đứng lên. Trong điện thoại, ông không ngừng mắng chửi người, những câu nói tục bao năm qua không dùng tới, giờ cũng bị lôi ra nói hết.

“Bà nó chứ. Tiểu Yêu, con không phải tức, nếu cha mà không tìm ra Lâm Nha thì thực uổng phí mấy năm sống trong giang hồ rồi. Con yên tâm, tốt nhất là cứ ở đó chờ điện thoại của cha, không quá hai ngày, nhất định cha sẽ cho con địa chỉ ——”

“Vâng, thưa cha.”

Vào những lúc quan trọng nhất cũng chỉ có gia đình là đáng tin nhất. Tình yêu cũng là cái thế gì, Long Viêm Dạ và Lâm Nha cũng đều cùng một ruộc giống nhau cả thôi. An Tiểu Yêu nắm chặt điện thoại, gân xanh nổi lên, tức giận trong lòng đã đạt đến cực hạn.

“Nhưng, Tiểu Yêu này. Con và Long Viêm Dạ có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện lớn như vậy thì nó đang làm gì?”

Mặc dù An Ba hỏi thăm Long Viêm Dạ nhưng trong lời nói vẫn chứa bất mãn. Nếu không có khả năng bảo vệ cho vợ và con trai mình thì Long Viêm Dạ không xứng làm một người chồng, làm một người cha.

Câu hỏi này của An Ba là An Tiểu Yêu căng thẳng, không biết sao nhưng An Tiểu Yêu không muốn nói sự thật cho cha biết. Tiểu Yêu chỉ trả lời qua loa vấn đề này.

Hai ngày sau, Long Viêm Dạ gọi mấy cuộc điện thoại nhưng An Tiểu Yêu nhất quyết không nghe. Cuối cùng Long Viêm Dạ đành lấy tạm một sim mà Tiểu Yêu không biết gọi thì cô mới nghe máy. Vừa bấm nút nghe, An Tiểu Yêu tưởng là Lâm Nha nên không đợi bên kia lên tiếng cô đã nói.

“Lâm Nha hả? Bây giờ cô đang ở đâu? Tóm lại là cô muốn làm gì? Tại sao dám đánh Tiểu Dạ, lại còn nhận xằng là mẹ của Tiểu Dạ nữa chứ, cô nói đi, vì sao lại làm vậy? _____”

“_____”

Long Viêm Dạ ngồi nghe nhưng không nói gì, khuôn mặt trở nên lạnh lùng đến đáng sợ, sau đó tắt máy. Long Quân An nhìn thấy vẻ mặt ông anh kỳ lạ, anh ấy đang nhìn tài liệu trên bàn đột nhiên ngẩng lên nhìn anh chằm chằm.

“Anh, có chuyện gì vậy?”

“Quân An, lập tức tìm địa chỉ Lâm Nha đang ở cho anh. Dù dùng thủ đoạn gì cũng được, anh muốn biết cô ta đang ở đâu _____”

Hai tay Long Viêm Dạ nắm chặt vào nhau, với trí thông minh của mình, từ câu hỏi của An Tiểu Yêu thì Long Viêm Dạ có thể đoán được mọi chuyện đã xảy ra. Lâm Nha đúng là người không biết hối cải, anh còn tưởng cô ta đã thay đổi, biết trước anh đã không tin tưởng cô ta rồi. (hoang_lien: anh thông minh mà để LN xỏ mũi đi mấy lần rồi? phục trí thông minh của anh quá, LVD ại!)

“Anh, anh tìm Lâm Nha làm gì? Không phải cô ta ở nhà An Tiểu Yêu sao?”

“Đừng nói nữa, đi làm đi.”

Mặt Long Viêm Dạ càng lạnh hơn, quát Long Quân An. Cô ta đã chọc tức mình rồi, đã dám phá hoại chuyện giữa mình và Tiểu Yêu thì chớ, lại còn dám đánh Tiểu Dạ nữa. Máu nóng trong người Long Viêm Dạ như sôi trào.

Long Viêm Dạ mệt mỏi ngồi xuống ghế, tay ôm lấy đầu. Nếu chuyện đúng như mình nghĩ thì chắc chắn An Tiểu Yêu sẽ không tha thứ ỉn, Lâm Nha làm như vậy khiến mình không còn cách nào giải thích cho Tiểu Yêu hiểu rồi. Nhưng nhất định mình sẽ không buông tay đâu!

Mặc dù biết nơi Tiểu Yêu và Tiểu Dạ ở nhưng Long Viêm Dạ không có can đảm để đến đó gặp mẹ con họ. Gió xuyên qua cửa sổ bay vào trong phòng, Long Viêm Dạ nhắm mắt lại, khóe môi cong lên, nụ cười trở nên vô tình và man rợ.

Mà An Tiểu Yêu cũng không có ngồi yên một chỗ, hai ngày qua cô đã chuyển nhượng cửa hàng cho người khác rồi. Đến giờ mà vẫn chưa có chút tin tức nào của Lâm Nha, cô ta giống như bốc hơi khỏi trái đất vậy. Tai mắt An Ba nhiều như vậy mà vẫn chưa tìm được tin tức gì. Cuối cùng vào ngày thứ hai khi mặt trời đang dần xuống núi, An Ba đã gọi điện cho Tiểu Yêu.

“Tiểu Yêu, con hãy đến biệt thự 112 Thanh Vân Sơn, giờ Lâm Nha đang ở đó. Cha đã cho người đến đó canh chừng rồi, cha sẽ phái vài người đến đó chờ con, còn nữa, tuyệt đối đừng dẫn theo Tiểu Dạ nha, nhớ chưa? !”

An Ba rất lo lắng cho cháu trai của mình, dặn đi dặn lại, chỉ sợ chuyện không hay xảy đến với Tiểu Dạ. An Tiểu Yêu chỉ biết vâng dạ nghe lời, sau khi lo cho Tiểu Dạ xong mới đi đến Thanh Vân Sơn.

Chỗ này không xa lạ gì với Tiểu Yêu, vì biệt thự nhà cô cũng ở khu này, nhưng cô không thể ngờ được Lâm Nha lại trốn ở đây. Không biết Lâm Nha lấy tiền ở đâu mà có thể thuê được khu nhà này? An Tiểu Yêu thắc mắc.

Khi An Tiểu Yêu nhìn thấy người của An Ba phái đến thì kinh ngạc, tròn mắt nhìn. Chẳng lẽ cha cô nghĩ rằng cô đi đánh hổ sao? Đúng là quá khoa trương. Trước mặt An Tiểu Yêu có khoảng ba mươi người, vậy mà cha bảo rằng chỉ có vài người thôi sao? An Tiểu Yêu chẳng biết nói gì chỉ biết lắc đầu, đi đến đó ————

99. Chương 99: Đôi Chết

Hàng cây xanh hai bên đường Thanh Vân Sơn làm nổi bật lên ngôi biệt thự màu trắng, trên bãi cỏ gần đó có khoảng ba mươi người đứng đó, vừa thấy An Tiểu Yêu thì đồng loạt cúi người về phía Tiểu Yêu. Một người đàn ông trong số đó bước nhanh đến trước mặt An Tiểu Yêu, người cúi xuống, cung kính nói.

“Cô chủ, người ở bên trong ạ. Chúng tôi sẽ cùng cô đi vào ————”

“Tôi biết rồi, nhưng không cần các anh vào cùng đâu. Tôi muốn một mình vào trong đó.”

An Tiểu Yêu chặn lại lời người đàn ông này, đây là chuyện của cô, không muốn người khác nhúng tay vào. Cô cũng không muốn mang theo nhiều người vào đó, vì nó giống như cô đang bắt nạt Lâm Nha vậy. Người đàn ông này không nói gì, gật đầu một cái, rất biết lúc nào cần nói, lúc nào nên im lặng.

An Tiểu Yêu bước từng bước đến ngôi biệt thự vắng vẻ trước mặt, Lâm Nha có thể thuê được biệt thự như thế này thì tại sao lúc trước còn giả vờ nghèo khổ làm gì? Chẳng lẽ tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô ta sao, cô ta làm vậy vì cái gì? !

An Tiểu Yêu chất chứa đầy tâm sự, chuyện đã xảy ra cách đây hai ngày rồi nên lòng hận thù cũng đã vơi dần đi. Hiện tại trong đầu An Tiểu Yêu có rất nhiều nghi vấn chưa có lời giải, thật sự không hiểu vì sao Lâm Nha lại làm cái việc hại người nhưng lại không thu được lợi lộc gì từ việc đó? An Tiểu Yêu giờ tay bấm chuông cửa, sau khi tiếng chuông vang lên thì có giọng nói của phụ nữ từ trong nhà vang lên.

“Ai đó?”

“Lâm Nha, Tiểu Yêu đây ————”

Im lặng một lúc lâu, An Tiểu Yêu không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ chờ. Trải qua chuyện lần này, rất nhiều thứ An Tiểu Yêu đã nhìn ra, có một thứ không giống như vẻ bề ngoài mà cô nhìn thấy.

Lúc lâu sau, cửa cũng được mở ra. Lâm Nha mặc bộ đồ ở nhà màu vàng nhạt, trên tóc còn vài giọt nước, khuôn mặt tái nhợt u ám, đôi mắt thâm quầng không thể che giấu được. Lâm Nha bước ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, giống như sợ quấy rầy người trong nhà, bước nhanh đến chỗ An Tiểu Yêu, nói khẽ.

“Tiểu Yêu, chúng ta có thể đứng ở bên ngoài này nói chuyện được không? !”

Khuôn mặt cầu xin này của Lâm Nha, lần đầu An Tiểu Yêu nhìn thấy, suy nghĩ một chút rồi Tiểu Yêu cũng gật đầu, quay người đi về phía cánh rừng gần biệt thự. Lâm Nha giống như đã sớm đoán được việc Tiểu Yêu sẽ đến đây, đi theo An Tiểu Yêu vào rừng, vừa dừng chân Lâm Nha vội vàng mở miệng xin lỗi.

“Tiểu Yêu, là tớ không đúng, thật lòng xin lỗi cậu. Nhưng tớ mong tình bạn giữa chúng ta sẽ kết thúc như vậy được không? Tớ thừa nhận là tớ không đúng, dù cậu nói gì tớ cũng đành chịu, nhưng mà.”

“Nhưng mà cái gì chứ? Bây giờ mới nói những lời này, cậu không cảm thấy vô nghĩa rồi sao? Lâm Nha, từ nhỏ chúng ta đã lớn lên cùng nhau, tớ không truy cứu chuyện kia nữa, tớ chỉ muốn biết vì sao cậu lại đánh Tiểu Dạ, nó chỉ là một đứa trẻ con thôi mà.”

Đôi mắt An Tiểu Yêu ngân ngấn nước, mọi chuyện đối với cô đã không còn ý nghĩ gì nữa, cô muốn gặp Lâm Nha chỉ vì thắc mắc này vẫn không thể nào lý giải được. Lâm Nha chỉ lắc đầu, cô không tìm được lý do gì để giải thích cho hành động đó của mình, phải nói với Tiểu Yêu thế nào đây? Chẳng lẽ lại nói cho An Tiểu Yêu rằng vì cô ghen tỵ sao? Hơn nữa còn là ghen với Long Viêm Dạ, e rằng nếu cô nói thế sẽ chỉ bị cười nhạo mà thôi.

“Tiểu Yêu, xin lỗi. Tớ không biết phải nói gì cả, chỉ hi vọng cậu hãy quên đi những tổn thương mà tớ mang lại cho cậu.”

Lâm Nha nở nụ cười yếu ớt, đôi mắt trong suốt. Tình cảm cô dành cho Tiểu Yêu chưa bao giờ thay đổi, chỉ là đặt không đúng chỗ mà thôi, mọi chuyện đã thay đổi, sự say mê của Lâm Nha đã dùng sai cách và cả đặt sai người mất rồi.

“Từ bây giờ, tớ sẽ biến mất khỏi thế giới của cậu mãi mãi.”

“Lâm Nha, cậu biết điều tớ muốn nghe không phải cái này mà.”

“Tớ không thể bù đắp được những tổn thương gây ra cho cậu được, chỉ hi vọng cậu không hận tớ nữa, dù sao chúng ta cũng từng có một khoảng thời gian vui vẻ bên nhau.”

Lâm Nha nhìn xuống tay An Tiểu Yêu, muốn chạm vào nhưng đôi tay cô chỉ dừng lại ở không trung, trên mặt nở nụ cười yếu ớt. Lâm Nha rút tay lại, hất tóc mái của mình ra, nhìn về ngôi biệt thự phía xa xa, trong lòng tự cười chính mình.

“Thật ra thì, tớ đã bị trừng phạt rồi. Nhưng đó là do tớ tự chuốc lấy, thật đáng đời.”

An Tiểu Yêu cảm thấy lo lắng, buồn bực khó chịu. Mặc kệ Lâm Nha đã làm những việc kinh khủng gì đi nữa thì cô ấy cũng là người bạn duy nhất của Tiểu Yêu, đi đến bước đường hôm nay, không biết ai mới là người có lỗi? Chợt một ý nghĩ muốn tha thứ cho Lâm Nha hiện lên trong đầu An Tiểu Yêu, Tiểu Yêu vừa định mở miệng thì phía sau lưng cô vang lên giọng lạnh lùng một người đàn ông, An Tiểu Yêu cảm thấy lạnh gáy, vì sao anh ấy lại đến đây? !

“Cô xứng đáng bị như vậy. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, tôi sẽ cho cô biết thế nào mới gọi là trừng phạt.”

Đứng sau lưng An Tiểu Yêu là hai anh em nhà họ Long, Long Viêm Dạ và Long Quân An. Long Viêm Dạ vừa nhìn thấy An Tiểu Yêu thì khuôn mặt trở nên phức tạp. Anh đã điều tra rõ mọi chuyện rồi, nhưng khi biết rõ thì Long Viêm Dạ lại càng không biết phải xử mình thế nào.

Hết lần này đến lần khác làm tổn thương người con gái mình yêu, dùng không phải cố tình nhưng nói vẫn xảy ra. Long Viêm Dạ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu Lâm Nha, khóe môi nhếch lên, cười lạnh. Long Viêm Dạ đứng trước mặt Lâm Nha, lôi ra một tờ giấy.

“Bệnh AIDS! Cô rất thông minh nghĩ ra kế hoạch này. Nhưng thật đáng tiếc, kế hoạch đã không thành công, cô đã sắp xếp rất chu đáo, nhưng đều uống cô vô ích rồi. Có muốn xem qua báo cáo xét nghiệm máu của mình không?”

“Cái gì?”

An Tiểu Yêu vô cùng kinh ngạc, Long Viêm Dạ nói gì cơ? Lâm Nha bị AIDS ư? Vì thế mà cố tình dụ dỗ Long Viêm Dạ, làm thế là để trả thù sao? An Tiểu Yêu nhìn chằm chằm người từng là bạn mình, trong lòng cảm thấy chua xót.

“Có chút tiếc nuối nhưng điều đó không quan trọng với tôi nữa. Bởi vì anh không thể có được thứ mà mình muốn rồi, Tiểu Yêu đã không còn chút tình cảm gì với anh nữa, anh có thể làm gì nữa đây?”

Bốp ———

Một tiếng bạt tai lên mặt Lâm Nha vang lên, Long Quân An vốn là người dịu dàng chưa từng đánh phụ nữ, nhưng giờ anh buộc phải ra tay, khuôn mặt anh hiện rõ tức giận. Lâm Nha này đúng là một tên điên, lúc bắt đầu điều tra vì tờ giấy xét nghiệm này đã làm Long Quân An kinh ngạc. Bây giờ chính tai nghe những điều này, Long Quân An dù có hiền lành đến đâu cũng không thể nuốt được cục tức này.

100. Chương 100: Giây Phút Thoải Mái

Lâm Nha không thèm quan tâm, chỉ xoa xoa má mình, ánh mắt nhìn Long Viêm Dạ đầy ý cười nhạo và khinh bỉ. Cô đã dùng mọi thủ đoạn chỉ để trừng phạt người đàn ông này, đây là điều duy nhất cô muốn làm trong bao năm qua. Ngày Long Viêm Dạ dùng thủ đoạn để chặn đường sống của cô thì anh phải biết sẽ có

ngày hôm nay chứ, cái này không thể trách cô nha, muốn trách thì phải tự trách mình đã ra tay không chút nhân nhượng.

“Tôi rất muốn bóp chết cô.”

Long Quân An xưa này đều rất dịu dàng nhưng bây giờ trên mặt anh hiện rõ sự tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi muốn đánh chết người phụ nữ trước mặt. Long Viêm Dạ chỉ phẩy tay, anh không muốn mọi chuyện đến nông nỗi này, bây giờ Long Viêm Dạ chỉ có ước muốn là An Tiểu Yêu có thể quay về bên cạnh anh mà thôi.

“Nói cho tôi biết, cô còn nói dối tôi những gì nữa?”

“Nói dối ư? ! Ha ha ha, tôi chưa từng nói một câu thật lòng nào với anh cả.”

Lâm Nha cười phá lên, đã đến nước này rồi thì cô còn quan tâm đến cái gì nữa chứ. Không còn cần thiết nữa rồi, dù sao thì cô và An Tiểu Yêu cũng thể quay lại như xưa, vả lại bây giờ cô còn mang trong mình căn bệnh thể kỷ nữa.

“Tiểu Dạ không phải con ruột của cô, đúng không?”

Long Viêm Dạ thật đáng thương, anh vẫn muốn chưa tìm hiểu rõ được điều này, nhưng An Tiểu Yêu thì lại hiểu. Nhìn ba người trước mặt, An Tiểu Yêu lại thấy buồn cười, giờ người ta nói gì cũng không còn quan trọng nữa. Chỉ cần cô và Tiểu Dạ sống hạnh phúc là được rồi, giây phút này An Tiểu Yêu như được giải thoát khỏi xiềng xích vậy.

“Tiểu Yêu, em định đi đâu?”

Thấy An Tiểu Yêu quay lưng bỏ đi, Long Viêm Dạ cuống quýt tím mù lên, không còn muốn nghe câu trả lời của Lâm Nha, vội vàng kéo tay An Tiểu Yêu giữ lại.

“Đi đâu ư? ! Đi đến nơi tôi cần phải đến. Anh vẫn cảm thấy chưa đủ sao? Tôi đã mệt mỏi rồi. Long Viêm Dạ, dù vì nguyên nhân gì mà chúng ta chia tay nhưng quan trọng là do anh chưa đủ hiểu tôi, bao dung tôi, chưa toàn tâm toàn ý yêu tôi, khoảng cách giữa chúng ta đã quá lớn rồi.”

“Tiểu Yêu, không phải vậy. Tất cả đều là vì Lâm Nha, vì.”

“Không thể chỉ trách mỗi cô ấy được, nếu như giữa hai ta có sự tin tưởng nhau thì cô ấy không bao giờ có thể chia rẽ được chúng ta. Còn vấn đề liên quan tới Tiểu Dạ, bây giờ tôi sẽ nói rõ cho anh biết, Tiểu Dạ là do tôi mang thai chín tháng mười ngày khó khăn lắm mới sinh được nó, Tiểu Dạ là máu mủ của tôi và anh, nói như vậy thì anh hiểu rồi chứ? Nhưng cả đời Tiểu Dạ sẽ mang họ An, là con cháu nhà họ An, Tiểu Dạ sẽ không mang họ Long đâu.”

“Tiểu Dạ là con của chúng ta.”

Long Viêm Dạ hét to, trong lòng hối hận vô cùng. Chuyện vốn rõ ràng như vậy mà anh lại còn nghi ngờ nữa chứ. Nhưng gì có nói gì đi nữa, lần này anh sẽ không buông tay Tiểu Yêu ra đâu, giờ mọi chuyện đã rõ ràng rồi, dù Lâm Nha có tiếp tục làm gì đi nữa thì anh sẽ không từ bỏ Tiểu Yêu.

Long Viêm Dạ nắm chặt lấy tay Tiểu Yêu, dùng cách này để giữ lại người con gái mình yêu, nhưng anh không biết một điều quan trọng, đó là trái tim An Tiểu Yêu đã đóng lại. Một mối tình đáng sợ như vậy thì trong lòng không phải hận mà là không còn muốn để ý tới nữa. Khi một cô gái đã không còn muốn quan tâm đến nữa thì e rằng trong tim cô ấy đã không còn tồn tại người đàn ông đó nữa.

“Long Viêm Dạ, buông tay.”

“Không bỏ! Anh sẽ không bỏ.”

Ánh mặt trời chiếu sáng mọi nơi trên Thanh Vân Sơn, giây phút này giống như lúc hai người gặp nhau nhưng tâm trạng mỗi người đã khác. An Tiểu Yêu dùng tay nhẹ nhàng gỡ tay Long Viêm Dạ ra.

“Buông ra đi, tôi tặng anh một câu, chờ đến lúc anh suy nghĩ kỹ thì hãy đến tìm tôi. Phải nhớ rằng, tình cảm cũng giống như kinh doanh, trước hết cần nhìn nhận rõ vấn đề đã, vậy nên hãy buông tay ra.”

“Tiểu Yêu.”

Mặt Long Viêm Dạ trắng bệch, nghe những điều này hình như có chút hi vọng, nhưng không biết hi vọng vào cái gì. Về khoản sự nghiệp, người đàn ông này có thể ăn to nói lớn nhưng đối mặt với chuyện tình cảm thì lại thất bại thảm hại, An Tiểu Yêu có suy nghĩ của mình nhưng đây là điều mà Long Viêm Dạ khó thực hiện được.

Cuối cùng thì Long Viêm Dạ vẫn chấp nhận buông tay ra, không phải là anh không muốn giữ An Tiểu Yêu lại nữa mà vì anh nghĩ, nếu chỉ dùng lời nói thì chắc chắn bức tường giữa anh và Tiểu Yêu sẽ càng dày lên. An Tiểu Yêu nhìn Long Viêm Dạ rồi nhìn quay sang nhìn Lâm Nha, khuôn mặt An Tiểu Yêu đã trở nên bình thản.

“Lâm Nha, bảo trọng.”

Nói xong câu này hai người mới hiểu được, An Tiểu Yêu cũng không quay đầu lại đi về phía trước. Mấy người được An Ba phái đến liền đi theo An Tiểu Yêu, An Tiểu Yêu dừng lại, đứng trước mặt chỉ huy của họ.

“Được rồi, tôi không sao. Hãy nói lại với cha tôi, mấy ngày nữa tôi sẽ về, nên cha hãy yên tâm.”

Vì sợ An Ba hỏi cặn kẽ nên An Tiểu Yêu đành phải nhờ người khác nhắn lại cho cha biết. Cái thành phố này chứa quá nhiều nỗi đau nhưng cũng là nơi An Tiểu Yêu trưởng thành, lúc trước cô về đây vì vẫn còn lưu luyến, nhưng giờ cô ở lại với tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Cũng tại nơi này, An Tiểu Yêu và Tiểu Dạ lại một lần nữa biến mất. Long Viêm Dạ gần như phát điên đi tìm khắp mọi nơi nhưng không có chút tin tức nào. Long Viêm Dạ tức giận đập tay xuống bàn, anh rất hối hận vì lúc ấy anh đã thả tay ra. Trong phòng làm việc dù dùng điều hòa nhưng không khí trong phòng vẫn làm anh cảm thấy khó thở.

“Anh, tìm được, tìm được rồi.”

Long Quân An vừa hét vừa chạy vào, miệng nở nụ cười vui sướng. Long Viêm Dạ vội vàng đứng dậy, căng thẳng chờ thông tin mà người em trai tìm được.

“Ở đâu?”

“Hôm nay chuyến bay cuối cùng, trong danh sách hành khách có tên chị dâu.”

“Anh biết ngay sẽ thế mà.”

Long Viêm Dạ nói xong chạy ngay ra ngoài, Long Quân An ngồi trên ghế nhìn anh trai, trong lòng anh rất vui sướng. Long Viêm Dạ đã bỏ qua cho Lâm Nha, anh không tìm cách trả thù Lâm Nha, nhưng Long Quân An không hài lòng, công ty lão già bao nuôi Lâm Nha bị phá sản hai ngày sau đó, đây cũng coi như sự trừng phạt thích đáng, giờ chỉ cần anh trai anh đưa được Tiểu Yêu và Tiểu Dạ về thì mọi chuyện sẽ thật tốt đẹp.

101. Chương 101: Kết Thúc

Cũng không hẳn là kết thúc

Tại sân bay, Long Viêm Dạ giống như ruồi không đầu, chỉ biết chạy loạn lên tìm người. Mặc dù anh vẫn chưa hiểu rõ ý đồ trong lời nói của An Tiểu Yêu nhưng anh biết cô ấy muốn trốn đi, sau này anh muốn gặp lại cũng rất khó khăn.

Loa của sân bay vang lên thông báo làm Long Viêm Dạ dừng lại, trên loa thông báo có một đứa trẻ bị lạc, tên đứa bé đó là Tiểu Dạ. Long Viêm Dạ không hề suy nghĩ vội vàng chạy đến phòng phát thanh.

“Mấy người làm sao vậy hả? Tại sao có thể để một đứa trẻ con đứng một mình ở phòng chờ thế hả? Nếu như nhân viên an ninh của sân bay không nhìn thấy mà đưa đến đây thì sẽ xảy ra chuyện gì, lúc đấy dù mấy người có hối hận cũng không kịp, chưa từng thấy cha mẹ nào như mấy người cả.”

“Đúng, đúng.”

Cô gái dừng lại bài giáo huấn, Long Viêm Dạ chỉ biết gật đầu. Ôm chặt Tiểu Dạ vào lòng, Long Viêm Dạ không biết bây giờ An Tiểu Yêu ở đâu. Sao lại để Tiểu Dạ đứng một mình ở sân bay chứ? Long Viêm Dạ nhẹ nhàng lau mặt Tiểu Dạ, rồi mới mở miệng hỏi.

“Tiểu Dạ, mẹ đâu?”

“Mẹ dẫn con đến đây rồi bảo con phải ngoan ngoãn nghe lời, sẽ đến đón con sau.”

Tiểu Dạ vừa khóc vừa trả lời, cậu cũng không biết mẹ mình đang ở đâu, cậu mới quay lưng đi một cái đã không thấy bóng dáng mẹ đâu nữa, sau đó thì chú Long đến đón. Tiểu Dạ càng nghĩ càng thấy tức, nước mắt vừa lau khô giờ lại chảy xuống, Tiểu Dạ ôm lấy Long Viêm Dạ khóc rất đau lòng.

Mà lúc này ở một góc khuất không ai để ý đến, có một đôi mắt vẫn quan sát hai cha con. An Tiểu Yêu lau nước mắt, thật ra nếu Tiểu Dạ sống với Long Viêm Dạ cũng không có gì không tốt cả, để vài năm nữa cô sẽ quay về đón Tiểu Dạ, nhất định lúc đó con có thể hiểu được ý định của cô.

An Tiểu Yêu mỉm cười lau đi những giọt nước mắt, từ từ vào cửa sân bay

Máy bay từ từ bay lên, từ cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, An Tiểu Yêu chợt nhớ tới Tiểu Dạ. Cô đã đồng ý làm theo lời đề nghị của cha, để Tiểu Dạ ở lại với cha nó, tuy không nỡ nhưng vì tương lai của Tiểu Dạ, sự chia li này rất đáng, nhưng mẹ con như tay với chân không muốn rời xa. An Tiểu Yêu chỉ biết ôm mặt khóc thầm.

“Cô gì ơi, chỗ này đã có ai ngồi chưa?”

“Dạ? ?”

An Tiểu Yêu bị giọng nói quen thuộc này làm giật mình, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của một người đàn ông. Long Viêm Dạ bế Tiểu Dạ trên tay, coi như chỗ không người ngồi xuống ghế cạnh Tiểu Yêu, Tiểu Dạ vươn tay ra ôm lấy Tiểu Yêu.

“Mẹ, tại sao mẹ bỏ Tiểu Dạ ở lại? Có phải vì con không ngoan không?”

“Không phải, không phải vậy.”

Lúc này An Tiểu Yêu mới biết rằng, cô không thể bỏ Tiểu Dạ được. Ôm thật chặt bảo bối vào lòng, nước mắt đã chảy xuống làm ướt đầm khuôn mặt An Tiểu Yêu. Ngược lại, Long Viêm Dạ thì lại coi như không có chuyện gì, chỉ yên lặng chăm sóc hai mẹ con làm ọi hành khách trên máy bay đều phải quay lại nhìn.

Đến lúc An Tiểu Yêu khóc đã đời, Long Viêm Dạ mới từ từ lấy ra một tờ giấy, môi nở nụ cười gian trá.

“Hình như em quên mất là mình còn thiếu anh một thứ thì phải.”

“Em nợ anh cái gì?”

“Bản hợp đồng này em đã ký nhưng chưa có thực hiện nha, chẳng lẽ lại định chạy trốn tiếp sao? Hơn nữa, em để Tiểu Dạ lại cho anh, em không đau lòng à?”

An Tiểu Yêu tròn mắt nhìn, cố gắng muốn nhìn rõ tờ giấy Long Viêm Dạ cầm trên tay, nhưng Long Viêm Dạ rất giảo hoạt chỉ đưa ra rồi lại cho ngay vào túi. An Tiểu Yêu cũng không phải là người dễ bị người khác lừa, ôm chặt Tiểu Dạ, An Tiểu Yêu cũng cười lại.

“Em nghĩ là em không đau, nhưng mà giờ mới biết em không thể bỏ Tiểu Dạ được, cho nên cả đời này Tiểu Dạ sẽ sống bên cạnh em. Còn về bản hợp đồng mà anh nói, theo em được biết thì đã hết hạn từ lâu rồi, đúng không? Cho nên, ông Long, em rất cảm ơn vì đã đưa con trai về với em, nhưng mà mong anh sẽ đáp chuyển sau trở về, nếu không cha em nhất định sẽ đánh gãy chân anh”

“”

Long Viêm Dạ không còn gì để nói, còn tưởng rằng anh chọc cười thì có thể An Tiểu Yêu sẽ vui hơn, nhưng mà anh quên mất gia đình Tiểu Yêu vốn không phải là một gia đình bình thường. Đôi mắt đen láy của Long

Viêm Dạ nhìn xung quanh, sau đó dừng lại nháy mắt với Tiểu Dạ đang nằm trong ngực Tiểu Yêu. Tiểu Yêu giơ tay mũm mĩm của mình nắm lấy tay áo Long Viêm Dạ.

“Mẹ, người ta thích chú, để cho chú đi cùng chúng ta đến nhà ông ngoại được không? Không phải mẹ nói chú ấy là cha Tiểu Dạ sao? Tiểu Dạ muốn”

“Tiểu Yêu, em cho anh thêm một cơ hội nữa nha”

Long Viêm Dạ vội nắm lấy cơ hội này, An Tiểu Yêu nhìn đứa bé trong tay mình rồi lại nhìn Long Viêm Dạ, cô chợt hiểu ra. Thì ra là hai cha con này đã ngầm thương lượng xong, An Tiểu Yêu đem Tiểu Dạ để lên đùi Long Viêm Dạ, bữu môi nói.

“Đừng nghĩ em sẽ tha thứ cho anh, nếu như tình cảm hai người tốt như vậy thì em cũng không còn lo lắng nữa. Hai người cứ tự nhiên.”

“Được được, Tiểu Yêu à, cho dù em không tha thứ cho anh thì cũng cho anh một cơ hội để theo đuổi em được không?”

Long Viêm Dạ giơ hai tay lên đầu hàng. Trong đầu xấu xa của anh đã tính toán xong, nếu như An Tiểu Yêu vẫn không chịu tha thứ cho anh thì anh sẽ cùng hành động để chứng minh, trước hết là bắt đầu theo đuổi, Long Viêm Dạ tin một ngày nào đó An Tiểu Yêu sẽ hồi tâm chuyển ý, còn nếu bị An Ba chặt chân thì vì người con gái anh yêu mà bị chặt thì anh cũng không sợ.

“Anh cứ ngồi đó mà mơ đi. Ai mà thêm cho anh theo đuổi chứ.”

“Em có thể không tin nhưng anh sẽ dùng hành động để chứng minh cho em thấy anh sẽ chăm sóc hai mẹ con em thật tốt.”

“Đi đi.”

“Tiểu Yêu, đang trên máy bay nha, anh không đi được. Anh sẽ mãi yêu em, em hãy tin tưởng anh.”

“.”

Từng đám mây trắng lướt qua máy bay, còn Long Viêm Dạ cũng bắt đầu quá trình theo đuổi người anh yêu. Đây là tình yêu mà anh chờ đợi rất lâu, bây giờ anh đã có thêm Tiểu Dạ làm nội gián rồi, không còn có điều gì ngăn cản quyết tâm của anh nữa. Tất cả vì tình yêu!

Tương lai như thế nào, không ai biết được. Nhưng ước mơ duy nhất của Long Viêm Dạ là chinh phục được người vợ yêu, ôm được con trai bảo bối về, cả nhà quây quần vui vẻ, thật là hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tim-chong-cua-me-ho-do>